

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHN
SANDFORD

BROKEN
PREY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusaldır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kırk Av

Bir ROC Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır

Tüm hakları saklıdır.

Telif hakkı© 2005 John Sandford

Bu kitabın tamamı veya bir kısmı izin alınmaksızın teksir veya başka bir yolla çoğaltılamaz. Bu kitabın elektronik kopyalarının yapılması veya dağıtılması telif hakkı ihlali teşkil eder ve ihlali gerçekleştiren kişiyi cezai ve hukuki sorumluluğa maruz bırakabilir.

Bilgi için adres:

The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Putnam Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

Penguin Putnam Inc. World Wide Web sitesi adresi

<http://www.penguinputnam.com>

ISBN: 1-101-14676-1

BİR ROC KİTABI®

ROC Books ilk olarak Penguin Putnam Inc. şirketinin bir üyesi olan The ROC Publishing Group tarafından yayımlanmıştır, 375 Hudson Street, New York, New York 10014.

ROC ve "ROC" tasarımı Penguin Putnam Inc. şirketine ait ticari markalardır.

Elektronik baskı: Kasım, 2005

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avın Kuralları

Gölge Av

Avın Gözleri

Sessiz Av

Kış Avı

Gece Avı

Zihin Avı

Anı Av

Gece

Mürettebatı

Gizli Avı

Belirli Avlar

Kolay Avlar

Seçilmiş Av

Ölümlü Av

Çıplak Av

Gizli Av

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu

İmparatoriçe

Dosyası Şeytanın

Şifresi

Asılan Adamın Şarkısı

Barb Farmer ve Sally Shannon için

İçindekiler

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[LUCAS DAVENPORT'UN "Rock Döneminin En İyi Şarkıları"](#)

CHARLIE POPE sırtında boş çöp tenekesiyle, kokmuş et, çürümüş muz, kesilmiş kan ve Tanrı bilir daha nelerin kokusuyla sıırılsıklam bir halde, hayatı bir çöp çukuruna dönüşmüş bir adam olarak sokakta ilerliyordu ve *yine* de gözlerin üzerine çevrildiğini hissedebiliyordu.

Gizli bakışlar ve örtülü bakışlar onu bir kış fırtınasındaki karla karışık yağmur gibi sıçratıyordu. Kasabadaki herkes Charlie Pope'u tanıyordu ve hepsi onu izliyordu.

Yarım düzine kez gazetenin baş sayfasına çıkmıştı, endişeli domuz gözlü yüzü süpermarketlerin kutularından ve raflarından dışarı bakıyordu. Seks suçlusu olarak kayıt yaptırdığında onu yakaladılar, karavanının dışında yakaladılar, konservesini taşıırken yakaladılar.

Gazeteler, *"Sapık Aramızda"* diyordu, *"Seks Manyağı Kızlarımızı Takip Ediyor, Bir Şeyler Korkunç Şekilde Ters Gitmeden Önce Kendini Ne Kadar Tutacak? Aslında öyle demiyorlardı ama tam olarak bunu kastetmişlerdi."*

Charlie boş çöp kutusunu kenara fırlattı, bir sonrakinin üzerine eğildi, kaldırdı, sendeledi ve sokağa yöneldi. Ağır piç kurusu. İçine ne koymuşlar, daktilo mu? Beyaz bir adamın bu lanet Meksikalılara ayak uydurmasını nasıl bekleyebilirler?

Diğer tüm çöpçüler Meksikalıydı, dağların aşağısındaki belirsiz bir köyden gelen ufak tefek adamlar. Durmadan çalışıyorlar, onu yalnızlaştırmak için İspanyolca konuşuyorlar, aralarında çalışmak zorunda bırakılan Amerikalı sapığa dudak büküyorlardı.

CHARLIE İRİ BİR ADAMDİ, kastan çok yağlıydı, futbol topu şeklinde bir kafası, eğimli omuzları ve kısa, kalın bacakları vardı. Keldi ama kulakları kıllıydı; küçücük bir çenesi, minicik dudakları ve sıvıyla parlayan derin, on santim büyüklüğünde gözleri vardı. Dikkat çekiciydi ama çekici değildi. Bir gazete köşe yazarı, onun bir manyağa benzediğini söylemişti.

O bir manyaktı. Ayak bileğindeki elektronik kelepçe de bunu kanıtlıyordu. Polisler onu yakalamış, tecavüz ve ağır saldırı suçlarından içeri atmış, üç saldırı ve iki cinayetten daha şüphelenmişlerdi. Bunları yapmış ve bir tecavüz ve ağır saldırı hariç hepsinden paçayı kurtarmıştı. Bunun için onu sekiz yıllığına hastaneye göndermişlerdi.

Hastaneye. Bu düşünce dudaklarının alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. Bir domuz için et kancası neyse, St. John's da hastaneler için oydu.

CHARLIE St. John's düşüncesini geri itti ve kaşlarındaki teri sildi, çöp tenekelelerini kamyona doğru itti, kaldırdı, fırlattı, sonra sürükledi ve bazen de tekmeleyerek müşterilerin kapısına geri götürdü. Güneş ışığında kendi kokusunu alabiliyordu: ter, bozulmuş peynir ve çürümüş domuz eti gibi, ekşi süt ve kesilmiş yağ gibi, kötü giden hayat gibi kokuyordu.

Buna alışacağını sanmıştı ama hiç alışamamıştı. Her sabah işe gittiğinde çöp kokusu alıyordu, bütün gün üzerinde kokuyordu, terinde kokuyordu, o sıcak, sefil karavandaki yastığında kokuyordu.

Sıcak ve sefil ama St. John'dan daha iyi.

ERKEN SABAH.

Ahududu renkli pantolonlu kız yanından geçerken Charlie ünlü Sullivan Bank'ın karşısındaki parktaydı. Bardağı taşıran son damla mı? Bardağı taşıran son damla mı?

Kızın kahverengi gözleri Charlie'ye soğuk yağmur damlaları gibi çarptı, sonra çarpmanın etkisiyle döndüğünde uzaklaştı; yumuşak kahverengi kaşlar, ince bir ten ve ahududu ruj izlenimi bıraktı.

Kalp şeklinde bir poposu vardı.

Krem rengi ipek bir bluz, kalçalarını saran bir pantolon ve bacaklarını uzatıp aynı zamanda kıcını sıkılaştıran alçak topuklu ayakkabılar giymişti. Kendine güvenen, zor kararlara ve başarısızlığa henüz yabancı olan genç iş kadınlarında görülen o uzun ve yoğun adımlarla yürüyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, kalçası kalp şeklindeydi. Charlie boğazında bir arzu düğümlemesi hissetti.

Her adımımda kalçaları yana doğru seğiriyordu: bir çuvalın içinde dövüşen iki vaşak gibi, demişti biri, St. John's'daki diğer sapıklardan biri, komik olmaya çalışarak. Ama hiç de öyle değildi. Yumuşak bir hareketti, ahududu rengi pantolonunun içinde, ince sırtı beline doğru inerken, topuklu ayakkabıları kaldırımda tıkırdarken, omuz hizasındaki saçları bacaklarının ritmine uyarak sallanırken dünyanın hareketiydi.

Tanrım, ona da bir tane lazımdı. Sekiz buçuk yıldır gerçek seks yapmamıştı.

Charlie ona bakarken dili bir kertenkeleninki gibi dışarı fırladı ve dudaklarındaki çöpün tadını alabildi, kafasının etrafında vızıldayan sinekleri -şu anda orada olmasalar bile- hissedebildi.

Charlie Pope, otuz dört yaşında, bir manyak, eski muz kabukları ve bozulmuş kahve telvesi gibi kokuyor, Owatonna'da sokakta duruyor, buzlu yağmur damlaları gibi gözleri geçiyor, ahududu pantolonlu, kalp şeklinde kıcı olan bir kıza bakıyor ve kendi kendine söyleniyordu,

"Ondan biraz almalıyım. Sadece ..."

SİS DALGALAR HALİNDE GELİYORDU, şimdi neredeyse yağmur gibiydi, şimdi o kadar hafifti ki daha çok sise benziyordu. Mississippi'nin karşısındaki St. Paul'ün gece ışıkları yağmur evrelerinde parlak, cam gibi bir yoğunlukla parıltıyor, siste ise hayalete dönüşüyordu.

İki hafta süren Missourilari andıran sıcağın sonra, geniş yapraklı meşe ve akçaağaçların üzerine inen, oluklardan aşağı akan, kırmızı tuğlalı dar yolu yıkayan, kesilmiş çimen, nemli beton ve kaldırım solucanlarının kokularını uyandıran sis hoş karşılanmıştı.

Zengin bir mahalle, cömert çimler, bakımlı eski evler, burada bir Mercedes, orada bir Land Rover, Minnesota ve St. Thomas ve hatta Princeton üniversitelerinin cam çıkartmaları ...

Ve şimdi araba egzozu kokusu ve taşınabilir jeneratörlerin mırıltısı ...

ALTI polis arabası, birkaç kamyonet ve bir kamyon caddeyi tıka basa doldurdu. Araçlardan dördünün ışık barları yanıyordu; delici kırmızı ve mavi LED ışıklar nehre doğru iniyor ve nehrin üzerindeki yüksek kıyıya tünemiş evlere doğru yükseliyordu. Araçlardaki polislerin yarısı iki ucu da kapatılmış olan caddede duruyordu; diğer yarısı ise nehir kıyısında, parlak beyaz ışıktan oluşan bir noktada toplanmıştı.

Mahalleden insanlar bir meşe ağacının altında kümelenmişlerdi; hepsi Stephen King korosundaki kefenler gibi yağmurluklar giymişti ve birkaçının başında şemsiye vardı. Bir çocuk heyecanlı ve tiz bir sesle bir soru sordu ve hemen susturuldu.

Cesedin gelmesini bekliyorduk.

LUCAS kapana kısılmak istemiyordu, bu yüzden Porsche'sini sokağın başında bıraktı, başına bir yağmur gömleği geçirdi, *John Deere, Owner's Edition* yazan yeşil bir beyzbol şapkası taktı ve kaldırımdan polis arabalarına doğru ilerledi.

Sokağa adımını attığında, elleri kalçalarında, yirmi üç ya da yirmi dört yaşlarında, yarı saydam plastik bir önlük giymiş genç bir üniformalı polis, "Hey! Kaldırıma geri dön!" dedi.

"Sloan beni aradı," dedi Lucas.

"Ben BCA'danım," diye eklemek üzereydi ki kadın söze girdi, keskin, işgüzar, kendi deneyimsizliğini savunan bir tavırla -yeni polislerin kutsal kitabının bir parçasıydı bu, bir sivilin senin üstüne çıkmasına asla izin vermemeliydin: "Kaldırıma çık. Bakalım Dedektif Sloan seninle konuşmak istiyor mu?"

"Neden aşağıya bağırıyorum?" Lucas nazikçe sordu. O daha cevap veremeden, "HEY, SLOAN!" diye bağırdı.

Parmağıyla yüzünü dürtmeye başladı ve sonra Sloan bağırdı, "Lucas: Buraya gel!"

Parmağını ona sallamak yerine yolun karşısına doğru salladı ve ondan uzaklaştı, elleri hâlâ kalçalarında, omuzları dik, vakarını tam olarak koruyamamıştı.

Caddede portatif bir HONDA JENERATÖRÜ kurulmuştu, siyah elektrik kabloları nehir kıyısından aşağıya doğru uzanıyor, üç ayaklı sehpa üzerindeki Caterpillar sarısı çalışma lambaları birkaç bin watt halojen ışık saçıyordu. Henüz kimse bir şey örtmemişti.

Lucas yamaçtan aşağı indi, çimen çamurdan kayganlaşmıştı. Yirmi metre ötede, bir bacak çemberinin ardındaki cesedi gördü; kırmızı-beyaz *bir şey* çimlerin üzerine yayılmıştı, kollarını iki yana açmış, bacaklarını iki yana açmıştı, yüzü yukarı dönüktü, doğduğu günkü gibi çıplaktı.

Lucas polis çemberinin içinde ilerledi, yüzler dönüp ona baktı, biri "Hey, Şef," dedi ve başka biri sırtını sıvazladı. Sloan aşağıdaki yamaçta durmuş, bankın içine doğru eğilmişti. Sloan dar yüzlü, dar omuzlu bir adamdı; üzerinde uzun plastik bir yağmurluk, ayakkabı lastikleri ve arka dolaptan yeni çıkarılmış gibi görünen çıtçıtlı kanvas bir şapka vardı. Şapka yağmuru gözlerinden uzak tutuyordu. Lucas'a, "Şu pisliğe bak," dedi.

Lucas cesede bakıp, "Tanrım," dedi ve bir başkası da, "Düşündüğünden de fazla, kardeşim. Kız *kırbaçlanmış*."

KIRBAÇLANMIŞ. Kelime orada, sisin içinde, ışıklarda asılı duruyordu. Genç bir kadındı, birkaç kilo fazlaydı, siyah saçlıydı. Vücudu köprücük kemiğinden dizlerine kadar, muhtemelen bir tür sopayla yapılmış kesiklerle doluydu, diye düşündü Lucas: telden yapılmış bir kırbaç olabilir. Kesik çizgileri sadece çizgiydi: yağmur kanı temizlemişti. Düzinelerce kesik vardı ve vücudunu sarış biçimine bakılırsa sırtının da aynı durumda olmasını bekliyordu.

"Bir adın var mı?" diye sordu.

"Angela Larson," dedi Sloan. "Chicago Üniversitesi'nde üniversite öğrencisi. Bir sanat mağazasında çalışıyordu. Dünden beri kayıp."

Polislerden biri, "Sanki lanet olası bir sığırımı gibi boğazını kesmişler," dedi. Bir flaş patladı, beyaz bir şimşek çaktı. Lucas cesedin etrafından dolaşarak Sloan'ın yanına indi.

Ayakları kurbandan daha aşağıda olduğu için yüzüne yaklaşabiliyordu. Boğazındaki kesiğe baktı. Tel kesiklerinde olduğu gibi kansızdı, yağmurla temizlenmişti ve bir parça hindi etini andırıyordu. Bir parmağını boğumuna kadar içine gömebileceğinden şüphe duymuyordu. Cesedin çiğliğinin kokusunu alabiliyordu, sanki bir süpermarkette et reyonunun yanında duruyormuş gibi.

"Sanırım onu öldüren boynundaki yara," dedi Sloan. "Silah ya da bıçak yarası izi yok. Onu dövmüş, tatmin olana kadar kırbaçlamış ve sonra da boğazını kesmiş."

"Bileklerinde bağ izleri var," dedi sivil giyimli bir adam. Adı Stan'di ve Hennepin Bölgesi Adli Tıp Kurumu'nda müfettiş olarak çalışıyordu ve grotesk mizah anlayışıyla tanınıyordu. Yüzü herhangi birininki kadar uzundu.

"Dün gece Larson dairesine dönmeyince bir telefon aldık," dedi Sloan. "Oda arkadaşı aradı. Arabasını Chaps'in arkasındaki otoparkta bulduk; sokağın aşağısındaki Markup adlı bir yerde çalışıyordu..."

"Biliyorum," dedi Lucas. Chaps daha genç bir kulüptü, heteroseksüeller ve geyler karışık dans ediyorlardı.

". . ve eskiden Chaps'e park ederdi çünkü mağazanın kendi park yeri yoktu, cadde ölçülü ve Chaps'in park yerinde ışıklar vardı. O

Saat dokuzda indi, durdu ve bir barmene merhaba dedi, bir bardak beyaz şarap içti. Barmen sadece ağzını çalkalamaya yetecek kadar dedi. Muhtemelen yirmi kadar içtikten sonra arabasına doğru yürüdü. Eve hiç gitmedi. Arabasının anahtarlarını park yerinde arabanın yanında bulduk; ne kan vardı ne de kaçırıldığını gören bir tanık."

Lucas bileklerindeki bağ izlerine baktı. İp ya da her neyle bağlanmışsa -ip olduğunu düşündü- yarım santim kalınlığındaydı ve onu hem kesmiş hem de yakmıştı. Başparmaklarının dibinde daha fazla yanık ve sürtünme yarası vardı. "Onu asmışlar," dedi Lucas.

"Biz de öyle düşünüyoruz," dedi Sloan. Başını kıyıya doğru eğdi. "Bana bir dakika izin verir misin?"

Kıyıdan yirmi metre aşağıya, karanlığın mahremiyetine doğru adım attılar.

Sloan şapkasını çıkarıp seyrelmiş saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Oldukça kötü," dedi Lucas, ışık çemberine geri dönerek. Bu kısa mesafeden bile ceset insandan çok bir eser, hatta bir sanat eseri gibi görünüyordu. "Adam kafayı yemiş. Arkadaşlarını kontrol ettiniz mi?"

"Başladık ama elimiz boş dönüyoruz," dedi Sloan. "Birkaç ay öncesine kadar bir adamla çıkıyordu, ara sıra onunla yatıyordu. Okul yılının sonuna kadar. Sonra Pennsylvania'daki evine geri döndü."

"Ziyarete gelmedi mi?"

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla hayır - gelmediğini söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Kız kaybolduğunda oradaydı, kız gözden kaybolduktan on saat sonra onunla konuştuk ve Philadelphia polisi bizim için birkaç kişiyi aradı ve adam kontrol edildi."

"Tamam."

"Biraz ciddi olduklarını söyledi, ama çok değil- okuldan çıktığında askere gitmeyi planladığını biliyordu ve bu fikirden hoşlanmadı. Arkadaşları onun oldukça heteroseksüel bir adam olduğunu, bir ilişkisi olduğunu düşünemediklerini söylüyorlar. Henüz başka biriyle ilişkisi olduğunu bilmiyorlar. Elimizdeki de bu."

Lucas hâlâ cesede ve polislerin etrafına yağan yağmura bakıyordu. "Ben paramı bir yarı katile yatırırdım. Bunu her kim yaptıysa. Bu adam beyin kimyası tarafından itiliyor. Onda bir sorun var. Bu kötü bir aşk ilişkisi değil. Sergilediği tavır..."

Sloan yarı yarıya ışıklara döndü: "Ben de bunu düşünüyordum. Lanet olası gösteri."

Bir dakika boyunca öylece durup izlediler, polisler ışıkların etrafında dolaşıyor, bir aşağı bir yukarı konuşuyorlardı. İkisi de bunu iki yüz kez yapmış olabilirdi. "Peki senin için ne yapabilirim?" Lucas sordu. Lucas eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'nda çalışıyordu. Minneapolis'in kendi cinayet müfettişleri vardı ve bunlar size yeryüzünde gelmiş geçmiş tüm BCA kirazlarından daha iyi olduklarını söyleyebilirlerdi.

Eyalet taşınmadan önce Minneapolis'te polislik yapmış olan Lucas çoğunlukla bu argümana inanırdı: Minneapolis'te yılda altmış ya da seksen cinayet işlenirken, BCA'da bir düzine cinayet işleniyordu.

"Onun bir kaçık olduğuna katılıyor musun?"

Lucas yağmurdan boncuk boncuk olmuş kaşlarını sildi. "Evet. Hiç şüphe yok."

"Bu işi gerçekten bilen biriyle konuşmam gerek," dedi Sloan. "İhtiyacım olduğunda ulaşabileceğim biriyle. Lisansını üç yıl önce almış bir departman danışmanına ihtiyacım yok."

"Elle'le konuşmak istiyorsun," dedi Lucas.

"Evet. Sakıncası olup olmadığını görmek istedim. Ve elbette cesede de bakmanı istedim. Bu konuda bulabileceğim tüm beyinlere ihtiyacım olacak," dedi Sloan.

"Elle bir yetişkin," dedi Lucas. "Kendi kararını verebilir."

"Hadi ama dostum, ne dediğimi biliyorsun. Bu bir arkadaşlık meselesi. Eğer onu aramamamı söyleseydin, aramazdım. Ben sana soruyorum."

"Ara onu," dedi Lucas. "Ararım."

SLOAN ELLE'İ ARADI - Rahibe Mary Joseph iş hayatındaydı. Anne's College'da psikoloji bölümünün başkanıydı ve kelimenin tam anlamıyla Lucas'ın en eski arkadaşıydı; anaokuluna anneleriyle birlikte yürümüşlerdi.

Lucas polis, Elle de öğretmen olunca tekrar görüşmeye başlamışlar ve Elle yarım düzine cinayette resmi olmayan bir danışman olarak çalışmış, pek de itirafçı sayılmazdı. Sonra bir keresinde, yanlış yönlendirme yeteneği olan çılgın bir kadın Elle'i gece dışarıda yakalamış ve neredeyse ölene kadar dövmüştü. O zamandan beri Lucas onu kullanmaktan çekiniyordu. Eğer tekrar olursa...

Elle onun endişesini paylaşmıyordu. İşini seviyordu, suçluların ruhlarını cımbızla çekmeyi. Böylece Sloan Elle'i, Elle de Lucas'ı aradı ve iki hafta boyunca şehrin öbür ucunda konuştular. Teoriler, tartışmalar ve yeni yönler için öneriler . . .

Hiçbir şey yoktu. Angela Larson cinayeti onlardan uzaklaşmaya başlamıştı; haberlerden, olaylardan. Target Center'ın dışındaki bir barda siyah bir çocuk öldürüldü ve olaya şahit olanlardan bazıları bunun ırkçı bir kavga olduğunu söyledi. Televizyon haberleri Larson'dan ara sıra söz edilmesine neden oldu ve Sloan etrafta dolaşmayı bıraktı, çünkü dolaşacak başka bir yeri yoktu.

"Belki de bir gezgindir?" Elle merak etti. İnce, narin bir kemik yapısı vardı, yüzü çocukluğunda geçirdiği şiddetli sivilcelerin beyaz yara izleriyle kaplıydı; Lucas onu manastıra iten dürtünün ilkokuldaki sarışın güzel bir kızıdan onulmaz yaralar almış bir ergene dönüşmesi olup olmadığını merak etmişti.

Onun merak ettiğini biliyordu ve bir keresinde koluna vurarak hayır, İsa'nın seslendiğini duyduğunu söylemişti.

"Bir gezgin mi? Belki," demişti Lucas. Gezginler kâbus gibiydi. Ömür boyu cinayet işleyebilir ve asla yakalanmayabilirlerdi; her ay bir kadın kaybolur, çoğu asla bulunamaz, ormana, dağa ya da çöle gömülür, takip edecek bir iz, parçaları bir araya getirecek kimse olmazdı. "Ama gerçek gezginler kurbanlarını saklama eğilimindedir ve bu yüzden onlar hakkında fazla bir şey duymazsınız. Bu adam reklam yapıyor."

Elle: "Biliyorum." Duraklama.

"Durmayacak." "Hayır," dedi Lucas.

"Yapmayacak."

O konuşmadan bir hafta sonra, öğleden birkaç dakika önce, gökyüzünün güneşli olduğu kuru bir günde, Lucas sıcak bir St.

yalnız bir parça çizburger, el değmemiş iki ekmek ve bir diyet kolaya bakıyordu.

Bar sıcaktı çünkü bir elektrik kesintisi olmuştu ve elektrik tekrar geldiğinde, yanlışlıkla oluşan bir dalgalanma klimaya kötü bir şey yapmıştı. Lucas zaman zaman müdürün dolap büyüklüğündeki ofisinde, tabak çanak sesleri arasında telefona bağırdığını duyabiliyordu; garantiler ve bir daha kimin iş alamayacağı hakkında konuşuyordu, buna daireleri de dahildi.

Terleyen iki avukat Lucas'ın karşısına oturmuş, sırayla işaret parmaklarını Lucas'ın göğsüne saplıyorlardı.

"Size söylüyorum," dedi George Hyde, "bu listenin hiçbir inandırıcılığı yok. Hiçbir inandırıcılığı yok. Sana ulaşabiliyor muyum, Davenport? İçeri giriyor muyum?"

Hyde'in arkadaşı Ira Shapira, "Biliyor musun? Beatles'ı dışarıda bırakıyorsun ama listede *folk* var. "Heart of Saturday Night" mı? Bu folk."

Lucas, "Tom Waits bunu söylediğini duysa ağzını burnunu dağıtırdı," dedi. "Ayrıca harika bir şarkı." Boş bardağını barmene doğru kaldırdı, barmen de başıyla onu onayladı. "Listenin mükemmel olduğunu söylemiyorum," dedi. "Bu sadece bir deneme-"

"Liste boktan. Hiçbir müzikal, tarihi ya da etik temeli yok," diye araya girdi Hyde.

"Ya da cinsel," diye ekledi Shapira.

LUCAS UZUN BOYLU BİR ADAMDİ, huzursuzdu, siyah saçları griye çalan, soğuk mavi gözleri vardı. Yüzü yara izleriyle doluydu; bir tanesi kaşının altından geçip saç çizgisine kadar uzanıyordu; bir diğeri ise küçük bir kızın onu boğazından vurduğu ve bir doktorun nefes alabilmesi için boğazını kestiği, ters çevrilmiş büyük bir kesme işareti benziyordu. Kırık bir dişi vardı ve içten içe hoş, hatta hoş bir gülümsemesi olduğunu düşünüyordu ama birkaç kadın ona gülümsemesinin onları biraz korkuttuğunu söylemişti.

Prada'dan gri yazlık yün ve ipek bir takım elbise, siyah ayakkabılar ve boynu açık, soluk mavi ipek bir golf gömleği giymişti; zengin bir sporcu görünümü. Bir zamanlar üniversite sporcusuydu, birinci sınıf

Minnesota Üniversitesi'nin hokey takımında defans oyuncusu. Lucas yeterince güçlüydü ama kış boyunca altı kilo almıştı. Bu kilolar bahar boyunca ve yaz boyunca da devam etmiş ve sonunda kendini South Beach Diyeti'ne vermişti. Çılgınca bir diyet, diye düşündü, ama karısının şehri terk etmeden hemen önce önerdiği bir diyetti bu.

Arkasına yaslandı, çizburgerinin son lokmasını çiğniyor, ekmeği özlüyordu. Bir haftadır karbonhidrat almamıştı. Şimdi ellerini iki yana açtı ve yutkunduktan sonra ciddi ve mantıklı bir şekilde şöyle dedi "Dinleyin çocuklar. Rock ve onunla ilişkili müzik iki büyük akıma ayrılır. Birinde Pat Boone, Doris Day, Beatles, Donny ve Marie Osmond, Carpenters, Sonny ve Cher, Elton John ve Tiffany ya da adı her neyse, midesi olmayan bir kız var. Parmaklarınızı sıkılabileceğiniz herkes. Diğer akışta ise Chuck Berry, Elvis Presley, Rolling Stones, Tina Turner, Aerosmith, Tom Petty var. Bunun gibi." Göğsüne dokundu. "Ben bunu tercih ederim. Sanırım siz parmak şaklatanlarsınız."

"Snappers mı?" Hyde bağırdı. Bardaki birkaç adam dönüp ona baktı, sıkılmış, ağır gözlerle nasılsın der gibi bakıyorlardı. Arka tarafta müdür bağırdı, "Grand Avenue'de ne olduğu umurumda değil, üç dakika içinde buranın dışında lanet olası bir kamyon istiyorum. . ."

"Madem kapkaççılara bu kadar karşısınız, nasıl oluyor da *Kartallar* listenizde mi?" Shapira sordu. "Yani, *Eagles* mı?"

"Sadece 'Lyn' Eyes,'" dedi Lucas, gözlerini kaçırarak. "Bu konuda kendimi suçlu hissediyorum ama bundan nasıl kaçınabilirsin ki?"

Hyde içini çekti, başını salladı ve içkisinden bir yudum aldı: "Evet, bu konuda haklısın. Haklı olduğun zaman, haklısındır."

Shapira, "Bana sorarsanız bir parça taşra çöpü," dedi.

"Son elli yılın en iyi şarkısı hakkında," dedi Lucas. "*Rolling Stone*'un en iyi beş yüz rock şarkısıyla ilgili bir anketi vardı. Listede 'Hotel California' ve 'Desperado' vardı ama 'Lyn' Eyes' yoktu. Bu nasıl bir saçmalık? Bu adamların kafaları o kadar kışkırtılabilir ki kendi duodenumlarını görebiliyorlar."

"Duodeni," dedi Shapira.

"Gipsy Kings'in 'Hotel California' şarkısını hiç duydun mu?" Hyde sordu. "Şimdi bir melodi var . . ."

"Lanet olsun," dedi Lucas. Cebinden siyah, el büyüklüğünde bir Moleskine defter çıkardı. "Bunu unutmuştum. Zaten çok fazla şarkım var."

Cep telefonu çaldığında LUCAS bir diyet kola daha almak için barmene bakıyordu. Cebinden çıkardı ve Hyde, "O şeyleri barlarda yasaklamalılar. İnsanın dikkatini içkiden uzaklaştırıyorlar." Lucas telefonu kulağına dayadı ve duyabilmek için bir parmağını diğer kulağına soktu.

Sekreteri, "Gene Nordwall hatta ve sizinle konuşmak istiyor. Acil olduğunu söylüyor. Ona ne söyleyeceğimi bilemedim: Bağlamamı ister misiniz?"

"Bağla," dedi Lucas. Birkaç tıklamadan sonra bir adam, "Alo?" dedi ve Lucas, "Gene?" dedi. Ben Lucas. Nasıl gidiyor?" dedi.

"Hiç de iyi gitmiyor," dedi Nordwall. Sesi kızgın ve nefes nefese gibiydi, sanki az önce bir yerde kovalanmış gibiydi. Lucas onu zihninde canlandırabiliyordu; uzun boylu, kilolu, Norveçli bir otorite yığını, Oshkosh tulumunun içinde çok doğal görünecek bir adam. Nordwall, İkiz Şehirler'in elli ya da altmış mil güneybatısındaki Blue Earth İlçesi'nin şerifiydi. "Buraya gelebilir misin?"

"Mankato'ya mı?"

"Altı mil güneyde, taşrada," dedi Nordwall. "Burada beni kusturacak bir cinayet işlendi. Olay yeri ekibinizi çağırdık ama *size* ihtiyacımız var."

"Elinizde ne var?"

"Biri bir çocuğu öldürmüş ve babasına işkence ederek öldürmüş," dedi Nordwall. "İşkence etmiş, tecavüz etmiş ve belki de usturayla boğazını kesmiş diye düşünüyoruz. Elli yıldır böyle bir şey görmedim."

Lucas'ın aklına Sloan'ın davası geldi: "Bir *adam* olduğunu mu söylüyorsun?" "Evet, buralı biri. Adam Rice."

"Eşcinsel bir şey değil mi? Yoksa motorcularla mı takılıyordu?"

"Kesinlikle heteroseksüeldi," dedi Nordwall. "Onu çocukluğundan beri tanırım."

"Ve tecavüze mi uğradı?"

"Tanrım, fotoğraf mı istiyorsun?" Nordwall'ın öfkesi yeniden parladı. "Tecavüze uğramış, kusura bakma."

Lucas, Nordwall kendini toparlayana kadar bir saniye bekledi. "Orada mısın Gene?"

"Yan bahçedeyim, Lucas. Oradan koşarak çıktım, kendimi bu eski çamaşır ipinde boğarak öldürecek gibiydim."

"Adamın cesedi *ayarlanmış* mıydı? Yoksa nasıl öldüyse öylece bırakıldı mı?"

Bir süre durakladıktan sonra Nordwall sordu: "Bunu nereden biliyorsun? Ona ne yaptıklarını?"

"Bir saat içinde orada olacağım," dedi Lucas. "Kimsenin hiçbir şeye dokunmasına izin verme. Evden çıkın. Bu işi santim santim halledeceğiz."

Nordwall, "Biz bahçede bekliyor olacağız," dedi.

"Bana cep telefonu numaranı ver ve bu yere nasıl gideceğimi söyle..."

"NELER OLUYOR?" Lucas telefonu kapatınca Hyde sordu.

"Mankato'da kötü bir cinayet işlendi," dedi Lucas. Diyet kolasını bir dikişte bitirip masaya bir yirmilik bıraktı. "Bunu benim için ödeyin, olur mu çocuklar? Kışımı kaldırıp oraya gitmeliyim."

"Çok kötü," dedi Hyde. "Saat ikide bir alışveriş merkezinin kapanışını yapacağım. Görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

LUCAS kapıdan çıkarken SLOAN'ı cep telefonundan aradı: "Neredesin?"

"Masamda oturmuş İngiliz *Esquire* dergisini okuyorum," dedi Sloan. "Artık çıplaklık da var."

"Kıyafetlere bakmak için biraz zaman harcamak isteyebilirsin. Dinle, bir ekip, ışıklar ve sirenleri al, Mall of America'ya giden Yirmi dördüncü Cadde çıkış rampasının tepesine in. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde oraya geleceğim: on iki dakika. Koşmalısın."

"Nereye gidiyoruz?"

"Mankato'ya. Garip ama senin kaçıkla ilgili bir şey bulmuş olabiliriz."

Telefonu kapatan Lucas, Marshall Field park alanına doğru koşmaya başladı. O sabah işe Porsche'yle gitmişti, ki bu iyi bir şeydi. Yeni bir kamyoneti vardı ama kamyonet çok hızlıydı ve acelesi vardı. Olay yerini mümkün olan en parlak gün ışığında görmek istiyordu ve cinayet mahalline gelen komşuları, lastikçileri ve ziyaretçileri görmek istiyordu.

Lastikçiler.

"Lanet olsun," diye mırıldandı kendi kendine. Koşarken ceplerini yokladı, Nordwall'un numarasının yazılı olduğu kâğıdı buldu ve onu geri aradı.

"Gene, ben Lucas. Arabama doğru gidiyorum. Dinle, yolun kenarına bir adam koy. . . Bu ev yoldan ne kadar uzakta?"

"Belki birkaç yüz metre. Eski bir çiftlik evi."

"Yolun kenarına bir adam koy ve gelen her arabanın plakasını alsın. Gelmelerini engellemeyin. Bırakın geçip gitsinler, lastik taksınlar ama tüm numaraları istiyorum. Adamını görülemeyeceği bir yere koy."

"Bir fotoğrafçıya ne dersin?"

"Bu iyi olur, ama oraya işi berbat edecek birini koyma, böylece okuyamadığımız bir sürü odak dışı resim elde ederiz. Rakamları yazmak daha iyi olur."

Nordwall, "İkisini de yaparız," dedi.

Sonra LUCAS rampaya girdi, arabaya bindi, caddeye çıktı, C4'teki trafiği yarararak I-35E rampasına, rampadan aşağıya ve güneye, hız sınırının saatte elli mil üzerinde koşarak Mississippi'yi geçip I-494'e, 494'te batıya, Minnesota Nehri'ni geçip Yirmi Dördüncü Cadde rampasına çıktı.

Minneapolis ekibi rampanın tepesinde oturuyordu, ışıkları güneş ışığında yanıp sönüyordu. Sloan ekipten indi, kamyonun arka tarafına doğru koştu ve "Havaalanından Mankato'ya tüm zamanların hız rekoru bir saat bir dakika" dedi.

"Packard'ı olan yaşlı bir kadın olmalı," dedi Lucas.

"Aslında, babamın bana verdiği on beş yıllık şişe yeşili Pontiac LeMans'ı kullanan bendim," dedi Sloan kemerini bağlarken.

"Anlat bakalım."

Lucas kırmızı ışıktaki geçip rampadan aşağı indi ve batıya, güneye, Minnesota'nın güney kırsalındaki yeşil mısır ve soya fasulyesi okyanusuna doğru gittiler.

Mankato şehrinin kuzeyindeki yol çalışması nedeniyle yavaşlamışlardı; bölünmüş otoyolun bir tarafı çökmüş ve trafik doğu şeridine kaydırılmıştı.

Sloan, "Artık yollara beton dökme zahmetine giriyorlar mı acaba?" diye homurdandı. "Her şey dağılıyor. Hudson'a uzanan köprü altı ya da yedi yıldır ayakta ve her şeyi yeniden mi yıkıyorlar?"

"Bunu düşünmek seni delirtecek," dedi Lucas. Fırsatını bulunca Porsche'yi yolun kenarına çekti, arabadan atladı, tavana bir flaşör taktı ve bekleyen trafik kuyruklarını atlamak için kullandı.

Yolda Lucas Sloan'a Nordwall'un cinayetiyle ilgili söylediklerini anlatınca Sloan'ın suratı asıldı: "Keşke biraz ara verebilseydim. Lanet olası bir şey. Tırnaklarımı hiçbir şeyin altına sokamadım, anlıyor musun?"

"Belki senin adamın değildir ya da tesadüftür. Bu seferki kurban erkek," dedi Lucas.

"Bunu daha önce de görmüştüm, iki yöne de giden kaçıklar."

Seri katiller hakkında konuştular. Bütün büyük metropollerde vardı, bazen aynı anda iki ya da üç tane. Halk bunların nadir olduğu izlenimine kapılmıştı. Ama değillerdi.

"Bir keresinde bir pikapla Los Angeles'a gittiğimi hatırlıyorum. *L.A. Times*'ta polislerin falanca mahallede bir seri katilin çalıştığını düşündüklerine dair bir haber vardı," diyor Sloan. "Haberde sadece Çarşamba günü yağmur yağacağından bahsediliyordu."

Trafikte ilerlemeye çalışan bir pikabın arkasından yaklaştılar ve yanından geçtiler. Yolcu tarafındaki camdan bir kadın eli çıktı ve onlara parmak salladı. Lucas onu dikiz aynasından yakaladı ve sırttı. Genelde polislere parmak sallayan kadınlara sempati duyardı, özellikle de yakışıklıların. Kadınlara, polislere değil.

"BU ADAMLA İLGİLİ BİR ŞEY VAR, cesetleri gözümüzün içine baka baka bırakıyor. Larson'ı işkence etmek için bir yere götürdü, başka bir yerde öldürdü ve sonra geri getirip neredeyse kendi mahallesinde poz verdi ... en çok dikkat çekeceği, en çok pisliğe bulaşacağımız mahallede," dedi Lucas. "Bu adam, bu Rice denen adam, işkence ediyor ve kendi evinde bırakıyor ..."

"Muhtemelen yerleri keşfediyor, onları dikkat çekecekleri yerlere koyuyor ama bunu yaparken kendini güvende hissediyor."

"Kesinlikle," dedi Lucas. "Bunların hiçbirisi spontane gelişmiyor."

SERİ KATİL KONUŞMASININ YANI SIRA, Lucas'ın rock 'n' roll listesi hakkında da biraz tartıştılar. Lucas'ın karısı Weather, doğum günü için ona bir Apple iPod ve Apple Web sitesinden yüz şarkı satın alabileceği bir hediye çeki vermişti. Yüz şarkı sınırını bir disiplin daveti olarak kabul etmişti: yüz şarkı, ne eksik ne fazla, rock döneminin en iyi yüz şarkısı.

Listenin haberi BCA'da ve arkadaşları arasında yayılmıştı ve bir aylık çalışmanın ardından elinde yüz elli sağlam olasılık vardı ve her gün daha fazlası geliyordu. Hâlâ tek bir melodi bile sipariş etmemişti. Sloan'a "Beni rahatsız eden şey, tam hazır olduğumu düşünüyorum ve sonra 'Radar Love' gibi tamamen unuttuğum bir şey duyuyorum" dedi. "Yani, bu da listeye eklenmeli. Başka ne unuttum?"

"Bir şey daha var, bunu çoğunlukla yol gezileri için yaptığınıza göre - hepsi sert şeyler olamaz. Sadece AC/DC olamaz," dedi Sloan. "Biraz daha yumuşak şeyler olmalı. Bilirsiniz, sadece yuvarlandığınız zamanlar için. Ya da geceleri, yıldızlar dışarıdayken ve hava soğukken. Billy Joel ya da Blondie."

"Biliyorum, biliyorum. Anladım. Ama şu anda düşündüğüm kadarıyla bir yolculuğa çıkıyorsun ve ZZ Top ile başlıyorsun, değil mi? ZZ ile başlamalısın. 'Sharp-Dressed Man', 'Legs', bunlardan biri."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Sloan başını sallayarak. "Seni harekete geçirecek bir şey." Arkasını dönüp dönümlerce mısıra baktı. "Tanrım, keşke tek bir mola verebilseydim."

Mankato'ya yaklaştıklarında Sloan, "ORASI KURAK OLABİLİR," dedi. "Sıcak ve kuru."

"Duracağız," dedi Lucas.

Mankato, Amerikan tarihindeki en büyük toplu idam olayının gerçekleştiği yerd; otuz sekiz Sioux Kızılderilisi tek bir damlada asılmıştı. Sioux'lar otuz sekiz kartalın her yıl idamın yıldönümünde nehir kıyısındaki alanın üzerinde uçmak için geri geldiğini söylüyorlardı. Lucas böyle şeylere inanmazdı ama bir keresinde yıldönümünde o civarda bulunmuş ve kartalları görmüştü. . .

"İşte," dedi Sloan. "Tatil mağazası. Krispy Kremes var."

Yirmi dört paket kola, diyet kola ve Dasani su; kullan-at bir strafor soğutucu ve bir torba buz; birkaç sosisli sandviç ve birkaç Krispy Kremes aldılar.

"Siz South Beach diyeti yapanların bırakın çöreği, çörekleri bile yememesi gerektiğini sanıyordum," dedi Sloan bir ağız dolusu sosisli sandviğin arasından.

"Siktir git," dedi Lucas. Krispy Kreme'in tadı o kadar güzeldi ki bayılacak gibi oldu.

169. KARAYOLUNU kasabanın güneyinde üç dört mil kadar takip ettiler, otuz metre genişliğindeki bir nehri geçerek doğuya döndüler, bir mil kadar ileride dar, siyah asfalt bir yola saptılar, sonra çakıllı bir yola girdiler. Çakıllı yola girer girmez, beyaz fıçı tahtası bir çiftlik evinin yanındaki eski bir karaağacın altına dizilmiş, çoğu ışıklı polis arabası olan bir araba sürüsü gördüler.

Doğu tarafında müstakil bir tek arabalık garajı olan çiftlik evi, bir dönümlük yüksek bir arazide oturuyordu. Çimenlik alanda bir düzine yaşlı karaağaç, meşe ve iki elma ağacı bulunuyordu. Meşelerden birine bir lastik salıncak asılmıştı ve fasulye tarlaları çitle çevrilmemiş çimenliğe kadar uzanıyordu. Evin yüz metre ötesinde, bir dizi eski baraka ya da tavuk kümesi yavaş yavaş çürüyerek toprağa gömülüyordu. *Çalışan bir çiftlik değil*, diye düşündü Lucas, *sadece bir çiftliğin kalıntıları*.

"Onları nasıl bulmuş?" Lucas yanlarına geldiklerinde sordu. "Onları nasıl seçti?"

Üzerinde eğri büğrü siyah el boyaması harflerle RICE yazan bir posta kutusunun yanından geçtiler ve çimenlerin üzerinde bir kamera merceğinden onlara bakan bir polis gördüler. Aralarında şerifin de bulunduğu dört polis, tıpkı Nordwall'ın söylediği gibi çimenlerin üzerinde duruyordu. Aralarında üç kadın, siviller ve bir polisin bulunduğu dört kişi daha garaj yolunun yanındaki çimlerin üzerinde, eskimiş bir Buick'in içinde oturuyordu. Kırmızı gözlü bir kadın arka koltukta sarkmış, kapısı açıktı ve onlar yaklaşırken onlara doğru baktı.

"Akrabalar," dedi Sloan.

Lucas arabayı sondaki polis arabasının yanındaki çimenliğe çekti ve Sloan'la birlikte arabadan indiler.

"Davenport, lanet olsun, olay yerine geliyor musun?" diye sordu şerif. Uzun boylu, iri yarı, beyaz saçlı, kırmızı düğme burunlu ve bir galonluk süt testisi büyüklüğündeki kafasında endişe çizgileri olan bir adamdı; endişeliydi.

"Onları aradın mı?"

"Onları aradım ve yolda olduklarını söylediler."

"Biraz zaman alır," dedi Lucas. Eve doğru döndü. "Her şeyi kapattın mı?"

"Her şeyi." Nordwall Sloan'a bakıyordu. "Kim bu adam?" Lucas onları tanıştırdı ve Sloan ona Angela Larson'dan bahsetti.

"Ah, Tanrım, bunu gazetede görmüştüm," dedi Nordwall. "Ama hatırlamıyorum... Onlara bütün ayrıntıları vermemiş olmalısınız."

"Hayır, vermedik," dedi Sloan. Sloan soğutucuyu yere bıraktı ve "Susayan varsa kola," dedi ve kutuları dağıtmaya başladı.

Nordwall yardımcılardan birine, "Bayan Rice ve Bayan Carson'a da biraz verebilirim," dedi. Lucas'ın yanından geçip Buick'e baktı ve "Rice'in annesi, kız kardeşi ve bir arkadaşı. Bayan Rice onları görmek istiyor ama ben buna izin vermeyeceğim. Yakalanana kadar olmaz. Mezara gidene kadar o resim aklından çıkmayacak."

Lucas başıyla çiftlik evini işaret etti. "Onları kim buldu?"

"Yardımcılarımdan biri, George," dedi Nordwall.

Yardımcılardan biri, siyah saçları dağınık ve adem elması seken zayıf bir adam, kolasını kaldırdı.

"Ben," dedi şerif
yardımcısı. "Söyle
bana," dedi Lucas.

Şerif yardımcıısı omuz silkti. "Rice işe gelmedi. Mankato'da bir hırdavat dükkânının müdürü ve dükkânın anahtarları onda. Bugün dükkânı açması gerekiyordu. Gelmeyince, orada çalışan kızlar dükkân sahibini aramışlar, o da dükkânı açmaya gelmiş. Rice'ı aramaya çalışmış ama telefon bozukmuş. Saat 10'a kadar hala gelmeyince dükkân sahibi endişelenmiş ve bizi aramış."

"Ve siz çıktınız?"

"Önce Sandy, telefonlarımıza o bakıyor."

"Evet..."

"Sandy dükkân sahibiyle sohbet ediyordu ve Rice'ın ilkokulda bir oğlu olduğunu söyledi. Sandy ilkokulu aradı ve çocuğun gelip gelmediğini sordu. Hayır demişler, Rice da mazeret bildirmemiş. Bu tarafta devriye geziyordum, uğramamı istediler. Geldim, arkada bir araba gördüm ama kimse cevap vermedi. Kapılar açıktı ve sonra arka tarafa gidip arka kapıdan içeri baktım ve yerde yatan çocuğu gördüm. Bez bebek gibiydi. Sonra içeri girdim ve onu buldum, hemen oradan uzaklaştım ve şerife haber verdim."

"Hiçbir şeye dokunmadın mı?"

"Düşünmeye çalışıyordum," dedi şerif yardımcıısı, eve bakarak. "Kapı kolu, kesinlikle. Ve sanırım çıkarken elimi kapının çerçevesine koydum. Asıl mesele, içeride hâlâ birilerinin olup olmadığını bilmiyordum ve dışarı çıkıp koşan birileri varsa onları görebileceğim bir yere gitmek istedim. Sonra herkes içeri girene kadar burada bekledim."

"İyi iş çıkarmışsın gibi görünüyor," dedi Lucas ve şerif yardımcıısı başını sallayarak iltifatı kabul etti. Lucas Nordwall'a, "Adamların bir şeye dokunup dokunmadıklarını ya da hareket edip etmediklerini öğrenmeliyiz. Bu işleri kolaylaştıracaktır. DNA arayacağız ve bu hassas bir konu."

"Anlamıştım," dedi Nordwall. Kafasını kaldırıp eve baktı. "İçeri girecek misin?"

"Sadece hızlıca bir göz atacağım," dedi Lucas.

LUCAS'ın bir davayı çözmenin yolu olarak suç mahalli analizine inancı pek yoktu ama birini yakaladıktan sonra sık sık işe yarıyordu. Arabasından ince, vinil, tek kullanımlık eldivenler aldı ve Sloan'a bir paket verdi. Arka kapıdan girdiler, çünkü bu giriş yolu zaten kirlenmişti, hiçbir şeye çarpmamaya ya da hiçbir şeyi sürtmemeye çalışıyorlardı. Kapı, duvarında palto askıları, eski muşamba döşemeleri olan bir metre karelik bir çamurluğa açılıyor, ardından cam panelli bir kapıdan mutfığa geçiyorlardı. Çocuk mutfakta yatıyordu, başının etrafında kurumuş bir kan gölü vardı; üzerinde pijamaları vardı.

"Bir süredir oradaymış," dedi Sloan. Yaklaştı, çömeldi. "Kafasına bir şeyle vurulmuş. Bir şey kafatasını ezmiş."

Lucas, "Hiç kıpırdamamış, kızak izleri kana doğru gidiyor," dedi. Lucas'ın evde yeni yürümeye başlayan bir çocuğu vardı ve boğazındaki acı asit tadıyla yutkundtu. "Onu doğrudan öldürmüş olmalı."

Sloan içini çekti, ellerini kalçalarına koydu ve kendini yukarı itti. "İşi bırakacağım," dedi.

"Evet, doğru." Lucas bir sonraki odaya, koridora doğru ilerledi. Onun ötesindeki oturma odasını görebiliyorlardı.

"Ben ciddiğim," dedi Sloan. "Zamanım var. Bu adamı içeri tıkacağım ve sonra da bunu yapacağım. O ölü çocuk çok fazla ölü çocuk demek."

Lucas ona baktı: "Bunu sonra konuşalım."

"Siktir et sonra. İşi bırakacağım."

ADAM RICE YAN ODADAYDI. Çıplaktı, diz çökmüştü, kalçaları yukarıda, başı yerdeydi. Her iki bileğinde de koli bandı vardı, sanki birbirine bantlanmış ve sonra kesilmiş gibiydi. Vücudu kan içindeydi; göğsünde, karnında ve kalçalarında yüzlerce kanlı çizgi vardı. *Kırbaçlanmış*, diye düşündü Lucas. Kan duvarlara, yuvarlak meşe yemek masasına, kitap ve porselen dolu iki kısa kitaplığa sıçramış ve oturma odasının duvarındaki resimlerden gülümseyen bir düzine insanın yüzüne sıçramıştı.

Sloan ona baktı ve şöyle dedi: "İşte bizim adamımız. Buna hiç şüphe yok."

"Hiç şüphe yok." "Hiç."

RICE'in giysileri bir köşeye atılmıştı ve paçavraya dönmüşlerdi. Katil onları bir tür jilet, maket bıçağı ya da neşterle kesmişti. Lucas bunu yanında getirdiğini ve götördüğünü düşündü.

Sloan ölü adama bakarak, "Biraz kaslı," dedi. "Katilin üzerinde bir silah olmalı. Pek karşı koymuş gibi görünmüyor."

Lucas başıyla onayladı. "Adam içeri giriyor, silahı var, Rice'a doğrultuyor, bunun bir soygun olduğunu ve işbirliği yaparsa sorun çıkmayacağını söylüyor. Rice yatakta yatan çocuk için endişeleniyor. İşbirliği yapar. Ellerini bantlıyor ve sonra olaylar başlıyor. Boğuşuyorlar, vuruşuyorlar, belki de çocuk duyuyor, aşağı iniyor, neler olduğunu görüyor ve kapıya doğru koşuyor. Katil onu mutfakta yakalıyor. Belki bir tüfeğin dipçigiyle vurur."

Sloan başını salladı: "Başlangıç olarak bunu kabul ediyorum."

"Mesele şu ki, katil baba Rice için geldi. Çocuk tarafından içeri çekilmedi. Çocuk bir kaza ya da sonradan düşünülmüş gibi görünüyor. Belki de katil onun varlığından bile haberdar değildi."

"Huh." İtiraz etmedi.

"Bakın, eğer çocuktan haberi olsaydı, yaşlı adamı yere yatırır, sonra da yatak odasına gidip çocukla ilgilenir, bir şekilde dışarı çıkmadığından emin olurdu. Bunun yerine mutfakta peşinden gidip bir şeyle vurmak zorunda kaldı."

"Tamam..."

Rice büyük bir kan birikintisinin ortasına garip bir yığın yaptı. Tavandaki aydınlatma armatürü bükülmüş, bir tarafa doğru eğilmişti: üzerine çok fazla ağırlık binmişti.

Ağırlık Rice'a aitti: ince, sarışın bir adamdı, belki yüz altmış kiloydu. Katil bileklerini bantladıktan sonra bir ip geçirmiş ve onu aydınlatma armatürüne asmıştı. Dayak başladığında Rice dönerek ondan uzaklaşmaya çalışmıştı ve kanı

Neredeyse mükemmel bir daire şeklinde püskürtülmüş. Katil poz vermek için onu kestiğinde, Rice'ın bedenini kan birikintisinin ortasına yerleştirdi.

Rice'ın gözleri açıldı, mavi artık yarı saydam kahverengiye dönüşüyordu; avuç içleri yukarı bakıyordu, parmakları çarpıktı. Lucas önce bir eline, sonra diğer eline baktı ve Sloan'ın çocuğun yanına çömeldiği gibi çömeldi.

"Burada, tırnaklarının altında biraz kan var. Belki biraz deri ..."

"Bir şey olabilir," dedi Sloan. "Üzerindeki diğer tüm kan vücudundan *aşağı* akıyor - Larson'ı astığı gibi onu da asmış. Acaba son anda dövüşmeye çalışıp adamı çizmiş olabilir mi?" Lucas'ın yanına çömeldi, sonra eğilip tırnaklara baktı. "Deri, kesinlikle, sanırım. Adamların dikkatli olmalı yoksa onu kaybedebilirler."

"Onu alacaklar," dedi Lucas. Ayağa kalktı ve eliyle bir toz alma hareketi yaptı. "Ne düşünüyorsun? Etrafa mı bakalım, yoksa olay yerini mi bekleyelim?"

Sloan başını salladı. "Etrafa bakarak bir şey bulabileceğimizi sanmıyorum. Angela Larson'la ilgili aklıma gelen her şeyi yaptım - dairesini, çalıştığı yeri santim santim inceledim, kulaklarımdan çıkana kadar geçmişini araştırdım. Bunun kurbanlarla pek ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bunlar yabancı cinayetleri. Onları takip ediyor ve öldürüyor."

"Kupa mı?"

"Bilmiyorum. Larson'ın giysilerini ya da mücevherlerini hiç bulamadık, belki de ganimet olarak alınmışlardır ... ama sonra Rice'ın giysileri burada."

"Larson'ı nerede öldürdüğünü hiç bulamadık."

"Hayır. Muhtemelen bir bodrum. Ayak tabanları kirliydi ve toprakta beton tozu vardı. Yani bir bodrum olabilir."

Bir dakikalığına cesedin yanında durdular, garip bir yoldaş polis anı, ayakkabıları kan birikintisinden birkaç santim ötedeydi, yarım düzine şişman tembel mavi sinek odanın içinde vızıldıyordu; bir keresinde Lucas'a mavi sineklerin aslında üfleme sinekleri olduğunu söylemişlerdi. Bir tanesi kan birikintisinin uzak tarafına kondu ve kabuk bağlamış kanı kemirdiğini görebildiler.

"Gerçekten bırakamazsın," dedi
Lucas. "Elbette bırakabilirim," dedi
Sloan.

"Sen olsan ne yapardın?" Bir sinek Lucas'ın kafasının yanından vızıldayarak geçti ve o da sineğe vurdu.

"Ah... bir ara seninle bu konuyu konuşuruz. Bazı fikirlerim var."

Lucas ayağa kalkıp etrafına bakındı: hoş, ev gibi bir yerdi, ev biraz gıcırdıyordu, bu ses sıcak ve hoş karşılanmış olmalıydı; bir köşede rahatça yıpranmış bir planör sandalye uzanmış, önünde yerde örgülü bir halı olan eski, büyük, renkli bir Sony televizyona bakıyordu. Duvarlarda, büyükanne ve büyükbabalara ait olması gereken sararmış fotoğrafların arasında hoş görünümlü birkaç yorgan asılıydı.

"SORUNU BİLİYORSUN," dedi Lucas usulca. Bir kütük kabin yorganına bakıyordu; yorganlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama içindeki toprak renkleri hoşuna gitmişti. "Şansımız yaver gitmezse burada pek bir şey bulamayacağız. Belki DNA. Ama bu bizi nereye götürecekt?"

"Onu yakaladığımızda bir mahkûmiyet."

"Sorun onu yakalamak. Asıl sorun bu," dedi Lucas. "Mahkûmiyet... doğru adamı yakaladığımızda bu her zaman düzeltilebilir. Onu yakalamak ..."

"Evet..."

"Minneapolis'teki bütün belgeleri istiyorum," dedi
Lucas. Sloan başıyla onayladı. "Anderson'a haber veririm."

"Ben de olay yeri inceleme ekibine buradan her şeyi sana kopyalamalarını söyleyeceğim. Larson cinayetiyle ilgili bir şey bulamadın mı?"

"Elimde isimler var. Elimde olan tek şey bu."

"Tamam. Bu da bir başlangıç. Bir kooperatif merkezi kurup bir veri tabanı oluşturmalarını sağlayacağım. Buradan, Nordwall'un adamlarından gelen her şeyi aktaracağız."

"Buradan daha fazlası olmalı. Olmalı," dedi Sloan, etrafına bakınarak, sesinde çaresizlik vardı. "Eğer bir şey bulamazsak, onu daha önce yakalayamayız..."

Lucas başını salladı ve cümlesini tamamladı: "...bunu tekrar yapmadan önce."

DIŞARIDA, çimenlerin üzerinde, bir karaağacın gölgesinde oturan Nordwall ve diğer şerif yardımcıları, yıllık polis pikniğinin katılımcıları gibi görünüyordular. Yaz mevsimi doruk noktasındaydı, çayır otları gür ve uzundu, sarı ve ten renginin ipuçlarını yeni yeni göstermeye başlamışlardı. Bir mil kadar ötede, geniş, alçak bir vadide, uzaktaki bir araba çakıl tozu bulutu savuruyordu.

Nordwall bir ot sapını çiğniyordu; yanlarına geldiklerinde ayağa kalktı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Aynı adam," dedi Sloan.

Lucas, "Sloan Minneapolis'teki ilki hakkında çok araştırma yaptı," dedi. "BCA'nın dışında bir kooperatif merkezi kuracağız. Rice ve çocuk hakkında tam bir biyografiye ihtiyacımız var - kimleri tanıyorlardı, yakın zamanda kimlerle tanışmışlardı. Adam onun hakkında bir şeyler biliyordu. Buraya tesadüfen gelmedi. Ve ilkinde de biliyordu. Belki ikisi, Rice ve Larson, bir yerde kesişiyordur."

"Sizce... belki de bir tür kız-erkek romantizmi?" diye önerdi yardımcılardan biri. "Terk edilmiş bir sevgili mi? Rice'ın karısı birkaç yıl önce bir araba kazasında ölmüştü, etrafına bakınıyor olabilir."

Sloan yumuşak bir sesle, "Terk edilmiş bir sevgiliniz olursa, yatak odasında bir silah ya da mutfakta bir bıçak bulursunuz ama erkek arkadaşınıza tecavüz etmezsiniz," dedi.

Nordwall dönüp bir başka yardımcısına baktı ve "Bu biyografinin üzerine git Bill. Kendini tutma ve fazla mesai konusunda endişelenme. İhtiyacın olan her şeyi ben karşılayacağım." Lucas'a, "Bu Bill James. Sana telefon numarasını vereyim."

Şerif yardımcısı ayağa kalktı ve pantolonunun paçasını birkaç tokatla sildi: "Hemen gidiyorum. Başlayın."

"Karısına ne oldu?" Lucas sordu. "Düpedüz bir kaza, şüphesiz?"

"Geçen kış, önceki kış," dedi Nordwall. "Bir kar küreme aracının etrafından dolanmış, karşından gelen kamyoneti görmemiş. Bum. Çukurda öldü."

"Yani ..."

"Bütün aile yanmış," dedi bir şerif yardımcısı.

"İşte bir kamyon geliyor," dedi bir başkası.

Görevimiz Tehlike tarzı beyaz bir minibüs çakıllı yoldan onlara doğru ilerliyordu. "Bunlar olay yeri inceleme ekipleri," dedi Lucas. "Neden onları içeri götürmüyorsunuz? Ben ve Sloan gidip Bayan Rice'la konuşacağız."

LAURINA RICE altmışlı yaşlarındaydı, beyaz kabarık büyükanne saçları, yaş ve güneşin çizdiği yuvarlak, kösele gibi bir yüzü vardı. Çok kiloluydu, yıllarca patates ve sığır eti yemişti. Üzerinde küçük çiçekler olan bir elbise giymişti. Kız kardeşi Gloria belki üç ya da dört yaş büyüktü, arkadaşı da hemen hemen aynıydı.

Lucas ve Sloan arabaya doğru yürürken Laurina Rice ayaklarını yere basmaya ve arabadan çıkmaya çabaladı. Arabanın diğer tarafında, fasulye tarlasının yüz elli metre ötesinde, bir sürü kızıl kanatlı karataşuk bir kargayla boğuşuyor, bombardıman uçağındaki avcılar gibi büyük kuşun üzerine pike yapıyordu.

Diğer suç mahallerinde de olduğu gibi Lucas bir an için etrafındaki günün sıradanlığına kapıldı: Doğa suçtan, tecavüzden ve cinayetten bihaberdi ve sadece devam ediyordu: mavi gökyüzü, kabarık bulutlar, kargalarla uğraşan karataşuklar.

"Siz eyaletin adamısınız, Bay Davenport, ve Minneapolis'ten Bay Sloan . . ." Rice söyledi. Gözleri bir tavuğunki gibiydi, küçük, keskin ve odaklanmıştı.

"Evet. Olanlar için çok üzgünüm Bayan Rice."

Sağ elinin parmaklarını sol elinin içinde döndürdü, kelimenin tam anlamıyla sıkıldı. "Oğlumu görmem gerek, o olup olmadığını anlamak için."

Lucas başını iki yana salladı: "Korkarım önce olay yerini incelememiz gerekiyor. Bu adamı yakalamaya çalışmalıyız -birkaç hafta önce Minneapolis'te genç bir kadını öldürdü ve eğer onu yakalayamazsak daha fazla insanı öldürecek. Olay yeri incelemesini tamamlamadan cesetleri taşıyamayız."

"Televizyon programındaki gibi mi?" Gloria önerdi.

"Onun gibi bir şey ama daha iyisi," dedi Lucas. "Bu insanlar gerçek."

"Ne kadar sürecek?" Rice sordu.

Lucas tekrar başını salladı. "Sana söyleyemem. Ne yapılması gerektiğine bağlı. Eve gidip dinlenseniz iyi olur. En iyisi

Şerif cesetleri taşımadan önce sizi arayacak. O zaman tam zamanı."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Sloan ona en sempatik gülümsemesiyle gülümsedi ve "Anlıyoruz. Bir şeye ihtiyacın olursa şerife sor. Ve siz . . . oğlunuz hakkında bazı sorularımız var."

"Tamam," dedi. Burnunu çekti. "Sorular olacağını biliyorduk."

Rutin biyografisini çıkardılar; kimler onu sevmeyebilirdi, kimlerle tartışmıştı, borçlar, kadınlar, kıskanç kocalar, gecelerini nerede geçirirdi, eğlenmek için neler yapardı.

Lucas zor olanı sordu: "Bayan Rice, bildiğiniz kadarıyla oğlunuzun hiç homoseksüel arkadaşı ya da tanıdığı var mıydı?"

Kadın önce Sloan'a, sonra Lucas'a baktı. "Siz . O evliydi. Eşcinsellerle takılmazdı." Gözleri dolmaya başlamıştı.

"Bu rutin bir şey," dedi Lucas. "Sormak zorundayız. Burada bazen eşcinsel cinayetlerini, özellikle de tutku cinayetlerini karakterize eden büyük bir şiddet vardı."

Kadın onun ne sorduğunu biliyordu. "Benim oğlum homo değildi," diye tersledi. Arkasındaki kadınların hepsi başını salladı. "Evliydi, dul kalmıştı, bir gün yeniden evlenecekti ama Shelly öldürüldüğünden beri hiç başlamamıştı. Eşcinsel bir insan değildi."

"Ama hiç gey tanıdığı var mıydı?" Lucas ısrar etti. "Onun hakkında bir fantezi kurmuş olabilecek biri? Yakışıklı bir adamdı."

Laurina Gloria'ya baktı ve ikisi de aynı anda başlarını salladı. "Onun eşcinsel tanıdığı olduğunu bile sanmıyorum," dedi Gloria. "Olsa mutlaka bahsederdi. Haftada bir kez birlikte yemek yedik, her şeyi konuşurduk."

"Tamam," dedi Lucas.

BİRAZ DAHA SOHBET ETTİLER, sonra Rice ve diğerlerini arabada bırakarak eve geri döndüler.

Sonraki dört saat cinayetin teknik ve hukuki ayrıntılarıyla geçti: Olay yeri inceleme teknisyenleri cinayet mahallinde çalıştılar, adli tabip geldi ve gitti, ardında bir ceset bıraktı.

yardımcısı ve cesetlerle ilgilenecek iki adam. On mil ötede yaşayan bir eyalet temsilcisi durup şerifle konuşmuş, idam cezasıyla ilgili bir şeyler söylemiş, içeri bakmak istemiş ama "hayır" cevabını alıp yoluna devam etmiş.

Yasa koyucunun arabası garaj yolunda ilerlerken Nordwall "Bok herif," dedi.

Olay yeri inceleme ekipleri cinayetlerin hemen hemen iki cesedin bulunduğu bölgede işlendiğine karar verdikten sonra Lucas ve Sloan evin diğer bölümlerindeki küçük mahremiyetleri incelemeye, faturalara ve mektuplara bakmaya, yeni çekilmiş fotoğrafları toplamaya, beş yıllık Dell bilgisayardaki e-postaları kontrol etmeye ve arada bir diyet kola içmek için durmaya başladılar. Evde tam olarak ne aradıklarını bilmiyorlardı, ama sorun değildi; görüntüleri ve kelimeleri hafızalarına kazıyorlardı, böylece ileride bir şey onlara çelme takarsa orada olacaktı.

Sloan bir ara, "Visa kartının son ödeme tarihi yaklaşıyor," dedi. "Faturayı alıp nerede olduğunu görmeliyiz."

"Mutfak masasının üzerindeki Exxon faturasına baktım. Son bir yıldır pek uzağa gitmemiş," dedi Lucas. Rice'ın cüzdanını karıştırıyordu. "Her cuma ya da cumartesi bir depo benzin."

"Çocuk okuldaydı," dedi Sloan.

"Evet..." Rice'ın çek defterindeki kayıtları karıştırdı. "Dört yüz dolar çek, on yedi yüz dolar birikim. Pek çek yazmazdı... çoğunlukla süpermarkette ve faturalarda." Bir adres defteri buldu ama özellikle yeni bir kayda benzeyen bir şey yoktu ama Lucas onu oluşturacakları veri tabanı için bir kenara koydu.

Bir polis kafasını içeri uzattı: "Çocuğu alıyorlar."

"Pekâlâ."

İki dakika sonra aynı polis geldi: "Suç mahallindeki adamlarınızdan biri bir dakikalığına uğramamı söyledi."

Üst katta, Rice'ın yatak odasındaydılar. Polisi aşağıya kadar takip ettiler ve bir teknisyeni küçük bir numune torbası ve birkaç çubukla çalışırken buldular. Lucas ve Sloan odaya girince başını kaldırıp baktı: "Bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Tırnaktaki kanın Rice'a ait olmadığından neredeyse eminim. Yanında deri ve Rice'inkinden daha koyu olan küçük bir saç kökü var. Sanırım."

"Başka bir şey var mı?"

"Her zamanki şeyler-etrafta daha çok saç. Onları topluyoruz ama nereden geldiğini kim bilebilir? Ve adam bir ödül aldı - Rice'ın penisini kesti ve burada ondan hiçbir iz yok. Sadece penis, testisler değil. Anüste hala kayganlaştırıcı var gibi görünüyor, sanırım katil ya da katiller prezervatif kullanmış. Muhtemelen hiç meni kalmamıştır."

Lucas omuz silkmiş olan Sloan'a baktı. "Bunun ne olduğunu söylemek zor," dedi. "Belki de DNA bulunmasını istemedi, belki de DNA'yı biliyor ve bundan endişe ediyor. Belki de AIDS'ten korkuyordur, ki Rice'ın bazı homoseksüel temasları olduğunu gösterebilirsek bunun bir anlamı olabilir."

Teknisyen, "Cinsel yönler bana gerçekten eşcinsel bir şey gibi görünüyor," dedi. "Şiddet ve cinsel ödül alma."

Lucas ve Sloan başlarıyla onayladılar. "Ama neden ilki bir kadındı?"

"Belki de eşcinsel bir şey vardı, sonra Rice kadının peşine düştü, ve eşcinsel partneri havaya uçtu," dedi teknisyen. "Belki de onları cezalandırıyordu ve tüm bu kırbaçlama olayı da bununla ilgiliydi."

"Belki," dedi Lucas şüpheyle.

"Bu bir kavram," dedi Sloan. Bu fikir onun da umurunda değildi. "Bu biyografiyi almamız gerek. Angela Larson'ı burada herhangi bir şeyle ilişkilendirip ilişkilendiremeyeceğime bakmam gerek."

"Öğrenci olduğunu söylediniz; burada bir devlet üniversitesi şubesi var."

"Bakacağım," dedi Sloan. "Ama onun hakkında o kadar araştırma yaptım ve kimse Mankato hakkında bir şey söylemedi."

Olay yeri inceleme ekibinin işi bittiğinde, adli tabibin asistanları gelip cesedi aldılar, bir torbaya koyup dışarı taşıdılar. Diz çökmüş cesedin izini koruyan yerdeki kan lekesi tuhaf, siyah bir modern sanat eserine benziyordu.

Bir süre üzerinde durdular ve sonra Sloan, "Burada daha fazlası olduğunu sanmıyorum," dedi. Beş saattir içeride bir şey, herhangi bir şey arıyorlardı. İşe yarar bir şey bulmuşlarsa bile, belli değildi.

"Bu adam" dedi Lucas. Derin bir nefes aldı ve iç çekerek dışarı verdi. Katili düşünüyordu. "Bu adam bizi mahvedecek."

KISAYDI, koca burunlu, kızıl saçlı, hırçın, gergin, gürültücü, asla yanılmayan, her türlü etik kuralı çiğnemeye hazır ve gazetecilik okulunu bitireli üç yıl olmuştu. Haber odasındaki bazı kişiler tarafından hayranlıkla izlenen bir kelime ustalığına sahipti. Bu hayranlık, onun hırslı, huysuz, küçük bir pislik olduğu inkar edilemez gerçeğiyle dengeleniyordu; ve *Star-Tribune*'de hırslı, huysuz, küçük bir pislik olmanın ayırt edici bir özellik olmadığı ek gerçeğiyle bir dereceye kadar kurtarılıyordu.

Ruffe Ignace köşede durmuş, kendi kendine konuşuyordu - özel bir şey değil, eski şarkılardan parçalar, olası hikaye ipuçları, iç diyalog parçaları, geçen arabalar ve içlerindeki kadınlar hakkında yorumlar. Bir boksör gibi ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor ve sürekli kendi kendine konuşuyordu, mırıldanır ya da vızıldar gibi. Devam eden diyaloga Ruffe'un Radyosu adını verdi ve sürekli çaldı.

Balondaki Çocuk, belki orada bir şey vardır; Mmm, Lexus GX470, seni moruk; hey, şuna bak, şu kışa bak. Evet, Pat, işte orada, Ruffe Ignace, sözde Amerika'nın en zengin adamı. Daha önce Özel Kuvvetler'deydi, bilirsin, Afganistan'da bir savaş kahramanı, Bowie bıçağıyla yirmi dört Afgan öldürdü. Ülkedeki diğer altı adamdan daha fazla parası var ve daha fazla süper model kukusu var. Şu ceket almak isterdim, çok güzel bir ceket.

Bunun gibi.

Her zaman.

Bir keresinde bir iş arkadaşı Ignace'in yanında oturmanın huysuz bir arının yanında oturmak gibi olduğundan şikayet etmişti. Ignace onu görmezden gelmişti; şimdi de köşede durmuş, zıplıyor, bekliyor ve vızıldıyordu.

HUBBARD, JCPenney'den alınmış parlak mavi çift örgü blazer ceket, gri pantolon, kahverengi ayakkabılarla sokağın diğer tarafından aşağı indi. Yüz metre öteden Ignace'in gözlerini tuttu, sonra döndü ve gitti

Halk kütüphanesinin ön kapısından içeri girdi. Ignace başka bir ışığa kadar bekledi, sonra onu takip etti.

RUFFE IGNACE ADINDAN NEFRET EDİYORDU. Hem ilk hem de son isminden, ama özellikle Ruffe'den. Ruffe-Roo-Fay- "kızıl saçlı" anlamına gelen Fransızca bir kelimedden geliyordu. Kendisi de kızıl saçlı olduğu ve anne babası da Fransız olduğu için bu gerçeği inkâr edemezdi. Haber merkezindekiler Ruffe'un kendisine kızıl saçlı anlamına da gelen Rufus denmesinden nefret ettiğini kariyerinin başlarında öğrenmişlerdi, bu yüzden ona her fırsatta bu şekilde hitap ediyorlardı. Hatta birkaç kişi Iggy demeyi bile denedi, ama bu o kadar şiddetli ve zehirli bir tepki aldı ki, onu kendi haline bırakmaya karar verdiler.

Ignace, bir banliyö alışverişçisinin en yakın akrabası olarak gördüğü *Star-Tribune*'e zar zor tahammül ediyordu. Neredeyse tüm muhabirlerin tuhaf isimlere sahip olduğu ve Ruffe Ignace'ın bir şaka vesilesi değil, seçkin biri olarak kabul edileceği *New York Times*'daki kariyerini dört gözle bekliyordu.

Oraya ulaşmak için iyi bir şeyler yapması gerekiyordu. Gerçekten iyi bir şey yapmak için şansa ve yeteneğe ihtiyacınız vardı.

Ignace yetenekliydi. Yazma yeteneğinin yanı sıra, iyi bir drama duygusuna sahipti ve daha da önemlisi, gerektiğinde nasıl yalakalık yapacağını biliyordu. Gazetenin Kamu Güvenliği Ekibi'nin bir üyesi olarak, Minneapolis Polis Departmanı'nda bol bol yalakalık yaptı.

Bob Hubbard adında yarı zamanlı bir cinayet masası polisi Ignace'in içerideki en iyi kaynağıydı. Hubbard, daha fazla insana ihtiyaç duyduklarında Cinsel ya da Mülkiyet Suçları'na kaydırılmak yerine tam zamanlı bir cinayet masası istiyordu. Ignace, Hubbard'ın suç çözme yeteneğine dikkat edeceğine söz verdi ve bunu yerine getirdi. Hubbard içeriden malları teslim etti.

Şans tamamen farklı bir konuydu. Şans sizi ya kışınızdan öperdi ya da öpmezdi. Bu konuda yapabileceğiniz pek bir şey yoktu ama her ihtimale karşı hazırlıklı olmak gerekiyordu.

IGNACE, Hubbard'dan iki dakika sonra kütüphaneye girdi. Kütüphanede buluştular çünkü Hubbard orada hiç polis görmemişti ve Kadın Sorunları raflarında bir polis görmeden onlarca yıl geçirebilirdiniz.

Ruffe köşeyi döndüğünde Hubbard *Vajinal Perspektif* adlı bir kitaba bakıyordu. Polis kitabı rafa geri koydu ve şaşkınlıkla, "Bunların içinde ne olduğunu hiç gördün mü?" diye sordu.

Ruffe sıra sıra dizilmiş kitaplara baktı ve ürperdi. "Hayır." Hubbard'a: "Sende ne var Bob? Mikasa mağazası ve Mini-Cooper'la ilgili bir şey var..."

"Bu hiç komik değil," dedi Hubbard ısrarla, sesini neredeyse fısıltıya yaklaştırarak. Sarışın, etine dolgun, pembe yanakları içkiyle daha da pembe olmuş bir adamdı. Elinde bir zarf tutuyordu. "Beni korumalısın, korumalısın, korumalısın. Tanrı şahidim olsun, burada olmam gerektiğini bile sanmıyorum."

Şimdi Ruffe ilgileniyordu. Hubbard terliyordu. "Ee, ne buldun?"

"Bunun için bana büyük borçlusun," dedi Hubbard.

"Nedir o?" Ruffe bastırdı.

"Bana borçlusun ve bunu ödeyeceksin," dedi Hubbard. "Bir hikâyeye isim vereceğim."

"Vay canına, dostum. Bu değişir. Hangi hikâyeyi istediğine... hangi hikâyeye *sahip olduğuna*."

"İstedğim hikâye tanıdığım bir bayan için güzel bir hikâye. Elimdeki hikaye ..."

"*Ne hikayesi?*"

"Bir seri katilimiz var," dedi Hubbard. "Sloan'ı tanıyor musun?"

"Evet." Ignace'ın, Hubbard'ın nefesindeki akşamüstü martinilerinin ve belki de başka bir şeyin kokusunu alabileceği kadar yakındılar.

-Fıstık ezmeli peynirli kraker? Martini ile mi? "Benim bir pislik olduğumu düşünüyor."

"Sen bir pisliksin, Ruffe."

"Evet, evet . . ." Ignace, kendisini *Times*'a götürecekse, küçük kasabalıların ne düşündüğünü umursamıyordu; parmağıyla sürekli yuvarlama hareketi yaptı.

"Sloan birkaç hafta önce bu cinayeti yakaladı," diye fısıldadı Hubbard. "Gerçekten çok çirkindi, ama herkes soğukkanlı davrandı, çünkü televizyon kanallarından bir bok istemiyoruz."

Ignace bir an düşündü, gözleri kısıldı: "Angela Larson, Chicago'dan. Herkes bunun bir erkek arkadaş sorunu olduğunu düşünüyor."

"Öyle değildi. Hiçbir zaman da olmadı. İşkence gördü, tecavüze uğradı ve teşhir edildi... teşhirin ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Ignace artık bağlanmıştı. Leydi Şans'ın büzüştüğünü hissedebiliyordu. "Ama seri olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu sabah Sloan'ın BCA'dan eski bir arkadaşı onu aradı ve Mankato'ya gittiler. Söylenenlere göre -ve söylenenler iyi- bir şey dışında cinayetler birbirinin aynısıymış. Kurban işkence ve tecavüze uğramış, tıpkı Larson gibi. Sadece o bir *erkekti*. Sonra ikisi de aynı şekilde öldürülmüş: Boğazları kesilmiş."

"Boğazları mı?" Ignace fısıldadı. İkisi de dönüp yukarı ve aşağı baktılar. "Ustura gibi mi yani?"

Hubbard, "Tıpkı bir ustura gibi," dedi. "Üstüne üstlük, katil ikinci kurbanın çocuğunu da öldürdü. Onu bir sinek gibi ezmiş. Çocuğu öldürdü, sonra da gidip babasına tecavüz etti ve öldürdü."

Ruffe etkilenmişti. "Tanrım. Olay yerinden bir şey buldun mu?"

"Ondan değil ama Larson davasından içeriden bir şeyler aldım, Kimseye söylemedikleri şeyleri. Ve bir suç mahalli fotoğrafının fotokopisini aldım. Fotoğrafı kullanamazsın. Aslında, düşününce sana vermeyeceğim bile. Bakmana izin vereceğim."

Ignace dudaklarını ıslattı. "Sana söz veriyorum gazeteye koymayacağım.

Özellikle de fotokopiyse."

"Uh-uh. Bu riski göze alamam," dedi Hubbard başını sallayarak. "Mesele şu ki, size verdiğim şey pek çok kişiden gelmiş olabilir, ama resim Cinayet Masası'ndan gelmiş olmalı. Benim olduğumu bilecekler. Olay yerini yazabilmek için ona bakabilirsin. Bunu yapmak isteyeceğini düşündüm."

"Bob . . ."

"Beni koruyacağına yemin et."

"Evet, evet, evet. Şu lanet şeyi görmeme izin ver. Kayıt için kiminle konuşacağım?"

"Tamam. Blue Earth County'deki şerifle. Adı Nordwall. Ve Sloan, sanırım. Ben olsam BCA'daki adamdan uzak dururdum. Adı Lucas Davenport. *Star-Tribune*'de senden daha iyi kaynakları var. Kiminle konuştuğunu iki dakika içinde öğrenir."

"Öğrenemez, çünkü kimseye söylemedim. Asla da söylemeyeceğim," dedi Ignace. "Seni sadece bahşış için kullanıyorum."

"Bazıları davalarımnda küçük izler bıraktığımı fark etti." Elindeki zarfı dikkatle ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu.

"Eh, zor iş. Ya alırsın ya da almazsın," dedi Ignace. "Şu lanet fotoğrafı bir göreyim. Bana birkaç isim ver. Her zaman suçu başkasının üzerine atabilirim."

"Bana bir hikâye borçlusun," diye tekrarladı Hubbard. "Evet, evet..."

HUBBARD XEROX'u zarftan çıkardı ve uzattı. Ignace bir an için fotoğrafa baktı: Fotoğraf gecenin karanlığında sert bir şekilde aydınlatılmıştı, bu da ona cafcamlı bir hava veriyordu. Kadın toprakta çarmıha gerilmiş gibi görünüyordu, vücudu kısa bahar yapraklarına karşı parlak beyazdı. "Boktan bir fotoğraf." dedi.

Hubbard, "Burası lanet olası bir portre stüdyosu değildi," diye homurdandı.

"Belli oluyor. Tam amına odaklanmış. Fotoğrafçı adam muhtemelen internete satmıştır."

"Rufus . . ."

"Siktir git Bob," dedi Ignace. Arka cebinden dar bir muhabir defteri çıkardı, fotoğrafa birkaç saniye daha baktı, sonra Gregg stenografisiyle hızlı hızlı notlar aldı. Bitirdiğinde, "Bana birkaç isim ver. Sloan'a gitmeden önce en alttan başlamam ve bu saçmalıkların bazılarını dışarıdan doğrulamam gerekiyor."

Hubbard başını salladı. "Tamam: yeni kurbanın adı Adam Rice, çocuğun adı Josh ve Adam'ın annesinin adı Laurina Rice. Listede adı var."

"Peki ya karısı?"

"Bir süre önce öldüğünü duydum ama detayları bilmiyorum..."

İki dakika daha konuştular ve sonra Ignace defteri katladı ve "Bob, sana borçluyum. Gerçekten borçluyum."

"Peki, sana ne istediğimi söyleyeyim. Bunu lanet defterine yaz. Uptown'da Funny Capers adında yeni bir restoran var."

Onun hakkında bir hikaye istiyorum. İyi bir hikaye. Ne kadar eğlenceli bir yer. Bunun gibi bir şey. Cuma ve Cumartesi geceleri müzik var."

"Kız arkadaş mı? Yoksa yatırım mı?" Defteri tekrar açmıştı ve not alıyordu.

"Bir arkadaşım," dedi Hubbard. Gözleri başka tarafa kaydı.

"Burası hakkında son dakika yorumlarına ihtiyacım olursa, seni evden arayabilir miyim?"

Hubbard irkildi. "Tanrım, yapma bunu."

Ignace, "Bir şey daha var. Bu cinayet için elimizde sanat eseri yok. Diyelim ki bir usturanın resmini kullandık. Yani, bu berbat mı olurdu? Jilet mi diyorlar yoksa maket bıçağı falan mı?"

Hubbard, "Siktir, bilmiyorum, sanırım bir ustura iyi olurdu," dedi. Biraz eğilip bir kitaplığa baktı, onu tanıyabilecek birilerini arıyordu. "Ne istiyorsan yap ve şu fotokopiyi bana ver." Xerox'u geri aldı ve ceketinin cebine koydu. "Dışarı çıkmadan önce beş dakika bekle. Bir şeyler oku, ya da başka bir şey."

"Burası bir kütüphane Bob, şüphelenebilirler."

"Tamam, git internette oral sekse bak. Bana sadece beş dakika ver."

Gazeteye dönerken RUFFE'UN RADYOSU HARIL HARIL ÇALIŞIYORDU: *Yerimden kıpırdamayacağım; Ignace hava korsanlarına saldırmadan hemen önce böyle demişti. Trajik bir şekilde. Kaşmir kazak mı o? Dışarısı seksen derece. . . Acaba alpaka, alpakadan mı geliyor? Dört tekerlekten çekiş; bunu bir Jeep'le yapabilir misin?*

Asansörle haber odasına çıktı, koştura koştura masasına döndü. Çoğu muhabir bir cinayet ya da trajik bir kazada hayatta kalanları aramaktan korkardı. Ignace aldırmadı. Önce Laurina Rice'ı aradı, karşısındaki soğukkanlı bir kadındı ve "Laurina?" diye sordu.

"Laurina ... rahatsız," dedi soğuk sesli kadın. Ignace onu hemen tanıdı: medyanın konuşmak isteyebileceği birini "koruyan" işgüzar komşu ya da akraba. "Kimin aradığını söyleyebilir miyim?"

Ignace, "Adam ve Josh'a olanları yeni duydum ve onunla gerçekten konuşmam gerekiyor," dedi. Sonra da bir muhabirin soğuk arama numarasını, yani hedefe yakınlık imasını yaptı. "Bu Florence mı?"

"Hayır, hayır, bir dakika."

Ignace, trajedilere karışan çoğu insanın konuşmak istediğini keşfetmişti, tabii onlara ulaşabilirseniz. On saniye bekledikten sonra Laurina'yı hatta aldı: "Laurina: Adam ve Josh için çok üzgünüm. . ."

"Aman Tanrım, aman Tanrım, onları görmeme bile izin vermediler ..."

"Ne zaman olduğunu biliyorlar mı?" Ignace sordu.

"Dün olduğunu düşünüyorlar... Bu kim?"

"*Minneapolis Star-Tribune*'den Ruffe Ignace. Eyaletin dört bir yanındaki insanları bu canavarın serbest olduğu konusunda uyarıyoruz."

"Öyle! O bir canavar! O bir canavar."

Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı ve Ignace Gregg'e "Ağlıyor, hıçkırıyor, perişan ..." diye not düştü.

Ignace, "İnsanlar bana Adam ve Josh'un harika insanlar olduğunu, kimseyi rahatsız etmediklerini söylüyorlar," dedi. "Bunu kimin yapabileceğini anlayamıyorlar. Polis tanıdığı biri olduğunu mu düşünüyor? ?"

"Hayır, bana bu adamın bir canavar olduğunu, Twin Cities'de bir kadını öldürdüğünü söylediler..."

"Chicago'dan Angela Larson adında güzel bir genç kız," dedi Ignace. "Sadece üniversiteye gitmeye çalışıyordu."

"Oh, Tanrım. Ve Adam'la, geçen yılki trajediden sonra ..."

"Trajedi mi? Polis bana bir trajediden bahsetmedi." Sanki sırlar saklanmış gibi onaylamayan bir ton.

"Karısı korkunç bir kazada ölmüş," dedi Rice. "Adam dul kaldı ve zavallı küçük Josh annesini kaybetti..."

"Küçük Josh seninle onun hakkında hiç konuştu mu?"

"Biliyor musun, daha geçen Noel'de annesini geri alabilmek için sahip olduğu her hediyeden vazgeçebileceğini söyledi. Çok tatlı ve zekiydi! O benim tek torunumdu, artık asla bir torunum olmayacak."

Kaydediyordu. Görüştüğünüz kişinin sözünü bir kez kestikten sonra araya girmemeye çalışırsınız. ile ara sıra ipucu, veya kısa sempatik

Ignace onu yirmi dakika içinde kurutmuştu. Çimenlikteki meşe ağacına asılı lastik salıncakla ilgili ayrıntıyı bile anlatmıştı.

"Ama onları görmene izin vermediler ..."

"Sadece yüzlerini. Şerif görmek istemediğimi söyledi ama o siyah çantanın içinde torunumla birlikte dışarı çıktılar ve ben de hemen yanlarına gittim ve 'Torunumu görmek istiyorum' dedim. "Hayır "ı kabul etmedim. Böylece fermuarı açtılar ve yüzüne bakmama izin verdiler."

"Yüzünü gördüğünüzde ne düşündünüz? Tepkiniz ne oldu?"

"Aman Tanrım ..." Ağlamaya tekrar başladı ve Ignace onu Gregg'e götürdü.

Telefonu kapattığında Ruffe'un radyosu çalışıyordu: *İşte, Ooo, Ignace'ın özelliği, Twin Cities'deki tüm muhabirlerden daha zeki olması. Eskiden olimpiyat akrobatı olduğunu biliyor musun? Bekle, Olimpiyatlarda akrobat var mı? Belki de jimnastiktir. ESPN'de koca memeli seksi bir piliç: Söylesenize Lord Ignace, kraliçe tarafından şövalye ilan edilmek nasıl bir duygu? ?*

Vızıldıyordu çünkü elinde bir hikaye vardı. Başka ne olursa olsun, temel gerçeklere ve renge sahipti. Polislere bile ihtiyacı yoktu ama yine de onları aramak zorunda kalacaktı. Sloan onun bir pislik olduğunu düşündüğü ve Hubbard da onu Davenport'ta n uzak durması konusunda uyardığı için işe şerifle başladı.

Nordwall konuşmak istemedi ama Ignace, "Öncelikle Şerif, bu kamuya açık bir kayıt, temel gerçekler. İnsanları bu adam hakkında uyarmakla yükümlüsünüz."

Bu ona temel bilgileri verdi. Sonra dedi ki, "Hayatta kalanlardan aldığım şeyleri, sadece çok yanlış bir şey olmadığından emin olmak için hızlıca size vereyim. Bunun doğru olmasını istiyorum - bana başka bir şey söylemene bile gerek yok, sadece bunun doğru olup olmadığını öğren."

Sonra Nordwall'a Hubbard'ın ona verdiği her şeyi, artı Laurina Rice'in ona verdiği her şeyi ve kendi uydurduğu bazı saçmalıkları verdi. Bu şerifi harekete geçirdi ve işleri bittiğinde manşetlik bir haber yakalamıştı.

Eskiden şehir editör yardımcısı olarak adlandırılan ekip lideriyle konuştu, o da metro editörüyle konuştu ve sonra ekip lideri geri geldi ve ona elindeki her şeyi alacaklarını, uzunluk konusunda endişelenmemesini söyledi.

Mankato'ya boş bir lastik salıncağın fotoğrafını çekmesi için bir fotoğrafçı gönderilmiş ve bir grafik sanatçısı da internetten usturaların fotoğraflarını çekmeye başlamış. Ignace notlarını masasının üzerine yaydı, bazılarını kırmızı keçeli kalemle işaretledi.

Hubbard: Ona borçluydu. Buna şüphe yoktu.

SLOAN'I BULAMADI. Tüm polislerin ev telefon numaralarının bulunduğu bir polis departmanı telefon rehberini çalmıştı ama Sloan'ın evini aradığında kimse cevap vermedi. Telesekretere bir mesaj bıraktı, kısaca ne istediğini söyledi ve telefonu kapattı. Davenport'u arama fikriyle oynadı, Hubbard'ın uyarısını düşündü ve bundan vazgeçti.

Ayrıca, onurlandırmaktan mutluluk duyduğu eski bir gazete özdeyişi vardı: çok fazla gerçek, mükemmel bir hikayeyi mahvedebilirdi. Kimse bu işi yapmadığından şikâyet edemezdi; cinayetin işlendiği ilçenin emniyet müdürüyle konuşmuştu, hafta başında Sloan'la Angela Larson cinayeti hakkında konuşmuştu, olaydan sağ kurtulanların yorumlarını almıştı. Davenport'a ihtiyacı yoktu.

Bilgisayarının arkasına yerleşti, parmaklarını birbirine geçirdi, eklemlerini çatlattı ve yazmaya başladı.

Minnesota'da bir seri katil serbest dolaşüyor, elinde usturayla dolaşan bir cinsel saldırgan, kurbanlarına işkence ettikten sonra kadın ya da erkek fark etmeksizin tecavüz eden ve boğazlarını kesen bir adam...

Bir başka muhabir Ignace'ın odasının önünden geçerken, "*Tanrım, bu adam gerçekten de vızıldıyor*" diye düşündü.

VE IGNACE VIZILDARKEN, Millie Lincoln ...

Şey.

MILLIE LINCOLN kısa boylu, sarışındı ve erkeklerden hoşlanıyordu; hep hoşlanmıştı. Babasını severdi, amcalarını severdi, dört amcasını da severdi.

ve onlar da onu sevdiler.

Erkekler de ondan hoşlanıyordu.

Millie bekâretini on altı yaşındayken, erkek arkadaşının ailesinin yatağında beceriksizce bıraktı. Yirmi iki yaşına geldiğinde dört sevgilisi daha olmuştu. Lisedeki son yılını, beceriksizden sonra ikincisiyle geçirdi ve sonra bir kolej çocuğuyla takıldı, ilk uzun Mankato kışı sırasında başka bir birinci sınıf öğrencisiyle başlayan bir ilişki, sonra neredeyse iki yıl süren daha ciddi bir şeye dönüştü.

Sonunda, Mihovil Draskovic.

MIHOVIL ondan yedi yaş büyüktü. Güçlü, iri yarı, biraz gizemli bir *adamdı*; ve bir doktordu.

Mihovil on beş yaşındayken memleketi Sırbistan'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmiş, on yedi yaşındayken deniz piyadelerine yazılmış, sıhhiye olmuş, kendi deyimiyle kasıklarından kurtulmuş, deniz piyadeleri bursuyla tıp fakültesine gitmişti. Denizci dövmeleri vardı ve şimdi saçlarını İsa gibi uzun ve geniş omuzlarına döküyordu. Yüzünde her zaman bir gülümseme vardı, sürekli eğlenen bir adamdı, Çingene gözlü bir adamdı ... hafif kırık bir İngilizcesi vardı, bozuk gramer ve son teknoloji argonun çılgın bir karışımıydı.

Mihovil genç hayatının büyük bir kısmını, çocukların kulübenin bir tarafında uyuduğu ve ebeveynlerin tavandan sarkan bir battaniyenin arkasında seviştiği bir mülteci kampında geçirmişti. Televizyonları olmadığı için neredeyse her gece battaniyenin arkasındaydılar ve bu aktivite neredeyse hiç yorumlanmıyordu. Doğal.

Mihovil ve Millie, Mankato hastanesinin acil servisinde tanıştılar. Millie futbol oynarken bir parmağını çıkarmış, Mihovil de parmağını yerine oturtmuştu. Öncesinde ve sonrasında biraz konuşmuşlar, birkaç gün sonra simitçide karşılaşmışlar ve her şey birbirini takip etmişti.

Her şey birbirini izledi.

İçeride, dışarıda, hastane yataklarında, yerlerde, çimenlerde, elma ağaçlarının altında, ayakta, yatarak, şimdi biri üstte, şimdi diğeri.

Mihovil ona şöyle şeyler söylemeyi öğretti: "Bekle. Şöyle yap, başını tam buraya getir ve şimdi daha yavaş ve daha kısa yala. Aman Tanrım, neredeyse oldu. Parmağını aşağı doğru sall. Aman Tanrım..."

İkinci kez birlikte yattıklarında talimat moduna geçmişti. Neden amaçsızca hareket ediyordu, bilmek istiyordu. Neden orgazm olup ayaklarını çarşafıya vurmuyordu? Neden onun sikine bir kürek sapı gibi davranıyordu?

Bu konuda yeterince nazikti ama açık sözlüydü. Bunun bir dil engeli olduğunu düşünmüyordu; o sadece açık sözlü bir adamdı.

Örneğin, gösterişli bir partiye gitmişlerdi ve bir kadın Anlamın Farklı Yolları, İşaretler Bilimi ve Kùltürlerin Çatışması üzerine konuşuyordu. Millie onun yapmacık biri olduğunu fark etti: sadece sigara içmiyordu, aynı zamanda sigarasını bir tür Rus film yönetmeni ya da belki bir Nazi gibi başparmağı ve işaret parmağı arasında dik tutuyordu. Mihovil'e yaklaşımdan hiç çekinmedi. Amerikan Kùltür Emperyalizminin Kötülükleri üzerine neredeyse anlaşılmaz bir konuşma yaptıktan sonra Mihovil'e ne düşündüğünü sordu.

Mihovil, "Bence söylediklerin saçmalık. Hayır, durun, bundan daha kötü. Uganda'daki siyahlardan ve Yeni Gine'deki kahverengi insanlardan bahsediyoruz ve siz bizim kültürel eserlerimizi onlara dayattığımızı söylüyorsunuz. İlaçları mı kastediyorsun? Televizyonu mu? Arabaları mı kastediyorsunuz? O insanlar da en az bizim kadar zeki. Bir yüzme havuzunun etrafında oturup limonata içmek, Eminem dinlemek ve ihtiyaç duyduklarında grip aşısı olmak isterler.

"Onları bir tür çılgın hayvanat bahçesinde tutup mızraklarla avlamak istiyorsunuz, böylece onlara bakıp kùltürlerini inceleyebiliriz. Bu saçmalık. Ben bunu yaptım. Bir hayvanat bahçesinde yaşadım, çocukken bir çadırda yaşadım, lağım suyu içtim ve altı yıl üst üste sıçtım. Buna geri dönmek için birini öldürebilirim. O adamlardan birini Yeni Gine'deki ormandan çıkarıp ona kot pantolon, tişört ve iyi bir çift ayakkabı verseniz, onu geri göndermenize izin vermeden önce kalbinizi sökeceğini garanti edebilirim.

"Her şeye bahse girerim ki müzik seti, tuvaleti ve içebileceğiniz akan suyu olan güzel bir dairede yaşamayı tercih ederler. Yani bence siz zencilere izin vermeniz gerektiğini savunuyorsunuz.

yerlerinde kalsınlar. Bu, zencileri yerlerinde *tutmamız* gerektiğinden yarım adım ötede. Basit ırkçılık budur."

HER NEYSE, AÇIK SÖZLÜ BİR ADAMDİ. Cahillik önerisi dışında, onun açık sözlü cinsel önerilerinden en ufak bir utanç duymadı.

"Bana ne yapacağımı söyleseydin, yapardım," dedi.

"*Senin* ne istediğini *bilmiyorum*, ben sadece ne istediğimi biliyorum. Sen bana ne yapacağımı söylersen, ben de sana ne yapacağını söylerim ve ikimiz de mutlu oluruz."

"Bu kulağa biraz iğrenç geliyor."

"Hayır, hayır, hayır," dedi işaret parmağını cam sileceği gibi hareket ettirerek, sadece ABD dışında büyümüş insanlardan gördüğü bir hareketle, "İğrenç değil. *İğrenç* yanlış kelime. *Kirli*, belki. Katolik pisiği gibi. Ya da ... Bilmiyorum. Ama iğrenç değil. İğrenç, birinin hapşırıp kruvasanınıza sümük üflemesi gibi bir şey."

Böylece ona nelerden hoşlandığını anlatmaya başladı. Ona anlatmaktan hoşlandığını fark etti.

BAŞKA BİR ZAMAN olsa, seksi keşfeden üniversiteli bir kızdan daha önemli bir şey olmazdı. Ama bu sefer değil. Bu sefer, yanında gezinen bir avcı vardı.

Şimdiye kadar karşılaştığı en sesli kadındı, konuşuyor, analiz ediyor, talep ediyordu - uzun soluklu bir yorum, *Seks Sevinci*'nin gelişmiş bir versiyonu için bir şablon olabilirdi.

Bütün bunlar onu tahrik ediyordu. Ama onu gerçekten etkileyen şey, duygusal düzeyde, basit bir erotik seğirmenin ötesinde bir şey, onun orgazmlarıydı. Bir hırıltıyla, neredeyse köpeksi bir sesle başlıyor ve bir kedi gibi çığlık atana kadar perde ve yoğunlukta ilerliyorlardı; binanın yarısını uyandırmış olması gereken ulumalar.

Eğer onunla oturup gerçekten ne hissettiğini, şimdiye kadar düşündüğü her şeyin bir adım ötesine geçmek istediğini, oraya çelik ve halatla gitmek istediğini söyleseydi ... o zaman onu hapse atarlardı. Oraya daha önce başka kadınlarla da gittiğini bilirlerdi.

onu Koridorun Sonundaki Tanrıların yanına koyarlardı ve gelip ona akvaryumdaki bir Japon balığı gibi bakarlardı.

Ama Tanrım, bu konuda konuşmak istiyordu; sadece ulumalarının onu nasıl parçaladığını anlatmak için. Onunla bir adım daha atmak için

...

LUCAS, *Pioneer Press*'in ön verandaya çarptığını ve teslimatçı kadının arabasını garaj yolundan geri geri çıkardığını duyduğunda yarı uyanıktı. On dakika sonra, yastığını yumruklayarak tekrar uykuya dalmak üzereyken, ikinci teslimatçı kadın iki *vınlama* sesiyle içeri girdi: *Star-Tribune* ve *Wall Street Journal*.

Tekrar uyumaya çalıştı ama çok az başarılı olabildi; bazen anılara, bazen de fantezilere benzeyen karmakarışık rüyalara girip çıkıyordu.

Onun sorunu boş yataktı. Yıllarca tek başına uyumuştı ve şimdi, kırklı yaşlarının sonlarına doğru inlerken, yanında Weather olmadan uyuyamıyordu.

Öte yandan ...

Ev, ailesinin evde olduğu zamanlara göre kesinlikle daha düzenliydi.

AILE LONDRA'DAYDI. Weather çene-yüz cerrahisi alanında prestijli bir burs kazanmıştı ve önce yalnız gitmeyi düşünmüştü. Ama bebeği Sam'den üç ay uzak kalma fikrinden nefret ediyordu. Bakıcıları Letty de hiçbir yere gidemediği için mızımızlanmaya başlamıştı ve hizmetçi de herkes giderse ne yapacağını merak ediyordu.

Sonunda Weather hepsini toplayıp yaz için Londra'ya nakletmeye karar verdi. "Para sorunumuz yok, neden olmasın?" diye sordu.

Lucas, "Ben herkesle ilgilenmekten mutlu olurum, sen de kendine zaman ayırırsın," demişti. Kadın şüphelenmişti -Lucas kendi başına gayet iyi geçiniyordu ve sık sık yalnızlık hissine kapılıyordu. Ve *gerçekten* de Sam'den uzak kalmak istemiyordu.

Böylece her şeyi, üç ay boyunca ihtiyaç duyacakları her şeyi, cerrahı, bebeği, koğuşu ve hizmetçiyi topladılar ve büyük bir masrafla Londra'ya gittiler, onu evde yalnız bıraktılar.

Ailenin gittiği ilk birkaç gün evi darmadağın etmişti. Sonra toparladı ve bekar hayatına devam etti: Hiçbir zaman tam anlamıyla düzenli olmamıştı ama her şeyi yerli yerinde tutuyordu. Aile etraftayken hiçbir şey olması gereken yerde değildi. Kapıdan giren ıvır zıvırın miktarı şaşırtıcıydı: yeni giysiler ve elektronik eşyalar ve DVD'ler ve okul malzemeleri ve bebek bezleri ve atıştırmalık yiyecekler ve tıbbi dergiler ve sonsuz bir karton kutu yığını gibi görünen plastik ambalajlar ve boş şişeler.

Hepsi durdu.

Yine de. Hayatındaki boşluk gittikçe büyüyor gibiydi; her sabah Londra'daki ofisinden arayıp gününün nasıl geçtiğini ve çocukların ne yaptığını anlatmasını bekliyordu.

Telefon çaldığında, sersemlemiş bir halde doğrulup saate baktı: çok erken. Hiç bu kadar erken aramazdı. Telefonu açtı ve Rose Marie Roux, "Gizli seri katiliniz *Strib*'in ön sayfasında." dedi.

"Ne?"

"Bu adam *gerçekten* bir canavar," dedi konuşur gibi. Sesi, önünde bir fincan kahve ve elinde bir sigara varmış gibi geliyordu, ki muhtemelen öyleydi. Rose Marie Roux kamu güvenliği komiseriydi ve dolaylı olarak Lucas'ın patronuydu. "Boğazlarını ustura ile kesip tel kırbaçla kırbaçlamak mı? Bugünlerde usturayı nereden *buluyorsun* ki?"

Lucas, "Kahretsin," dedi ve sol koltuk altını kaşıyarak, "Usturaları kurşun boruları aldıkları yerden alıyorlar. Klişe maden. Başka ne diyorlar?"

Rose Marie, "Gotik bir zevkin varsa, oldukça iyi yazılmış bir parça," dedi. "Hâlâ yataktasın, değil mi?"

"Evet."

"Sana okuyacağım." Okudu ve bitirdiğinde şöyle dedi: "Bu en sevdiğim polisin başına bela olacak. Haberciler şimdi işin içinde."

"Sloan'ı arasam iyi olacak," dedi Lucas.

SLOAN'I HEMEN ARAMADI. Uyumaya devam etti ve göz kapaklarını bir daha araladığında sekize iki dakika vardı.

saat. Lambayı, her gece yatak sehpasının üzerine bıraktığı cep ıvır zıvırını, saati, cüzdanı, şans taşı, benzin istasyonundan aldığı para makbuzlarını, küçük bir tomar parayı ve iki dolar bozuk parayı karıştırdı ve sonunda cep telefonunu çıkardı, açtı ve göğsünün üzerine koydu.

İki dakika sonra, tam zamanında çaldı.

"Bugün iyi bir şey yaptın mı?" diye sordu.

"Yüz kası ve onu çalıştıran sinir hakkında bir konferans verdim," dedi Weather.

"Keşke ben de orada olsaydım. Slayt gösterdiniz mi?" "Benimle kafa buluyorsun."

"Senin pipin yok, tabii Londra'da büyütmediysen."

On beş dakika boyunca konuştular: kadın ona işinden bahsetti; o da *Star-Tribune*'deki hikayeyi anlattı.

"Mesele şu ki, sen bunu seviyorsun," dedi kadın. "Gazetede olmayı seviyorsun."

"Sadece elimde silahım, üzerimde ince tebeşir şeritli yeni gri takımım ve arka planda Porsche ile kötü adamın cesedinin başında durduğum zaman."

"Her şekilde kabul edeceksin, ahbap. Belki de yine gazeteci kadınlarla takılman konusunda endişelenmeliyim."

"Ah, şüpheli bir şey yapamayacak kadar korkağım." "Özür dilerim..."

Ayrılır ayrılmaz, "Sloan," dedi ve Sloan'ın ofis telefonunu hafızasından tuşladı.

Başka biri cevap verdi. "Sloan nerede?" Lucas sordu. "Kimsiniz?"

"Davenport."

"Selam, Lucas. Ben Franklin. Sloan bir dakika önce koridorda Anderson'la konuşuyordu, gidip bakayım. Seni ofisten ve cep telefonundan arıyormuş."

Franklin telefonu bıraktı ve uzaklaştı. Lucas cep telefonunun ekranına baktı: Üç cevapsız arama vardı. Sonra Lucas Franklin'in sesini tekrar duydu ama ne dediğini anlayamadı,

Sonra Sloan telefonu açtı: "Biraz mürekkep aldık. *Strib*'deki şu küçük çakal almış."

"Biliyorum," dedi Lucas. Esnedi. "Ne düşünüyorsun?"

"Hâlâ yatakta mısın? Sesin yataktaymışsın gibi geliyor."

"Evet, evet, peki sen ne düşünüyorsun?"

"Şef hoplayıp zıplıyor, küçük bir kasabadan birini işe alırsan böyle olur. Belediye meclisinin üzerine işemesinden ölesiye korkuyor. Ya da daha da kötüsü, televizyoncular," dedi Sloan.

"Endişeli misin?"

"Henüz değil. Kasabada başka birini daha öldürmediği sürece endişelenmiyorum. Sanırım valiyi kışına takacaksın."

Lucas yine esnedi. "Henüz bilmiyorum," dedi esnemesini kontrol altına aldığıında. "Ölülerin politik gücü yoktur ama sanırım başka bir yerden gelebilir."

"Ahlaki bir yükümlülük duygusuna ne dersiniz?" dedi Sloan.

"Ah, sizi lanet Cumhuriyetçiler, hiçbir şey sizi mutlu etmiyor."

"Bir avuç Cumhuriyetçiyi sikeyim," dedi Sloan. "Her neyse, Anderson'a bütün bir kitabı sana e-posta ile göndermesini söyledim. Oraya gitmeden önce sekreterine çıktısını aldırabilirsin. Elimizdeki her şey var, ayrıca Larson olay yerinden bazı orta çözünürlüklü resimler de var. Ortak çalışanlarına hepsini veri tabanına koydurabilirsin."

"Pekâlâ. Saat 10'da orada olurum. On buçuk gibi buluşmak ister misin?"

"Dava şimdi sende mi?"

"Kendime veriyorum," dedi Lucas. "Başka birini de vermek isterlerse sorun değil."

"On buçukta görüşürüz," dedi Sloan. "Bu arada, evraklarımı aldım." Lucas bu göndermeyi hemen anlamadı. "Ha?"

"Emeklilik belgelerim. Onları aldım. Onları dolduruyorum," dedi Sloan.

"Ah, Tanrı aşkına, Sloan, istifa etmeyeceksin." "Evet, bırakacağım. On buçukta konuşuruz."

LUCAS SEKRETERİNİ ARADI ve Sloan'ın cinayet dosyasının çıktısını alıp kooperatif grubuna göndermesini söyledi. Sonra giyindi, aşağı indi, sessiz bir eve girdi, mutfaktaki barda oturdu ve yemek yedi

Kolesterolsüz, yağsız, karbonhidratsız, tuzsuz, yağsız sütle şişirilmiş yulaf ezmesi havası. Hâlâ acıkmıştı, Weather altı bin mil uzakta olmasına rağmen kendini sinsi hissederek Weather'ın ev ofisine gitti, dosya dolabını açtı, bir yığın tıbbi raporu aldı, altlarında saklı Godiva doğum günü bonbonlarının altın kutusunu buldu, en az dikkat çekeceğini düşündüğü ikisini çaldı ve kapıya yönelirken ağzında erimelerine izin verdi.

İkincisinin ortasında bir maraschino kirazı vardı: mükemmeldi. Kendini çok daha iyi hissediyor ve neredeyse hiç suçluluk duymuyordu, Mississippi Nehri Bulvarı'na çıktı, Cretin'e gitti ve I-94'e indi, giderken Porsche'nin motoruyla oynadı.

Lucas ofise geldiğinde CAROL çılgınca bilgisayarına bakıyordu. Lucas, BCA'nın Bölgesel Araştırma Ofisi'ni yönetiyordu; Rose Marie Roux'nun uydurduğu bu saçma unvan, onun istediği ya da valinin istediği her şeyi yaptığı gerçeğini örtbas etmek için yaratılmıştı. Bazı açılardan bir iş bitirici.

İki tam zamanlı müfettişi vardı ve ofis çok küçük olduğu için teknik olarak sekreter olan Carol fiilen ofis yöneticisiydi. Kumral saçlı, mavi gözlü, çilli, siyah plastik gözlüklü, biraz fazla kilolu ve bazen biraz fazla gürültücü, neşeli bir genç kadındı. Neşeli kişiliğine rağmen Kamu Güvenliği Departmanı'nda acımasız verimliliğiyle ün salmıştı. Lucas onu Otoyol Devriyesi'nden çalmıştı, Rose Marie Roux tarafından bir dizi at vurma olayını çözmesinin karşılığı olarak ayarlanan bir transferle.

Lucas ceketini asarken o da kendini kapı aralığına yasladı: "Fazla mesaiyi sen imzalamadın."

"Sen imzaladın," dedi. Onun imzasını taklit etmesi gerekecekti.

"Ben imzaladım. Sadece söylüyorum. İmzalamaya başlamalıydın, yoksa bir gün beni hapse atacaklar. Ayrıca Lanscombe aradı ve Del'in geçen hafta sonu devlet arabasıyla sekiz yüz mil yaptığını söyledi."

"Ah, Tanrım, bununla başa çıkabilir misin? Bir şeyler uydur ve ona benim söylediğimi söyle."

"Del'in kıcını tekmelememi mi istiyorsun?"

"Her neyse, ne yaptığını öğren. Bu şeyleri Minneapolis'ten mi aldın?"

"Evet." Kâğıdı mavi bir rapor kapağına ciltlemişti. "Fotoğraflar arkada. Olay yerindeki fotoğraf yazıcısını ödünç aldım. Bizim için bir tane almalısın. Yeterince zenginsin."

Öneriyi görmezden geldi. "Del geliyor mu?"

"İçerideydi. Ransom olayına geri döndü. Dannie de onunla birlikte. Karı koca."

"Tanrım, Jack Sprat ve yaşlı karısı gibi."

Lucas ofisine yönelirken kadın gülümsedi, beyaz dişli Wisconsin süt ürünleri gülümsemesi: "Ama polis olduklarından kim şüphelenir ki?" diye seslendi arkasından.

Fidye bir rüşvet değildi. Ransom, yerel bir avukat ve şehir dışındaki bir bankanın yardımıyla bir dizi ev geliştirme dolandırıcılığı yapan bir adamdı. Del ve Dannie Carson, yeni bir çatı, pencereler, garaj kapısı ve araba yolu için ödeme yapmak üzere, sözde sahip oldukları bir ev için ikinci bir ipotek almak üzereydiler; para ödendiği halde asla yapılmayacak olan işler. İki ya da üç ay sonra banka ipoteğe el koymak için geldiğinde, vali bir basın toplantısı düzenleyecekti. Ransom hapse girecek, banka birkaç milyon dolar ödeyecek ve vali yoksulların ve cahillerin şampiyonu olarak selamlanacaktı.

Şansımız yaver giderse.

Ama Del neden hafta sonu boyunca sekiz yüz mil gitmişti?
Kansas City'ye kadar gidip dönmüştü.

LUCAS, BCA hiyerarşisinde fazladan yetmiş metrekarelik bir ofis alanına sahip olacak kadar YÜKSEKTE ve onu doldurmak için iki rahat sandalye satın alacak kadar zengindi - Carol bu konuda haklıydı. Masasından bir steno defteri aldı, sandalyelerden birine çöktü ve ciltlenmiş cinayet dosyasını okumaya başladı: çoğunu bir hafta önce Sloan ve Elle ile konuşurken zaten biliyordu.

Ve "Elle." diye düşündü. Onu aramalıydı.

Bunu yapmak için bir not aldı ve dosyada daha da ilerledi. Bir not daha aldı: Larson bir tür sanatsal-el işi mağazasında çalışıyordu ve

Rice bir hırdavatçıda çalışıyordu. Zanaat bağlantısı mı? Zayıf. Perakende bağlantısı, bir katilin rutin iş sırasında görebileceği insanlar? O da zayıf. Larson bekardı, belki bir ilişkiden yeni ayrılmıştı. Rice dışarıda mı arıyordu?

Carol kapıya geldiğinde fotoğrafları inceliyordu: "Telefonda şartlı tahliye memuru var. Dava hakkında. Acil olabileceğini söylüyor."

Lucas başıyla onayladı: "Bağla."

Masasına doğru yürüdü ve telefon çaldığında açtı. "Davenport."

"Bay Davenport, ajan, uh ... Evet, ben Owatonna'dan Mark Fox. Şartlı tahliye memuruyum. *Star-Tribune*'da bu seri cinayetle ilgili haberi okudum ve Gene Nordwall'ı aradım, o da sizi aramam gerektiğini söyledi. . ."

"Ne oldu?"

"Bir adam var. Birkaç hafta önce Charlie Pope adında bir adam St. John's'dan serbest bırakıldı," dedi Fox. "Paul'de bir kadına tecavüz etmekten ve onu boğmaya çalışmaktan hüküm giymiş bir İkinci Seviye mahkumdu. Çok eskiden bir ya da iki kadını daha öldürmüş olabileceğine dair kanıtlar vardı."

"Davayı hatırlamıyorum."

"Yıllar önceydi. Hüküm giydiği davada da kimseyi öldürmemişti." Fox birkaç dakika Pope'un kariyerini özetledi ve ekledi, "Açıkçası, o bir deli. Pek konuşmuyor ama bir kaçıktan daha deli."

"Gitmesine izin mi verdiler?"

"Sadece bir tecavüzden hüküm giymişti ve cezasının sonuna geliyordu. Onu tutamadılar. Yapılacak en iyi şeyin onu birkaç ay erken salıvermek olduğuna karar verdiler - dışarı çıkmak için oldukça çaresizdi - ve uzun süreli bir ayak bileği kelepçesini anlaşmanın bir parçası haline getirdiler. Birkaç hafta önce bilekliği çıkardı ve kaçtı. Owatonna'da bir karavanda kalıyordu. Onu aramaya gittiğimde hiçbir iz yoktu."

"Karavan hâlâ orada mı?"

"Evet. Mühürledim ve müdüre göz kulak olmasını söyledim," dedi Fox. "Ona ne olduğunu bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum. Her neyse, bunun senin sorununla bir ilgisi olabileceğini düşündüm."

"İyi karar," dedi Lucas.

"Larson olayından sonra temasa geçecektim ama *Star-Tribune* haberini görene kadar bundan haberim yoktu."

"Bürokrasi," dedi Lucas. "Bana bir numara ver, yaklaşık on dakika sonra Minneapolis cinayet masasıyla bir toplantım var ama oraya gelip yanımda birkaç adam getirebilirim. Oraya bakmak için arama iznine ihtiyacımız var mı?"

"Benimle gelerseniz gerekmez. Sizinle orada buluşmaktan mutluluk duyarım," dedi Fox. "Bir saat içinde size geri döneceğim, öyle ya da böyle,"

Lucas dedi ki.

"Son bir şey daha," dedi Fox. "O senin DNA veri tabanında. St. John's'dan ayrılmadan önce bundan emin olmuşlardı."

SLOAN içeri girdi, Elle Kruger da arkasından geliyordu, biraz mahcup görünüyordu. Daha sık giymeye başladığı gibi sokak kıyafetleri giyyordu: geleneksel rahibe kıyafetlerinin artık çok fazla yapmacık gelmeye başladığını söylüyordu. "Gelmem gerektiğinden emin değildim," dedi, göz ucuyla etrafına bakıp Carol'ı kontrol ederek. Elle ayda iki kez yemeğe geliyordu, Weather'la yakınlaşmışlardı ama onun yeni ofisine hiç gitmemişti.

"Seni ağırlamaktan memnunum, tabii seni bütçeme dahil etmek zorunda kalmadığım sürece," dedi Lucas. Onları yumuşak sandalyelere oturttu ve masasının arkasına geçti. "Az önce bir şartlı tahliye memurundan telefon aldım. . ."

Onlara Mark Fox'un söylediklerini anlattı ve Sloan, "Yani Pope, Larson öldürülmeden hemen önce mi ortadan kayboldu? Şu ana kadar elimizdeki en iyi ipucu bu. Neden bundan haberimiz olmadı?"

"Her zamanki saçmalık. Larson'dan haberi yoktu, kimse Pope'u sormayı akıl edemedi, zaman geçiyor," dedi Lucas. "Her neyse, Pope'un dosyasını St. John's'dan getiriyorum." Elle'e: "Sloan Rice cinayetleri konusunda sizi bilgilendirdi mi?"

"Ayrıntılardan çok davranışlar hakkında," dedi Elle.

"Önemli bir ayrıntı," dedi Lucas. "Adam Rice görünüşe göre adamlarla boğuşmaya çalışmış ve tırnaklarının altında kan ve deri varmış."

Eğer kendi kanı değilse... Pope'un DNA'sı veri tabanımızda var. Eşleşme olup olmadığını yarın öğreniriz."

"Şimdi de onu mu arıyoruz?" diye sordu.

Lucas başıyla onayladı. "Evet. Bir bülten çıktı, Iowa ve Wisconsin'e de gönderiyorum. St. John's'dan altı haftalık bir fotoğraf aldık. Onu bırakmadan hemen önce çekmişler."

Sloan, "Gitmesine izin vermek eyalet için kara bir leke olacak," dedi. Elle, "Pope'un dosyasını görebilir miyim?" dedi.

"Elbette. Kimseye söyleme. Bunun gizli bir tıbbi dosya olması gerekiyor . . . Carol'a senin için bir kopyasını çıkarmasını söylerim. Peki ya davranışları? ?"

Elle'in yanında basit bir naylon evrak çantası vardı ve "Bir notum var..." dedi. Çantayı karıştırırken, yaşlı rahibenin kostümünün, yüzünü izole ederek, yaşlansa bile onu genç tuttuğu aklına geldi. Şimdi, tarikatının gri ve siyah giysileri içinde, münzevi ama hareketsiz bir yaşam sürmüş, zayıf, orta yaşlı bir kadına benziyordu. Manastıra girdikten sonra yirmi yıl boyunca görmediği saçları çelik grisine dönmüş, bilekleri ve ayak bilekleri çelimsiz görünüyordu.

Sonra notun üzerinden ona baktı ve gözleri bir anaokulu çocuğununki kadar gençti: "Bu adamın davranışlarında bazı ilginç yönler var. Bay Sloan'ın bana verdiği malzemeye baktıktan sonra, onun muhtemelen zeki olduğunu düşünüyorum. Bir planlayıcı. Bu olayda spontane ya da doğaçlama bir şey yok; kurbanlarını seçmiş, ne zaman yalnız kalacaklarını ve ne zaman rahatsız edilmeden onları yakalayabileceğini biliyor. Angela Larson'ın cesedini en büyük etkiyi yaratacak yere bırakacağını biliyordu, ama durabileceği, onu düzenlemek için biraz zaman ayırabileceği ve sonra hiçbir şekilde görülmeden, fark edilmeden ya da izlenmeden ayrılabilmesi bir yere. Büyük bir şehirde bunu yapmak pek de kolay değildir. Her yerde güvenlik kameraları var ve bildiğimiz kadarıyla tek bir tanesi bile onu görmedi."

Lucas parmağıyla Sloan'ı işaret etti: "Rice'in çalıştığı dükkânda güvenlik kamerası var mı?"

"Ben ararım."

Elle devam etti: "Kurbanlarına işkence etme biçiminde de ilginç bir şey var. Metodik. Bunu Bay Sloan'a belirttim."

"Bana ilk adımla hitap etmiyor," dedi Sloan Lucas'a, Elle'e sırtarak. Sonra, "Özür dilerim, devam et."

"Her ikisini de bir çeşit kırbaçla dövmüş ama kontrolsüz bir çılgınlıkla değil. Çıldırılmış olsaydı aynı yere vurmaya devam ederdi ama bu kurbanlar mekanik bir parçalayıcıdan geçirilmiş gibi görünüyorlar -bazı kesikler birbiriyle kesişiyor ama çoğu dikkatlice yerleştirilmiş, vücutlarından aşağı ve etraflarına doğru ilerliyor, sanki dikkatli davranıyormuş gibi. Titiz."

"Delilik," dedi Lucas.

"Adam deli ama kontrol edilemez bir çılgınlık değil. En azından mekanik olarak kontrol edilemez değil. Bir cezalandırıcı gibi: kurbanından uzakta. Hapishanedeki ücretli bir işkenceci gibi."

"Bizimle alay mı ediyor? Birini mi arayacak? Reklam peşinde mi koşacak?" Lucas sordu.

"Pekâlâ olabilir," dedi kadın başını sallayarak. "Zeki biri ama cesetleri sergileme şekline bakılırsa ilgi çekmek istiyor. Televizyon kanallarını arayacağını sanmıyorum, ararsa bir gazeteyi arar."

Sloan "Neden TV değil?" diye sordu.

"Çünkü onu kayda alırlar ve o da sesinin kayda alınmasını istemez. Dikkatli olacaktır."

"Başka ne var?" Lucas sordu.

"Güçlü biri. Muhtemelen çekici. Büyük olasılıkla karizmatik - kurbanlarının dikkatini bir şekilde çekebilecek biri. Hoş bir şekilde olması şart değil ama fark edecekleri biri."

"Sence onu tanıyorlar mıydı?"

Bir an düşündü, sonra başını salladı: "Belki. Bu zor bir karar. Bu iki insan birbirlerine bağlı değillerdi - saldırıdan önce onları bir şekilde baştan çıkarmış olması mümkün. Ya da sadece görsel olarak onlara çekici geliyor olabilir. Bu onu telaşsız bir şekilde yaklaştırabilir. Onun ilgisini memnuniyetle karşılamış olabilirler; yumuşak başlı, güvenilecek biri de olabilir."

Başını kaldırıp Lucas'a baktı. "Yapacağım şeylerden biri şudur: Kurbanların şimdiki ve önceki ilişkilerini kontrol ederdim,

ve birlikte oldukları erkeklerin bazı yönlerden benzer olup olmadıklarına bakın. Bir şekilde aynı görünüm, aynı tavır ya da belirli bir statü. İkisi de uzun boylu, esmer erkeklerden mi hoşlanıyordu? O zaman katil de uzun boylu ve esmer olabilir..."

"Rice ile cinsel bir bağlantısı olduğunu varsayıyorsunuz. Şerif Rice'ın kesinlikle heteroseksüel olduğunu söylüyor," dedi Lucas. "Bir çocuğu olan dul bir adam. Elimizdeki hiçbir şey onun çocukken bile homoseksüel ilişkilere girdiğini göstermiyor. Onu hayatı boyunca tanıyan insanlarla konuştuk."

Elle alt dudağını çekti ve Sloan, "Evet, ama ... oradaki kültürde, kırsal kesimde, eşcinselliğe olan ilgi oldukça iyi gizlenmiş olabilir" dedi.

Elle başını salladı: "Çok gizli, özellikle de bir erkek esasen biseksüelse - kadınlarla ilişkilerini her zaman bir kılıf olarak kullanırdı. Başka biri bunu, Rice'ın sahip olabileceği eşcinsel dürtüleri bilse bile, o adam eşcinsel olabileceği iması yüzünden bunu itiraf etmeyebilirdi..."

Lucas'tan Elle'e: "Olay yerindeki adamlardan biri benzer şiddet olaylarını gördüğünü ve bunların genellikle eşcinsel olduğunu ve cinsel sakatlamaların genellikle eski bir sevgiliden, terk edilmiş bir sevgiliden geldiğini söyledi.

"Bu öyle bir şey değil," dedi hemen. "Teknisyeninizin tam olarak ne söylediğini biliyorum, ama dediğim gibi, bu duygusal bir çılgınlıkla yapılmadı. Bu soğuk ve hesaplanmış bir şeydi ve bence keyifliydi. Bu bana öfkeyle yapılmış gibi görünmüyor." Durakladı: "Yanılıyor olabilirim. Hiçbir şey kesin değildir."

"Güzel." Lucas not aldı.

Carol kapıyı çaldı ve kafasını ofisten içeri uzattı: "St. John'dan gelenler burada, Papa'nın adamında. Kâğıt mı istersin, elektronik mi?"

"Kâğıt. Üç kopya," dedi Lucas. "Hemen."

Carol'ın gözleri istemsizce Elle'e kaydı, belki bir milimetre yukarı kalktı ve sonra, "Üç kopya," dedi ve gitti.

Yirmi dakika daha konuştular, sonra Elle saatine baktı ve "Seminerim var," dedi.

"Çıkarken Pope dosyasının kopyasını al," dedi Lucas. "Cep telefonumla konuşuyor olacağım."

"Seminerden hemen sonra okuyacağım," dedi. "Öğleden sonra ararım."

O gittikten sonra Lucas Sloan'a, "Benimle Owatonna'ya geliyor musun?" diye sordu.

"Kesinlikle, ama önce halletmemiz gereken bazı bürokratik işler var," dedi Sloan. "Pennington kesinlikle bu işin medyadaki yüzü olmak istemiyor. Benim de dahil olmamı istemiyor. Bunu sizin yapmanız gerektiğini söylüyor."

"Ahhh" dedi Lucas. Pennington Minneapolis'in şefiydi. Lucas ondan hoşlanmıyordu. "Nordwall da bunu yapmak istemedi. Belki Rose Marie yapabilir. Pennington'dan bir şeyler koparabilir."

Lucas Rose Marie'yi telefona çağırdı ve sorunu özetledi.

"Bunu yapmayacağım," dedi. "Bu özel oturumun ipini çekmeye çalışıyorum. Bunu ya sen ya da McCord yapabilir. Bu öğleden sonra McCord ile konuşup bir çözüm bulacağım. Valiyle de konuşacağım. Başka birini daha öldürmeden önce adamı yakalayabilerseniz çok yardımcı olursunuz."

"Bir ara vermiş olabiliriz," dedi Lucas. Ona Pope'tan bahsetti. "Eğer o ise, oldukça iyi görüneceğiz. Aksi takdirde . . . şu anda elimizde özellikle birini işaret edecek bir şey yok."

"Yani Pope değilse başka birini öldürecek." "Dikkatli olursa birkaç kişiyi öldürebilir," dedi Lucas.

"Lanet olsun, bunu istemeyiz. Valiyle konuşacağım, McCord'la konuşacağım ve bir şeyler bulup sana geri döneceğiz."

"Cep telefonundayım," dedi Lucas. Telefonu kapattı ve Sloan'a: "Hadi gidelim."

OWATONNA, St. Paul'ün bir saat güneyinde, I-35'in hemen aşağısında, mısır ve fasulye denizinin içindeydi. Owatonna'nın birkaç mil dışında Nordwall'dan bir telefon aldılar. "Neredesin?"

"Arabamda, Owatonna'ya gidiyorum." Nordwall'a Charlie Pope'tan bahsetti.

"Tamam, bu da bir şeydir," dedi Nordwall. "Senin için başka bir şeyim daha var. Bill James, istediğin biyografiyi hazırlayan adam mı? O

Rice'in neredeyse tamamen düz olduğunu söylüyor." "Neredeyse," dedi Lucas.

"Evet, neredeyse," dedi şerif. "Faribault'da Rockyard adında bir bar var. Taşra barı, bir grup bok tekmeleyici, otoparkta kavgalar, Harley'ler ve kamyonlar, vesaire. Cuma ve cumartesi günleri canlı müzik var. Her neyse, Rice'in Andy Sanders adında bir arkadaşı orada herkesin Booger dediği Carl adında bir barmen olduğunu söyledi. Booger'la konuşursanız, eğer paranız varsa, sizi size aşık olacak genç bayanlarla tanıştırebilir. Sanders, Rice'in kızlar için yukarı çıktığını söyledi."

"Fahişeler."

"Burada sadece kızlar var, Lucas," dedi Nordwall yumuşak bir sesle. "Bazıları aceleci aşk ilişkileri yaşıyor."

"Ama düz: erkek kadına."

"Heteroseksüel. Sanders, Rice'in eşcinsel bir adamla arkadaşlık kurmasının imkânsız olduğunu söylüyor. Ama bence Rockyard'da kötü insanlarla tanışabilirsin. Orada her zaman biraz kokain, biraz metamfetamin ve doğru sorarsan muhtemelen izi sürülemeyen bir tabanca satın alabilirsin."

"Pekâlâ. Az önce oradan geçtik. Dönüşte uğrarız." "Güzel."

"Bize bir bok verecek olan var mı?" Lucas sordu.

"Hayır, hayır, *o kadar* da zor değil. Sadece biraz adi bir yer." "Kavga etmeyi seven adamlarla."

"Ara sıra."

OWATONNA, birkaç mimarlık meraklısının Louis Sullivan mücevher kutusu bankasıyla tanıdığı küçük bir şehirdir. Şehrin kenar sokaklarında koşarak bir süre kayboldular ve sonunda Charlie Pope'un karavanını çıkmaz bir yolun aşağısındaki yabani bir mobil ev parkında buldular.

Pope'un karavanı darmadağınktı. Bir zamanlar gümüş renginde olan eski bir Airstream seyahat karavanına bir şey çarpmış -düşen bir ağaç mı?- ve karavanın **t e p e s i n d e** bir çukur oluşmuştu; karavanın tamamı beş derece eğik duruyordu, lastikleri patlamıştı, çürüyen kauçuktan çelik tekerlekler görünüyordu. Etrafında yabani otlar boy atmış, bir şimşir ağacı kabuklarını, yapraklarını ve kırmızı böceklerini üzerine dökmüştü.

Karavan parkının ziyaretçi otoparkına girdiklerinde, bıçak gibi ince siyah bir kedi diğer evlerden birinden koşarak çıktı, bir ayağı havada durup onlara baktı ve Pope'un evinin arkasındaki çalılıkların arasında kayboldu. Parktaki seyyar evlerin bazıları bakımlıydı, bahçeleri düzgün kesilmişti; çoğu ise öyle değildi. Her iki durumda da Pope'un evi mahallenin gecekondulu mahallesiydi.

MARK FOX, Pope'un karavanının yanındaki aşırı büyümüş park yerine sıkışmış olan cipinin kaputunun üzerinde oturuyordu. Fox uzun boylu, zayıf, kovboy görünümlü bir adamdı; yüzü yıpranmıştı, siyah çizmeler, siyah bir tişört, kot ceket ve kot pantolon giyiyordu. Arabayı çektiklerinde bir sigara içiyordu. Porsche'den indiklerinde sigarasını Jeep'in kaputundaki paslı bir noktaya sıkıştırdı.

"Yasama meclisinden düşündüğümde daha fazla para çıkıyor olmalı, polisler Porsche'yle dolaşıyor," dedi el sıkışırken.

Lucas omuz silkti: "Ülkenin bu kısmında dolaşmak için adamın dört tekerlekten çekişli bir arabası olmalı."

Sloan gözlerini devirerek, "Adamı üç saniyedir tanıyoruz ve saçmalıklar başlıyor. Burası Pope'un evi mi?"

Fox karavana baktı ve "Evet, olduğu gibi. İçeri gelin."

"Neden aday olduğunu az çok biliyorum," dedi Sloan. "Burada yaşıyor olsaydım ben de aday olurdum."

"Ah, içerisi farklı," dedi Fox. "Daha kötü."

ONLARI İÇERİ GÖTÜRDÜ. İçeride insan pisliğinden kaynaklanan ekşi bir koku vardı ve alttan alta lağım kokusu yayılıyordu: Bir yerlerde çatlak bir kanalizasyon borusu ya da septik sistemde bir sorun olabilirdi. Sloan burnunu kırıstırarak, "İçinde soğan olan bir koltuk altı gibi kokuyor," dedi.

Fox: "Ya da bir göt deliği."

"Bu düşünceni unutma," dedi Lucas.

Üçü de küçük mutfığa sığmıyordu ve Fox karavanın altı metre aşağısındaki göstermelik oturma odasına doğru ilerledi. Mutfak ezik metal dolaplar, ekmek tahtası büyüklüğünde bir ocak ve sararmış bir mikrodalga fırından oluşuyordu. Fox, "Bileziği kestiğinde burada yerde bırakmış. Ondan hiçbir iz yok. Bir bülten yayınladım ama kimseden haber alamadım."

"Onu burada, parkta kimse görmemiş mi?"

"Kontrol ettim, kimse onu görmemiş ve eğer burada olsaydı, görürlerdi. Gözden kaçırılması zor bir adamdı."

Sloan, "Park da benim sikim kadar," dedi.

"Herkes kaçıp gittiğini sanıyor," dedi Fox. "Ama herkesin bildiği kadarıyla arabası yok."

"Arabası yok," dedi Lucas. Sloan'a baktı, o da başını salladı. Arabası yoksa etrafta nasıl dolaşıyordu?

"Bildiğim kadarıyla yok," dedi Fox. "Otobüslere biniyor. Charlie döndüğünden beri fazla bir şey alacak kadar para kazanamadı. Son konuştuğumuzda, kazandığı her şeyi giysi ve yiyeceğe harcadığını söylemişti. Bu bana doğru gibi geldi."

"Eski püskü bir araba ne kadar tutar?"

"Bin dolara bir şey alabilirsin ama onda yoktu." "Akrabaları?"

Fox, "Annesi hâlâ hayatta ama o da bir kilise faresi kadar fakir," dedi.

"İşi bırakıp gitti."

"Evet. Hikaye bu. Patronunu görmeye gittim -çöp taşıyıcısıyla çalışıyordu- Pope'un bir gün işi bitirdiğini, 'Görüşürüz' dediğini ve bir daha geri dönmediğini söyledi."

"Ona borçlular mı?" Lucas sordu. "Üç gün," dedi Fox başını sallayarak.

"Hah." Karavanı karıştırmak için acele etmediler. Bazı giysiler kayıp olmalı, diye hemfikir oldular çünkü neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Çekyatın altında üç paket açık siyah Jockey şort buldular, içinde bir çift kalmıştı ve bir düzine DVD vardı. Lucas onları karıştırdı: *"Strokemaster Finals, Fantastic Facials, Best of Anal Adventures 24 ..."*

"Senin için bir ihlal var," dedi Fox.

"Strokemaster golf eğitimi olabilir," dedi Sloan.

LUCAS yatağın karşısındaki karton kutunun üzerinde duran ucuz bir renkli televizyonu ve daha da ucuz bir DVD oynatıcıyı tıklattı. "Filmlerini, yeni şortlarını ya da televizyonunu almamış. Belki de koşuya çıkıp geri dönmeyi düşünüyordu."

Sloan, "Belki bir şeyi berbat etti ve geri dönemeyeceğini düşündü," dedi.

"Neyi batırdı?" Lucas sordu. "Larson cinayetinde kesinlikle temizdi, eğer o yaptıysa."

"Belki de bilmediğimiz bir şey," dedi Sloan. Fox'a baktı: "Zeki miydi? Yakışıklı mıydı? Kontrollü bir deli miydi?"

Fox homurdandı. "Charlie mi? Charlie bir sapıktı. Sapık gibi görünüyordu. Onu sokakta yürürken görseniz, 'İşte bir sapık gidiyor' derdiniz. St. John's'dan o dosyayı almadın mı? Orada resimler var. . ."

"Daha yeni aldık, düşünecek zamanımız olmadı," dedi Lucas. "Peki ya zeki? Zeki mi?"

"Target Center'dan bir blok ötede, on bin basketbol taraftarının yürümek üzere olduğu kaldırımdan iki adım ötede çılgılık atan bir kadına anal yoldan tecavüz etmeye çalışırken tutuklandı. Kadını yakaladı ve bağırmaya başladı. Charlie aptal bir orospu çocuğu. Sahip olduğu en iyi işi elinin tersiyle itti."

"Çöpçü olarak," dedi Lucas.

"Çöpçü çırağı olarak."

Lucas ve Sloan bir an birbirlerine baktılar, sonra Sloan başını sallayarak, "Elle'in çizdiği resim bu değildi," dedi.

Fox'a Elle'i ve katil hakkında çizdiği imajı anlattılar. "Bu Charlie değil. Eğer haklıysa, yanlış adamı arıyoruz demektir," dedi Fox.

Sloan, "Belki de St. John's'dayken bir şeyler kopmuştur," diye önerdi.

Fox, "St. John's'a gitmeden önce onu tanıımıyordum," dedi. "Onu şimdi tanıyorum. Artık aptal ve çirkin."

ÇOĞU ZAMAN bir evi ya da daireyi didik didik aramak saatler alırdı. Charlie Pope'un karavanında yarım saat içinde işlerini bitirmişlerdi; bakacak fazla bir şey olmadığı gibi, neredeyse hiç kâğıt da yoktu. Ne çek defteri, ne kredi kartı, ne bilgisayar, ne de bir not defteri bulabildiler. Elindeki hapis ve şartlı tahliye ile ilgili devlet evrakı, altı yıllık bir telefon rehberinin altındaki bir dosya klasöründeydi.

Sloan, "Burada kötü bir kokudan başka bir şey yok," dedi.

Çıktıklarında Fox kapıyı kilitledi ve Lucas başını salladı: "Umutluydum ama hiç sanmıyorum. Araba meselesini halledemem."

"Araba çalabilirsin," dedi Fox.

"Ama kanlı bir cesedi taşımak için araba çalıp sonra da onu saklar mısın?" Lucas sordu. "Çalıntı bir arabayı kanla dolu bulan birini hiç duymadım. Sanırım arabayı terk etmiş olabilir ama Larson öldürüleli haftalar oldu. Çalındıysa şimdiye kadar birilerinin görmüş olması gerekirdi."

Fox, "Bir ay boyunca havaalanında park edilmiş olabilir," diye önerdi.

"Yeni güvenlik sistemiyle olmaz," dedi Lucas başını sallayarak. "Gözetleme sistemleri arabanız geldiğinde etiket numaranızı alır ve hemen orada çalıştırır. Ve eğer bir haftadan fazla orada kalırsan arabana bakarlar."

"Şu yirmi dört saat açık Sam's Club'lardan birinde olabilir," diye önerdi Sloan. "Bir süre fark edilmeyebilir."

Hepsi bir dakika düşündükten sonra Fox, "Bilmiyorum. Bazı olasılıklar var ama Charlie usta bir suçlu değil."

Elle aradığında hâlâ otoparkta duruyor, çakılları eşeliyor ve olasılıklar hakkında konuşuyorlardı.

"Lucas, şu Charles Pope denen adam hakkında bir şeyler okuyordum," dedi. "Hiç de beklediğim gibi biri değil."

"Biliyorum. Biz de bunun hakkında konuşuyorduk. Az önce karavanını inceledik..." Aramayı özetledi ve sonra dedi ki, "Bu zaten kesin bir şey değildi. Sadece bir tahmindir. Aptal herif Kaliforniya'ya giden bir otobüse binerse hiç şaşırırmam." Yüzünü buruşturdu: "Kullandığım dil için özür dilerim."

"Bu ... boş ver," dedi kadın. "Her neyse, ben şüpheliyim. DNA'nın ne getireceğiyle çok ilgileniyorum. Bir eşleşme olmadığını tahmin ediyorum. Öğrendiğin zaman beni arayacak mısın?"

"Duyar duymaz," dedi Lucas.

ELLE çaldıktan on saniye sonra, Fox'a veda ederlerken Carol Lucas'ın ofisinden aradı. "Rose Marie onu aramanı istiyor," dedi Carol. "Hemen şimdi. Bu gece bir müzik etkinliğine katılacak, o yüzden ona daha sonra ulaşamayacaksın. Ve yaklaşık yirmi gazeteci aradı."

"Arayabileceklerini düşünmüştüm. Sana geri döneceğim," dedi Lucas.

FOX VE SLOAN sohbet ederek uzaklaşırken Lucas Rose Marie'nin numarasını tuşladı. Rose Marie telefonu açtığında Lucas ona Owatonna'ya yaptıkları yolculuğu ve kötü haberi anlattı: "Elimiz boş döndük."

"Vali ve McCord'la konuştum," dedi. "Vali bu işte onun için bir şey görmüyor ve McCord da medyanın önüne çıkamayacak kadar meşgul olduğunu söyledi. Bunu senin yapman gerekecek."

Saatine baktı: "Ah, dostum . . ." "Hey.

Bu işte iyisin. Yap hadi."

"Pekala. Yapacağım. Ama bazı kurallar koyuyorum ve sen de bana destek olmalısın. Saat beşte bir basın toplantısı düzenleyeceğim, ama hepsi bu. Kimse etrafımdan dolaşamaz."

"Saat dört olsun yoksa erken haberleri kaçırdığım için hepsi bana bağırarak."

"Siktir et onları. Durmam gereken bir yer daha var. Saat beş - belki diğer günlerde bunu saat dört olarak değiştirebiliriz."

"Eğer sen Gitmeliyim.geçmek ve Şikayetler
birlikte için Carol. Muhtemelen şimdiden
birkaç telefon almıştır."

"Yaklaşık bir milyon tane."

"O zaman hallet."

LUCAS CAROL'U GERİ ARADI, basın toplantısını ayarlamasını ve Nordwall'u arayıp bir açıklama yapmaya davet etmesini söyledi. "Televizyona çıkmak isteyebilir. Bu sonbaharda aday olacak."

FOX ONLARI I-35 bağlantısına geri götürdü, pencereden el sallayarak veda etti ve Lucas rampadan aşağı dönerek kuzeye doğru yol aldılar. "Minneapolis'te çalıştığımız eski günlerdeki gibi," dedi Sloan. "Eski günler biraz baktandı, biliyor musun? Geriye dönüp baktığında?"

"Sadece huysuzlanmaya başladın," dedi Lucas. "Pope gibi pislikleri kovalamaktan daha iyi ne olabilir ki? Hiçbir şey yapamayan onca adamı düşünsene. Ölene kadar kışının üstünde oturamazsın."

Sloan boğazını temizledi. "Belki bir bar satın alırım diye düşünmüştüm. Bir bar satın alırım."

Lucas ona on saniye baktıktan sonra, "Şaka yapıyorsun," dedi.

"Şaka yapmıyorum. Bunu araştırıyordum. Ciddiyim," dedi Sloan.

"Bu ne zaman ortaya çıktı?" Lucas sordu. "Bar işletmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu karmaşık bir iş."

"Hey, geçen dönem devlet üniversitesinde küçük işletmeler dersi aldım," dedi Sloan. "Benim baktığım durum o kadar da büyük bir mesele değil. Sahibi yaşılanıyor, emekli olmak istiyor ama ne kadar sürerse sürsün benimle çalışacak. Bernie Berger'i bilirsin..."

"Pine'daki yer mi? Golden Valley'deki mi?"

"Evet. Üzerine işeme; o kadar da kötü bir yer değil."

"Üzerine işemeyecektim. Hoş bir yer. Adının Pine Knot olması dışında. Ama bir anlaşma yapmış olsan bile, sen bir polissin Sloan ..."

"Yorgunum," dedi Sloan.

"Ah, Tanrı aşkına." Lucas ellerini direksiyondan çekti ve ellerinin topuklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Eğer bırakırsan . . benimle birlikte o pislikleri kim kovalayacak?"

KUZEYDEKİ BİR SONRAKİ ŞEHİR Faribault'ydu. Rockyard, şehir sınırlarının hemen dışında, otoyola paralel uzanan bir ilçe yolu üzerindeydi. Üzerinde TOPLESS yazan sarı bir tabela otoyola bakıyordu, kamyon şoförleri için bir işaretti ama tabelanın boyası dökülmüştü ve güncel olmayabilirdi. Barın çakıllı bir otoparkı, sahte bir otostop direği ile sahte sarı kütük kaplaması ve ahşap bir tahta kaldırımı vardı. Bir barbekü tabelası turuncu bir BBQ-BBQ-BBQ'yu ilçe yoluna doğru salladı ve bir Coors tabelasında COORS-COORS-COORS yazıyordu.

Park yerinde dört pikap, yanlarında ve bagajında el büyüklüğünde pas lekeleri olan bir Oldsmobile duruyordu. Olds'un plakası tel halkalarla tampona asılmıştı.

Porsche'den indiklerinde Sloan, "Güzel bir yer," dedi. "Ah, eğer on yedi yaşında olsaydım ..."

"Ve aptal ..."

SALONUN İÇİ SOĞUKTU, bira ve kızarmış hamburger kokuyordu. Beyaz bluzlu, siyah yelekli ve kurdeleli kravatlı bir kadın barmen barı siliyordu. Birkaç adam arka tarafta dokuz top bilardo oynuyor, üçü de ellerinde longneck'lerle onları izliyordu. Lucas ve Sloan içeri adım attığında herkes başını çevirdi. Sloan barmene bakarak, "Bu bir Booger'a benzemiyor," diye mırıldandı.

"Hadi," dedi Lucas; arka tarafta yüzleri kontrol ediyordu.

Bara doğru ilerlediler ve barmen sordu, "Beyler? Sizin için ne yapabilirim?" Elli yaşlarında, çok kırmızı rujlu ve çok fazla allık sürmüş, sağlam yapılı, siyah saçlı bir kadındı. Kasanın yanındaki kül tablasında bir sigara yanıyordu.

"Carl buralarda mı?" Lucas sordu.

"Ona kimin aradığını söyleyebilir miyim?"

"Evet, polisler," dedi Lucas. Kimliğini uzattı. "Biraz yardıma ihtiyacımız var."

Önce Lucas'a, sonra Sloan'a baktı ve "Başı dertte mi?" diye sordu.

"Henüz bir şey söyleyemem," dedi Lucas.

"Bakalım onu bulabilecek miyim," dedi kadın. Barın arkasına doğru yürüyüp dışarı çıktı ve arka odaya girdi. Havuz gözcülerinin hepsi şimdi Lucas ve Sloan'ı izliyordu ve Lucas onlara gülümsedi. On saniye sonra barmen yeniden ortaya çıktı. Saman yığını gibi saçları olan ve kendini kaslı olarak tanımlayabilecek şişman bir adam da arkasından geldi.

"Merhaba, ben Carl," dedi. "Siz polis misiniz? Bir sorun mu var?"

"Adam Rice adında birini tanıyor musun?" Lucas sordu.

Carl hızla gözlerini kırıştırdı ve sonra, "Tanrım. O adamdı. Emin değildik."

"Evet, öyleydi," dedi Lucas. Bardaki herkes şimdi onu dinliyordu. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

CARL'IN KÜÇÜK BİR OFİSİ vardı; kiraz laminatından bir masa, döner bir sandalye ve ziyaretçiler için iki plastik sandalye. Masanın üzeri kâğıtlarla doluydu, bir tarafta da iyi kullanılmış bir hesap makinesi duruyordu. Carl, yükün altında gıcırdayan sandalyede arkasına yaslandı ve "Adamı tanıyorum. Buraya gelir, birkaç bira içer, biraz ağlar, müzik dinlerdi. Hüzünlü bir adamdı. Buraya geldiğini nereden biliyorsun?"

"Herkes bizi arıyordu," dedi Sloan. "Onu hiç bir adamla gördünüz mü ..."

Carl'ın gözleri zayıfladı: "Bunu söyleme şeklin, yani eşcinsel bir adamla mı?"

"Evet."

Carl homurdandı ve sandalyesinde daha da geriye yaslandı. "Eşcinsel bir adam buraya gelmez. Ya da gelse bile, eşcinsel olduğunu kimseye belli etmezdi. Rice'ı sadece birkaç erkekle konuşurken gördüm, o da barda oturup bira içen rastgele erkeklerden ibaretti."

"Peki ya kızlar?" Lucas sordu.

Carl'ın gözleri istemsizce başka yerlere kaydı. "Tek başına gelirdi. ." diye başladı.

"Bize saçmalama, Booger," dedi Lucas, sandalyesini şişman adama doğru bir santim sürterek. "Kızlardan haberimiz var, onları senin tanıştırdığını biliyoruz. Yardımına ihtiyacımız var ve öyle ya da böyle yardımını alacağız. Şimdi ... bir kız mı vardı, yoksa birden fazla mı? Ve onları nerede bulabiliriz?"

Bir anlık sessizlikten sonra Carl, "Bu konuda bana bir ton laf edecekler" dedi.

"İşkenceci bir seri katilden bahsediyoruz. Rice'la burada, kızlar aracılığıyla bir şekilde tanıştığına dair herhangi bir ipucu varsa, bunu bilmek isteyeceklerdir," dedi Lucas.

Carl içini çekti, ellerini karnının üzerine koyup oynadı ve sonra, "Sarışın Dove'u yakalamaya çalışırdı. Eğer o meşgulse birini ya da diğerini alırdı. Ama genellikle Dove'u gören olup olmadığını sorardı."

"Ama diğerleriyle de takılıyordu."

"Evet, takılırdı," dedi Carl. "Yan odaya giderlerdi, kızların odaları vardı. Oral seksini yapar, sonra ağlaya ağlaya buraya gelir, bir bira daha içer, sonra da evine giderdi."

"Ne sıklıkla?" Sloan sordu.

"Haftada iki kez, belki," dedi Carl.

"Ne kadar?"

"Oral seks için mi? Prezervatif takarsan elli, takmazsan yetmiş," dedi Carl. "Fazladan yirmi de AIDS sigortası gibi bir şey."

"Bu iyi bir fikir," dedi Sloan. "AIDS sigortası gibisi yok."

"Hey, ben değilim, kızlar benim için çalışmıyor," diye itiraz etti Carl. "Buraya geliyorlar ama ben ne yapabilirim ki? Ben polis değilim. Onların koruyucusu değilim. Burada herhangi bir iş yapmıyorlar ve bazı adamlar onları etrafta görmekten hoşlanıyor."

Lucas: "İsimleri Dove ve ... ?"

"Şu anda Andi ve Aix. Bir kızın adı X diye okunuyor ama A-I-X diye yazılıyor, sana her fırsatta söyleyecektir. Bir keresinde erkek arkadaşıyla oraya gittiği için Fransızca konuştuğunu sanıyor. Birkaç kız daha vardı ama taşındılar, nereye gittiklerini söyleyemem. Geliyorlar ve gidiyorlar."

"Dove hâlâ burada mı?"

"Alışveriş yapmıyorlarsa hemen yan tarafta olmalı." Saatine baktı. "Sabahları, çoğu zaman, Mall of

Amerika, ama genellikle iki gibi dönerler - adamlar işten birkaç saat erken çıkarlar, öğleden sonra bir şeyler içmek için uğramayı severler. Bilirsiniz, akşam yemeğinden önce."

Sloan, "Tok karnına sakso çekmek istemezdim," dedi.

"Hangi odalar?" Lucas sordu.

"Genellikle yirmi üç, yirmi beş ve yirmi yedi, koridorun sonunda. Yardım için çılgık atabilecekleri kadar yakın."

"Hiç yardım çılgılığı atarlar mı?" Sloan sordu. "Son zamanlarda değil ama kim bilir?"

"Geri gelip seninle biraz daha konuşabiliriz," dedi Lucas ayağa kalkarak. "Kızları çağırma, olur mu?"

Y'ALL DUCK INN'in otoparkı Rockyard'ın otoparkından bir tutam çimenle ayrılıyordu. İki katlı eski püskü bir binaydı, otoyola bakan iki uzun sıra gri-yeşil kapısı ve her kapının yanında küçük bir penceresi vardı. Park yeri çakıl, merdivenler ve yürüme yolları betonu ve dışarıda hava vardı: kamyoncular ve Rockyard'dan eve gidemeyecek kadar sarhoş olan mülteciler tarafından geceliği on beş dolarlık bir motel olarak kullanılıyordu.

Ofisle uğraşmadılar; merdivenleri tırmandılar ve yirmi beşe varıp kapıyı çalana kadar güneşe yürüdüler. İlk seferinde şanslıydılar: Kapıyı Dove açtı.

Muhtemelen akşamları barda iyi görünüyordur, diye düşündü Lucas. Gün içinde ve dışarıda pek de güzel sayılmazdı. Belki yirmi yaşındaydı, ışığı sevmeyen solgun bir yüzü ve çoktan sallantılı yağlara dönüşmüş kalçaları vardı. Sarı askılı bir üst, beyaz bir şort, üç santim kalınlığında platformlu parmak arası terlikler ve çok fazla makyajla kapıyı açtı; sakız çiğniyordu.

Önce Lucas'ı gördü ve kaşları çatıldı: "Sen, uh ..." Sonra Sloan'ı gördü ve ağzından kaçırıldı, "Tanrım, beni tutuklamayın. Annem bunu yaptığımı bilmiyor."

"Annen," dedi Sloan.

Lucas ona doğru bir adım attı ve Dove motel odasına geri döndü, Lucas da arkasından içeri girdi. Sloan da onu takip etti ve kapıyı iterek kapattı. Televizyonda bir pembe dizi oynuyordu. Çarpık kadife boynuzları olan tüylü bir geyik bebeği televizyonun üstünde duruyordu. Lucas uzaktan kumandayı buldu.

kontrol etti, güç düğmesine bastı ve ses kesildi. "Adam Rice'ı tanıyor musun?"

"Ohmagod," dedi kadın. Lucas'tan Sloan'a baktı ve sakızını bir kez çiğnedi. "O olduğundan emin değildim." Yatağa oturdu, bir yastık aldı ve göğsünün etrafına sıkıştırdı, gözlerini kocaman açarak onlara baktı.

"Bulabildiğimiz her şeyi araştırıyoruz," dedi Lucas. "Anladığımız kadarıyla sen onun en sevdiği randevusuymuşsun."

Kadın ağzı açık bir şekilde açık banyoya baktı. "Bugün gazetedekinin o olup olmadığını merak ediyorduk."

"Onunla ilgili olağandışı bir şey var mı?" Lucas sordu. "Tuhaf seks olayları..."

Kadın başını salladı. "Hayır. Hep aynıydı. Soyunmamı ve ona oral seks yapmamı isterdi. O da izlerdi. Yani çoğunlukla insanlar izlerdi, ama o sanki, bilirsin işte, *merak ederdi*."

"Seni hiç zorlamadı, onu zorlamamı hiç istemedi ..."

Başını salladı, saçları omuzlarında dalgalanıyordu. Saçının ortasından koyu bir çizgi geçiyordu: yeni bir sarıya ihtiyacı vardı. "Hayır. İş bittiğinde bana bahşiş verirdi, sonra ben giyinene kadar beklerdi ve barda gitmeye hazır başka kimse yoksa bana bir bira ısmarlardı. Tatlı bir adamdı, sayılır. Belki biraz bayattı."

Lucas onun çantasını gördü ve aldı. "Hey," dedi ama Lucas onu duymazdan gelerek cüzdanını çıkardı ve ehliyetine baktı. Bertha Wolfe yazıyordu.

"Bertha hiç arkadaşlarından bahsetti mi, hiç arkadaşlarıyla geldi mi?"

"Hadi ama dostum, eşyalarımı karıştırma..."

Lucas cüzdanı çantasına geri koydu ve şifonyerin üzerine fırlattı.

"Arkadaşların mı?"

"Sadece bir adam, iki ya da üç kez geldi," dedi kadın. "Arkadaş hiçbir zaman bizden biriyle gitmedi -Adam onun eski bir okul arkadaşı olduğunu, birbirlerini yıllardır tanıdıklarını söyledi."

"Bir isim?" Sloan sordu.

Gözlerini kıstı, gözlerini devirdi, düşündü, sonra, "Larry Masters mı? Bu doğru değil ama öyle bir şey işte."

Sloan Andy Sanders'ı önerdi ve Dove parmağıyla onu göstererek, "İşte bu. Aynen öyle."

"Başka kimse yok."

Ağzının kenarlarını aşağı doğru kıvırdı ve "Hayır. Aklıma gelmiyor."

"Daha iyi düşün."

Yüzüne düşünen bir ifade vermeye çalıştı ama başını salladı. "Siz çocuklar ... Yani, sizce bunu kim yaptıysa bara gelir mi? Twin Cities'deki kız çalışıyor muydu?"

"Bunların hiçbirini bilmiyoruz," dedi Lucas. "Yine de birkaç haftalığına tatile çıkmayı düşünebilirsin. Biz onu yakalayana kadar."

"Onu yakalayacağınızdan eminsiniz." Küçük bir şüphecilik mi?

"Onu yakalayacağız," dedi Lucas. "Sadece biz yakalamadan önce kaç kişiyi daha öldüreceğini bilmiyoruz."

Kadın titreyerek, "Gazetede Adam'ın parçalandığı yazıyordu," dedi.

LUCAS ONU İTERKEN, Dove onları Andi ve Aix'in kiraladığı diğer iki odaya götürdü; ikisi de Dove gibi zayıf, biraz sarkık ve doğal olmayan sarışınlardı. Andi, Rice'ı neredeyse hiç hatırlamadığını ve onunla seks yaptığından bile emin olmadığını iddia etti.

Aix'in onunla iki kez seks yaptığını düşünüyordu ve biraz zorlamayla, "Bir keresinde onu oldukça tuhaf bir adamla konuşurken görmüştüm. Yılan gibi bir adamdı. Bilardo dolandırıcısı gibi bir şeye benziyordu, geceleri çalışan biri ya da belki de hapisteydi, çünkü ölü gibi beyazdı. Adam onu tanımıyordu ama benim gibilerle takılan yeni yüzlü bir adam olduğu için Adam'a takılıyordu... Bu adam biliyordu sanırım, bilirsin, onunla hiç gitmemiş olsam da."

"Adamı ne sıklıkla görüyordun?"

"Bu son görüşmemizdi," dedi Aix. "Onu daha önce bir kez görmüş olabilirim, bilardo oynarken. Eskiden denizci olduğunu ve yatlarla denize açıldığını söyledi. Ben de burada, Rockpit'te bir yatçı gibiyim."

"Rockyard," dedi Sloan.

Küçük şakası: "Çukur. Oraya baktın mı?"

"Onların kültür anlayışı ıslak tişört yarışması," dedi Dove, sanki gömleğindeki pireyi kovuyormuş gibi parmaklarını şıklatarak.

"Bu adam, bu denizci ... onun yılan gibi olduğunu söylemiştin. Nasıl? Ne demek istiyorsun?" Lucas sordu.

"Zayıftı ama güçlü görünüyordu, sıırım gibiydi, kollarındaki kasların çalıştığını grebiliyordun. Saçları siyahtı ama gerçekten soluk beyazdı. Bir de dövmesi vardı, şu pazıların etrafını saran dikenli tellerden."

"Bir motorcu," diye önerdi Lucas.

Kadın başını salladı ve burnunu kırıştırdı: "Harley kullanmayı biliyor olabilir," dedi. "Ama hiçbir şeyden bahsetmedi."

Hepsi bir süre ona baktı, sonra Sloan Lucas'a, "Pek bir şey yok," dedi.

"Hayır."

Aix parmağını ona doğru salladı: "Ama önemli bir şeydi. Anlıyor musun? Bir şeyler oluyordu. Kavgaya dönüşebileceğini düşündüğün şeylerden biri. Adam Adam'a yeni yüzüyle ilgili sataşıp duruyordu. Bu gazete haberi bana eşcinsel bir şeyler **o l a b i l e c e ğ i n i** düşündürdü ..."

"Sana bunu düşündüren neydi?"

"Sadece ... bir şey. Bazen nasıl anlıyorsun biliyor musun? Ve mesele şu ki, o yılan gibi adamlar olan şeyde de biraz eşcinsel bir şeyler vardı. İki de gey gibi görünmüyordu ya da gey gibi konuşmuyordu ama bir şeyler vardı."

BİRKAÇ DAKİKA daha zorlamaları bir sonuç vermedi. Lucas Sloan'a döndü ve "Mutlu musun?" dedi.

"Sanırım."

Dove, "Bizi tutuklamayacaksın, değil mi?" dedi.

Lucas başını salladı. "Hayır. Ama gerçekten, belki bir tatile çıkarsınız?"

Ve Aix'e: "Eğer o sinsi adamı bir daha görürsen bizi ara. Ve eğer onu görürsen seni o t o p a r k a kadar geçirecek birini bul. Tanıdığın birini."

Andi, titriyor: "Gerçekten buralarda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sloan ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Dinleyin, eğer herhangi biriniz Minneapolis'teki kadını görseydiniz, riske girmek istemezsiniz.
Herhangi bir

bir şans."

Hep birlikte başlarını salladılar ve Lucas'la Sloan odadan çıktılar. Arabaya doğru yürürlerken Sloan, "Eğer kendini Y'All Duck Inn'de yirmi yedi numaralı odada bulursan, muhtemelen bir yerlerde kötü bir kariyer seçimi yapmışsındır," dedi.

"Ya üç ilçedeki herkes sana Booger diyorsa?" "Bir başka kötüye işaret," dedi Sloan. "Kötü bir işaret."

BASIN KONFERANSI bej duvarlı, fayans zeminli, kokusuz, penceresiz bir toplantı odasında, bir ucunda kürsü ve kürsünün arkasındaki duvarda hafifçe eğik duran mavi Minnesota eyalet bayrağının önünde yapıldı. Oda, itilip kakıldıklarında gıcırdayan çelik ayaklı ucuz Çin malı plastik sandalyelerle doluydu.

Basın toplantısından yarım saat önce, kendilerine ve ışıklarına yer açmak için sandalyeleri itip kakan TV kameramanlarının başını çektiği gazeteciler gelmeye başladı. Televizyoncuların yanında pasaklı kalan gazeteciler, birbirlerine laf yetiştirmek için sandalyeleri biraz daha itip kaktılar. Her zamankinden biraz daha gürültülüydüler, kamera dışı neşe ve kamera içi ciddiyetin bir kombinasyonuydu, çünkü hikaye iyi bir hikayeydi.

Tüm bunlar, Sloan ve Ruffe Ignace arasındaki eğlenceli bir tartışmayla katılımcıların gözünde daha da güçlendi.

Saat beşte TV çalışanları ışıkları açtı ve Lucas sunumu yaptı:

"İki cinayetimiz var. Gazetede de okumuş olabileceğiniz gibi, bu iki cinayetin birbiriyle bağlantılı olma ihtimali var. Cinayetlerin işlendiği iki yargı bölgesinin temsilcileri bugün bizimle birlikte ve cinayetleri ve olay yerlerini anlatacaklar. . ."

İri yarı, babacan ve yavaş hareket eden Nordwall, adamlarının son cinayete ilgili birkaç ipucunu takip ettiğini ancak genel koordinasyonun BCA'ya verildiğini söyledi. Sonra Sloan ayağa kalktı ve Minneapolis'in Nordwall ve BCA ile koordinasyon halinde olduğunu ve Minneapolis'in de ipuçlarını takip eden birkaç müfettişi olduğunu söyledi ki bu d ü p e d ü z bir yalandı ama yalanlanmadı.

Lucas, Sloan'ın ardından, BCA'nın davayla ilgili bilgileri koordine etmek için bir kooperatif merkezi kurduğunu ve personel istihdam ettiğini söyledi.

John's Güvenlik Hastanesi'nden kısa bir süre önce tahliye edilen ve bacağındaki bileziği keserek ortadan kaybolan 2. seviye cinsel suçlu Charles "Charlie" Pope'u aradıklarını açıkladığında muhabirlerden bazıları saatlerine bakmaya başlamıştı.

Muhabirler saatlerine bakmayı bıraktı.

Lucas, "Bu noktada, genel yakınlık ve şartlı tahliyeyi ihlal ettiği gerçeği dışında, onun olaya karıştığına inanmak için hiçbir nedenimiz yok," dedi. "Nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek istiyoruz. Eğer bunu görürse bizi aramasını istiyoruz. Onu gören varsa lütfen arasın. Fotoğraflar mevcut ve dağıtılıyor. John's'da serbest bırakılmadan önce çekildi ve sadece iki aylık."

Kanal Üç'ün, gömleğini buruşturmayacak altı aylık haberine kendini atamış olan baş konuşmacısı ayağa fırladı ve "Minnesota eyaletinin kısa bir süre önce deli bir seks suçlusunu serbest bıraktığını ve hemen topluma karıştığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu.

Nordwall, beklenmedik bir şekilde, "Amerika Birleşik Devletleri'nde ömür boyu önleyici gözaltı uygulamamız yok ve medya ne isterse istesin bunu almayacağız çünkü biz Nazi değiliz" dediğinde de devam etti.

Lucas yüzünü buruşturdu ve *Pioneer Press* muhabiri Nordwall'a sarı 2 numaralı kalemini doğrultarak, "Kanal Üç'ün bir şekilde Nasyonal Sosyalizm'in ilkelerini desteklediğini mi ima ediyorsunuz?" diye sordu. ?"

Charlie Pope ile ilgili tüm detayları anlattıktan sonra Lucas, Ignace'ın hikayesindeki detayların genel olarak doğru olduğunu kabul etmeye zorlandı. Lucas, "Cinayetler işlendiği sırada, kurbanların ailelerini bu vahşi cinayetlerin televizyonda eğlence olarak kullanıldığını görmenin travmasından kurtarmak için açıklanmadılar" dedi.

Kanal 8'in hafta sonu spikeri ayağa fırladı: "Şunu mu ima etmeye çalışıyorsunuz ..."

Evet, öyle. Lucas'ın iması birkaç kişiyi kızdırdı, ama hepsi hikayenin televizyonda eğlence olarak kullanılacağını bildiği için

ve haftalarca olmasa bile birkaç gün boyunca kullanılabileceğini umuyorlardı, kızgınlık herhangi bir haksızlıktan ziyade gerçeklerden bahsetmenin kamu nezaketsizliğinden kaynaklanıyordu. Lucas'ın yorumunun klibini zaten kullanmayacaklardı, yani zarar vermeyeceklerdi.

Ayrıca Lucas, konuşan kafalar da dahil olmak üzere muhabirlerin çoğunu tanıyor ve onlarla iyi geçiniyordu. Yine de Ruffe Ignace'la tanışmamıştı ve Ignace tahmin edilebileceği gibi kendini yücelten bir soru sorduğunda, "*Star-Tribune*'un cinayetlerle ilgili son haberinin Pope'u bulma ve bu sözde kooperatif merkezini kurma konusundaki bu ani çabayı teşvik ettiğini söyleyebilir misiniz?"

Sloan araya girdi. "Şey, Rufus ..."

"Ruffe," diye tersledi Ignace, ona şüpheyle bakarak.

"Roo-fay? Tamam. Roo-fay. Roo-fay. Özür dilerim. Hayır, doğruyu söylemek gerekirse hikâyenin bizi herhangi bir konuda daha hızlı hareket ettirdiğini sanmıyorum. Zaten üzerinde duruyorduk. Bu katil bir canavar. Bunu biliyoruz. Bize tavsiyede bulunmaları için sivil uzmanları kullanmak da dahil olmak üzere elimizden geldiğince üzerinde çalışıyoruz. Hikayen iyiydi. Larson davasındaki sözde görüntüyle ilgili bazı ayrıntılarınız tam olarak doğru değildi, ancak kesin sorunlara gerçekten giremem ..."

"Tam olarak doğrudular," dedi Ignace. Nefesinin altından bir şeyler ekledi, "*Seni lanet olası aptal*" ya da ona yakın bir şey olabilirdi.

Sloan, Ignace ile özel olarak konuşacakmış gibi mikrofondan uzaklaştı ama herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Tam olarak değil," dedi. "Sen olay yerinde değildin, ben oradaydım. Yolla ilgili tüm o şey, *mmm ...*" TV kameralarına baktı. "...vücudun düzeninin cinsel yönleri hakkında, tam olarak değildi. Bilgiyi nereden aldığınızı bilmiyorum ama kulaktan dolma bilgiler ya da hayal gücünüzün çalışma şekli konusunda daha dikkatli olmalısınız."

Ignace, "Kulaktan dolma değildi ve kesindi," diye ısrar etti.

"Tartışmayacağım," dedi Sloan ve mikrofondan uzaklaşarak Lucas'a döndü.

"Sen de ben de yanlış olduğunu bildiğimiz bir şeyi yazdığımı öne sürmen doğru değil.

Doğru," dedi Ignace.

"Tartışmayacağım," dedi Sloan tekrar, küçümseyerek.

Diğer muhabirler bu gösterinin, Ignace'a karşı giriştikleri göğüs göğüse mücadelenin tadını çıkarıyorlardı. Hepsi de haberde Sloan'ın Ignace'ın bazı detaylarının yanlış olduğunu öne sürdüğünü, onları yenmesinin intikamını aldığını belirtecekti.

Basın toplantısının sonunda, çeşitli medya temsilcilerinin sorularının kasete kaydedilebilmesi için tüm sorular üç kez tekrarlandıktan sonra Lucas, Sloan ve Nordwall kürsüden inip konferans salonunun arka kapısından çıktılar.

Ignace onları kapıdan kadar takip etti ve "Bir dakika bekleyin," dedi.

Lucas döndü: "Uh, burada olmamanız gerekiyordu. . ."

"Evet, evet." Ignace, Sloan'ın peşinden gitti: "Bütün bunlar da neydi? Detaylarımın yanlış olması hakkında mı? Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Sloan. "Sızıntının nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum. Eğer tüm detaylar doğruysa, ki doğrudu, ve sen de bunda ısrar ettiysen, ki ettin, o zaman muhtemelen fotoğrafları görmüşsündür. Sizin için kopya çıkarabilecek yaklaşık altı kişi var. Ben yapmadım, o zaman sayı beşe düşüyor. Bir yolunu bulacağım."

Ignace bir süre ona baktı, sonra döndü, defterini cebine soktu, kapıdan çıktı ve kapıdan çıkarken, "Siktir git," dedi.

Sloan, "Sonra konuşuruz Rufus," diye karşılık verdi ve biraz daha alçak bir tonda, "Seni küçük pislik," diye ekledi.

POPE HAKKINDAKİ BİLGİLER ve basın toplantısı soruşturmayı dondurmuştu: rutin işler devam ediyordu ama DNA sonuçları gelene kadar alınacak çok fazla karar yoktu. Lucas BCA müdürüyle kooperatif merkezinin yeri ve personeli hakkında konuştuktan sonra eve gidip mikrodalga fırında yemek yedi. Yemek yerken cinayet dosyasını tekrar okudu ve Elle'le telefonda konuştu: Elle'in başka bir önerisi yoktu.

"Seni televizyonda gördüm," dedi. "Bu, birini bulmak için baskıyı artıracak."

"Evet."

"Ayrıca failin tekrar harekete geçmesi için de baskı oluşturabilir - bir iki gün içinde dikkatler dağılmaya başladığında

geri almak için harekete
geç." "Düşündüğün için
teşekkürler."

Dosyayı biraz daha okudu, kullanılmış bir kitapçıya gitti, sonra da bir
filme, hafızasını kaybetmiş bir suikastçıyla ilgili bir casus gerilim filmine
gitti. Hiçbiri olası görünmüyordu, ama BMW'ler ve Mercedes Benz Sarı
Taksiler içeren iyi bir araba kovalamacası vardı.

Ertesi sabah saat sekizde Weather aradı ve ona basın
toplantısından bahsetti.

"Olay yerindeki DNA ile bankada bulunan bir DNA'nın
eşleştirilmesiyle çözülen bir suç oldu mu hiç?" diye sordu. "Yani,
olaydan sonra değil de birincil çözüm olarak?"

"Evet. Birkaç kez. Ama nadiren."

Temizlendikten sonra 35E'yi BCA merkezine götürdü, ofisine yerleşti,
Carol'ın önüne koyduğu evrakları imzaladı ve sonra Adam Rice
hakkında biyografik araştırma yapan ve Rice'ın fahişelerle bağlantısını
ortaya çıkaran Bill James'i kontrol etti.

"Daha fazla bilgi alamıyorum," dedi James. "Birlikte çalıştığı insanlar,
komşuları gibi konularda araştırma yapıyorum ama bir şey çıkmıyor.
Fahişeler olayı kontrolden çıkmıştı. Onun hakkındaki diğer her şeyi
bilseniz bile bunun olacağını asla tahmin edemezsiniz."

"Belki de sadece seksti," dedi Lucas.

"Bence öyleydi. Ama bu onun yeraltı dünyasıyla, Minnesota yeraltı
dünyasıyla bağlantı k u r d u ğ u tek nokta. Eğer fahişelik yapıyorsan,
uyuşturucu ve diğer şeylerden de çok uzak değildir. Yani katili
tanıyorsa, bir seks katilini, onunla nerede tanıştı? O fahişeler bir olasılık
gibi görünüyor."

"Kesinlikle. Araştırmaya devam et. Pazularının etrafında dikenli tel
dövmesi olan, beyaz tenli, yılan gibi bir adam ara."

"Kim olabilir?"

"Belki de sadece bir fantezidir," dedi Lucas. "Fahişeler konusunda iyi
iş çıkardın."

Charlie Pope'un şartlı tahliye memuru MARK FOX'u aradı: "Pope'un
birlikte çalıştığı insanlara Faribault'da Rockyard diye bir yerde takılıp
takılmadığını sorabilir misiniz? Çok uzak değil."

Fox, "Orayı biliyorum ve Charlie'nin takıldığı türden bir yer," dedi. "Etrafa sorup sana bugün döneceğim. Hâlâ bir araba bulamadık, değil mi?"

"Hayır. Bunun için endişeleniyorum."

LUCAS SLOAN'LA KONUŞTU. Sloan, "Angela Larson ve Adam Rice'ı bir araya getiremiyorum, tek bir şey dışında ve o da zayıf." dedi.

"Ne?"

"Nordwall'ın Rice'ın annesiyle yaptığı röportajın dökümüne bakarsanız, bir dakika boyunca Rice'ın karısı hakkında konuştuklarını görürsünüz. Laurina Rice, 'Sanatsal şeyler yapmayı severdi' diyor. Larson bir sanat malzemeleri mağazasında çalışıyordu."

"Yani teoriniz..."

"Hayır, hayır, hayır, bu bir teori değil," dedi Sloan. "O kadar da güçlü değil. Ama belki de ... tanışmış olabilirler? Mesela buraya sanat malzemeleri almaya gelirken? Ve karısı öldükten sonra, arkadaşlık hakkında düşünmeye başladığında, Larson'ı hatırlıyor. Biraz anlaşımlardır, o yüzden uğramıştır."

"Sonra ne oldu?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum. Belki bir tür sapık sanatçı adam ona kafayı takmıştır ve onları birlikte görür..."

Lucas: "Bu zayıf değil, sadece pek saçma değil. Neden milyonlarca müfettişinden birini çağırıp bağlantıyı kurup kuramayacağına bakmıyorsun?"

"Ah, Tanrım, deli olduğumu düşünürler." "Genç birini bul," dedi Lucas.

Sloan'la telefonu kapattıktan sonra Lucas koridordan aşağı indi ve atıştırmalık makinesinden bir paket badem aldı: bunlar onun izin verdiği kuşluk atıştırmalığıydı. Masasına dönmüş, kendisine ayrılan on beş bademi sayıyordu ki John Hopping Crow kafasını kapıdan içeri uzatıp, "Eşleşiyorlar lan," dedi.

Lucas şaşkınlıkla doğruldu: "*Eşleştiler* mi?"

"*Eşleşiyorlar* amına koyayım," diye tekrarladı Zıplayan Karga içeri adım atarken. Lucas'ın hayatında gördüğü en büyük gülümsemeyi takınmıştı, kocaman beyaz

Chiclets gibi dişler. "Küçük bir CSI için buna ne dersin: *Minneapolis* Saçmalık, ha? Ağa bağlanıyoruz."

"Prosedürü tekrarlamak için yeterince yapışkanın var mı?"

Lucas sordu. "Gerek yok..."

"Duruşma için mi? Eğer varsa, savunma için mi?"

Zıplayan Karga anladı: "Evet. Kanıt zincirini tamamladık, her şey elden ele geçti ve imzalandı ve üç ya da dört teste daha yetecek kadar kanıtımız var."

"Evli olmasaydın seni Fransız öpücüğüyle öperdim," dedi Lucas telefonu açarak.

"Her zaman bir şey vardır," dedi Hopping Crow.

SLOAN DA LUCAS KADAR ŞAŞKINDI.

"Onu yakaladım. Lanet olsun, Lucas. Yakaladım onu." Lucas onun telefondan uzaklaşıp birine bağırdığını duydu, "Eşleştirdiler. Onu yakaladık." Sonra tekrar telefona döndü, "Eğer medyayı bağlarsan, saat altıya kadar yüzünü beş eyalete yayabiliriz."

"Bugün St. John's'a gidip onunla çalışanlarla konuşacağım. Eğer gevşersen ..."

"Ne kadar çabuk?"

"Medyayı arayıp saat dörtte bir basın toplantısı düzenlemek istiyorum. Bir saat diyelim mi?"

"Beni Mall of America'dan al. Şimdi oraya gideceğim, ayakkabı almak istiyorum."

LUCAS, sekreteri CAROL'a saat dörtte bir basın toplantısı ayarlamasını söyledi; Nordwall'ı aradı ve ona

"Lanet olsun, bu harika," dedi Nordwall, sesi rahatlamıştı. "Ama neden saat dört? Neden bekliyorsun?"

"Yapacak işlerim var. Adam hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var, daha fazla fotoğraf düzenlemeliyiz ve ayrıca, bu önemli değil -Öğlen haberlerine yetiştiremiyoruz, saat dörtte ise tüm akşam haber programlarına ve her iki gazeteye yetiştirecekler."

"Saat dörtte görüşürüz," dedi Nordwall.

Bir sonraki telefon St. John's'a geldi. Bir sekreter ona yönetici Dr. Lawrence Cale'in Bemidji'de balık tuttuğunu ama cep telefonundan arayabileceğini söyledi. Lucas aradı ve adamı bir teknede buldu.

"Tek bir lanet şey bile yakalayamadım," diye homurdandı. "Rehberin beni duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum."

Lucas DNA hakkında açıklama yaptı: "St. John's'da Pope'a en yakın olan insanlarla konuşmam gerekiyor."

"Bu onun tedavi ekibi olacak," dedi Cale. "İkincimin adı Darrell Ross. Onu arayıp siz oraya gidene kadar ekiple ilgilenmesini söyleyeceğim. Normalde saat üçte çıkarlar..."

"Sorun değil, bir buçuk saat içinde orada olabiliriz. Zaten saat dörtte burada olmamız gerekiyor."

"Keşke orada olabilseydim, özellikle de BALIK TUTAMADIĞIM için," dedi Cale. "Charlie Pope, ha? Bak ne diyeceğim, bu sefer suçu üstlenmeyeceğiz. Bunun olacağını çok önceden gördük ve bizi dinleyen herkese söyledik."

LUCAS BİNADAN ÇIKTI, şehri boydan boya geçti ve Sloan'ı elinde bir ayakkabı çantasıyla Nordstrom'un önündeki kaldırımında dururken buldu. Tekrar Minnesota Nehri'nden güneye doğru yöneldiler. "Pope'un yüzü Kuzey Ovaları'nın her yerinde olacak. Biri onu tanımadan işlemek için arabasının önünde duramayacak," dedi Lucas. "Gerçekten çirkin bir cinayetin iyi bir yanı da bu; insanlar dikkat ediyor. Belki de bütün cinayetleri çirkinleştirmeliyiz."

"Bütün cinayetler çirkindir," dedi Sloan. Eski ayakkabılarını yenileriyle değiştiriyordu. Her iki çift de neredeyse birbirinin aynısıydı. "Güzel olsalardı, işi bırakmazdım."

"Ah, dostum . . ."

PİRİNÇ CİNAYETLERİ Mankato şehrinin hemen güneyinde gerçekleşmişti; St. John's Güvenlik Hastanesi sekiz mil kuzeyde, aslında bir tahıl asansörü ve bir krema fabrikası etrafında inşa edilmiş kırmızı tuğlalı bir nehir kenarı mezrasında bulunuyordu. Şimdi kasaba çoğunlukla hastane çalışanları için bir yatak odası topluluğuydu.

Hastane kasabanın batısındaki tepelerde yer alıyordu ve iki bölümden oluşuyordu. Yeni mahkumlar ve ziyaretçiler için bir kabul merkezi

kısa bir giriş yolu vardı; yol otoparkın içinden geçerek tepenin daha yukarısına, ana hastaneye doğru devam ediyordu.

Kabul merkezi ilkokula benze y en yeni, alçak, tuğladan bir binaydı, ancak arka tarafında tel örgülerle çevrili bir hapisane kafesi vardı. Ana hastane, görenlerin ödünü koparacak kadar Gotik, tuğla ve beton bloklardan oluşan eski bir binaydı.

Alt binaya giriş yaptılar ve Nan adında tıknaz bir genç kadın onlara tepeye kadar eşlik etti. Hastane bir hapisane gibi düzenlenmişti: yönetim ve destek için bir dış alan, binanın ortasından geçen sert bir duvar ve duvarın arkasında hapsedilme alanları.

Lucas daha önceki bir ziyaretinden hapsedilme seviyesinin bölümden bölüme değiştiğini biliyordu: en kötü cinsel psikopatlar yirmi dört saat gözetim altında sert kafeslerde tutulurken, acil şiddet tehdidinin olmadığı diğer bölümlerdeki mahkûmlar oldukça özgürdü. Bazı bölümlerde hem erkekler hem de kadınlar kalıyordu, bu da seksle ilgili bazı sorunlara ve hatta ara sıra hamileliklere neden oluyordu, ama aynı zamanda bu bölgelere daha normal bir insan toplumu hissi veriyordu.

"Buradaki insanların çoğu gerçekten ... biraz kaybolmuş," dedi Nan. "Kötü insanlar değiller. Çoğu aptal değil. Sadece dünya onlara biraz fazla geliyor."

"Çoğu," dedi Sloan. "Birkaçı var ..." Başını iki yana salladı.

"Elbette," dedi.

GİRİŞ YAPTILAR VE SİLAHLARINI BİR GÜVENLİK GÖREVLİSİNE BIRAKTILAR. Hapsedildikleri alana iki elektronik parmaklıklılı kapıdan giriliyordu ve iki kapının arasında sertleştirilmiş bir nöbetçi kulübesi vardı. Kabin "kafes" olarak adlandırılıyordu ve bel hizasına kadar beton bloklardan, oradan da tavana kadar beton sütunların içine yerleştirilmiş kalın zırhlı camlardan yapılmıştı. Kafesin içindeki insanlar

girişini, hapsedilme bloklarındaki kilitleri ve hastane boyunca görülen kameraları izledi.

Nan onları ilk parmaklıklı kapıya kadar götürdü ve ikinci kapının arkasındaki hapsedilme alanında duvara yaslanmış bir adamı işaret etti. "Bu Harvey Bronson. Sizi konferansınıza götürecekt."

Vedalaştılar ve arkalarından yavaşça kapanıp kilitlenen ilk kapıdan geçtiler. Daha sonra havaalanı benzeri bir metal tarayıcıdan geçerek ceplerini boşalttılar ve ayakkabılarını çıkardılar. İşlerini bitirip ayakkabılarını giydiklerinde, kafesteki adamlardan biri ikinci kapıyı açtı ve güvenli alana adım attılar.

"İçeride olmak tüylerimi ürpertiyor," dedi Sloan kapılara dönüp bakarak.

"Buna asla alışamayacaksın," dedi yeni eskortları. Koridorun aşağısını işaret etti. "Bu taraftasınız."

Hastanenin içi Lucas'a eskimiş bir liseyi hatırlatıyordu. Bronson onları müdürün odasının olması gereken bir konferans odasına götürdü, kapıyı açıp, "Oturun, ekibe ne olduğuna bakacağım," dedi.

Sandalyelere çöktüler ve etraflarına baktılar: BCA'daki basın toplantısı odasıyla aynı mimari tarafsızlığa sahipti, sadece bir duvarda bir kamera ve mikrofonları saklayan koyu renkli bir cam levha vardı; ikisi de ona baktı ve Lucas, "Büyük Birader," dedi.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve bir adam kafasını içeri uzattı: "Davenport ve Sloan?"

Sloan elini kaldırdı: "Biziz."

Adam omzunun üzerinden, "İşte buradalar," dedi ve sonra içeri adım atarken, "Bize yanlış odayı söylediler."

İKİ ADAM ve bir kadın daha ilk adamın peşinden içeri girdi. Beyaz personel önlükleri, pastel gömlekleri, taba rengi pantolonları ve göğüs ceplerinde kalemleriyle rahat bir şekilde giyinmişlerdi. Dördü de Lucas'ın Hapishane Gardiyanı Yüzü olarak tanıdığı maskeli ifadeyi takınmıştı: gergin, dikkatli, kontrollü. Her zaman bir korku vardı, zihinsel bir yumrukta tutulan, etrafta bir mahkum varken asla dışarı sızmasına izin verilmeyen. İçindeki korku

Bir hapishane köpekbalığı ağılındaki kan gibiydi. Dördü konferans masasının etrafını karıştırdı, masanın üzerine kâğıtlar, dosyalar koydu. Adamlardan ikisinin elinde kahve fincanları vardı. İlk adam, "Kahve ister misiniz?" dedi.

"Biz iyiyiz," dedi Lucas. "Ben BCA'dan Lucas Davenport, bu da Minneapolis Polisi'nden Dedektif Sloan. Siz . . . ?"

Kendilerini tanıttılar: üçü psikologdu; dördüncüsü, yani kadın, tıp doktoruydu. Dikkatli bir şekilde güzeldi, inceydi, kahverengi saçları, kahverengi gözleri, kısa burnu ve birkaç çili vardı. Kadın Lucas'ın gözlerini bir saniye daha tuttu ve Lucas, *Hmm*, diye düşündü. Sonra adamlardan biri, "Charlie Pope mu?" dedi.

"Evet. Bu DNA sonucunu aldık."

Lucas on dakika boyunca davanın ayrıntılarını, hem cinayetleri hem de DNA eşleşmesini anlattı. Hapishanedekiler bundan hoşlanıyordu - kardeş polisler gibi muamele görmekten- ve ilk isimleriyle hitap etmeye başladılar.

İçlerinden biri, Dick Hart adında iri yarı, tıraşlı bir adam masadan kalktı ve şöyle dedi: "Bak ne diyeceğim Lucas, bana Charlie'nin bunu yapıp yapamayacağını sorsaydın, 'Kesinlikle' derdim. Yeterince çılgındı. Buradan çıkmasına asla izin vermemeliydiler. Bir şeyler olacağını biliyordum. Onu bırakmadan önce de söylemiştim."

Karen Beloit, doktor, aynı fikirde: "Onu tedaviye götürürdük -mide ve hemoroid sorunları vardı- kadınları izlediğini görebilirdiniz. Doktorlar ve hemşireler onları izliyordu. Ne düşündüğünü bilirdiniz."

"Ama kurbanlardan biri erkekti," diye itiraz etti Sloan.

Leo Grant, "Ben onun terapistlerinden biriydim, ve, uh, *mmm* ..." dedi. Beloit'e baktı, sırtıttı ve "Parmaklarını kulaklarına sok" dedi.

"Çıkar ağzındaki baklayı kovboy," dedi.

"*Amerikan Pastası* filmini bilirsin, hani adam sıcak olduğu için sikini pastanın içine sokar ya? Charlie de öyleydi. Ama kötü bir çizgisi vardı. Etrafta dolanırdı ve bir şeyleri *becermesi* gerekirdi. Gençlerden birinin geçtiğini görürdünüz ve Charlie onun kışına bakardı. Charlie bunu yapardı. Bunu eşcinsel olarak bile görmezdi."

Hart da Grant ile aynı fikirdeydi. "Burada homoseksüel bir çiftin baskın üyesinin kendini gey olarak görmemesi oldukça yaygındır. Alıcı, herkes onun eşcinsel olduğunu kabul eder. Charlie'nin bu tür bir cinsel ilişkisi olsaydı şaşırmazdım. Bahsettiğiniz bu dayak, bu metodik işkence beni biraz şaşırttı. Charlie insanları incitmekten hoşlanıyor olabilir ama bana bu konuda metodik davranacak biri gibi görünmedi. Planlı. Birini öldüresiye dövebilir ya da boğabilirdi -böyle yaptığınızdan eminiz- *ama* bu biraz farklı. Charlie'de olay seksti, şiddet de bunu elde etmenin yoluydu. Bu cinayetlerde ise şiddet esas, seks ise sonradan akla gelen bir şey gibi görünüyor."

Leo Grant başını sallayarak, "Hayır, hayır, Dick, bu doğru değil. Seks merkezde. Seks merkezde. İşkence seks eyleminin bir parçasıdır; gerçek penetrasyon ise doruk noktasıdır. Cinayet anı, boğaz kesme, orgazmı aynı anda gelirse hiç şaşırmam."

"Tanrım." Sloan parmaklarıyla boğazını okşadı.

"İşkencenin ön sevişme olduğunu söylüyorsun," dedi

Lucas. Grant başını salladı: "Kesinlikle."

Üçüncü psikolog Sam O'Donnell, "Ona tutunmak için elimizden gelen her şeyi yaptık. Bir adama yandan ulaşmanın bir yolu vardır. Ona bir gazete haberi okurdum, bir yerde cinsel suç işlenmişti ve suçluyu nasıl bulacaklarını hayal etmesini sağladım. Uzun süredir hapiste olan bir mahkumun suskunluğuna sahipti, ancak ona yandan yaklaştığınızda, bu konuda düşünmesini sağladığınızda, kontrolün elinden kayıp gittiğini izleyebildiniz. Sonunda, ona potansiyel seks erişimi vermek, rehabilitasyondan yeni çıkmış birinin yanına bir ons kokain koymak gibi olurdu."

Sloan, "Tamam. Peki nereye gitti?" dedi.

Hart diğerlerine baktı, sonra omuz silkti ve "Biliyorsam ne olayım" dedi.

Beloit, "Onu bulmak çok zor olmasa gerek. Ben olsam striptiz barlarına ve üstsüz yerlere bakarak başlardım. Alkol ve kadınların olduğu bir yer."

Grant yine başını sallıyordu. "Göründüğü kadar aptal değil. Çok bariz yerlerden uzak duracaktır. Şunu deneyebilir,

bir üniversite yeri. Bir sürü hedefin olduğu bir yer. Striptiz kulübü gibi bariz bir yere gideceğinden emin değilim. Birinin onu arayabileceğini düşünüyorsa, hayır."

Lucas, "Zaten Faribault'da bir bara bakıyoruz," dedi. "Arka kapıda çalışan fahişeler var."

O'Donnell Grant'e baktı: "Bu onun uzak duramayacağı bir şey olabilir. İner ve kimse bunun hakkında konuşmaz."

Grant şüpheli görünüyordu: "Belki."

Lucas: "Artık yüzünü her yere koyacağımıza göre, hiçbir barda takılamayacak. Nereye saklanabilir ki?"

Hart, "Yakın bir yere," dedi. "O bir ev çocuğu. Iowa bile onu korkutur."

"Bunu görebiliyorum," dedi Sloan. "Iowa beni biraz korkutuyor."

"Ne zamandır dışarıda? Birkaç aydır mı? Sakalı olduğuna ve belki de saçını boyattığına bahse girerim," dedi O'Donnell. "Belki bir yerlerde peruk bile takmıştır. Ne sürüyor? Buradan ayrıldığında hiç parası yoktu. Çalıntı araba var mı diye baktınız mı? Ya da ona araba ödünç verebilecek arkadaşlarını?"

"En büyük sorularımızdan biri de bu," dedi Lucas parmağıyla masanın üzerine vurarak. "Etrafta nasıl dolaşıyor? Bir yerlerden araba bulmuş olmalı. Arkadaşlarından bahsettiğine dair herhangi bir kayıt var mı? Ya da burada onu buluşturabilecek bir arkadaş var mıydı?"

Hart, "Birlikte takıldığı birkaç kişi vardı," dedi. "Ama bildiğim kadarıyla hepsi hâlâ burada."

"Mike West," dedi Beloit.

Grant parmaklarını şıklattı: "Onu hiç düşünmemiştim." Lucas'a: "West ilaçlarına bağlı kalamayan şizofrenik bir kişilik. Çılgına dönerdi, bilirsiniz, bazen hayat onun tepesine binerdi ve şiddete başvururdu - ama bu amaçsızdı, öfkeden çok heyecan gibiydi. Kimseyi incitmezdi, belki birkaç dudak kesiği olabilirdi ama insanları korkuturdu. Her neyse, Charlie'yi dışarıdan tanıyordu, onlar büyürken."

"Bu iyi," dedi Lucas. "Onunla konuşmamız gerek."

"Minneapolis'te bir rehabilitasyon merkezinde," dedi Hart. "Gitmeden önce kontrol edebiliriz. Emin değilim ama bana öyle geliyor ki

Charlie'den birkaç ay önce çıkmış."

Beloit, "Bu da bir olasılık, sanırım. Ama beni rahatsız eden ne biliyor musun?" Düşüncelerini toparlamak için durakladı ve sonra tekrar Lucas'ın gözlerine baktı. "Charlie halkın arasındayken bazen durur ve Üç Büyükler'le konuşurdu. Sanırım onlar arkadaşı. O insanların olabileceği kadar."

Lucas: "Büyük Üçlü mü?"

Hart: "Chase, Lighter ve Taylor. Lawrence Chase, Benjamin Lighter ve Carl Taylor. Charlie'nin en az iki kadını öldürdüğünü düşünüyoruz, yani ortak bir noktaları var."

Sloan, "Ah, kahretsin. *Biggie Lighter* onun arkadaşı mıydı?"

Lucas arkasına yaslandı ve ona sırtıttı. "Eski dostun." Diğerlerine: "Sloan, Biggie'yi içeri tıkan adam."

"Ben olsam Carl Taylor için endişelenirdim," dedi O'Donnell. "Kadınların neden öldürülmesi gerektiğine dair tüm bu teorileri ortaya atan kişi o. Vaiz olan o. Ve bu adamlardan bazıları . . . Yani bazıları ona uyuyor."

Ama Sloan Lucas'a baktı: "Biggie Lighter eskiden ..." Gözleri Beloit'a kaydı, sonra geri döndü, "...kurbanlarına tecavüz ettikten sonra penislerini keserdi. Onlara poz verip vermediğini bilmiyorum."

Hart, "Rice penisini mi kestirdi?" dedi. Lucas başını sallayınca, "Bu Biggie'ye benziyor. Dosyalarında yamyamlık y a p t ı ğ ı yazıyor."

Beloit: "Oh, iğrenç."

Grant: "O bulaşılacak bir adam değil," dedi. "Onunla uğraşırken tam koruyucu kısıtlamalar kullanırız."

Hep birlikte bir süre sessizce oturup birbirlerine baktılar, ta ki Hart konuyu tekrar açana kadar.

"Ama biliyorsunuz, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, bunların hiçbirisi Charlie Pope'a pek benzemiyor. O çılgın bir katil ama sakardı," dedi Hart. "Sam haklı: ilki, yani kadın, daha çok Carl Taylor'a benziyor. Sürekli cezalandırmaktan bahseden o. Bir terapi seansında bana, eğer her şeyi yeniden yapmak zorunda kalsaydı, kadınları öldürmeden önce cezalandıracağını, böylece oraya gitmeden önce cehennemin tadına bakacaklarını söylemişti. Dedi ki

onları çıplak asıp İsa'nın kırbaçlandığı gibi kırbaçlıyor. Seks ve cezayı bir araya getirmiş..." Omuz silkti. "Onu dinlemek Marquis de Sade'i okumak gibi."

"Onları çıplak asmak," diye tekrarladı Lucas.

"Evet. Bilirsin işte, sallansınlar ve o da onları kırbaçlasın diye..."

"*Lanet* olsun," dedi Sloan.

Lucas: "Sizce Taylor ve Lighter, Pope'u uzaktan kumandayla çalıştırıyor olabilirler mi?"

Dick Hart araya girdi: "Gerçekten uzaktan kumanda olamaz, çünkü onunla konuşamazlar. Bunlar eyaletteki en kısıtlı mahkumlar. Dışarıyla hiçbir bağlantıları yok."

"Aileleriyle bile mi?" Sloan sordu.

Beloit, "Aileleri onları evlatlıktan reddetti," dedi. "Chase'in kız kardeşi elimize fırsat geçerse onu öldürmemiz gerektiğini söyledi. Çok ciddiydi. Ailelerinden hiç kimse buraya gelmedi ya da aramadı bile, Taylor'ınki hariç, yıllar önce. Ona bir mülk bırakılmıştı ve kardeşi buraya gelip imzalatmıştı. Ama bu beş ya da altı yıl önceydi."

Grant, "Hücrelerine girip çıkan her şeyi biliyoruz. İçeri girmeden önce *yiyeceklerini* tarayan adamlarımız var."

"Televizyon haberlerine erişimleri var mı?" Sloan

sordu. "Elbette. Hücrelerinde televizyonları var."

"Yani, eğer onu programladılarsa, haberleri izleyerek bundan zevk alıyor olabilirler."

O'Donnell başını salladı: "Yapabilirler. Belki de bu onları rahatlatmak için yeterli olur."

"Eğer Pope bir robotsa," diye sordu Lucas, "sence onu oraya kasten mi gönderdiler, yoksa o mu gitti?"

"Charlie ne olursa olsun kadınların peşinden gidiyordu," dedi Grant. Şüpheli olan oydu: "Ama bu? Robotlar mı? Bilmiyorum."

"Taylor, Lighter ve Chase'le konuşalım," dedi Sloan Lucas'a.

"Kaybedecek neyimiz var ki?"

Lucas diğerlerine baktı: "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Hepsi omuz silkti ya da başını salladı. "Gerçekten kaybedecek bir şeyimiz yok- ama bir onay almadan onlarla herhangi bir anlaşma yapmayın."

"dedi Hart. "Konuşmak için bir şeyler isteyeceklerdir."

Beloit, küçük bir gülümseme gösteren Grant'e baktı ve ağzının kenarından Hart'a, "Onlara meni uyarısını okusan iyi olur" dedi.

Önce Sloan ısırdı: "Nedir o?"

"Çakmak, hücresinin etrafına meni saklama eğilimindedir. Ya da sadece elinde tutuyor. Çoğu zaman bir ekranımız var, ama onunla konuşmamız gerektiğinde Hiç beklemediğiniz bir anda yüzünüze fıskırıyor."

"İşte bu yüzden gardiyanlar sopa taşır," dedi Lucas.

"Evet, sopalar," dedi Hart. Ayağa kalktı ve gerindi. "Onu kontrol altında tutacağız. Ama en kötüsü olursa ..."

"Öyle mi?"

"Dudaklarını yalamak gibi bir refleksin var. Sakın bunu yapma."

Taylor, Lighter ve Chase'in ziyaretini ayarlamak için yönetim binasının güvenli olmayan tarafına geri dönmek zorunda kaldılar. Müdür yardımcısı Darrell Ross, kel kafasının etrafında beyaz saç halkaları ve masasının üzerinde bir pipo askısı olan dost canlısı bir adamdı. Deri koltuğunda arkasına yaslandı ve nazik bir şekilde şöyle dedi: "Burada onları bir suçtan dolayı soruşturup soruşturmadığınızla ilgili bir soru var. Eğer onları bir suçtan dolayı soruşturuyorsanız, haklarını okumanız gerekecek. O zaman avukat tutma hakları vardır."

"Bunlar *deli*," dedi Lucas. "Bir tımarhaneye kapatılmışlar."

Ross buz kesti: "Biz burada o dili kullanmayız. Bu biraz felçli birine sakat demek gibi bir şey. Çoğu zararsızdır ve sorunları kendilerinden kaynaklanmaz."

Lucas ellerini kaldırdı: "Özür dilerim. Bunu biliyorum."

Ross başıyla onu onayladı, parmaklarını geniş karnının üzerinde birleştirdi ve bir an için başparmaklarını oynattı. "Her neyse, Yüksek Mahkeme avukat tutabileceklerini söylüyor. Yani isterlerse bir tane alırlar. Bunu aşmanın yolları var ve deneyeceğiz, ama sadece bir sorun çıkabileceğini bilmenizi istiyorum."

"Ne gibi yollar var?" Lucas sordu.

"Onlara eğer avukat istiyorlarsa, ziyarete getirmeden önce birkaç gün onları tecrit etmemiz gerektiğini söyleyeceğiz."

Oda. Vücutlarının içinde kaçak mal saklamadıklarından emin olmak için. Tecritten nefret ederler. Bu onları bir avukata ihtiyaçları olmadığına ikna edebilir."

"Bu yasal mı?" Sloan sordu.

"Yüksek Mahkeme makul güvenlik önlemlerini kullanabileceğimizi söylüyor." Dost canlısı yaşlı adam birdenbire bir gardiyanın gülümsemesine çok benzeyen bir gülümseme takındı. "Neyin makul olduğunu biz söyleriz. Her neyse, sizi içeri almaya çalışacağız."

ROSS her üç mahkûmla da şahsen, interkom sistemi aracılığıyla konuştu, onlara Lucas ve Sloan'ın ne istediğini anlattı, haklarını okudu ve sorgulanmayı kabul etmeleri halinde ayrıcalıklar teklif etti. Üçü de konuşmayı kabul etti.

Güvenlik birimine giderken onlara eşlik eden Hart, "Aklınızda tutmanız gereken en önemli şey, bu adamların arkadaşına ihtiyacı olduğu. Belki Chase hariç; Chase'i kaybediyoruz. Kişiliği parçalanıyor. Her neyse, eğer doğru davranırsanız konuşmak *isteyeceklerdir*."

Birim hastaneden kilitli bir güvenlik kapısıyla ayrılıyordu; Hart bir çağrı düğmesine bastı, bir monitör onlara baktı ve kapı kilidi açıldı. "Bizi kafesten izliyorlar," diye homurdandı Hart.

"Charlie bu kapıyla buraya nasıl indi?" Sloan sordu.

"Mahkûmların çoğunun görevleri var. Charlie kapıcı olarak çalışıyordu," dedi Hart. "Bu iş için uygun biriydi. En iyileriyle birlikte bir süpürgeye yaslanabilirdi."

Koridorda her iki tarafta onar tane olmak üzere yirmi hücre sıralanmıştı. Duvarlar çelikti, bir tarafta çelik bir kapı ve duvarın içinde parmaklıklı bir pencere vardı. Her pencereden düz bir floresan ışığı parlıyordu, tıpkı bir müzedeki sergi sırası gibi. İçeri girdiklerinde mahkûmların ileri geri konuştuklarını duyabiliyor ve pencerelerin çoğunda silüetler görebiliyorlardı. Hart "Geçici kapatma" diye seslendi ve koridor boyunca inilti ve bağırışlar çınladı. Hart bir duvar telefonuna bir kod girdi, başka bir kamera onlara baktı ve Hart ona el salladı. Ağır plastik paneller pencerelerden aşağı kaydı.

Hart, "Pencereler kapalıyken konuşamazlar," dedi. Pencereler kapalıyken de birkaç mahkûmun bağırışlarını duyabiliyorlardı.

Sloan, "Onları susturmuş gibi görünmüyor," dedi.

"Evet, hâlâ birbirlerini duyabiliyorlar ama bağırmak zorundalar. Bunu sürdüremezler," dedi Hart. "Konuşurken sesini alçaltırsan diğerleri seni duyamaz."

HÜCRELER BÜYÜK DEĞİLDİ ama tipik hapisane hücrelerinden daha genişti. Her birinde bir yatak, bir lavabo, bir tuvalet, bir sandalye, hepsi yere sabitlenmiş bir çalışma masası; tepede sabit ışıklar ve duvardan aşağı katlanan ikiye üç metrelik çelik bir yemek masası vardı. Duvarın içine bir televizyon yerleştirilmiş ve üzeri güvenlik camıyla kapatılmıştı; hücrenin iki yanında bulunan camla kaplı iki girişte video kamera lensleri bulunuyordu.

Yirmi hücrenin on beş ya da on altısında erkek vardı.

CARL TAYLOR UZUN BOYLU BİR ADAMDİ, ince, kare omuzlu, yüksek elmacık kemikleri, soluk mavi gözleri ve sık kesilmiş saçları vardı; emekli bir hava kuvvetleri binbaşısına benziyordu. Kot pantolon, tişört ve plastik slip ayakkabılar giymişti. Masada oturmuş İncil okuyordu. Garip görünüyordu, diye düşündü Lucas ve bu garipliğin ne olduğunu anlaması bir anını aldı. Sonra anladı: Taylor sağlam, düzgün, açık havada yaşayan birine benziyordu ama teni güneş ışığı almadığı için bembeyazdı.

Onları bekliyordu: Lucas bunu hissedebiliyordu. Kitapla gerçekten ilgilenemeyecek kadar umursamaz bir tavır içindeydi. Hart hücrenin içine baktı, sonra metal bir plakayı hücrenin penceresinden bir metre uzağa itti. Dış cam pencere yarıya kadar geriye kaydı. "Carl" dedi Hart.

Taylor döndü, sanki onları gördüğüne biraz şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı.

"Dr. Hart." Alnı kırıştı. "Dr. Ross aradığından beri bunu düşünüyordum. Bu beylerle konuşmam gerektiğine artık ikna olmadım."

"Bu sana bağlı," dedi Lucas. "Eğer sohbet etmek istemiyorsan, biz gideriz."

Taylor ayağa kalktı ve gerindi. "Sanırım bazı temel kuralları müzakere edebiliriz."

"Temel kural diye bir şey yok," dedi Lucas. "Biz soru sorarız, sen cevaplarsın. Cevap vermek istemezsen gideriz. Bu kadar kolay."

Taylor ayağa kalktı ve pencereye doğru uzandı. "Hiçbir şey o kadar kolay değildir. I-"

"Bu tam olarak o kadar kolay," dedi Lucas.

Sloan Lucas'a bir el kaldırdı, sonra Taylor'a baktı: "Arkadaşımla acelesi var, çünkü elimizde gerçek bir karmaşa var," dedi Sloan. "Bu konuda yardımınıza ihtiyacımız var ve umarız bunu bize verebilirsiniz. Ama buraya çene çalmak için gelmedik. Bir görev için buradayız."

"Anlıyorum," dedi Taylor. Son derece kibardı. Rahatça konuşabilecek kadar yakın oturacak bir yer olmadığı için camın arkasında durdu. Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, omuz silktili ve "Elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım - Dr. Ross'tan anladığım kadarıyla bazı küçük avantajlar elde edeceğim." dedi.

Hart, "Akşam yemeği ekstraları, filmler. Tüm vermek istediği buydu." Taylor başını salladı: "O halde sizin için ne yapabilirim?"

SLOAN sordu: "Angela Larson, Adam Rice ve oğlunun öldürülmesi olaylarını duydun mu?"

"Evet." Ve şimdi garip bir şekilde gülümsedi, ince bir gülümseme. Her ne kadar temiz, düzgün ve askeri bir duruşu olsa da dişleri sararmış ve solgun dudaklarına sıçan gibi yapışmıştı. Lucas kollarında bir sürünme hissetti; korku değil, sadece ürperti. "Televizyondan anladığım kadarıyla gerçekten kötü bir çocuğunuz var."

"Charlie Pope'un bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Lucas sordu.

Taylor önce tavana, sonra arkasına baktı ve, "Biliyor musun, Dr. Grant de aynı şeyi sordu. Ben de bunu düşünüyordum. Bana Charlie için fazla sanatsal geliyor. Charlie basit bir aptaldı. Birkaç kızı öldürdü çünkü onlarla seks yaparken yakalanmak istemiyordu. Bunu yapmanın başka bir yolunu bulamadı. Onları susturmak için."

"Sizlerden birinin peşine takılmış olabileceğine dair bir söylenti var..."

Sloan, "Üç Büyükler" diye homurdanan Hart'a baktı.

Taylor'ın kaşları havaya kalktı: "Durum bu mu? Vay, vay." Başını eğdi, fareye benzeyen dişlerini tekrar gösterdi. "Bana şu Larson denen kızdan bahset. Anladığım kadarıyla onu cezalandırmış."

"Onu neredeyse öldüresiye dövüyordu," diye homurdandı Sloan.

"Ama yumruklarıyla değil," dedi Taylor endişeli bir ifadeyle. "Bir çeşit kırbaçla," dedi Lucas.

"Onu nasıl kırbaçlamış?" Daha fazla endişe. "Yani sırtına ya da bacaklarına..."

"Her tarafına," dedi Lucas ihtiyatsızca.

Hart, "Hey, huh ..." dedi. "." dedi ve Taylor'ın dili üst dudağına değdi ve gözleri camın arkasından parladı ve pencereye yaklaşıp sordu, "Peki ya memelerine? Kızın memelerini aldı mı?"

Lucas istemsizce bir adım geri çekildi ve Sloan, "Siktir git," dedi.

Taylor elinin düz kısmıyla uzandı ve çığlık attı, "BIGGIE. BIGGIE. BİZİM OĞLAN KIZIN MEMELERİNİ KIRBAÇLADI, KIZIN MEMELERİNİ ..."

"Tanrı aşkına," dedi Lucas ve Hart camı yukarı iten plakayı tokatladı; mahkûmlar koridorda bir aşağı bir yukarı bağırıyor, Taylor'ın ne söylediğini öğrenmek istiyor ya da onaylamadıklarını haykırıyorlardı. Taylor şimdi cama bastırmış, elinin ayasıyla cama vuruyordu. "O siki yedi mi? Hey, o siki yedi mi? Hey, yedi, değil mi? HEY, BIGGIE, SIKI YEDI ..."

Ve koridorun aşağısından, daha fazla pencere tokatlaması ve yüksek sesli bir kahkaha. "Bu Biggie olmalı," dedi Hart. Hart'ın gözleri korkmuş görünüyordu.

Taylor çılgına dönmüştü, şimdi iki eliyle cama vuruyordu. "BIGGIE . . ."

"Biggie'yle konuşmak mı istiyorsun?"

"Ona bakmak istiyorum ama konuşmanın pek bir anlamı olacağını sanmıyorum," dedi Lucas. Sloan'ın yüzü bembeyaz olmuştu. Lucas kaçma isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Bunu ona onlar yaptı," dedi Sloan Lucas'a. "Onu lanet olası bir oyuncak gibi sardılar ve insanları öldürmesi için oraya gönderdiler."

BIGGIE LIGHTER penceresinin önünde duruyordu, şişman olmak isteyen bir adamdı, yıllarca hastanede yemek yemekten bir deri bir kemik kalmıştı, ay gibi solgundu, yuvarlak tembel gözleri onlara nefretle bakıyordu. Gözleri Lucas'ın üzerinde gezindi ve Sloan'a sabitlendi: "Seni tanıyorum!" diye bağırды yükseltilmiş camın arkasından. "Seni tanıyorum!"

"Bardağı bırakmamı ister misin?" Hart sordu.

Lucas başını salladı. "Beni duyabilir..." Çakmak'a baktı. "Charlie'yi insanları öldürmesi için mi gönderdin?" Koridorun aşağısında Taylor hâlâ camı tokatlıyordu ve iki üç mahkûm daha yeniden başlamıştı.

Lighter gözlerini Sloan'dan ayırmadan, "Bilmek istersin ama siktir git," dedi. Sloan'a: "Ben yokken evime gelip annemle konuşan adam sendin."

Sloan başıyla onayladı. "Annem nasıl?"

"Yaşlı sürtük öldü," dedi Çakmak. "İyi ki kurtulmuş. Senin de ölmüş olabileceğini düşündüm. Buraya geleceğini bilseydim, Charlie'ye adını Rice denen herifin kışına kazımasını söyledim. Girip çıkarken göt deliğinin etrafına kocaman bir Sloan. Bu çok iyi olurdu, değil mi? Bir göt deliği için başka bir göt deliği ..." Ve şimdi uzanıp cama bir tokat attı.

"Sen ..."

"Hiçbir şey yapamam," dedi Çakmak, gözlerini Lucas'a dikerek. "Benden uzak dur. Avukat istiyorum." Sloan'a döndü: "Seninle bir saat görüşmek istiyorum."

Sloan cama yaklaştı: "Keşke bunu sana verebilseydim. Keşke seninle bir dakika yalnız kalabilsem. Lanet olası beynine bir kurşun sıkar, sonra da lanet olası vücuduna tükürürdüm."

Çakmak geri çekildi, Hart'a baktı: "Benimle böyle konuşamaz. Lanet olası bir avukat istiyorum..."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Hart.

Lucas: "Gidelim. İşimiz bitti."

Dış kapıya geldiklerinde Hart yavaşladı ve koridordan aşağı bakarak, "Lanet olsun," dedi.

"Ne?"

"Onlara Büyük Üçlü diyorlar. Chase'le bile konuşmadın ama Charlie konuştu."

Lucas tekrar koridora baktı: cam şakırtıları devam ediyordu ve Taylor hâlâ çılgık atıyordu ama çılgınlık tutarsızlaşmıştı ve sesi bozulmaya başlamıştı. Lucas, bir çocuk maymun kafesine taş attığında olanlara hiç benzemiyor, diye düşündü.

"İki dakika," dedi Lucas koridorda geri adım atarak. "Ona iki dakika verelim."

LAWRENCE W. CHASE o kadar zayıftı ki anoreksik olabilirdi. Elmacık kemikleri derisini itiyor, elleri titriyordu. "Bana Larry deme, çünkü benim adım bu değil. Benim adım Lawrence."

Sloan: "Tamam, Lawrence."

Chase açık camdan, "Beni buradan çıkarmalısın," dedi.

"Bunu yapamam," dedi Sloan.

Chase pencerenin önünde dururken ağlamaya başladı. "Burada kalamam. Beni Stillwater'a yerleştirmelerini istiyorum ama yapmıyorlar. Çalışmama izin vermelerini istiyorum ama onu da yapmıyorlar. Beni öldürmelerini istiyorum, yapamayacaklarını söylüyorlar. Kendimi öldürmeme bile izin vermiyorlar. Odamda kameralar var."

Hart dedi ki, "Kendine zarar vermeni istemiyoruz Lawrence. Belki iyileşirsin."

"Burada olmam dışında hiçbir sorunum yok."

"Dokuz kişiyi öldürdün Lawrence," dedi Hart. "Bildiğimiz kadarıyla dokuz kişi. Onları avladın ve vurdun."

"Onlar . . . Ben ... oluyordum. Paleolitik. Ben sadece ..."

"Lawrence ..."

"Tartışmak istemiyorum," diye inledi. "Sadece beni temiz bir şekilde öldürmeni istiyorum." Lucas'a: "İki yıldır gökyüzünü görmedim."

"O insanları öldürmemeliydin."

"Yapmak zorundaydım, görmüyor musun? Oraya gidersen, Paleolitik Çağ'a ait olan sende yükselir. İnsan bir avcıdır. Ben avlandım. Bunu biliyor olmalısın, sen bir polissin. İnsanları avlarsın."

Lucas gözlerini kaçırmak zorunda kaldı: "Eğer bize yardım edebileceksen, belki pencereden dışarı bakabilirsin."

Chase'in yüzünde sinsi bir ifade belirdi: "Biggie bütün hafta fazladan tatlı alacağını söyledi. Pencereden dışarı *bakıp* ekstra tatlı alabilir miyim?"

Hart başını salladı. "Ama hepsi bu kadar. Yarın seni aşağıya, dışarıyı görebileceğin bir yere götüreceğiz."

Chase tekrar ağlamaya başladı. Gözyaşları aktıkça gözleri kızarıyor, solgun tenine bakınca beyaz bir tavşanın gözleri gibi pembe ve kanlı görünüyordu. Sonunda ellerinin topuklarıyla gözlerini sildi ve "Size ne söyleyebileceğimi bilmiyorum ama elimden gelirse yardım ederim," dedi.

"Charlie Pope'la kadın kaçırmak hakkında konuştun mu? Onları elinde tutmak hakkında?" Lucas sordu.

Birden Chase'le ilgili her şey gerginleşir gibi oldu ve yüzüne renk geldi. "Ona yaptığımı söyledikleri şeyi anlattım. Ondan bunu yapmasını istemedim."

"Yaptığı şey hakkında ne düşünüyorsun?" "Taylor Tanrı'nın işini yaptığını söylüyor."

"Ama Taylor saçmalıyor," diye tersledi Lucas. "Bilmek istediğimiz şey şu: Pope'la özellikle ne yaptığın hakkında konuştun mu? Tam olarak ne yaptığınızı? Ayrıntıları? Yoksa sadece konuştunuz mu?"

Chase, "Hemen hemen her şeyi biliyordu," dedi. "Bu tür şeyler ortaya çıkar. Ortaya çıkarmazsan, onunla başa çıkamazsın derler. Söyledikleri bu. Ne yaptığımı söylediklerini hatırlamıyorum ..." Başını kaşdı ve sonra tekrar gözyaşları akıtmaya başladı. "Buradan çıkmam lazım."

"Ona nasıl saklanacağını söyledin mi? Nereye gidebileceği hakkında bir fikriniz var mı? Ne düşünüyordu?"

"Hayır. Et paketleme işine girmek istiyordu. Orada iyi para olduğunu söyledi. Hormel'de neredeyse bir iş bulduğunu ama yaşlı bir kaltak ondan hoşlanmadığı için onu geri çevirdiklerini söyledi." Dudakları küçük bir kıvrım aldı, tam bir gülümseme değildi, içinde alaycı bir şey vardı. "Eminim o ..."

Sonra aynı hızla yüzündeki ifade kayboldu. "Ama nereye gitti, bilmiyorum. Bu konuda çok fazla düşünmüyor gibiydi. Sadece dışarı çıkmak istiyordu. Çaresizdi. Yine de pencereden dışarı bakmasına izin verirlerdi. Garaj yolunu ve gelip giden insanları görebiliyordu."

"Usturadan bahsetti mi? Kadınları kırbaçlamaktan bahseder miydi? Onları avlamaktan bahsetti mi?" Lucas sordu.

"Bu konu hakkında çok fazla konuşmazdı." Chase işemek zorundaymış gibi ayak bileklerini birbirine sararak kıvranmaya başladı ve Lucas yine

gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Ama *dinledi*. Bunları duymak hoşuna gidiyordu." Hart, "Bence yansıtıyor olabilirsin Lawrence," dedi.

"*Yansıtmıyorum*," dedi Chase. "Eskiden çok yakından dinlerdi." Birkaç dakika daha konuştular ama Chase'in elinde başka bir şey yoktu.

Lucas sonunda omuz silkti ve Hart'a, "Gidelim," dedi.

Uzaklaştılar ve sonra Sloan pencereye doğru geri adım atıp sordu, "Hey, Larry . Charlie Pope Hormel'den gelen kadına ne yaptı?"

Chase itiraz etmek için "Larry "ye döndü ama soru ona ulaştığında, elinin neden kurabiye kavanozunda olduğuna dair başka bir neden bulmaya çalışan bir çocuk gibi yüzünü şaşkınlık ifadesiyle yeniden düzenlemeye çalıştı.

"Neden ... neden ..."

"Adı neydi Larry?" Sloan tembelce sordu. "Yani, öğreneceğiz. Eğer bize söylemezsen, olaydan sonra suç ortağı olduğun için sana yirmi yıl daha verebilirler. Güneşi bile göremezsin."

"Benim bu işle bir ilgim yok, bilmiyorum..."

"Larry, kızın adı neydi?" Sloan sordu. Şimdi biraz çelik gibiydi.

Chase bir an için kendi içine baktı ve Sloan, "Lawrence mı?" dedi ve Chase'in gözlerinden yine yaşlar geldi ve hıçkırdı, sonra, "Bilmiyorum ama ilk adı Louise olabilir," dedi.

"Bu ne zaman oldu?"

Chase onlara bakamadı. "Belki, belki doksan beşte."

Hart, Sloan'a bakarak, "Orospu çocuğu," dedi. "Az önce sana düşündüğüm şeyi mi söyledi? Az önce bir cinayeti mi çözdün?"

HART onları hastanenin içinden geçirerek yöneticinin ofisine doğru hızla yürüdü ve Ross'a, "Chase'le ilgili bir sorun çıktı," dedi.

Birkaç kelimeyle açıkladı ve Ross Sloan'a şöyle dedi: "Asistanımda tüm bu numaralar var. Etrafı aramasını ister misiniz?"

Orada mı? Eve dönmeden önce sana bir şeyler alabiliriz."

"Elbette," dedi Lucas. "Ve Pope'un takıldığı şu Mike West denen adamın adresine ihtiyacımız var."

Adresi aldılar ve çıkarken yönetici Sloan'a şöyle dedi: "Chase'le yaptığın şu şey. İyi bir yeteneğin var. Belki de psikolog olmalıydın."

Sloan neredeyse kızarıyordu. "Ah, hepsi saçmalık olabilir."

DEĞİLDİ.

Minneapolis yolunu yarılادıklarında Ross tekrar aradı. Sloan cep telefonundan aramaya cevap verdi, bir dakika dinledi ve sonra, "Şunu not alayım," dedi. Ceketinin cebinden bir bloknot ve mekanik bir kalem çıkardı, bir isim ve numara not etti.

"Onu geri arayabilir misin? Bir saat kadar sonra arayacağımı söyle. -Ofise döndüğümde. Tamam."

Lucas'a, "Albert Lea kentindeki Hormel'de personel bölümünde çalışan Louise Samples adında bir kadın doksan beş yılının Kasım ayında evinde öldürüldü. Polisler, kadının bir hırsızla karşılaşmış gibi görüldüğünü söylüyorlar. Hırsız ona bir çekiçle vurmuş ve ardından biri anal yoldan olmak üzere en az birkaç kez tecavüz etmiş. Muhtemelen çoğu zaman ölüymüş. Davadan hiç haber alamadılar."

Önlerindeki bir araba aniden sola dönmek için yavaşladı ve Lucas arabanın etrafından dolanarak hızlı bir fren yaptı ve daha da hızlandı. Sonra Sloan'a baktı: "Böyle bir şeyi başarmışken nasıl olur da bırakmaktan bahsedebilirsin?"

Sloan, "Louise Samples'a ya da bir başkasına yaptığı tüm iyiliklere rağmen," dedi.

"Dostum, birkaç aspirin alıp uzanmalısın," dedi Lucas. "Gerçekten aklını kaçırdığını düşünmeye başlıyorum."

"Ben de sana bunu söylüyordum, sik kafalı," dedi Sloan. Nehri geçerlerken pencereden dışarı baktı: "Barımı aldığımda şarkı listeni isteyeceğim. Onları müzik kutusuna koyacağım."

"Beatles yok."

"Beatles yok. Ama birkaç Tom Jones'a ne dersin? 'Green Green Grass' ya da öyle bir şey."
"Sloan-yardım almalısın."

Metro bölgesinin güneybatı köşesinin hemen dışında, Lucas sekreterini aradığında kendisine iki düzine telefon mesajı geldiği söylendi: Kamu güvenliği komiseri Rose Marie Roux'dan, BCA müfettişi John McCord'dan ve valinin en üst düzey siyasi sorumlusu Neil Mitford'dan birer mesaj. Geri kalanı ise röportaj ve güncelleme isteyen çeşitli medya mensuplarından geldi.

O cevap verdi ve önce üç Hemen: hepsi üç John's gezisinin kısa bir özetini verdi.

McCord'a: "Konuşmamız gereken Mike West adında şizofren bir adamın adresini aldım. Pope'un eski bir dostu."

"Shrake ve Jenkins kıçlarının üstünde oturuyorlar; onları gönderebilirim," dedi McCord.

"Tamam, ama Tanrı aşkına, onlara sakın olmalarını söyle."

"Bir suçlamamız var mı?"

"Onu sorgulamak için alıkoyun; getirsinler, gerekirse bir kamu avukatı tutarız ve bir şeyler ayarlamaya çalışırız," dedi Lucas. "Ama onu öylece otururken bulursak, o zaman belki aklanır. Eğer gitmişse, kaçmışsa, bu biraz daha ilginç olur."

"Onları oraya göndereceğim," dedi McCord.

"Söyle onlara, lanet olası aptallarını arabalarında bıraksınlar, tamam mı?"

McCord, "Saps diye bir şeyden haberim yok," dedi. "Haplar politikaya aykırı olur."

"O zaman onlara politikaya uymalarını söyle."

"Pekâlâ. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Mitford ve Rose Marie aradı ve onlara bu öğleden sonra bir basın toplantısı daha yapacağımı söyledim," dedi Lucas. "Dünkü anlaşmanın aynısı, ama muhtemelen Pope'u başka bir cinayete kurban verdik."

Kısaca açıkladı ve McCord, "Basın toplantısına Sloan'ı da çağır. Etrafa reklamı yay. Minneapolis'te bazı puanlar kazanacağız."

Tanıtım iki yönlü olacaktı: Sloan'ı öne çıkararak, zaferin bir kısmı Minneapolis polis departmanına yansıyacaktı; ve eğer Pope'u çabucak yakalayamazlarsa, suçun bir kısmı da onlara kalacaktı.

Lucas'ın McCord'la işi bittikten sonra kendi şefini ararken Sloan, "Basın toplantıları komşu kadınla sevişmek gibidir," dedi. "O anda iyi hissettirir ama sonunda bedelini ödemek zorunda kalırsın."

Üç kırk beşte geri döndüler ve Carol'ın Louise Samples cinayetiyle ilgili Albert Lea'dan ve Freeborn Bölgesi şerifinden gelen her şeyi yıdığı Lucas'ın ofisine gittiler. Bunları okudular, Pope'la ilgili ellerinde olan diğer her şeye baktılar ve sonra konferans salonuna yürüdüler.

Basın toplantısının kendisi de aynı rutin içindeydi: sandalyeler çekiştiriliyor, televizyoncular poz veriyordu. Ruffe Ignace en ön sıradaydı ama o sabahki haberi bir gece önceki televizyon haberleriyle önceden tahmin edilmişti. Artık döngünün gerisinde kalmıştı, heyecanını kaybetmişti ve mutlu değildi: Lucas'a sorular yöneltiyor, sağa sola saldırıyor, bir şeyler, herhangi bir şey arıyordu. Lucas kibardı.

Lucas, Sloan'ın Samples cinayetini nasıl öğrendiğini, neler olduğunu ve neye inandıklarını anlattı. Albert Lea polislerinin davadan kalan kanıtları incelediklerini, üzerinde Pope'un DNA'sından bir parça olabilecek herhangi bir şey aradıklarını söyledi. Sözlerini bitirdiğinde muhabirler Sloan'a sadece biraz alaycı bir alkış tuttular. Bu bir ilkti.

Sloan, "Gerçekten fazla bir şey değildi," dedi ama Lucas, "İnanılmazdı," dedi.

İşlerini bitirdikten sonra Lucas'ın ofisine döndüler. Yolun yarısında BCA'nın Mike West'in kaldığı eve onu almak için gönderdiği haydutlar Shrake ve Jenkins'le karşılaştılar.

Jenkins çok fazla sigara içen kare bir adamdı; Shrake uzun ve zayıftı ve Jenkins'ten daha fazla sigara içiyordu. İkisi de bir kamyon dan düşmüş, keskin, parlak Avrupa kesimli takımlar giyiyordu; Shrake onlara yarı-Armani diyordu.

"Lanet olası zaman kaybı," dedi Jenkins. Elleri ceketinin ceplerinde dolaşmayı alışkanlık haline getirmişti, bu yüzden bütün ceketlerinin cepleri uzundu. "Adam gideli bir ay oldu. Oradaki yöneticiyle konuştuk. West'in ilaçlarının onu çok kötü etkilediğini ve ilaçlara dayanamadığını söyledi. Ev kuralları gereği ilaçlarını almak zorundasın ve o da buna dayanamadığı için çekip gitmiş."

"Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Doktor muhtemelen sokakta olduğunu söylüyor. Ailesi Arizona'da yaşıyor, emekli olmuşlar. Scottsdale polislerine sorabiliriz."

"Öyle yapın," dedi Lucas. "Bakalım birileri uğrayabilecek mi? Yerel polislere de bir bülten gönderip etrafı araştırmalarını sağla. Onunla gerçekten konuşmak istiyoruz."

LUCAS'IN OFİSİNDE Carol'dan bir not buldular: "Dr. Grant St. John's'tan aradı ve onu geri aramanı istedi. Cep telefonundan arıyor."

"Grant psikiyatristti," dedi Sloan.

Lucas onu aradı ve Grant üçüncü çalışta cevap verdi: "Dinle, ilgini çeker mi bilmiyorum ama Pope'la ilgili tüm seans kasetlerimi çıkardım," dedi. "Beş ya da altı saatlik malzeme var. Çoğu sadece konuşmaydı. Nasıl hissediyordu, ne yapıyordu. Ama dışarı çıkmaktan, ne yapacağından, saldırdığı kadınlardan bahsettiği bir saat kadar bir süre var. Bir saat kadar iyi şeyleri düzenledim."

"Ona ihtiyacım var," dedi Lucas. "Kuryeyle gönderebilir misin?"

"Bu gece oraya geliyorum. Geldiğimi birine söylemek istersen, BCA ofisine bırakabilirim... sıradan bir kaset."

"Şehirde nereye gidiyorsun?"

"Minneapolis şehir merkezine."

"Neden benim evime bırakmıyorsun? Bu size yarım saat kazandırır ve bulması da kolaydır."

LUCAS eve gitti, düşük karbonhidratlı, düşük yağlı, düşük proteinli bir biftek ve soğanlı mikrodalga yemeği yedi.

kömür katranları ve yapışkanlar, belki de endüstriyel balgamla terbiye edilmiş; televizyon haberlerini izledi; takım elbisesinin oldukça iyi görüldüğünü ama yüzünün çok sert görüldüğünü düşündü - belki de diyetten? Aynada kendine baktı, bir nemlendirici kullanıp kullanmaması gerektiğini düşündü - Weather'ın kanama ya da kırık kemik içermeyen her şey için çözümü - ama bu düşünceden utandı ve sonunda garaja gitti.

Grant saat sekizden birkaç dakika önce geldiğinde Lucas garaj yolunda yatmış, kafası Lexus'un kışının altında, römorkun kablo demetini yeniden bağlamaya çalışıyordu. Kablo demeti açıkta asılı duruyordu ve Wisconsin'de bir tekneyi sürüklerken parçalanmıştı. Daha iyi bir otomobil tasarımı.

"Orada mısın? Lucas?"

"Evet." Lucas başını çevirdi, bir çift kordovan mokasen ayakkabı gördü ve kendini dışarı attı. "Bir dakika. Neredeyse yakalıyordum."

Yine de anlamamıştı. Yetersiz erkek-dişi bağlantısıyla bir süre uğraştıktan sonra bir destek braketini ile bağlantı arasındaki kablo mesafesini yeniden ayarlaması gerektiğine karar verdi. Bu da sahip olduğundan daha fazla ışık gerektirecekti. Kendini tekrar dışarı itti ve ayağa kalktı.

"Nasıl gidiyor?" Lucas, St. John's'ta Grant'e özel bir ilgi göstermemişti ama şimdi ona baktı. Yaklaşık Lucas'ın boyundaydı ama belki on beş kilo daha hafifti, kenarları vardı. Spor yapıyor gibi görünmüyordu ama yabanıl bir sertliği vardı.

Grant ceketinin cebinden bir kaset çıkardı ve Lucas'a uzattı. "İçinde gerçekten *sert* bir şey yok; sadece ne düşündüğünü gösteriyor."

"Bunun yardımı olabilir," dedi Lucas. "Bu gece dinleyeceğim. Umarım o kadar yolu kaseti getirmek için gelmemişsindir."

"Hayır, St. John's'un aşağısında yapacak pek bir şey yok, o yüzden burada takılıyorum. Üniversiteli kızların peşinden koşmak için çok yaşıyım."

"Özellikle de Lutherci üniversiteli kızları," dedi Lucas.

"Özellikle de entelektüel Lutherci üniversiteli kızlar," dedi Grant. Garajda çömelmiş duran Porsche'ye doğru kayd. "Elbette, böyle bir arabam olsaydı... bu geniş olanı, değil mi? Lutherci kızlar için yeterince geniş mi?"

"Ben mutlu bir evliliği olan bir adamım," dedi Lucas.

"Evet. Ve eğer mutsuz bir evliliğin olsaydı, Karen Beloit'in senin görünüşünü beğendiğini söyleyebilirdim. Senin hakkında çok konuşuyordu."

Lucas güldü ve "*Hmm...* Dinle, bira ister misin? Büyük Üçlü hakkında ne düşünüyorsun? Bu sadece bir saçmalık mı yoksa Pope'la gerçekten bir şeyler yaptılar mı?"

LUCAS birkaç bira ve Grant'in oturması için bir tabure aldı ve Lucas bazı çalışma lambalarını ve aletlerini kamyonu taşıırken, Grant turuncu uzatma kablosunu çözdü, garajdaki prize taktı ve kamyonu kadar takip etti. Grant tabureye oturup ona aletleri verirken Lucas da kamyonun altına girip kablo tesisatıyla uğraşmaya başladı ve Pope, Üç Büyükler ve Mike West hakkında konuştular.

"Charlie hakkında bir şeyler duyduğumda oldukça şüpheli yaklaşmıştım. Ama sonra Lighter ve Taylor'ın tepkisini duydum ve düşündüm ki, tamam, bunu bir şekilde kabul edebilirim. Ama Charlie sürüklenmeye meyilli olabilir. Onu kurup dışarı gönderebilirlerdi ama bir süre sonra . . tükenir. Yani işin içinde başka biri varsa şaşırmam. Bir tür batarya. Enerji sağlayacak biri."

"Mike West mi?"

"Bilmiyorum. Yani, gerçekten bilmiyorum, onunla fazla temasım olmadı."

"Ama iki adam sana mantıklı geliyor."

"Charlie'nin tek başına olmasından daha fazla. Yoğunluğu sağlayacak bir şeye ya da birine ihtiyacınız var. Eğer buna sahip olsaydınız, Charlie'nin de sizinle birlikte olacağından şüphem yok. Bizim için hazırladığın bu cinayet sahneleri. Charlie'nin bundan zevk aldığını görebiliyorum."

"Bana şu küçük yıldız tornavidayı ver." Grant tornavidayı ona uzattı ve Lucas sordu, "Ama eğer Pope bütün bunları West denen adamla birlikte ya da onsuz yapıyorsa ve onlardan biri ya da ikisi Üç Büyükler tarafından programlandıysa... öldürmeye başlamadan önce neden bu kadar beklediler? Programlamanın en güçlü olduğu anda hemen ortaya çıkacaklarını mı düşünüyordunuz?"

"Bilmiyorum. Organize olmak için mi? Hedefleri bulmak için mi?"

"Mmm."

"Programlanıp programlanmadıklarını bile bilmiyoruz. *Bunların* hepsi saçmalık olabilir," dedi Grant.

Lucas son vidayı da sıktı ve arabanın altından dışarı itti. "Bu saçmalık değil. *Bir şey* yaptılar. Bunu görmek için orada olman gerekiyordu -o orospu çocukları da işin içinde," dedi Lucas.

Aletleri bir kenara koydular ve Grant Lucas'a boş bira şişesini uzattı. "Bana sonucunu söyle," dedi Lucas.

Grant omuz silkti: "Bir terslik var. Bir şeyler kötü kokuyor. Bir kere Charlie'yi şimdiye kadar yakalamış olmalıydın. Greyhound otobüsüne binip kaçacak türden bir adam o."

"Beni endişelendiriyorsun."

"Ben polis değilim, bu yüzden nasıl çalıştığınızı ya da yöntemlerinizin ne kadar etkili olduğunu bilmiyorum. Ama yerinizde olsaydım, en azından Charlie Pope'un biriyle çalışıyor olma ihtimalini göz önünde bulundururdum. Dışarıda ikinci bir adam var."

"İkinci bir adam."

"Ya da kadın." Grant sanki bu düşünceyle kendini şaşırtmış gibi parmaklarını dikleştirerek çenesine dokundu. "Bir *kadın*. Bir kadın denkleme cinsel bir unsur ekler."

"Sence..."

Grant, "Dinle Lucas, doğru kadın Charlie Pope'la istediği her şeyi yapabilir. Her şeyi."

O gece geç saatlerde Lucas çalışma odasındaki ışık havuzunda oturmuş, gözleri kapalı bir şekilde Grant'in yanında getirdiği kaseti dinliyordu. Grant'in sinsi bir röportaj tekniği vardı. Bir noktayı ya da bir olayı bilmediğini iddia eder ya da açıkça hatalı olan bir iddiada bulunur ve sonra Charlie Pope'un onu düzeltmesine izin verirdi.

Charlie Pope dedi ki:

". . . Seninle her zaman dalga geçerler. Aklınızı başınızdan alırlar. Eskiden kendime bakmaya çalışırdım, temizlenip tıraş olurdum ve yeni ayakkabılar giyerdim ama kimse benimle çıkmazdı. Bir erkek biraz seks yapmalı ve ben ne yapmalıydım? Ben

bir fahişе tutması gerekmiyor muydu? AIDS'e böyle yakalanırsınız, Şehirlerdeki tüm fahişeler AIDS ya da başka bir hastalığa yakalanmıştır.

". . . Reklamcılık gibi, bu etekleri, bu dar pantolonları ve bu transparan bluzları giyiyorlar ve bacaklarını, kollarını ve göğüslerini gösteriyorlar, sonra ne oluyor? Bir erkeğin reklamını yaptıkları şeyi istemeyeceğini mi düşünüyorlar?

". . . Onu biraz hırpaladım ama onu öldürmeyi falan planlamadım, polisler öyle söyledi. Yani, onu becerdim ama sadece göğsünden tutmaya çalışıyordum ve polisler boynunun etrafında olduğunu söyledi. Çılgılık atmasını istemedim.

". . . Onunla konuşmaya çalıştım ama o benimle konuşmak istemedi. Yani, bana bir bakın. Ben yakışıklı bir adam değilim. Çocukken aynaya bakar ve kendimi yakışıklı göstermeye çalışırdım. "*Fena görünmüyorsun*, senin kadar şanslı olmayan bir sürü erkek var" diye düşünürdüm ama her zaman yakışıklı biri olmadığını biliyordum. Yani, Tom Cruise ya da başkası gibi değil. Yine de dişlerim iyi ve bu önemli.

"Bir kamyonetin büyük bir fikir olabileceğini düşündüm ve belki de öyle oldu. Seksen altı model bir Ford F-one-fifty aldım. Hurdaya çıkmıştı ama tamir edilmişti, kiraz kırmızısı rengindeydi, sahip olduğum en iyi kamyondu. Bilgisayar kasaları üreten bir montaj fabrikasında çalışıyordum ve iyi para kazanıyordum, saatte altı dolar, fazla mesaide dokuz dolar, oldukça iyi bir iş ama hepsi parça başı işti, bazı haftalar altı gün, bazı haftalar iki gün çalışıyordum ...

". . . Kadınlar, bilirsiniz, şu anda mahkemelerde önemli kişiler, hakimler, avukatlar ve her şey, mavi topları bilmiyorlar, çünkü onlara sahip değiller. Peki bunu nasıl bilebilirler? Seks yapmaya *zorlandığınızı* bilmiyorlar. Hiç kokain denedin mi? Bir kere denedim ve düşündüğüm şey, mavi topları almak gibi bir şey olduğuydu. Kafanı değiştiriyor. Biraz seks yapınca kafam düzeliyordu, ama bir süre seks yapmazsam ve mavi topları alırsam, kafam garipleşiyordu ve bir tane daha almak zorunda kalıyordum.

". . . Tamam, birkaç kez para ödedim ama Rochester'da iyi olduğunu bildiğin birkaç kız vardı sadece. Bunun TGI Fridays'e bir hatun götürmekle ne farkı var?

belki yirmi dolar harcarsınız, sadece biraz almaya çalışırsınız ve sonra alamazsınız. Belki birkaç kız tanıyorsanız parayı onlara vermek daha iyidir.

"Ben olsam asla siyahi bir kızla gitmezdim, pezevenkleri seni yakalar ve taşaklarını keserdi. Yine de bazı güzel zenci kızlar gördüm. Benimle birlikte olabileceklerini düşünseydim ve etraflarında bir erkek arkadaşları olmasaydı ...

". . . Onu boğduğumu hatırlamıyorum. Yaptığımı da sanmıyorum. Sanırım polisler uydurdu. Ona sadece birkaç kez vurdum. Nefsi müdafaa falan olmadıkça bir daha yapmazdım. Tamam, muhtemelen nefsi müdafaa olmazdı ama bu kızların bazıları gerçekten dövüşebiliyor..."

LUCAS NEREDEYSE iki saat boyunca dinledi, kaseti ileri geri oynattı, birkaç not aldı. Charlie Pope'un büyük şehirlerden, siyahlardan, Latinlerden ve Hmonglardan korktuğunu düşündü. Eğer bir yerde saklanıyorsa, bu küçük bir şehir ya da kasaba olurdu.

Seks arıyor olurdu. Psikiyatristler bu konuda ısrarlıydı ve Lucas da ikna olmuştu: Seks, Charlie Pope'un dünya görüşünün içine işlemiş gibiydi. Yerel fahişeleri ona karşı uyarmak ve fotoğrafını fahişelerin görebileceği bir yerde dağıtmak için tüm kolluk kuvvetlerine bir not gönderilmeliydi. Çoğu küçük şehirde bu bir ya da iki bar olabilir.

Lucas, Pope kesinlikle bir araba ya da büyük olasılıkla bir kamyonet isterdi, diye düşündü ve neredeyse kesinlikle zaten bir tane vardı. Tabii...

Kırsalda saklanıyor olabilir miydi? Gerçekten ormanda mı yaşıyordu? Böyle bir yeteneği var mıydı? Çöpçü olarak çalışıyordu ve Lucas çöplüklerde yaşayan, çöp yiyen ve elleriyle inşa ettikleri kulübelerini çöp yığınlarından bulabildikleriyle döşeyen birkaç adam tanımişti.

Eğer o değilse, kılık değiştirmiş olmalıydı. En azından sakal bırakmış olmalıydı. Ama ne yapıyor olabilir? Ya ş a m a k için bir şeyler mi çalışıyor? Birkaç bin dolar kazandığı ve bununla yaşamaya devam ettiği tek bir soyguna ne dersiniz? Lucas kooperatiftekilere Charlie'nin fiziksel yapısına uyan sakallı adamların yaptığı soygunları ve gaspları kontrol etmeleri için bir not bıraktı.

Kasetleri bitirdiğinde Lucas, Charlie Pope'u tanıdığını düşündü. Ama neredeydi? Bir Charlie Pope iyi saklanamazdı. Tabii...

İkinci bir adam ya da kadın onu saklamıyorsa. Onu yönetiyordu.

Ya da belki ikinci cinayetten sonra o kadar uzağa kaçmıştı ki haberler onu yakalayamamıştı. Belki de Florida'nın taşrasında bir kapıcı, çöpçü ya da montaj işçisi olarak çalışıyordu.

Bu mümkündü ama Charlie'nin kökleri Yukarı Ortabatı'ya dayanıyordu. Deliydi ama küçük bir kasaba çocuğuydu. Büyük yerlere gitmekten korkuyordu, karşılaşılabileceği insanlardan korkuyordu. Ve bu korkuları görmezden gelecek kadar zeki ya da istekli görünmüyordu.

Bir köy aptalı.

Lucas içini çekti ve kalemını bıraktı. İkinci bir adam ya da bir kadın. Uykuları kaçırarak bir şey.

RUFFE IGNACE GEÇ SAATLERE KADAR ÇALIŞIYORDU. Yapacak pek bir şey yoktu, ayaklarını masasına uzatmış, gazetenin yatmasını bekliyordu. Son zaferi olan seri katil haberi, gece muhabiri tatile çıktığında yerine birini seçme konusunda diğer muhabirlerle anlaşamamıştı.

Bu durum her zaman haber odasında bir it dalaşı başlatırdı. Ignace'a işi kabul etmesi için kesin emir verilmişti: "Ekip lideri, "Gerekli becerilere sahipsin," dedi. Ne yapmam gerekiyor, müzik eleştirmenine son teslim tarihinde yangınlar hakkında yazı mı yazdırayım? Ayrıca bekarsın ve kimseyle çıkmıyorsun."

"Bu yüzden mi dün bana biriyle çıkıp çıkmadığımı sordun?" Ignace sordu.

Ekip liderinin çenesinde bir kas seğirdi. "Şey ... evet." "Seni kalleş herif."

"Kalleş herif" lafı işine yaramamıştı, o yüzden burada, gecenin on birinde bekliyordu. O "ne olur ne olmaz" adamıydı. Başkan suikasta uğrarsa diye, teröristler Target Center'ı havaya uçurursa diye, Vikinglerden biri kokain suçundan tutuklanırsa diye. Basın dönüşüne bu kadar yakinken kimse gazeteyi yırtmak istemiyordu.

Bu yüzden IGNACE ayağını kaldırmış, başka bir muhabirin masasından aldığı *Aptalların Görgü Kuralları Rehberi'ni* okuyordu. Telefon çaldığında, masanın yeniden yazılmasını istediğini düşündü.

Sert, hışırtılı bir fısıltıyla bir ses, "Bu, nasıl telaffuz ettiğinizi bilmiyorum, özür dilerim, Rough Ignacy mi?" diye sordu.

"Roo-fay Ig-Nas olmalı," dedi Ignace. "Kimsiniz?" "Ben yaşlı Charlie Pope, yazı için teşekkür etmek için aradım."

Ignace şimdi doğrulup oturmuştu. "Gerçekten kimsiniz? Jack mi bu, seni bok kafalı?"

Fısıltılı bir kahkaha: "Hayır, benim, yaşlı Charlie Pope."

Ignace bir defter ve kalem çıkardı: "Pekâlâ, yaşlı Charlie Pope. Bana cinayetler hakkında gazetede olmayan bir şey söyle."

Bir duraksamadan sonra, "Gazetelerde Adam Rice'ın aletini kestiğim yazmıyordu."

"Ne?"

"Aletini kestim," dedi fısıldayıcı. "Bunu gazeteye koymadın."

"Polisler bu konuda hiçbir şey söylemedi, böyle bir şey olduğuna inanmıyorum."

"İnan, Ruffe." Fısıltı soğuk ve düzensiz bir hal aldı.

"Çocuğu neyle öldürdüğünü söylemedik. Onu neyle öldürdünüz?"

"Merdivenlerden pijamalarıyla indi. Koşmaya başlayana kadar yukarıda olduğunu bile bilmiyordum. Köşede alüminyum bir beyzbol sopası vardı ve çocuk koşarak mutfağa girdiğinde sopayı aldım ve onu kapının yanında yakalayıp vurdum. Sonra geri döndüm ve babamın işini bitirdim."

Gerçeğin çınlaması Ignace'ı sandalyesinde geriye itti. "Bir beyzbol sopasıyla."

"Bu doğru. Dışarı çıktığımda, üzerinde parmak izi kalmasın diye Adam Rice'ın atletıyla sildim. Beni bu kadar çabuk fark edeceklerini bilmeden önceydi. Çiftlik evinin yan tarafındaki her neyse onun tarlasına attım. Tepeye çıkan araba yolunun hemen yanına."

"Orayı kontrol edeceğim."

"Kıcını kontrol et, Ruffe. Bu arada, hikayende yanlış bir şey var. Boğazlarını kesmek için usturam yoktu. Maket bıçağı kullandım. Ama. Usturadan bahsettiğin anda ereksiyon oldum. Kendime bunlardan bir tane almalıyım dedim. Şimdi bir tane aldım. Keskinleştirmek için eski bir deri strop aldım ve bunu nasıl yapacağımı öğreniyorum. Bir dahaki sefere usturayla yapacağım."

"Yüce Tanrım." Ignace yutkundu.

"O burada değil. Sadece ben varım, yaşlı Charlie Pope."

"Bana izin vermelisin, Yüce İsa." Ignace şaşkına dönmüştü. Hiçbir zaman söyleyecek söz bulamamıştı ama şimdi bocalıyordu. "Sen . . . neden yaptın . . . uh . . ."

"Ne istiyorum?"

"Ah, evet."

"Çoğunlukla sadece biriyle konuşmak istiyorum. Hikayeni beğendim. Ve sana söylüyorum, bu lanet kadın beni deli ediyor. Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Durmasını istemiyorum ama ne zaman ulumaya başlasa kan görüyorum. Onu almak istiyorum, ama ... o zaman gitmiş olacak. Ulumaya başladığında hoşuma gidiyor. Yani, beni daha önce hiç hissetmediğim kadar heyecanlandırıyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Tam olarak değil." Ignace deli gibi bir şeyler karalıyor, hepsini stenoya aktarıyordu. "Ne yapacağına karar veremediğini mi söylüyorsun? Yani, Tanrım, ona zarar verme. Yani nasıl olur da ..."

"Bunu nasıl yapabilirim?" Yine fısıltılı bir kahkaha, bir dalgalanma gibi

kağıt: "Çünkü iyi hissettiriyor. Ben iyi değilim, Ruffe. Kafam berbat durumda. Bunu biliyorum. Bunu herkes biliyor. Ama herkesin bilmediği şey, bunun ne kadar iyi hissettirdiği.

"Tanrım. ..."

"Hey, televizyonda hiç şu terörist adamlardan birini gördün mü? Birinin kafasını kesen falan? Herkes bunun Müslüman oldukları için falan olduğunu söylüyor. Ben daha iyi biliyorum, onlara bakarak söyleyebilirim. Hoşlarına gidiyor. İyi vakit geçiriyorlar. Onları coşturan şey bu, Muhammed değil. İnsan öldürmeyi seviyorlar. Benim gibiler. Çoğumuz gibiler. Ve bu şekilde bakarsanız, kaç kişinin bizim gibi olduğunu görürsünüz, bu gerçekten çok normal."

Ignace şimdi hesap yapıyordu. Jimmy Breslin'in 44 kalibrelik katil Sam'in Oğlu ile bir ilgisi yok muydu? Bu yüzden daha ünlü olmamış mıydı? "Bak, eğer gelersen senin için bir anlaşma yapabilirim. Sana tedaviden başka bir şey getirmeyecek bir anlaşma yapabilirim. ..."

"Uh-uh. İçeri girmeyeceğim, Ruffe. Asla gelmem. Tedavi gördüm, hatırladın mı? O lanet tedavi. Her neyse, bana bundan sonra ne yapacağımı sormayacak mısın?"

"Tamam. Bundan sonra ne yapacaksın?" Ignace her şeyi Gregg'e kelimesi kelimesine *not* ediyordu, tam olarak doğru anlamaya çalışıyordu, her *ain't* ve *nothin'* g'si düşmüş olarak.

"Birini avlayacağım. Onu bir yere götüreceğim, ona bir avantaj sağlayacağım ve sonra onu avlayacağım.

Bu sefer bir kadın. Onu Boundary Waters'a götüreceğim, kıyafetlerini çıkaracağım, sonra serbest bırakacağım ve kaçışını izleyeceğim. Ona bir umut ver. Yoksul bir umut."

Ignace ensesindeki derinin gerildiğini hissedebiliyordu: artık aklında bir soru yoktu - Charlie Pope'la konuşuyordu.

"Ama bütün bu boğalar da neyin nesi? İnsanları avlamakla ilgili tüm bu şeyler de ne? Yani, özür dilerim ama..."

"Bu delilik." Yine fısıltılı bir kahkaha: "Tabii ki öyle. Ben *deliyim*. Bunu aşmakta zorlanıyor gibisin. Bir yere yaz: N-U-T-S. Devlet deli olduğumu söylüyor, ben de deliyim. Ne yapacağımı sanıyorlardı, hayatımın geri kalanında çöp tenekesi mi kaldıracağımı? Siktirsinler." Sonra güldü, cılız sesi sanki bir kâğıt parçası yırtılıyormuş gibi çıkıyordu.

Ignace çılgınca yazıyordu. "Bu nasıl başladı? Sen hiç Yani, ünün bu tür şeylere uygun değildi."

"St. John's'da, koridorun aşağısında bazı Tanrılar vardı. Dışarı çıkıp bunu yapacak cesaretiniz varsa ne kadar Tanrı'ya benzeyebileceğinizi görmemi sağladılar. Ben onlarla konuştum, onlar da benimle konuştu ve seslerini hala duyabiliyorum. Haklıydılar: Bu tıpkı Tanrı olmak gibi bir şey."

"Polisin önüne nasıl geçiyorsunuz?" Resepsiyondan bir kadın elinde bir kâğıtla yaklaştı ve Ignace onu el sallayarak uzaklaştırdı. Kadın, "Bize ... lazım" dedi.

Ignace telefona, "Bir saniye bekle," dedi, kadına döndü ve havladı, "Git buradan. Git buradan."

Kadın ısrar etti. "Bize lazım."

"Defol git," diye bağırdı ve kadın geri adım atınca tekrar telefona gitti. "Geri döndüm."

"Küçük bir sorun mu var, Ruffe?"

"Ben gece adamıyım; benden bazı saçmalıklar yapmamı istiyorlar. Dinle, burada olacağımı nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Sen cevap verene kadar birkaç saatte bir hattını aradım."

"Seni çok iyi duyamıyorum . . ."

Daha yüksek sesle: "Dedim ki, birkaç saatte bir hattınızı arayıp durdum. . o lanet Rice beni tekmelemeye çalıştı, boğazımdan yakaladı, sanırım beni mahvetti. Hiçbir şey yiyemiyorum."

"Yaralandın mı?"

"Evet, yaralıyım. Kimse bunun kolay olacağını söylemedi," dedi fısıldayıcı. "Başımdan geçenlere inanamazsın. Plan yapmalıyım, doğru kişiyi bulmalıyım. Zaten iki ya da üç hatunu izliyorum, şimdi hangisini alacağıma karar vermeliyim. Çözmem gereken bir sürü şey var. Bilirsiniz, ne kadar kavga edecekler, etrafta onlara yardım etmek için atlayabilecek birileri olacak mı, belki bir silahları vardır, çözülmesi gereken her türlü bok var. Başımı ağrıttıyor. Zor iş. Ama yakında yapacağım. Belki yarın, belki ertesi gün."

"Sen ne . . ."

"Gitmem gerek. Bir sonraki sokakta bir polis arabası görüyorum. Bana bakmasını istemiyorum. Belki bir sonrakini yaptıktan sonra tekrar ararım."

"Bekle, bekle. Eğer bir doktorla ya da avukatla konuşmak istersen..."

Fısıltılı bir kahkaha, sonra, "Bunun için çok geç. Ama senin için bir şeyim daha var, polislere bir mesajım var. *İşi bırakmayacağım*. Yapabilirsem yirmi ya da otuz tanesini yapacağım. Beni yakalarlarsa, dövüşe hazır olsalar iyi olur, çünkü benim silahlarım var ve onları nasıl kullanacağımı biliyorum. Hayatım boyunca benimle uğraştılar. Şimdi ben de herkesle uğraşacağım. St. John's'a geri dönmeyeceğim. Canlı gelmeyeceğim."

Tıklayın.

IGNACE masasından geri çekildi, telefona ve steno defterine bakıyordu. Masadan bir adam ona doğru geliyordu, Ignace'ın kovaladığı kadın tarafından takip edilen bir otorite kurmaya çalışıyordu: "Vay anasını," dedi Ignace. "Vay anasını!"

SLOAN VE KARISI yataktaydı. Sloan'ın sinüsleri aşırı şişmiş basketbol topu gibi hissediyordu; karısı uyuyordu ama Sloan huzursuzca dönüyor, nefes almak için mücadele ediyordu ki telefon çaldı. Karısı "Ne?" dedi ve inledi. "Ne?" dedi ve inledi.

Bir sorun olmadığı sürece gecenin o saatinde telefon asla çalmazdı: Sloan yuvarlandı ve telefonu açtı. "Alo?"

"Sloan, ben Ruffe Ignace. Az önce Charlie Pope aradı."

"Ne?" Öürümcek ağıları.

"Charlie Pope az önce beni aradı. Davenport'u arayıp beni geri aramasını sağlamanı istiyorum - sanırım Mankato cinayetinde yetki alanın yok."

Sloan Ignace'ın sesini tanıdı. "Bu bir şaka mı?"

"Bu lanet olası bir şaka değil." Ignace telefona bağıırıyordu. "Hemen Davenport'la konuşmam lazım yoksa bu haberi gazeteye ham olarak koyacağız ve yarın sabah kalktığında okuyabilirsiniz."

SLOAN LUCAS'I UYANDIRDI. "Ona numaramı ver," dedi Lucas. Sonra telefon tekrar çalana kadar Weather'ın parfümünün hafif kokusuyla yatağın Weather'ın tarafına yüzüstü uzandı: "Ben Davenport."

"Katil Adam Rice'ın penisini kesti mi?" Ignace söze girmeden sordu.

"Ne?"

"Beni arayan adam -sanırım Sloan sana Charlie Pope olduğunu söyleyen bir adam tarafından arandığımı söylemiştir- Adam Rice'ın penisini kestiğini söyledi," dedi Ignace.

"Ah, dostum, bunu kullanacak mısın?"

"Bu tartışılabilir ama yaptı mı? Çünkü eğer yaptıysa ve bu gerçekten Pope'sa, elimde başka bilgiler de var."

"Ne bilgisi?"

"Adam Rice'ın penisini kesti mi?"

Lucas bir an düşündü ve sonra, "Eğer bu özel bilgiyi kullanırsan seni mahvetmenin bir yolunu bulurum. Bu hayatta kalanların hiçbiri için adil değil."

"Yani Charlie Pope'la konuşuyordum."

"Bilmiyorum ama bu bilgi doğru," dedi Lucas.

"Pekâlâ. Çocuğu alüminyum bir beyzbol sopasıyla öldürdüğünü, Adam Rice'ın atletikle sildiğini ve sonra sopayı evin yanındaki bir tarlaya attığını söyledi. Bu mümkün mü?"

"Bilmiyorum. Elbette mümkün," dedi Lucas. "Yarın sabah bakarız. Dinle, bu adamın sana tam olarak ne söylediğini bilmem gerek."

"O zaman buraya gelebilirsin ve ben de sana bir döküm verebilirim ya da sana okuyabilirim. . . Bekle, bekle."

Lucas telefonun karıştırıldığını duyabiliyordu, sonra bir kadın sesi, "Lucas, ben Sharon White," dedi.

"Selam, Sharon."

"Buraya gelsen iyi olur. Kimsenin kafasını karıştıracak ya da soruşturmayı engelleyecek bir şey kullanmak istemiyoruz ama bir şey yayınlayacağız ve bunu seninle tartışmak istiyorum. Ve Ruffe. On beş yirmi dakika içinde buraya gelebilir misin?"

"On beş dakika içinde kapınızda biriyle buluşacağım," dedi Lucas.

LUCAS Minneapolis şehir merkezinde köşeyi döndüğünde Sloan çoktan *Star-Trib* binasının önündeki sokakta duruyordu. Zayıf, kır saçlı, tıraşsız, saçları kulaklarının üzerinden yana doğru sarkmış, bir serseriye benziyordu; burnu da şişmiş gibiydi. Lucas Porsche'yi Sloan'ın Chevy'sinin arkasına bıraktı, gösterge paneline görevli polis işareti koydu -ikisi de park yasağı olan bölgeye park etmişti- ve arabadan indi.

"O adam olmalı," dedi Sloan. Yüzüne bir mendil tuttu ve içine öksürdü. "Dostum. Hastayım."

"Ne oldu?" Lucas ondan uzağa doğru eğildi.

"Bilmiyorum. Akşam yemeğinde iyiydim ama şimdi boku yedim. Dört tane yeşil Nyquil aldım ve burnum gittikçe büyüyor."

"Aman Tanrım, üstüme hapşıрма."

Strib'in ön kapısının arkasında GENÇ BİR ADAM DURUYORDU. Lucas ve Sloan yanlarına geldiğinde kaşlarını kaldırdı ve Sloan bir rozet çantası uzattı. Genç adam kapıyı iterek açtı ve "Bekliyorlar," dedi.

Onu takip ederek asansöre bindiler, sonra da dağınık haber odasından geçerek Ruffe Ignace'ın bilgisayarın başında oturmuş yazı yazdığı masanın etrafında oturan ve ayakta duran insanların olduğu yere geldiler.

Lucas genel yayın yönetmeni Sharon White'ı ve gazetenin avukatı Phil Stone'u tanıdı. White başını sallayarak, "Bu bir sorun," dedi ve Stone, "Siz de benim hissettiğim gibi görünüyorsunuz," dedi.

"Bebek gibi uyuyordum," dedi Lucas. "Ne yapıyoruz biz?"

"Ruffe elimizdeki maksimum hikâyeyi bir araya getiriyor," dedi White. "Üzerinde hiçbir onayınız yok. Neyin içeri girip neyin dışarıda kalacağına biz karar veriyoruz. Size elimizdekileri önceden söylüyoruz ki soruşturmanın bir kısmına müdahale etmeyelim."

Lucas, bir avukatın gülümsediği gibi gülümseyen Stone'a baktı: dudaklarıyla.

"Çok iyisin," dedi Lucas. "Ruffe'un elindekilerin birkaç çıktısını bize vermesini sağlayabilir miyiz?"

Ignace, başıyla onaylayan White'a baktı ve klavyesindeki bir düğmeye bastı. Sessiz arka planda bir yazıcı uğuldamaya başladı ve Ignace "On beş saniye" dedi. Onları getiren genç adam, "Ben getiririm," dedi. Yazıcıya doğru yöneldi.

Lucas Ignace'a, "Çağrı ne zaman geldi?" diye sordu.

Ignace sesini yükselterek: "Sanırım size ne kadar işbirliği borçlu olduğumuz konusunda gerçek bir soru var..."

Lucas ellerini pantolonunun cebine soktu, içini çekti ve "Ruffe, yıllardır gazete çalışanlarıyla oturup bu tür konularda felsefi tartışmalar yapıyorum ve seninle konuşmaktan mutluluk duyarım ama biz, hepimiz ..." dedi. Lucas, White ve Stone'u işaret etti ". . . bir çeşit anlaşma yaptık. Soruşturmamda bana yardım etmeyeceksin, böylece saf kalacaksın ama bir suçluyu yakalamama yardımcı olabilecek bir konuda benimle tartışmayacaksın, nasıl olsa bilgiyi alacağım. Gerekirse seni sorguya çekerim, avukatlar ve hakimler bu konuda çalışır, gazeteye her türlü kötü reklamı yaptırırız ve belki de gelecekteki bazı kurbanlar tarafından dava edilirdi ve ben yine de bilgiyi alırdım ve senin tek yaptığın bu insanları öldüren pisliğin lehine işleri geciktirmek olur. Konuşmak istediğin şey bu mu?"

Stone kibarca, "Bundan bahsetmiyor," dedi.

"Evet, bahsediyordum," dedi Ignace.

"Hayır, bahsetmiyorsun," dedi Stone. Genç adam hikâyenin çıktısının kopyalarıyla geri geldi ve Lucas ile Sloan onları aldılar. Lucas taradıktan sonra, "Çağrı saat kaçta geldi?" diye sordu.

"Saat on birden birkaç dakika önce," dedi White. "Tam dakikasını bilmiyoruz."

Lucas'tan Ignace'a: "Doğrudan arama mıydı yoksa santralden mi geldi?"

Ignace isteksiz bir tavırla, "Muhtemelen santralden," dedi. "Tek tek listelenmemişiz."

Sloan Lucas'a, "Ben bakarım," dedi. Bir adım uzaklaştı ve ceketinin cebinden bir cep telefonu çıkardı.

Stone kaşlarını çatı ve "Sloan'ın nesi var?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama ben olsam elini sıkmazdım," dedi Lucas. Ignace'a: "Tekrar arayabileceğini mi söyledi?"

"Öyle dedi." Ignace önyargılı itirazlarını geride bırakmıştı ve artık eğleniyordu. White'a, "Bence tüm bu işbirliği karşılığında bir şeyler almalıyız. Bir tür erişim."

White kaşlarını kaldırdı ve Lucas, "Öyle ya da böyle seninle ilgileneceğiz. Biliyorsun."

Kadın başını salladı ve Lucas Ignace'a sordu, "Sesi nasıldı? Bir tür bok tekmeleyici olması gerekiyordu..."

"Sesi tuhaftı. Rice'ın boğazına tekme attığını söyledi ama ne zaman ve nasıl olduğunu söylemedi... yani fısıldadı. Sesi filmlerde görebileceğiniz bir şey gibiydi. Boğuk bir fısıltı."

"Peki ya kullandığı dil?"

"Kelimesi kelimesine not aldım," dedi Ignace. Masasından not defterini aldı ve Lucas defterin steno harfleriyle kaplı olduğunu gördü. Kendine rağmen etkilenmişti, çocuğun bazı aletleri vardı. "Kelimesi kelimesine okumamı mı istiyorsun?"

"Burada fazla zamanımız yok," dedi White saatine bakarak. "Hikâyeyle ilgili bir sorunun mu var?"

"Penis olayını basmak istiyorsanız, bu size kalmış," dedi Lucas. "Bence hiç hoş değil. Her zamanki formül 'sakatlanmış' ama bunu neden Rice'ın annesi hem oğlunu hem de torununu kaybettikten sonra okuyabilsin diye koymak istediğinizi anlamıyorum."

White, Ignace'a "Değiştir" dedi.

"Dostum . . ."

"Zamanımız yok," dedi White. "Değiştir."

Ignace'ın eli klavyede tıkırdadı, sonra Lucas'a, "Resmi bir yorumun var mı?" diye sordu.

"Şöyle diyebilirsiniz, 'Davenport yetkililerin *Star-Tribune* haberini derhal araştırmaya başlayacaklarını ve telefon görüşmesinde arayanın Charles Pope olmasını mümkün, hatta muhtemel kılan içerden bilgiler olduğunu belirtti. Bu sizin için uygun mu?"

"Benim için uygun," dedi Ignace, hepsini not alarak.

"Şunu da ekleyebilirsin," dedi Lucas. Dikte etti: "Davenport, izlendiğini ya da izlenmiş olabileceğini düşünen ya da Charlie Pope'a benzeyen birini gören her kadının yerel polis departmanını arayıp bunu bildirmesi gerektiğini ekledi. Zayıf bir his bile olsa, yanıılıyor olmak ölmekten iyidir."

Ignace'ın klavyesi bu açıklamaya ayak uydurarak tıkırdadı. "Güzel," diye mırıldandı. "Bu harika."

Sloan, "Lucas," diye seslendi ve Lucas ona doğru bir adım attı. "Rochester ankesörlü telefonu."

"Rochester polislerini ara. Onları sokağa çıkar, yaya ya da arabalı bekâr erkekleri durdur. Onlara bir eşkal ver. Dikkatli olmalarını söyle, muhtemelen silahı vardır. Hemen şimdi söyle. *Hemen şimdi.*"

"Bunu da eklesem iyi olur," dedi Ignace.

SLOAN cep telefonuyla uğraşarak uzaklaştı ve Lucas Ignace'tan steno notlarını okumasını istedi, Ignace da okudu. Lucas onu bir iki kez durdurdu: "Diyorsun ki, 'Merdivenlerden indi ...'. 'Merdivenlerden indi...' demedi. "

"Tıpkı bende olduğu gibi," dedi Ignace. Parmağını Gregg'in yazısının olduğu sayfanın aşağısında gezdirdi. "Ve burada 'parmak izi olmaz' diyor. "

"Dilbilgisi açısından değil," dedi Lucas.

"Hayır, değildi. Birkaç kez elime aldım."

Birkaç saniye sonra Ignace okurken Lucas tekrar araya girdi, "Onu 'her neyse' tarlasına attığını mı söyledin?"

"Öyle dedi." Ignace başını salladı. "*Kelimesi kelimesine* anlamına geliyor. *Aynen* söylediği gibi."

Kıdemsiz editörlerden biri, "Hikayenin düğmesine basması gerekiyor..." dedi.

White Lucas'a, "Başka bir önerin var mı?" diye sordu.

Lucas başını salladı: "Yayınlayacaksın, yayınla o zaman. Ruffe'un daha önce anlattığı hikâye yüzünden gidip bir tıraş bıçağı aldığı gerçeğinin üstünü örttüğünü fark ettim."

White, "Bunun hikayenin özü için gerekli olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Bu konuyu karıştırıyor."

"Ayrıca, bu utanç verici," dedi Sloan, ayağa kalkıp burnunu silerek. Lucas'a: "Rochester bu konu üzerinde çalışıyor; ayrıca Otoyol Devriyesi'nden bir görevli ve Şerif Departmanı'ndan bir ekip getiriyorlar."

IGNACE haberin düğmesine basarak haberi yoluna gönderdi ve Lucas ile Sloan'a, "Bana çok şey borçlusunuz," dedi.

"Saçmalık. Önemli bir tanık olarak tutuklanmanıza ramak kaldı," dedi Sloan. Sesi savunmacı geliyordu.

Ignace blöfünü görerek gülümsedi: "Öyleyse beni tutuklayın.

Hoşuma gidebilir." "Hoşuna gitmez," dedi Sloan.

"Ne yani, beni koca bir ibneyle aynı hücreye mi koyacaksın?"

Sloan başını salladı. "Hayır, seni tek başına tuvalet ve lavabosu olan kilitli bir odaya koyar ve orada oturmana izin veririz. Üç hafta **b o y u n c a** Minneapolis'ten Duluth'a Northwest uçuşu yapmak gibi bir şey olurdu. Yemeklerin daha iyi olması dışında."

"Siktir git," dedi Ignace, parmaklarını yumuşak karnının üzerinde birleştirerek. "Bana borçlusun ve bunu biliyorsun. Bu herifi yakaladığında beni aramanı istiyorum. Eğer onu yakalarsanız."

"Onu yakalayacağız," dedi Lucas. "Belki ararız, belki aramayız."

On dakika daha konuştular, hikâyenin üzerinden geçtiler. Ignace Lucas'a konuşmanın kısaltılmış bir metnini verdi, sadece hikâyede anlatılanları. Lucas Stone'a eyaletin Ignace'ın steno notlarını mahkemeye vereceğini söyledi. "Onları güvende tut."

Stone, "Muhtemelen mahkeme celbiyle savaşağız," dedi. "Muhtemelen ama notları kaybetmeyin."

SOKAKTA, Sloan, "Ruffe zararlı küçük bir orospu çocuğu," dedi ve sonra, "Geri çekilin, hapşıracağım."

Lucas geri çekildi, Sloan hapşırdı ve Lucas, "İyi bir şey var -Pope kendi bölgesinde kalıyor. Kimsenin onun hakkındaki hikâyeleri görmediği lanet olası garip bir yerde değil. Saklanıyor. Bu da demek oluyor ki, farkında olsun ya da olmasın birileri onu görmüş ve bizim tek yapmamız gereken bağlantıyı bulmak."

"Peki şimdi ne olacak?"

Lucas esnedi ve "Ben ofise gidip telefonlara bakacağım. Yarın sabah Rochester'da bir toplantı düzenleyeceğim. Bulabildiğim herkesle."

Sloan saatine baktı: "Çok geç oldu."

"Bu yüzden birkaç kişiyi yataklarından kaldırdım. Önemli değil. Sen şahsen biraz daha hap almak isteyebilirsin."

"Şaka yapmıyorum. Yüzüm çıkıyor. Beyzbol sopası ne olacak?"

"Erkenden Mankato'ya gidip sopayı kontrol edebiliriz, sonra da Rochester'a geçeriz. Baktığı kadını bulmalıyız. Mesele de bu: Eğer bize doğruyu söylüyorsa, fazla zamanımız olmayabilir."

"Umarım kimsesi yoktur. Larson gibi başka bir kadınla başa çıkamam."

"Sadece... dayan dostum," dedi Lucas. "Zor bir dönemden geçiyorsun."

"Her şey çok zordu," dedi Sloan. "Şimdi beni parçalıyor."

Gırtlaktan fısıldayan adam Ignace'la konuştuktan sonra kendini daha iyi hissediyordu; daha bütünlüklü. Yaptığı şey hakkında konuşmak aslında düşünmesine, takdir etmesine yardımcı olmuştu. Yine de adamın adı ne kadar tuhaftı. Ruffe Ignace. Kim çocuğuna böyle bir isim koyar ki? Neden *Bob* ya da *Roy* gibi düzgün bir isim değil? Ruffe gibi bir isimle, ibne olarak büyümek kaçınılmazdı.

Ve az da olsa Millie hakkında konuşmak güzeldi.

MILLIE'NİN erkenden öğrendiği bir şey varsa, o da duşta seksin kitaplarda kulağa hoş gelse de gerçek hayatta daha az eğlenceli olduğuydu. Her şeyden önce ayakta duruyordunuz ve düşmemeye konsantre olmanız gerekiyordu.

Bunu yapmanın yolu, musluk kollarına asılmaktı ve sonra tam bir ritim tutturduğunuzda, soğuk kolu çok sert ittiniz ve Mihovil'in sırtından aşağı buz gibi su fışkırdı ve aleti kabuğundaki bir salyangoz gibi geri çekildi. Bu hiç iyi değildi.

Bir de boğulma meselesi vardı. Duşta oral seks her zaman bir olasılık gibi görünüyordu, ancak bu sizi hayatta tutmak için burun nefesinize güvenmeniz gerektiği anlamına geliyordu ve üzerinize su dökülürken bu görüldüğü kadar kolay değildi.

Bunu Mihovil'in küvetinde denediler ama modern bir küvette yeterli yer yoktu ve Mihovil kafasını su musluğuna o kadar sert çarptı ki kesikten kan aktı.

Duşta ya da küvette sabun çeşitli şekillerde sorun yaratıyordu.

Yatak odasında ayakta denediler ama o da en az duş kadar garipti; genellikle yanlış zamanda bir şeyler ters gidiyordu. Pompalama eylemi kaba sesler çıkarıyor ya da Mihovil düşüyor ve ritmi kaybediyorlardı ve bir keresinde Millie'nin yatak odasındaki tüylü halıya boşalmıştı. . .

Sorunlar vardı.

SORUNLAR VARDI, ama çok da ilerleme kaydettiler. Orgazm olmayı gerçekten *öğrenebileceğini* fark etti. Biraz fantezi ile biraz gerçeklik arasında bağlantı kurabiliyor, Mihovil'in fantezi duygusunu artırmak için belirli şekillerde davranmasını sağlayabiliyor, fiziksel kısmın zihinsel şeylerle eşleşmesini sağlayabiliyor ve *Pop!* Nasıl yapılacağını öğrendikten sonra neredeyse her seferinde işe yarıyordu.

Bunun gibi. Köpek stili yapıyorlardı, yeni başlamışlardı ve Mihovil, "Ne sıklıkla mastürbasyon yapıyorsun?" diye sordu.

Bu sorudan utanmıştı. Bu biraz özel bir şey gibi görünüyordu ve eğer "Her gece" gibi bir şey söylerse, Mihovil'in kendi cinsel etkinliğini (onun durumunda) yansıtıyor gibi görünebilirdi, bu yüzden geçici olarak "Sanırım, bilirsin ..." dedi.

"Hayır, söyle bana," dedi. "Erkek arkadaşın yokken bunu her zaman yapıyor olmalısın."

"Bazen yapıyorum (homurdanıyorum)," dedi. "Sanırım bu (um) doğal ...

Sanırım."

"Evet. Doğal. Ben her zaman yapıyorum. Bazen (ah) futbol izlerken. Tamam mı?"

"Tamam." Ama biraz kuşkuluydu. Bu iş nereye varacaktı?

Bu soruya hemen açıklık getirdi: "Şimdi. Bu şekilde yaptığımızda, uzanıp kendini biraz ovarsan çok daha iyi olur, çünkü ellerimle oraya zor ulaşıyorum ve aletimin seni doğru şekilde ovmadığını biliyorum ... bu yüzden sadece oraya uzan . . ."

O da öyle yaptı.

Araştırmalar sonucunda en iyi şeyin duşta başlamak, sonra havluyla kurulanmak ve sonra oyun odasına koşup duşta yapmayı hayal ettiğiniz her şeyi yatakta yapmak olduğunu keşfettiler, ama yatağın sizi tutmasına izin verdiniz. Tertemiz olduğunuz için gerçekten hiçbir sınırlama yoktu. İğrençlik faktörü ortadan kalktı. Ve boğulmadınız. Ve sadece iki kez yataktan düştüler, ki bu aslında düşündüğünüzde oldukça güzel bir şeydi.

Yataktan düşmek, çok iyi hissettirdi ...

SABAH HARIKAYDI, güneyden esen bir meltemle mavi kuşlu bir gökyüzü ve öğleden sonra gök gürültülü fırtınalar olacağı anlamına gelen nemli bir körfez havası vardı.

Lucas saat altıda uyandı, temizlendi ve telefonlara gitti. Nordwall konuşurlarken bile insanları fasulye tarlasına taşıdığını söylüyordu; Rochester polis şefi adamlarının bir gece önce boş çıktığını söylemişti. "Burada olduğuna emin misin?" diye sordu Rochester polisi.

"Ma Bell bize yalan söylemiyorsa," dedi Lucas. "Bir araya gelebileceğimiz bir yer var mı?"

"Evet. Birkaç telefon da alıyoruz. Şerif bir çeşit Altıncı Bölge yardım hattı gibi bir şey yaptı. Hkmet merkezinin nerede olduğunu biliyor musun, şehir merkezinde, nehrin hemen kenarında? Toplantı odasını kullanacağız."

"Biliyorum. Saat 10'da görüşürüz. Kahve ve çörek alın, devlet karşılayacaktır."

"Tanrım, yasama meclisinin tekrar toplanmasına şaşmamalı."

SLOAN saat yediyi birkaç dakika geçe, sürüklenerek geldi. Bir gece öncesine göre daha iyi görünüyordu ama bunun tek nedeni gün ışığında duruyor olmasıydı. Lucas ona Grant'in bir gece önceki ziyaretinden ve ikinci bir adam olasılığı hakkında konuştuklarından bahsetti. "İkinci bir adam mı?" Sloan merak etti.

"Ya da bir kadın."

"Bir kadın olabilir, sanırım. Başka bir deli. St. John's'da kadın ve erkek hastaların bir araya gelmesiyle ilgili bir sorun vardı."

"Bu konuda bir raporumuz vardı: cinsel avcılar karma ünitelerden uzak tutuyorlar," dedi Lucas. "Charlie orada bir kadınla tanışmazdı."

"Ama ya bir kadını tanıyan bir adamı tanıyan bir adamı tanıyorsa..."

John's'daki mahkmlardan, Charlie Pope'tan gelen telefonda ve kayıp şizofren Mike West'ten konuştular.

kahveyi bitirdiler. Lucas gece boyunca Pope'un Rochester'ın güneyindeki Austin kasabasında yaşayan annesiyle konuşmak istediğine karar vermişti.

"Yaşlı kadınlarla konuşmakta benden daha iyisin," dedi Lucas. "Orada olduğumuz sürece. . ."

"Evet, tabii."

Kahveyi bitirdiklerinde Lucas mutfak lavabosunun başında durup fincanları duruladıktan sonra, "Pek iyi görünmüyorsun," dedi.

"Ah, yaklaşık dört tane portakallı Nyquil aldım. İyi olmalıyım," dedi Sloan. İyi görünmüyordu: gözlerinin kenarları kırmızıydı ve ara sıra ılıkırdıyordu. Yanında bir kutu Kleenex getirmişti.

"Karar senin," dedi Lucas.

"PEKİ YA 'YÜK HAYVANI'?" Sloan kasabadan çıkarken sordu.

"Bu çok fazla Stones şarkısı," dedi Lucas. "Ayrıca, adı her neyse onu coverladı ve ben o coverı hiç sevmedim."

"Peki ya Def Leppard, 'Rock of Ages'?"

"Olası listede ama bir yol aşağıda."

"Ne yapmalısın biliyor musun? Rock döneminin *en kötü* şarkıları listesini yapmalısın. Bu daha önce kimsenin görmediği bir şey."

Lucas bir an için olasılıkları düşündü ve sonra, "İşe yaramaz. 'American Pie'ı ve ardından 'Vincent'ı çalarsın, sonra da normal bir insan iPod'u camdan dışarı atar."

Kamyona bindiler, çünkü Porsche'nin boyası çakıl taşlarını sevmiyordu, tekrar güneye, Mankato'ya giden dört şeritli yola, kasabadan geçip Rice çiftliğine gittiler. Weather Londra'dan aradığında kasabadan yeni geçmişlerdi.

"Sesin iyi geliyor gibi," dedi.

"Az önce Mankato'dan geçtim. Şafaktan beri ayaktayım." "Bir şey kırıldı!"

Lucas ona olanları, Sloan'ın cinayeti çözmesini ve basın toplantısını anlattı. Lucas ona Sloan'ın cinayeti çözmesini ve basın toplantısını anlattı.

Kardeşinin kamp ocağındaki beyaz gazla uğraşan küçük bir kızın yüzü.

"En azından ikimiz de meşgul oluyoruz," dedi

Lucas. "Müzik listesinden ne haber?"

"Biz de tam bunun hakkında konuşuyorduk. Yaklaşık bir milyon şarkım var," dedi.

"Bilirsin, birkaç dolar daha verirsen ..."

"Mesele bu değil. Önemli olan disiplin. En iyi yüz şarkı ..."

"Var mı sen dikkate alındı 'Vals İki' itibaren ve
Caz Süit Şostakoviç'ten mi?" diye sordu.

Onun şaka yapıp yapmadığından emin değildi; bazen bunu anlamak zor oluyordu. "Ah, hayır."

"Müziği sevdiğini biliyorum."

Lucas telefona doğru gülümsedi. "Weather, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. O şeyi hiç duymadım."

"Biliyor musun, *Eyes Wide Shut* filminde, yüzü bilmem ne olanın kıyafetlerini çıkardığı sahnenin müziğiydi."

Hatırlamıştı. Açıkça. "Ah... güzel bir parçaydı."

"Hatırlayacağını düşünmüştüm..."

Kadın onu özlediğini söyledi; adam da onu özlediğini söyledi; Letty'yi, çocuklarını, Sam'i ve hatta hizmetçiyi.

"Üç hafta daha," dedi. "Bu harika ama geri dönmeliyim."

Çiftliğe vardıklarında garaj yolunda iki polis arabası buldular, biri az önce ayrılmıştı. Lucas arabayı çimenlerin üzerine çekti ve kamyonetten indi. Nordwall da onlara doğru gelen polis arabasının yolcu tarafından indi.

"Ne oldu?" Çakıllı yolda birbirlerine doğru ilerlerken Lucas sordu.

"Onu bulmak yaklaşık yirmi dakika sürdü," dedi şerif, üniformasının pantolonunu yukarı sıyırıp omzunun üzerinden fasulye tarlasına bakarak. "Şuradaki bandı görüyor musun? Tam şuradaki . . . Tam Pope'un söylediği yerde. Ve tam olarak söylediği şey, alüminyum bir beyzbol sopası."

"Onu çoktan aldın mı?"

"Evet. Olay yeri inceleme ekibimize fotoğrafını çekttirdik ve şu anda laboratuvarınıza gtgtgtgtgt. Soplanın ucuna yapışmış bir saç teli olduğunu söyledi, çocuğa ait olmalı, ama bunu kesinleştirmek istiyoruz. Bir ukalanın bunun bir eşek şakası olduğunu söylemesini istemiyoruz."

"Hiç şaka gibi gelmedi," dedi Lucas. İki de fasulye bitkilerinin üzerine çekilmiş bantların olduğu tarlaya baktı, polisler sıraların üzerinde bir aşağı bir yukarı ygtgtgtgt. Sonra, "Rochester'a geliyor musun?"

"Evet ama daha birkaç saat var. Eve uğramam lazım. Henüz kahvaltı yapmadım." Pek öğün kaçırmayan bir adam.

"Gazeteyi gördün mü?"

Nordwall, "Evet. Pope beni çok korkutuyor," dedi. "Adamlarıma önce ateş etmelerini, soruları sonra sormalarını söyledim."

"Rochester'da görüşgtgtgt."

ÜLKEYİ GEÇTİLER; yolculuk bir saat sürdü. Uzun bir tepeden aşağı yuvarlandılar, uzaktan Mayo Kliniği'nin kuleleri görünüyordu. Sloan burnunu çekti ve "şu lanet golf sahalarına bak; tam da doktorlarla dolu bir kasaba gibi" dedi.

"Bağnaz."

"Mükemmel bir mısır tarlasını mahvediyorsun," dedi. "Ne yapmak istiyorsun? Biraz zamanımız var."

"Hadi şu ankesörlü telefona bakalım. Belki bir şeyler bulabiliriz."

"Ne gibi?"

"Güvenlik kamerası mı?"

"Evet, doğru," dedi Sloan. "Lanet olası zaman kaybı." "Hey, bir şeyler olabilir."

"Ve Pamuk Prenses evime gelip yüzgtgtgt oturabilir," dedi Sloan. Sesi genizden geliyordu, tıkanmıştı.

"Tamam. O zaman birkaç polisle oturup kahve içelim ve emekli maaşları hakkında konuşalım."

Sloan içini çekti, bir kâğıt mendil çıkardı ve içine üfledi. Lucas yüzünü buruşturdu. "Tamam," dedi Sloan. "Telefona bakacağız. Ve yan camdan sürgtgtgt çıkmaya çalışıyormuş gibi görünme."

ROCHESTER ekonomik ve sosyal açıdan Mayo Kliniği'nin egemenliği altındaydı; ama eski şehir merkezinin bir parçası hâlâ hastane bölgesinin güney tarafında kalmıştı -yıpranan tuğlalar ve yamalı beton bloklar, yarım yamalak rehabilitasyon girişimleri, arabalarla dolu bir kasabada olması gerekenden daha boş sokaklar; bir Edward Hopper tablosundan fırlamış sokaklar.

Telefon, kullanılmayan bir benzin istasyonunun duvarındaydı, şehirde gördükleri tek dış telefondur. "Telefonun nerede olduğunu biliyor olmalılar," dedi Lucas. Arabayı park alanına çekti ve motoru durdurdu.

"Muhtemelen Mayo'daki bir doktordur," dedi Sloan. "Doktorların çoğu biraz kaçıktır." Sözcükler ağzından henüz çıkmıştı ki bir cerrahın kocasıyla konuştuğunu hatırladı. "Umarım buna alınmamışsındır."

"Alınmadım," dedi Lucas. "Ben de aynı fikirdeyim."

Kamyonetten inip caddeye bir aşağı bir yukarı baktılar. "İki zayıf olasılık var," dedi Sloan. "Bakkal dükkânı ya da kitapçı. Seçiminizi yapın."

"Ben kitapçıyı seçiyorum," dedi Lucas.

"Belki biraz şiir vardır," dedi Sloan. Sokağın karşısındaki bakkala doğru baktı. "Park'ın Bakkalı. Şansımız varsa Park Korelidir. Geç saatlere kadar açık kalma eğilimindedir."

SLOAN trafiğe kapalı caddede yürüdü; Lucas kaldırımdan Krim'in Nadir ve Kullanılmış Kitapları'na doğru ilerledi. Dükkân, tek bir büyük penceresi ve yan tarafında bir kapısı olan, yirmi metre genişliğinde bir perakende satış alanını işgal ediyordu. Camın kenarları tozla kaplıydı ve elle boyanmış siyah harflerden oluşan bir yayın altında iki düzine soluk ciltli kapak görünüyordu: KRİM'S: KOLEKSİYONCUNUN YERİ.

Lucas kapıdan içeri girdiğinde tepedeki zil çınladı ve kâğıt küfünün kokusuyla karşılaştı: Kitapları seviyorsan, diye düşündü, rahatsız edici değildi.

İçeride iki adam, aralarındaki tezgâhta duran bir kitabın üzerinde birbirlerine sokulmuşlardı. Kitabın toz kapağı özenle koruyucu selofanla kaplanmıştı; koleksiyoncular bunu yapardı, Lucas biliyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Tezgâhın arkasındaki adam kilolu, sarışın, pürüzsüz, kırmızı yanaklı biriydi. Pembe golf tişörtünü sanki içine dökülmüş gibi doldurmuştu; gözlerini kısarak bakınca çilekli bir milk shake'i andırıyordu.

"Dükkânın sahibi siz misiniz?" Lucas sordu.

"Mmm-hmmm." Adam dostça başını salladı.

Lucas ikinci adama baktı, adam dükkân sahibinin fiziksel olarak tam tersiydi; ince yapılıydı, bıçak sırtı burnunun üzerine koyu plastik çerçeveli bir gözlük takmıştı ve burnunun altında kalemle çizilmiş gibi duran bir bıyığı vardı. Köhne gri bir takım elbise ve sarı-kahverengi ayakkabılar giymişti. Kravatı boynuna bir temizlik bezi gibi asılmıştı.

Lucas kimliğini kaldırdı: "Ben Suçluları Yakalama Bürosu'ndan bir dedektifim. Burada güvenlik kamerası var mı?"

Dükkân sahibinin kaşları kalktı ve başını salladı: "Hayır. Çalınacak pek bir şey yok. Hiç hırsızlık olmadı. Neler oluyor?"

Lucas göz ucuyla, zayıf adamın kolunu dükkân sahibiyle birlikte baktıkları kitabın üzerine rahatça koyduğunu, sonra da tezgâhtan alıp gözden kaybaldığını gördü. "Sadece bir kontrol yapıyordum," dedi Lucas. "Saat kaçta kapatıyorsunuz?"

"Genellikle beşte mi?" "Dün mü?"

"Evet, saat beşte. Beşten sonra burada hiçbir şey olmaz."

"Tamam." Lucas kapıya doğru geri adım attı, sonra durakladı. Soruyu sormaktan zarar gelmezdi. "Ben içeri girdiğimde baktığın kitap neydi?" diye sorabilir miyim?

Zayıf adam gergindi. "Sadece bir gerilim romanı." Kitabı aşağı yukarı salladı.

"Bakabilir miyim?" Lucas sordu. Sesine küçük bir haydut havası kattı. "Gerilim filmlerini severim."

"Uhhh ..." Zayıf adam dükkân sahibine baktı, o da omuz silkti. Zayıf adam isteksizce, "Sanırım," dedi.

Kitabı uzattı: Lawrence Block, *The Burglar Who Met*

O. "Bu adamı okudum," dedi Lucas, parmağıyla Block'un adını işaret ederek. "O kim?" Kitabın sayfalarını çevirdi: İçinde gizli bir şey mi vardı?

Bunu yaparken zayıf adam hızlı bir nefes aldı ve "Lütfen... cildi kıracaksın. Bu da değerini yarıya indirir."

"Bunun nesi özel?" Lucas kaşlarını çatarak kitaba baktı. "Bu sadece bir reklam-"

"*Lütfen.*" Zayıf adam kitabı geri aldı ve dikkatle kapattı. Gözlükleri ince burnundan aşağı kaymıştı ve işaret parmağıyla onları geri itti. Neredeyse fısıldayacaktı: "Fransa'da basılmıştır. İngilizce beş yüz, Fransızca beş yüz adet basıldı. Baskıda bir kopyası yüz dolardı, şimdi bin dolara satılıyor."

"Belki," dedi dükkân sahibi. Şüpheliydi. "Eğer bin doları ödeyecek birini bulabilirsiniz."

"Büyük bir metropolde ..."

"Hemen kuzeyimizde bir tane var," dedi dükkân sahibi. "Eğer denemek istersen."

Lucas: "Ne? Kirli falan mı?"

"Hayır," dedi zayıf adam alıngan bir tavırla. "*Sofistike* bir yer."

"Ha. O kim?"

Zayıf adam başını salladı: "Ünlü bir kitap vardı, O'nun *Hikayesi*... Eğer okumadıysanız... Şey, açıklayamam. Edebiyata girmeniz gerekir."

Ev sahibi konuyu değiştirdi: "Peki güvenlik kamerasında neler oluyor?"

Lucas omuz silkti ve kitabı bıraktı. "Sokağın karşısındaki telefonun fotoğrafını çekmiş olabilecek birini bulmaya çalışıyoruz. Aradığımız adam onu kullanmış olabilir."

Telefonun sahibi parmaklarını şıklattı, sonra da Lucas'a bir tabanca doğrulttu: "Seni gördüm. Televizyona çıkmıştın. Katili arıyorsunuz, değil mi? Owatonna'daki çılgın adamı?"

Lucas başını salladı: "Evet."

Ev sahibi pencereden dışarı baktı, sanki Pope aniden bir Punch kuklası gibi pencerede belirebilirdi. "Sizce caddenin karşısından bir arama yapmış mıdır?"

"Öyle olabileceğini düşünüyoruz. Dün gece on bir civarı."

Ev sahibinin gözleri kısıldı. "Saat on birde burada değildim. Çoktan gitmiştim."

Ama üst kattaki Bayan Bird'le konuştunuz mu?"

"Bayan Bird m?"

"Yukarıda oturup bütün gün ve gece pencereden dışarı bakıyor," dedi dükkan sahibi. "lmeyi beklediğini söylüyor. Dün gece lmediyse bir şey görmüş olabilir."

Lucas başını salladı: "Teşekkürler. Gidip soracağım." Kapıdan çıkarken elinde *Hırsız* kitabıyla zayıf adama baktı: "Sofistike mi?"

Zayıf adam başını salladı. "*Avrupalı*."

BAYAN BIRD zayıf görünmek için fazla yaşlıydı, bitkin görünüyordu; sanki sonsuza dek gidecekmiş gibiydi. Lucas onun doksan beş yaşında olabileceğini düşündü. Kapısındaki zincirin üzerinden ona baktı, hafifçe pürüzlü yanaklarının üzerindeki soluk mavi meraklı gözleriyle. Lucas ona kimliğini gösterdiğinde kadın kapıyı açtı.

"Daha önce bir polisle konuştuğumu sanmıyorum..." Küçük bir kızdı.

kadın ile dar omuzlar, sarılmış içinde a Yorgan karelerinde tavus kuşları ve kakaduların olduğu, yorganı andıran polyester bir ev ceketı vardı. Kaniş gibi kısa kıvrıcık saçları vardı ama gümüşi beyazdı ve Lucas'a kedi gözü gözlükleriyle bakıyordu. var olmuştur Kısaca moda içinde ve Ellili yıllar. A Televizyon arka planda, kullanılmış Rolex'ler satan bir alışveriş kanalı gibi çalışıyordu. Ama telefonun yanında bir adam görmüştü. "Bunu hatırlıyorum; evet.

Beyaz gömlekli bir adam. O telefon pek kullanılmaz."

"Neye benzediğini hatırlıyor musun?" Lucas sordu. Kapıdan içeri girdi; görünüşe göre kadının  odası vardı, sokağa bakan bir oturma odası, bir yatak odası ve küçük bir mutfak. Lucas banyoyu göremedi ama yatak odasında yarı açık bir kapı gördü ve bunun banyo olabileceğini düşündü. Ev Glade koku giderici kokuyordu.

Kadın kaşlarını çattı, kararsızdı. "şey, bilmiyorum... Sadece bir ya da iki dakikalığına oradaydı."

"Pencereden dışarı bakmamın bir sakıncası var mı?"

"Lütfen," dedi kadın. Oturma odasını üç adımda geçti ve pencereden dışarı baktı. Telefon caddenin tam karşısındaydı ve bir sokak lambasından sadece on beş metre uzaktaydı.

"Dün gece birden fazla adam gördün mü?" Lucas sordu.

"Hayır, dün gece görmedim," dedi kadın.

"Bir araba gördün mü?"

Yine kaşlarını çatı. "Evet, gördüm. Bir arabadan indi, hemen şuraya park etti. . ." Kemikli bir parmağıyla telefonun bulunduğu sokağı işaret etti. "Beyaz bir Oldsmobile."

"Bir Oldsmobile."

"Sanırım öyle."

"Yeni mi? Ya da eski."

"Yeni, sanırım."

"Söyledin, söyledin, *düşünüyorsun*. Bunu birkaç kez söyledin ..."

"Televizyon izliyordum. Artık tek yaptığım bu, televizyon izlemek ve pencereden dışarı bakmak, pazartesi ve çarşamba günleri sosyal hanımın gelip beni markete götürmesi dışında. Ama telefona çok fazla dikkat etmiyordum ..."

"Tamam. Size bazı fotoğraflar göstersek, adamı tanıyıp tanımadığınızı görebilir misiniz? Ya da arabayı?"

Gülümsedi; inanılmaz derecede küçük, beyaz, inci gibi dişleri vardı. "Kesinlikle deneyebilirim, ama oldukça yaşıyım."

"Bayan Bird, bir dakika içinde döneceğim, tamam mı?" dedi Lucas. "Bana sadece bir iki dakika verin."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Umarım."

LUCAS sokağa geri döndüğünde Sloan kitapçıdan yeni çıkmış, burnunu selpakla siliyordu: "Yukarıda olduğunu söylediler."

"Üst kattaki kadın bir adam gördüğünü söyledi. Fotoğrafını istiyorum," dedi Lucas.

"Başka ne görmüş?"

"Adamın beyaz bir Oldsmobile kullandığını söyledi. Yeni bir tane," dedi Lucas. Sloan'ın kaşları havaya kalktı. "Bu da bir şey olabilir."

Sloan arabadan evrak çantasını aldı ve birlikte merdivenlerden yukarı çıktılar. Merdivenlerden çıkarken Lucas, "Ona çok yaklaşmamaya çalış. Onu üşütürsen öldürebilirsin."

"Lanet olsun." Sloan alınmıştı.

"Hayır, hayır, şaka yapmıyorum."

BAYAN BIRD onlar için kapıyı açtı. Şimdi Lucas'ın kapıyı ilk çaldığı zamankinden daha hareketliydi; heyecanlıydı.

Sloan ona, "Oturup bunlara bakmanız ve hepsini bir arada görmeniz için bir yere ihtiyacımız var," dedi.

Hepsi etrafına bakındı. Mutfakta tek bir tahta sandalye, pizza tepsisi büyüklüğünde küçük, oval bir masayla karşı karşıyaydı ve masanın üzerinde, cam bir tomurcuk vazunun içinden kâğıttan bir gül çıkmıştı. Lucas ve Sloan masaya sığmıyordu.

"Masanızı kanepenin önüne çekebilir miyim acaba?" Lucas sordu.

"Elbette."

Bayan Bird üç minderli kanepenin ortasına oturdu. Lucas masadan eski *Reader's Digests* dergilerini aldı ve kanepenin önüne taşıdı. Lucas ve Sloan, Bird'ün iki yanına oturdular ve Sloan on tane beşe yedi renkli fotoğrafı yaydı. Adamlardan biri Charlie Pope'tu. Charlie Pope'un genel tanımına uyan diğer dokuzu ise polisti.

Bir süre onlara baktıktan sonra Sloan'a, "Bunu bir keresinde televizyonda görmüştüm," dedi.

"Bu oldukça önemli..."

Sloan resimlere tekrar baktı ve sonra uzanıp Charlie Pope'un yüzüne dokundu. "Sanırım bu o adam."

Birkaç saniye resimlere baktılar, sonra Sloan Lucas'a, "Bir yeminli ifade hazırlayıp buraya getirmeliyiz," dedi. Söylenmemiştii: Yaşlı kadın önümüzdeki on beş dakika içinde ölebilirdi.

"Bunu yapması için Rochester'dan birini bulacağız ve toplantıdan sonra buraya getirebiliriz."

Bayan Bird'e prosedürü açıkladılar, o da başını sallayarak "Sizi bekleyeceğim. Ben de zaten televizyon izleyecektim." Sonra küçük, dramatik bir kız titremesi yaptı: "Tehlikede olacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Lucas, *Sloan'la el sıkışmadığın sürece olmaz*, diye düşündü. Ama aynı zamanda gülümsedi ve başını salladı, *Hayır*.

ROCHESTER, doktorlar ve zengin hastalardan oluşan bir koloninin etrafında kurulmuş iyi büyüklükte bir şehirdi ve muhtemelen eyaletteki büyük şehirler arasında kişi başına düşen en yüksek gelire sahipti. Para, Mayo Kliniği'nden birkaç blok ötede Zumbro Nehri üzerinde yer alan kırmızı tuğlalı, beton ve camdan yapılmış modern bir bina olan hükümet merkezinde kendini gösteriyordu.

Yirmi dokuz şerif ve polis şefi ya da onların yedekleri, yarım düzine otoyol devriyesi, av bekçisi ve şartlı tahliye memuru ile birlikte belediye meclisi ve ilçe yönetim kurulunun toplandığı toplantı salonunda bir araya geldi. Otuz beş kişiden otuzu orta yaşlı erkeklerdi, çoğu biraz fazla kilolu ve kırılaşmaya başlamıştı. Diğer beşi kadındı, beşi de sıkı sıkıya saçlarını düzeltmiş ve takım elbise giymişti.

Lucas Rochester şefiyle Bird hakkında konuşmuştu; resmi bir açıklama için gerekli ayarlamaları yapacaktı. Sonra Lucas toplanan polisler seslenmeye başladı: "Buralarda bir yerde olduğunu biliyoruz. Hepiniz bu sabahki *Star-Tribune*'u gördünüz, yine yapacak. Muhtemelen birini seçmiştir ve onu takip ediyordur. Ya da onu. St. John's'dan Mike West adında başka birini arıyoruz. Bunu gizli tutmaya çalışıyoruz."

Soruları vardı ama Lucas'ın çok az cevabı vardı: "Tanrı şahidimiz olsun, ne yaptığını ya da nasıl saklandığını gerçekten bilmiyoruz. Bir aydır hakkında şartlı tahliye ihlali bülteni var ve elimizde hiçbir şey yok. Kendini bir yere gömmüş. Onu deliğinden çıkarmalıyız."

Onlara beyaz Olds'tan bahsetti. Hepsi not aldı. Biri elini kaldırdı: "Yeni bir beyaz Olds ... Oldsmobil üretmeyi bıraktılar . . ."

"Biliyorum."

"Her birinin izini sürebilmeliyiz," diye önerdi adam.

"Bunu yapıyoruz," dedi Lucas. "Bize bu bilgiyi veren kadın yaşlı, gerçekten yaşlı ve biz de bu arabaların ne olduğundan tam olarak emin değiliz."

kalitesi."

"Nasıl silahlı olduğundan emin değil misiniz?"

"Hayır ama öyle olduğunu söylüyor, silahları olduğunu söylüyor ve biz de ona inanıyoruz," dedi Lucas. "Rice oldukça iyi durumdaydı. Pope'un onu çıplak elle yakalayabileceğini sanmıyoruz. Adli tabip, Rice'ın vücudundaki tüm hasarın ya kırbaça ya da bıçakla verildiğini söylüyor. Bağlanmadan önce dövüldüğüne ya da boğuştuğuna dair herhangi bir belirti yoktu. Yani muhtemelen bir silah vardı. Adamlarınızdan biri Pope'un kokusunu bile alırsa, çelik yelek giyse iyi olur."

Polislerden biri, "Kırsal kesim şu anda oldukça sıcak," dedi.

"Sıcak ölmekten iyidir," dedi bir başkası. Başka bir

el: "Silahları nereden bulmuş?"

Lucas, "Olds'u aldığı yerden," dedi. "Bilmiyoruz." "Dün gece Rochester'da olduğunu biliyor muyuz?"

"Buradan üç blok ötede," dedi Lucas. Arkasındaki pencereden dışarıyı işaret etti. "Nehrin tam karşısında."

Ve bu bir süre devam etti.

Ayrıldıklarında Sloan gelip, "Kendimi bok gibi hissediyorum, dostum," dedi. Scott County'den Bobby Anderson burada. Eğer Marcia Pope'u görmeye gideksen beni eve bırakabileceğini söyledi."

Lucas başını salladı: "Kötü görünüyorsun. Marcia Pope olayının bir yere varacağına inanmıyorum zaten. Austin polisi onunla iki kez konuştu bile."

Sloan yola koyuldu ve Lucas kamyonu geri dönerek güneye, Iowa sınırına ve Austin şehrine doğru ilerledi.

MARCIA POPE, Austin'in kenarındaki ağaçlıklı bir sokakta, et paketleyicileri tarafından inşa edilmiş bir alt bölgede, kiremit kaplı bir kulübede yaşıyordu. Ev teknik olarak beyazdı ama muhtemelen kırk yıldır boyanmamıştı; dış cephe kaplaması kir ve küfle yivlenmişti, yırtık çimler sadece düzensiz bir şekilde biçilmişti, ön kapıya giden dar kaldırım çatlamış ve bükülmüştü.

Lucas arabayı garaj yolu olarak kullanılan çakıllı alana çekti ve arabadan indiğinde perdelerin kıpırdadığını gördü. O ana kadar Charlie Pope'un içeride olabileceği hiç aklına gelmemişti. Charlie annesinin evinde saklanacak kadar aptal olabilir miydi? Ve işte Lucas ön kapıya doğru gidiyordu, koruyucu yeleği yoktu, tabancası yarım saniye kadar yavaş olabilecek bir noktada duruyordu, zihni başka işlerle uğraşıyordu.

Yavaşladı, bir şey unutmuş bir adamı taklit ederek yüzünü kaşdı, kamyonete geri döndü, silahını çıkardı ve pantolonunun yan cebine soktu. Takımları önlemek için arpacık düzeltilmişti ve eli üzerine düşün diye horoz ve tetik tertibatını dışarıda tutuyordu.

Kaldırıma geri dönerken, Charlie kapının arkasında çift saçmalı bir tüfekte bekliyorsa, bunun pek de işine yaramayacağını düşündü. Perdenin tekrar kıpırdadığını gördü ve *ben kapıya varana kadar neden beklesin ki, diye düşündü.*

İYİ DÜŞÜNCE. Ama yukarı çıkarken hiçbir şey olmadı ve kapıda bir kenara çekilip zili çaldı. Birkaç saniye geçti ve tekrar çaldı; sonra kapı sarsılarak bir iki santim açıldı ve bir kadın, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Kendini Fuller Brush satıcısı gibi hissetti ama resmi polis sesini takındı: "Bayan Marcia Pope?"

"Evet?"

"Ben Lucas Davenport, eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'ndan." Sol eliyle kimliğini kaldırdı. "Oğlunuz Charlie'yi arıyoruz. O burada mı?"

"Hayır, burada değil. Onu bir aydan fazladır görmedim. Nerede olduğunu bilmiyorum. Austin polisiyle çoktan konuştum."

Tek görebildiği bir göz, bir tutam çelik grisi saç ve kısa, sivri bir burnun ucuydu. "Seninle görüşmem gerek. Kapıyı aç."

"Arama izniniz var mı?" Kapı tartışmak için iki santim **d a h a** açıldı.

"Hayır, ama bir tane bulabilirim. Sonra geri gelir, tüm komşular eğlensin diye sana kelepçe takar ve konuşmak için seni polis merkezine götürürüz."

Sessizlik, üç saniye, beş saniye. "Seninle şimdi konuşursam beni götürmeyecek misin?"

"Bana doğruyu söylersen hayır," dedi Lucas. "Charlie burada değil mi?"

Kapı onu görebileceği kadar açıldı. Siyah pantolon ve zincir restoran üniformasına benzeyen mavi bir bluz giymiş, ufak tefek, balta suratlı bir kadındı. "O çocuğu 4 Temmuz'dan beri görmedim. Havai fişekleri görmek için otobüsle gelmişti. Onları hep sevmiştir."

Lucas başıyla onayladı: "İçeri girebilir miyim?"

"Ev darmadağınık," dedi isteksizce. "Sürekli çalışıyorum..."

Ama kadın geri çekildi ve o da içeri girdi.

Oturma odasında bir televizyon, eski püskü bir kanepa, yeşil bir La-Z-Boy ve birkaç sehpa vardı. Her şey dergiler ve tabloid gazetelerle doluydu; duvarlara daha da fazla kâğıt yığılmıştı; *Us* ve *People* dergilerinin onlarca sayısı. Oda kızarmış et ve Heinz 57 Sos kokuyordu.

Pope, Lucas'ın oturması için bir yer arıyor gibiydi ama Lucas, "Boş ver, ben iyiyim..." dedi. Mutfığa doğru ilerledi: daha fazla dergi vardı ama ses, his ya da etrafta başka birinin olduğunu gösteren herhangi bir şey yoktu. Karşı karşıya durdular ve Lucas ona arkadaşlarının isimlerini, Pope'un nereye gittiğini gösterebilecek herhangi bir şeyi sordu.

"Liseden arkadaşları olmalı..."

"Lisede o kadar uzun kalmadı. İlkokulda bir çocuk vardı ama o boğuldu."

Sonunda, çocuğunu çok az tanıyormuş gibi görünüyordu. On iki yaşındayken okulu asmaya başladığını söyledi. Günlerini nerede geçirdiğini bilmiyordu; sadece bir yere gidip saklanıyordu. Okul yetkilileri her yaz sonunda onun peşine düşüyor, ancak devlet yardımı için kaydı sayılır sayılmaz gitmesine izin veriyorlardı. Tam bir baş belasıydı ve her zaman da öyle olmuştu.

Gençlik yıllarının en yüksek noktası bisikletiyle kaza yapıp kafasını kaldırıma çarptığı zamandı.

Annesi, "Öleceğini sandılar ama ölmedi; lanet olası beyni neredeyse kulağından fıskırıyordu," dedi.

On birinci sınıfta Charlie Pope rol yapmayı bıraktı. Okulu bıraktı, McDonald's'ta işe girdi ve kovuldu. "Tuvaletten sonra ellerini hiç yıkamadığını söylediler." Marcia, Burger King'de bir süre daha çalıştığını, tekrar kovulduğunu ve sonra bulabildiği her türlü toplama işi yaptığını, nasıl yaşayabiliyorsa öyle yaşadığını söyledi.

"Babası otuz yıl önce çekip gitmiş. Kimse nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyor. Zaten değersiz bir pislikti, ama onunla birlikte olduğumda bunu bilmiyordum," dedi Marcia. "Ben sadece bir kızdım."

"Yani Charlie'yle hiç kimse konuşmadı."

Bir an için gözlerini ondan kaçırdı, alnı kırıışmıştı. Sonra, "Biliyor musun, Hill'in oradaki kardeşler vardı. Ayın dördünde onlardan bahsediyordu, belki ona bir yaz işi ayarlayabilirlerdi. Çöp taşımayı sevmezdi. İsimleri neydi? Hatırlayamıyorum."

"Ne olmuş onlara?"

"Çiftçiler. Büyük bahçeleri varmış, Charlie öyle diyor. Hill yakınlarında bir yerde yaşıyorlarmış, otoyolun aşağısında bir yerde domates, mısır, salatalık falan satıyorlarmış," dedi. "Sebze tezgahlarından biri. Charlie'yi bahçelerde çalışması için tutarlarmış... Bilirsin, ot toplarmış ve çim biçme makinesi gibi bir makineleri varmış, ama sürermiş..."

"Çapa makinesi mi?"

"İşte bu. Ona nasıl kullanılacağını öğretiler ve o da bahçelere yardım etti. Bunu birkaç yaz yaptı. Hoşuna gitmişti."

Küçük bir karıncalanma: "Burası neresiydi? Hill'de mi? Orası bir kasaba mı?" Lucas sordu.

"Evet. Hill."

"İsimlerini bilmiyor musun?"

"Hayır. Yani eskiden biliyordum. Bir keresinde çocuklardan birini görmüştüm, yüzünde ve boynunda şu şeylerden vardı, ahududu şeyi, sanırım ona öyle diyorlar? Ya da çilekli bir şey? Doğum lekesi gibi bir şey, yüzünün yan tarafında kocaman bir tane..."

"Porto şarabı izi mi?"

Parmaklarını şıklattı: "İşte bu. Porto şarabı lekesi. Tam yüzünün yan tarafında."

Adam onu itti ama elindeki tek şey buydu. Ona bir kart bıraktı ve "Sana iki şey söylemem gerekiyor," dedi. Onu biraz sıkıştırdı, otoriteyi hissetmesine izin verdi. "Eğer Charlie sana ulaşırsa, bizi ara. O tehlikeli ve senin için de tehlikeli. Bu sefer tamamen raydan çıktı. Anladın mı?"

"Evet. Sizi arayacağım, merak etmeyin." Ama gözleri onunkilerden uzaklaştı.

Adam tekrar yüzüne baktı. "İyi olur, yoksa onunla birlikte içeri girersiniz Bayan Pope. Kadınlar hapishanesini sevmezsiniz. Şu anda en kötü cinayet türünden bahsediyoruz ve ona yardım ederseniz suç ortağı olursunuz. O yüzden siz arayın."

"Arayacağım." Bu kez karta baktı.

"İkincisi, bana anlattıkların hakkında kimseyle konuşma," dedi Lucas. "Gidip şu bahçedeki adamlara bakmam gerekiyor ve kimsenin geldiğimizi bilmesini istemiyoruz. O yüzden çeneni kapalı tut, tamam mı?"

"Tamam."

"Şaka yapmıyorum Bayan Pope. Bu konuda bize bulaşırsanız, sizi hapse atarız."

LUCAS, Minnesota atlasında HILL'i buldu; bir kasabadan çok bir kavşaktı. Haritada bir derenin bir ilçe yolunu kestiği iki sokak gösteriliyordu; burada bir bar, belki de bir benzin pompası olabilirdi. Hala Mower County'de, Austin'in kuzeybatısında. Şerif o sabah toplantıdaydı.

LUCAS şehirden doğuya doğru giderken cep telefonu ile konuşuyordu. Şerif hâlâ arabasında bir yerlerdeydi ve Mower County'deki memur Lucas'a telefon numarasını vermedi. Lucas, "O zaman benimkini ver, onu ara ve beni geri aramasını söyle," dedi.

Larry Ball beş dakika sonra geri döndü. Lucas arka plandaki gürültüyü, müziği ve sesleri duyabiliyordu. Rochester Alışveriş Merkezi mi?

"Az önce Marcia Pope'la konuştum," dedi Lucas ona. "Austin'in hemen dışında Charlie Pope'u işlerinde çalıştırması için tutan birkaç adam var."

Bahçeler. Hill diye bir yerde kamyon bahçıvanlığı yapıyorlar. Bir çift kardeş tanıyor musun, birinin yüzünde porto şarabı izi var?"

"Evet, adamı tanıyorum sayılır. Adını bilmiyorum ama seçim kampanyası sırasında bir kez konuşmuştum. Yol kenarında bir büfede çalışıyordu, sanırım Dexter yakınlarında I-Ninety ile 16. Otoyolun kesiştiği yerde."

"Dexter. Haritamda görmüştüm."

"Evet, dinle, sana kimin bilebileceğini söyleyeyim, Bob Youngie," dedi Ball. "O benim yardımcılarımdan biri. Çalışıyor, onu arayacağım ve sizi hemen aramasını sağlayacağım."

LUCAS ilerideki otoyolu görebiliyordu. Doğuya gitmesi gerektiğinden oldukça emindi ama emin değildi, bu yüzden yolun kenarına çekip bekledi. Bir dakika sonra Youngie aradı. Çakıllı, viski gibi bir sesi vardı ve yaşlı bir adama benziyordu. Lucas cep telefonuna cevap verdiğinde, "Martin kardeşleri, Gerald ve Jerome'u arıyorsunuz," dedi. "Şimdi oraya mı gidiyorsun?"

"Evet. Doksan dörde yaklaşıyorum."

"Doğuya, Doksan Üç çıkışına gitmek istiyorsun. Şu anda arabamdayım, biraz daha yakınlım, yani indiğinde beni göreceksin. Başka bir araba çağırıyorum, o da birkaç dakika arkanızda olacak. Kasabadan yeni ayrılıyor."

"Martin'ler sorun mu çıkarıyor?"

"Hayır, bunu söyleyemem," dedi Youngie. "Kendi içlerine kapanıktırlar, topraklarında insan olmasından hoşlanmazlar. Bazı avcıları kaçırdılar ve bunu yaptıklarında silah taşımaları konusunda onları uyarmak zorunda kaldık. Köpekleri de var. Sanırım en iyisi birkaç kişi gelmemiz."

"Şerif sana ne yapacağımızı söyledi mi?" Lucas sordu.

"Evet. Bu da başka bir neden."

"Gelmanize sevindim," dedi Lucas.

YOUNGIE de Lucas kadar uzundu, belki altmış yaşındaydı, kır saçlı ve Marlboro bıyıklıydı. Lucas otoyoldan çıkıp arkasına yanaştığında arabasının ön çamurluğuna yaslanmış sigara içiyordu.

Lucas arabadan indiğinde, "Güzel kamyonet," dedi. Youngie'nin gözleri Lucas'inkiler gibi soğuk maviydi ve biraz eğlenmiş gibiydiler.

"Sihirli Parmaklar koltukları için aldım," dedi Lucas mavi Lexus'a dönüp bakarak. "Uzun yollarda sana eşlik ediyor."

Youngie kamyonete baktı, bir an ısırıldı, sonra Lucas'a döndü, yine eğleniyordu. "Charlie'yi yakalayacak mısın?"

"Evet. Ya da onu öldüreceğim."

"Bunu senin hakkında duymuştum," dedi Youngie. "Yoksa kısmı." "Sadece işim bu," dedi Lucas.

"Seni anlıyorum." Youngie elini uzattı ve Lucas elini sıktı. Youngie'nin eli tahta bir ege gibiydi. "İşte çocuklar geliyor..."

Bir başka şerif arabası otoyoldan çıkıyordu. Lucas içeride iki polis görebiliyordu. "Çocuklar mı?"

"A r a l a r ı n d a üç, dört yıl var," dedi Youngie. "Onları en son içeri alacağım."

"Sence gerçekten ... ?"

"Eğer hazır değilsek neden oraya gidiyoruz ki?" "Bu da bir nokta," dedi Lucas.

YOUNGIE iki genç polise Martin çiftliğine yapacakları ziyaret hakkında bilgi verdi. O önden gidecek, Lucas onu takip edecek, çocuklar da içeri girip engel olacak ve etrafı izleyeceklerdi. Youngie onlara, "Eğer bir sorun çıkarsa önce siz haber verin, sonra bize yardım edin," dedi.

Kafasını tıraş ederek erken kelliğini gizlemeye çalışan çocuklardan biri tabancasını çekti: "Biz iyiyiz," dedi.

MARTIN'IN EVİ bir tepenin zirvesinde dört köşeli, eskimiş bir çiftlik eviydi. Ortası kötü bir şekilde kamburlaşmış çakıllı bir araba yolu, tepeden evin yanına ve sonra da arkasına doğru uzanıyordu. Araba yolunun yarısında, evin şemsiyesinden bir ahır çıkıyordu.

Ev yirminci yüzyıldan kalma, iki katlı, üstü gri kiremitli, ön verandanın üzerinde ikiz çatı pencereleri olan bir yapıydı. Verandada salıncak için yer vardı ama salıncak yoktu. Ev, ahır ve çimenlik, bir kenarı yarım mil olan yüz altmış dönümlük çeyrek bir arazideydi.

Evin solunda bir mısır tarlası vardı; sağda, tepenin dibinde, bakımsız bir elma bahçesi vardı, birkaç düzine yaşlı elma ağacının etrafında diz boyu yabancı otlar büyüyordu, hepsi de yaşlı kocakarılar gibi kabuk bağlamıştı. Tepenin daha yukarısında, elma bahçesinin ötesinde ve arabanın sağında, yabancı otlarla kaplı nadasa bırakılmış bir tarla vardı. Çok da uzak olmayan bir geçmişte ekilmişti; Lucas bir zamanlar kabak ya da balkabağı tarlası olan bu yerde, birbirine dolanmış sarı, ölü sarmaşıkları görebiliyordu.

Lucas, Lexus'u Youngie'nin arabasının k a l d ı r d ı ğ ı toz bulutunun içinden yukarı itti. Tepeyi aşp evle ahır arasındaki boşluğa geldiklerinde Youngie aniden sola kırdı.

Lucas sağa dönüp frene bastı ve Youngie'nin yarım saniye önce gördüğü şeyi gördü: Üç adam ahırdan fırlamış, mısır tarlasına doğru koşuyorlardı. Bir saniye sonra dördüncü bir adam çiftlik evinden koşarak çıktı, tepeden aşağı indi ve sonra diğerleri gibi mısır tarlasına doğru eğildi. İlk üçünden biri iriydi ve hızlı değildi.

Papa, diye düşündü Lucas ve sonra arabadan inip koşmaya başladı.

"O PAPA MIYDI?" Youngie bağırdı. Elini tabancasına götürmüştü.

"Sanırım öyleydi," diye bağırdı Lucas. "Buraya biraz yardım getirin."

Mısır tarlasından elli metre uzaktaydı ve koşan adamların önünde dalgalanan mısır saplarını görebiliyordu. Youngie ona bir şeyler bağıırıyordu ama o yoluna devam etti, koşarken anlamaya çalışıyordu. İri adam sağa gitmişti ve Lucas onun peşinden tarlaya daldı.

Ve kör oldu.

Mısır saplarının tepeleri gözlerinden sadece birkaç santim yüksek olmasına rağmen tarla bir yağmur ormanı da olabilirdi. Durdu, dinledi, sağındaki çırpınma sesinin peşinden koştu. Diğer iki adamın doğruca içeri girdiğini düşündü ama Pope sanki aklında bir hedef varmış gibi, sanki sadece saklanmaya çalışmıyormuş gibi kıvrıla kıvrıla uzaklaşıyordu.

Lucas şimdi silahını çıkarmış, fişek yatağına bir mermi sürmüş ve emniyeti kilitlemişti: kurulu ve kilitli, hızlı bir tıklamayla harekete geçti. Çiftlik evlerinde silah vardı, Pope'da da bir tane olabilir. Bunu yapamazdı.

Mısır yaprakları yüzünü kamçılıyordu; tarla sıcaktı, boğucuydu ve yapraklar keskin kenarlıydı, onu kesiyordu. Youngie ne diye bağırıyordu? Ne olduğunu biliyordu ama...

Metamfetamin laboratuvarı.

Böyle söylemişti ve Lucas şimdi kokuyu hatırlıyordu, domuz sidiği olabilecek ama olmayan keskin tadı. Martin'ler metamfetamin yapıyorlardı, bu da muhtemelen gizliliği tercih etmelerini açıklıyordu.

Durdu: dinledi. Hiçbir şey duymadı. Pope da durmuş olabilirdi, peşinden koşan Lucas'ı seçmeye çalışıyordu. Lucas çömelmiş, ayak seslerini dinliyor, diz hizasındaki sıralara bakıyordu. Birkaç kez mısır tarlası kovalamacasına katılmıştı, bir keresinde üniformalı bir polis olarak, Youngie'nin şu anda çocuklara yaptırdığı şeyi yapmış, engellemiş, bir keresinde de dedektif olarak. Göz hizasında hiçbir şey göremezdiniz; çok fazla yaprak vardı ama bel hizasından aşağısı temizdi, özellikle de çiftçi ot bastırıcı kullandığında.

Lucas sıralar boyunca sürünerek aşağıya baktı ve sonra sağa doğru kaçan bir adamın sesini duydu. Lucas o yöne doğru koştu, sonra atladı, yarım saniyeliğine mısır seviyesinin üzerine çıktı, tekrar atladı, hareket olduğunu düşündüğü şeyi gördü ve o yöne gitti ...

VE YÜZÜNDEN VURULDU.

Darbe hiçbir uyarı olmadan gelmiş ve onu iki sıra mısırın üzerinden yüzüstü yere düşürmüştü. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama diğer adam tam oradaydı ve Lucas büyüklüğü, kırmızı çorapları ve ağır çizmeleriyle bir izlenim edindi ve tek bir şey düşündü:

Silahı tut, silahı tut.

Vuruldu mu yoksa yumruk mu yedi emin olamadan yuvarlandı, yüzü yanıyordu, elleri kan içindeydi ve bacaklarını görüp kalçasında bir darbe daha hissetti. Kendini kaybediyordu, diye düşündü ve 45'liğin emniyetini açıp tetiği çekti, diğer adamı bir saniyeliğine, bir mola verecek kadar dondurmayı umuyordu.

Ve işe yaradı; diğer adam patlamayla birlikte savruldu ve Lucas onun alt bedenini on adım ötede gördü, döndü ve

"Seni öldüreceğim, dur..." diye bağırdı.

Diğer adam koşarken Lucas yuvarlandı ve diz hizasından ikinci bir el ateş etti, ıskaladı ama diğer adam aniden durdu ve bağırdı, "Bırakıyorum. Bırakıyorum. Ateş etme."

Lucas şimdi ayaktaydı, burnundan akan kan gömleğine ve takım elbisesine bulaşmıştı; acı yüzünden boynuna doğru yayılıyordu.

"Gel lan buraya," dedi iri adama. "Buraya gel ve dizlerinin üzerine çök, dizlerinin üzerine çök. . ."

Ve biraz ötedeki Youngie'nin sesini duydu. "Davenport, Davenport ..."

"Buraya, buraya . . ."

Diğer adam dizlerinin üzerine çökmüştü, sırtı Lucas'a dönüktü ve ellerini başının arkasında birleştirmişti. Bunu daha önce de yapmıştı.

"Bana bak Charlie," dedi Lucas.

"Kendine bak, kim?" dedi diğer adam. Kilolu ve kalın kafalıydı, kelleşmeye başlamıştı, omuzları ve kolları bench press yapan bir ucube gibi kalındı. Sadece başını çevirdi. "Charlie de kim lan?"

Hâlâ kanamakta olan LUCAS, Youngie'nin tarlada çırpınışını duyarken adamı tuttu. "Bu taraftan," diye bağırdı.

Youngie mısırları iterek ilerledi, tabancası gökyüzüne doğrultulmuştu, Lucas'a ve diz çökmüş adama iri gözlerle baktı. "Ne oldu? Vuruldu mu?"

"Hayır, burnumdan vurdu. Lanet olsun, acıyor. Kırılmış. Şu pisliğe kelepçe takabilir misin? Elbisemin her yerine su sızıyor."

İri adamı ayağa kaldırıp ellerini kelepçelediler ve Lucas 45'liği yerine koydu, dipçiği adamın kanıyla yapış yapış olmuştu. Adamın cüzdanı kemerine bağlıydı ve Youngie cüzdanı zincirden çekip çıkardı, çevirerek açtı ve ehliyetine baktı. "Bobby Clanton, Albert Lea."

"Avukat istiyorum," dedi Clanton.

"Siktir git," dedi Lucas. Clanton'ı ahıra doğru itti. "Yürü." Emri vurgulamak için Clanton'ın kışına tekme attı,

Clanton tökezledi ve neredeyse yere düşüyordu. "Bir doktora ihtiyacın var," dedi Youngie Lucas'a.

"Evet, evet. Burnuma lanet olası bir çubuk sokacaklar ve şu anda olduğundan daha çok acıyacak..." Clanton'ın kışına bir tekme daha attı.

YOUNGIE iki genç polisi dördüncü adamın peşine göndermiş ve yarım düzine daha görevli yardımcısını çağırmıştı. "İnsanları bulur bulmaz buraya daha fazlasını getireceğiz," dedi. "Diğer ikisinin tarlada yeterince uzun süre kalacağını umuyorum, böylece yolları tespit edebilecek birkaç adam bulabiliriz. Tarladan çıkarlarsa takip etmek zor olacak. Koşabilirlerse bir saat içinde beş mil uzağa gidebilirler."

"Laboratuvar nerede? Metamfetamin laboratuvarı mı dedin?" Lucas sordu.

"Evet, kokusunu alabiliyordum ama bakmadım. Sanırım ahırda. Bir sürü olay yaşadık."

"Kontrollü madde imalatı, tutuklanmaya direnme, polise saldırı. Bahse girerim Bobby'yi Stillwater'da on beş yıl yatırtabiliriz, eğer sabıkası yoksa. Eğer sabıkası varsa, o zaman, hoppala, sanırım güle güle olacak," dedi Lucas. Clanton'ın kışına üçüncü kez tekme attı.

Clanton sendeledi, kendini toparladı ve Youngie'ye baktı, "Şüphelilerine hep işkence mi yaparsın?"

"Siktir git," dedi Youngie ama Clanton ahıra doğru döndüğünde Lucas'a baktı ve başını salladı: Artık kış tekmelemek yok. Lucas başını salladı ve burnunun kenarına dokundu. Her şey sağlamdı ama soldan sağa doğru ittiğinde, hokey ve üniforma günlerinden aşına olduğu bir acı hissediyordu. Belki kırılmamıştı ama çatlamıştı. Hâlâ kanıyordu, kan köpürüyordu, tükürüyor, çenesini siliyordu.

Çiftliğe geri döndüklerinde Clanton'ı yüzükoyun çimlerin üzerine yatırdılar ve sonra Youngie, "Bir tane daha var," dedi. Tepenin aşağısında, iki genç polis dördüncü adamı mısır tarlasından çıkarıyorlardı. Sonra arkasında çakıl tozu bırakan bir başka şerif arabası yola saptı ve Youngie, "Bobby'ye göz kulak ol; ben bu adamları yola koyacağım," dedi.

LUCAS, Clanton'ın yanındaki çimenlerin üzerine oturdu ve başını geriye doğru eğerek sızan kanı kokladı. "Bizimle konuşsan iyi olur, Bobby," dedi. Ağzına kan damladı ve tekrar tükürdü. Clanton cevap vermedi.

Lucas parmak eklemleriyle yüzünü sildi ve kanı takım elbisesinden uzak tutmaya çalıştı. "Konuşsan iyi olur Bobby, çünkü başın ciddi bir belada. Bana bir bak. Stillwater'dan çıktığında benim kadar yaşlı olacaksın. Genç hayatını Volkswagen büyüklüğünde bir hücrede geçireceksin. Mahkemeye gidip işbirliği yaptığını söylememi istiyorsun."

Hiçbir şey yok.

Lucas: "Sert olduğunu düşünüyorsun. Belki de öylesindir. Sana hak veriyorum. Ama sen de aptalsın. Geçen yazdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini, o zamandan beri yaptığın her şeyi düşün. Bu sürenin on beş katı kadar kilit altında kaldığını düşün. Seni Charlie Pope'un yanına koyarsak, sonsuza dek hapiste kalacağını düşün."

Clanton seğirdi. Lucas bir an için başını eğdi, kan homurdandı ama Clanton'ın ağlamaya başladığını gördü. "Konuşsan iyi olur, Bobby."

YOUNGIE elinde büyük bir gazlı bezle geri geldi ve, "Al," dedi. Hâlâ kanaman var." Başka bir polis arabası bahçeye girerken Lucas onu aldı. "Yeterince adamımız olur olmaz sahayı itmeye başlayacağız."

Lucas pedin içinden, "Ah," dedi.

İki genç polis dördüncü adamla birlikte geldi ve onu Clanton'dan birkaç metre ötede çimlerin üzerine yatırdı. "Vuruldu mu?" diye sordu içlerinden biri Lucas'a.

"Hayır," dedi Lucas. Yüzündeki ateş kendini birinci sınıf bir baş ağrısına dönüştürüyordu.

"Şişman adam suratıma yumruk attı," dedi Youngie. Dördüncü adama doğru baktı. "Kim bu pislik?"

"Sandy Martin, Martin kardeşlerden birinin kuzeni. Metamfetamin laboratuvarı hakkında hiçbir şey bilmediğini, sadece çiftlik evini kontrol etmeye geldiğini söylüyor."

"Geldiğimizi görünce bu yüzden kaçmış olmalı," dedi Youngie.

"Lanet olsun, bu acıtıyor," dedi Lucas.

Yeni arabadaki iki polis yanlarına geldi ve biri Lucas'a, "Vuruldu mu?" diye sordu.

YOUNGIE VE DİĞER ÜÇ POLİS ahırı boşalttı. Lucas ve yardımcılarının en genci çimenlerin üzerinde, tutsakların yanına oturdular. Polisler silahlarını çekerek içeri girerken Lucas, "İçeride sakın olun," dedi.

On dakika içinde geri döndüler. Youngie, Clanton ve Martin'in duyabileceği kadar neşeli bir sesle, "Vay, vay, vay. Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük ve en iyi metamfetamin laboratuvarı. Ve birkaç tane gördüm. Bobby, Sandy, sizin yerinizde olsaydım, süreyi kısaltmak için elimden geleni yapardım, çünkü şu anda Stillwater'da bir süre yatacaksınız ve sonra *federaller* sizinle konuşmak isteyecek."

"Lanet olası bir avukat istiyorum," dedi Clanton.

"Ben hiçbir şey yapmadım, sadece araziyi kontrol etmek için buradaydım," diye feryat etti Martin.

"Bize hiç yardım etmiyorlar, değil mi?" Youngie Lucas'a döndü. "Yani, onları Charlie Pope'un yanına koyduk, uyuşturucunun yanına bir de cinayet suçlaması eklenebilir."

Sessizlik, sonra "Charlie Pope da kim?" Clanton sordu. Yüzü hâlâ gözyaşlarıyla ıslaktı. "Bu pislik" -başını Lucas'a doğru salladı- "bana Charlie dedi. O kim lan?"

"Gazete okumuyor ya da televizyon seyretmiyor musun?" dedi Lucas. "Bir kıza tecavüz edip öldüren, sonra bir adama tecavüz edip öldüren ve adamın küçük oğlunu öldüren adam mı? O adam mı?"

Clanton şaşkındı. "O adam mı? O adamın bizimle ne ilgisi var?"

"Charlie'nin burada takıldığını biliyoruz," dedi Lucas. Konuşurken bütün yüzü acıyordu. "Annesi öyle diyor."

Clanton başını topraktan çıkarmak için sırtını dikleştirdi. "Buraya geldiğimizden beri değil. Belki Martin'lerle çalışmıştır ama Charlie Pope diye birini tanımıyorum."

Lucas başını Sandy Martin'e çevirdi. "Bu doğru mu? Sizinle mi takılıyordunuz?"

"Buna inanamıyorum," dedi Martin. "Balık tutmaya gitmeden önce uğramıştım."

"Kaçan adamlar. Onlardan birinin Charlie Pope olduğunu sanıyoruz," dedi Youngie. "Bakın, onları yakalayacağız. Ahırdaki tüm o plastikler parmak izi için mükemmel. Kıyafetlerimiz ve birkaç kamyonumuz var. Söyle bize... isimleri ne? Eğer içlerinden biri Charlie Pope değilse..."

"Siktir git," dedi Clanton. Bir kez homurdandı, sonra başka bir şey söyledi.

"Ne?"

"Sean McCollum ve Mike Benton, işte onlar," dedi. "Nasıl olsa bütün mallarını alacaksın. Charlie Pope değiller."

"Martinler nerede?" Lucas sordu.

"Alaska'da sanırım," dedi Clanton. "Bize burayı kiraladılar ve Alaska'ya gittiler. Kasım'a kadar dönmeyecekler."

"Ne zamandır buradasın?" Youngie sordu.

"Marttan beri," dedi Clanton. Sonra, "Lanet olası bir avukat istiyorum. Başka bir şey söylemeyeceğim ama burada Charlie diye biri yoktu."

Lucas tekrar Sandy Martin'e döndü: "Doğru mu? Kardeşler Alaska'da mı?"

Martin, "Bunu kanıtlayamam ama oraya gideceklerini söylediler," dedi. "Yolculuk için yeni bir kamyon aldılar."

"Ve Charlie Pope'la hiç tanışmadınız."

Bir anlık sessizlikten sonra Martin, "Bak, ben sadece eve göz k u l a k oluyorum, tamam mı?" dedi.

İnkâr etmedi. Lucas kaşlarını kaldıran Youngie'ye baktı. "Sandy, burada bir cinayet suçlamasından bahsediyoruz," dedi Lucas. "Charlie Pope'a bir gram bile koruma sağlarsan, adamım, sen de onunla birlikte bu işin içindesin demektir."

Bir an daha sessizlik oldu, sonra, "Buradaydı. Bir ay önce." "Bir ay önce. Bobby buradayken mi?"

"Evet." Martin rahatsız görünüyordu.

"Yalan söylüyorsun," dedi Clanton. Öfkeliydi, Martin'in yüzüne doğru döndü.

"Konuşuyordun," dedi Martin ona.

"Saçmalıyorsun, seni küçük pislik," diye bağırdı Clanton. "Bunu öğrenecekler..."

"O buradaydı," diye ısrar etti Martin. "O tepeye doğru yürüyen adamdı, elinde bir torba çörek vardı..."

LUCAS, Martin'in söylediklerini özümserken Clanton'ın yüzüne bakıyordu. Yüz ifadesi öfkeden şaşkınlığa, sonra da inançsızlığa dönüştü. "O geri zekâlı mı?" dedi. Şu gülen tişörtlü gerizekalı mı?"

Martin, "Bu o," dedi.

"Onun kim olduğunu bilmiyordum," dedi Clanton başını kaldırıp Lucas'a bakarak. "O pisiği kaçırdık. Fasulye falan toplamak istiyordu. Ona fasulyemiz olmadığını ve defolup gitmesini söyledik."

Clanton hikayeyi anlattı ve kısaydı: Pope on dakikadır çiftlik evindeydi, Austin'den otostopla gelmişti. Fasulye olmadığını öğrenince, bir torba çörekle birlikte tepeden aşağı inmiş.

"Bu çörekler de neyin nesi?" Youngie sordu.

Martin, "Sanki kamp yapabileceğini düşündü ve yiyeceğe ihtiyacı vardı, bu yüzden çörek aldı," dedi.

Clanton, "O lanet olası bir geri zekalı. Bütün bunları yapan adam o olamaz. Elinde bir torba çörekle gülen bir tişörtle dolaşıyor, Tanrı aşkına."

Lucas defteri yüzüne bastırdı ve "Tanrım," dedi.

NÖBETÇİLER çiftlik evini temizlediler ve mutfakta yüz elli galon tarımsal öncül madde buldular - Sandy Martin'in evi kontrol etme hikâyesi buraya kadarmış. Her yerde polisler varken ve Pope hakkında gerçek bir bilgi yokken Lucas eve dönmeye karar verdi. Çiftlik evinin mutfak lavabosunda yüzünü yıkadı, Youngie'den yeni bir ilk yardım pedi aldı ve kamyonetine bindi.

"Hastaneye uğramalısın," dedi Youngie. "Evden sadece bir buçuk saat uzaktayım." "Silah sesleri yüzünden bir rapor yazılacak..."

"Çoğunu sen yapabilirsin. Ya sana bir beyanname gönderirim ya da gelip bölge avukatıyla konuşurum, ne istersen. Şimdi sadece eve gitmek istiyorum," dedi Lucas.

Youngie sırtıttı: "Dostum, bok gibi görünüyorsun."

"Adamlarınızdan biri bana söyledi zaten," dedi Lucas. Kamyoneti çalıştırdı. "Hatırlattığın için teşekkürler."

GÜN TAM OLARAK BITMEMİŞTİ. Burnunun şiştiğini hissedebiliyordu ve bir burun deliğinden hâlâ kan damlıyordu. Bir markette durdu, bir torba buz ve onu tutmak için birkaç Ziploc poşetine beş dolar ödedi, polis çağırmasın diye aval aval bakan tezgâhtar kıza kimliğini gösterdi, yüzüne bir Ziploc poşeti geçirdi ve I-35'e doğru yola çıktı.

Clanton, diye düşündü Lucas, Pope'a *geri zekâlı* demişti. Eğer Clanton'a inanılacaksa, bu on dakikalık bir tanışıklıktan sonraydı. Lucas da ona inanmıştı, en azından bu kadarına. Sonra düşündü, *ya Pope gerçekten de Cary Grant gibi sofistike bir adamsa ve yıllarca ...* Neredeyse kendi kendine gülümseyecekti ama gülümsemeye başladığında yüzünden aşağıya doğru bir acı yayıldı.

Bu da Charlie Pope'un suçuydu.

Bir tepeyi aştığında OTOYOL DEVRİYE ARACINI GÖRDÜ. Frene bastı ama çok geç olduğunu biliyordu: burnundan geçen radar dalgalarını hissedebiliyordu. Seksen sekizle gidiyordu ve arkasında ışıklar belirdiğinde kenara çekti. Devriye arabası arkasına yanaştı, devriye görevlisi Lexus'un plakasını söyledi. Devriye arabasından indiğinde Lucas kimliğini camdan dışarı sarkıttı.

"Lucas Davenport, BCA," diye seslendi Lucas ona.

Polis yaklaştı ve Lucas'ın kanla ıslanmış gömleğine baktı: "Sana ne oldu böyle?"

"Yaklaşık bir saat önce Mower County şerifinin adamlarıyla birlikte bir metamfetamin laboratuvarını bastık. Uyuşturucu kullananlardan biri beni kırımın üstüne düşürdü ve burnumu kırdı. Kontrol etmek istersen Şerif Departmanı'nı arayabilirsin."

Polis Lucas'ın kimliğini aldı, baktı ve geri verdi. "Oraya ne kadar hızlı gittiğini biliyor musun?"

"Evet, evet. Dostum, sadece eve gitmeye çalışıyorum," dedi Lucas.
"Gerçekten berbat durumdayım."

"Tanrım, gözün moraracak Davenport," dedi devriye polisi büyük bir içtenlikle. "Berbat görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi Lucas. "Bu da oybirliği demek oluyor."

LUCAS, Regions Hastanesi'nin acil servisine gitti ve orada sıcak, yumuşak parmaklı bir doktor burnunu itti, kanamanın durmuş gibi görüldüğünü söyledi ve Weather'ın İngiltere'de nasıl olduğunu sordu.

"Onu tanıyor musun?"

Doktor, "Üniversitede cerrahi rotasyonumu yaparken onunla konuşurdum," dedi. "İnanılmaz yetenekleri var."

"Onu çalışırken gördüm," dedi Lucas.

Doktor ona gülümseyerek, "Biliyorum. Meşhur trakeotomi. Bize erkek arkadaşlarımızı gerçekten etkilemek istiyorsak boğazlarını kesmemiz gerektiğini söylerdi."

Kadın gülümsedi ama Lucas'ın aklına Angela Larson ve Adam Rice geldi ve yüzünü buruşturdu. Elleri yüzünde olan doktor, "Acıdı mı?" diye sordu.

"Hayır, peki teşhisiniz nedir?"

Kollarını kavuşturdu ve ona şüpheci bir ifadeyle baktı. "Burnuna yumruk yemişsin. Zavallı burnun daha önce de aynı şeyleri yaşamış gibi görünüyor, kemiğin üzerinde yara dokusu hissedebiliyorum ..."

"Evet, hokey oynarken... ve bir keresinde... boş ver."

"Bu sefer sadece bir çatlak var, tam bir kırık değil. Yapılacak en iyi şey onu bırakmak. Üzerine plastik bir koruyucu kap koyacağım ve size ağrı kesici ilaç reçetesi vereceğim. Uyumak için buna ihtiyacınız olabilir."

AĞRI İLAÇLARIYLA BİLE UYUYAMIYORDU; ama ağrı ilaçları yüzünden beyni bulanıklaşıyor ve dava hakkında düşünemiyordu. Koruyucu kap onu çılgına çevirdi ve sabahın ikisinde kalkıp onu çıkardı ve fırlatıp attı. Gecenin geri kalanını deri bir kulüp koltuğunda yarı dik oturarak, uyku ile uyuşukluk arasında gidip gelerek geçirdi.

Birkaç saat uyuyabildi: saate en son sabah beşte bakmıştı. Saat sekizde Weather aradığında uyuyordu. Telefon ikinci ve üçüncü kez çaldı; sandalyede alışık olmadığı pozisyonundan dolayı sırtı, Clanton'ın yumruğundan dolayı da yüzü ve boynu ağrıyordu.

Telefonu eline aldı: "Nasılsın?" diye sordu.

Telefonu kapattıktan sonra banyoya gitti ve yüzüne baktı. Çay tabağı büyüklüğünde bir çürüğü, muazzam bir siyah gözü vardı; daha doğrusu, kıpkırmızı ve sarı-gri çizgileri olan mor bir göz.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Sandalyesine geri döndü ve gözlerini kapattı. Bir saat daha bilinçsiz kaldıktan sonra telefon tekrar çaldı. Sloan, "Burnunun kırıldığını duydum," dedi.

Lucas inledi ve saate baktı. Gitme vakti gelmişti. "Evet. Bütün başım ağrıyor. Oturarak uyumak zorundayım."

Sloan bir kahkahayı bastırmış olabilirdi. "Atel mi taktılar? Burnunu mu?"

"Hayır. Biraz ittiler ve bana birkaç hap verdiler." "Gözün morarmış, ha?"

"Gün ışığı gibisin," dedi Lucas. "Hastalığın nasıl?" "Ölüyorum. Vücudumdaki her delikten pislik akıyor." "Burnumun kırılmasını tercih ederdim."

"Bunu bir süre düşünmem gerekecek. . ."

LUCAS onu metamfetamin laboratuvarı baskını konusunda bilgilendirdi. Sloan özetledi: "Yüzüne vurmaktan başka bir şey yapmadın."

Lucas ciddiyetle, "Hayır, bir şey aldım," dedi.

"Öyle mi?"

"Şu Clanton denen adam, beni kış üstü yere seren adam. Onu yakaladıktan sonra bahçedeydik ve ben onu Pope'un üzerine itiyordum. Kimden bahsettiğimi bilmiyordu. Anladığında yüzüne bakıyordum ve adamım, buna *inanamıyordu*. Pope'a *gerizekalı* dedi."

"Bay Politik Doğru."

"Hey, biz de aynı şekilde mücadele ediyoruz. St. John's'daki tüm bu gerçekten akıllı profesyoneller Pope hakkında profesyonel bir şekilde konuşuyorlar. Ona *asla* geri zekalı demezler. Pope hakkında bildikleri çok karmaşık. Ama Clanton bunu basitleştirdi: Bir gerizekalı gördüğünde anlıyordu. Ve haklı."

"Huh." Sloan, Lucas'ın ne demek istediğini anlamıştı. "Yanlış adamın peşinde olduğumuzu düşünüyorsun."

"Olabilir," dedi Lucas.

"Peki ya DNA?"

"Pope oradaydı, tamam," dedi Lucas. "O yaptı, bir kısmını. Ama bunu o ayarlamadı. Belki eylemi o yapıyor ama yönetmenliği başkası yapıyor. Başka birinin arabası var, başka birinin parası var, başka biri onun için alışveriş yapıyor - Tanrım, adam karnını zor doyuruyor. Başka biri olmalı."

"Şu Mike West denen adamı bulmalıyız."

"Charlie Pope'la konuşmuş olabilecek herkesi bulmalıyız," dedi Lucas. "St. John's'a dönüp insanlarla konuşmalıyız."

"Ben değil," dedi Sloan. "Bir süreliğine kendimde değilim. Zar zor yürüyebiliyorum. Evin içinde yürürken başım dönüyor, kusmak istiyorum."

"Bunu kendin yap demiyorum ama yapılması gereken bu. Elle'le biraz daha konuşmam lazım. Başından beri haklıydı, bu Charlie Pope değil."

Telefonu kapattıktan sonra Lucas aynaya tekrar bakmak için banyoya gitti. Yüzü değişmemişti: hâlâ patlıcan rengindeydi. Acısı değişmişti: eskisinden daha hafif olsa da kafatasının her tarafına yayılmıştı ve ön dişleri yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu.

Ağrı kesicileri kullanamıyordu. Kıçını tekmeliyorlardı. Bunun yerine iki Alev aldı, çalışma odasından bir çizim defteri ve o ana kadar ürettiği tüm kâğıt ve raporları aldı ve sandalyeye geri döndü.

Telefon tekrar çaldığında rahatlamaya çalışıyordu. Sloan, "Yine ben. Beni düşündürüyorsun."

"Tamam..."

"Başka bir adam daha olmalı diyorsun."

"Evet."

"O zaman Üç Büyükler nerede devreye giriyor? Onların işin içinde olduğunu biliyoruz."

Bir şekilde. Kimi etkilediler, Charlie Pope'u mu yoksa diğer adamı mı?"

Lucas bir an için bunu düşündü. Bir bulmaca. "Bilmiyorum. Yine Mike West'e dönüyoruz."

"Ya da Mike West gibi biri," dedi Sloan. "Charlie Pope'tan bir robot yaptıklarına inanamıyorum, sonra da gidip kendine bir beyin *buldu*. Bilirsiniz, onu *yönetecek* akıllı ve deli bir adam."

"Belki de Üç Büyükler'den birinin içeri girmeden önce tanıdığı biriydi. Bu adamlardan herhangi birinin suç ortağı var mıydı? Biriyle çalışıyorlar mıydı?"

"Bilmiyorum. Yapmaya değer olduğunu düşünüyorsanız, Anderson'a tüm o eski kayıtları çıkarttırabilirim."

"Değer. Hiçbir şeyi kaçırmak istemeyiz."

"Onu arayacağım. On dakika içinde. Şimdi tuvalete dönmem gerek."

LUCAS dizlerini kaldırdı ve çizim defterini ona dayadı, boş sayfaya baktı. Tekrar telefona sarıldı, Mike West'in peşine düşen BCA elemanı Shrake'i aradı. Shrake ilk çalışta telefonu açtı.

"Onun kokusunu bile alabildin mi?" Lucas sordu. "Kokusunu bile almadım."

"Geçmişi nedir? Bütün ülkeyi dolaşıyor mu, yoksa yakınlarda mı kalıyor?"

"Burada bir ailesi var ve genellikle buralarda bir yerlerde olduğunu söylüyorlar," dedi Shrake. "Zaman zaman batıya gittiğini biliyorlar. Washington, Oregon, California."

"Bak, Minneapolis ve St. Paul'u ve tüm banliyöleri ara. Onlara sokakları taramamız gerektiğini söyle, bu artık büyük bir öncelik. Bu Charlie Pope'u bulmakla eşdeğer."

Karalama defterine şöyle yazmış,

1. DNA
2. Minneapolis, Mankato'da ölümler
3. John's Hapishanesi
4. Rochester'da pozitif görsel kimlik, pozitif telefon kimliği
5. Austin'deki anne, bölgede çalışmış, Temmuz'da görülmüş
6. Owatonna'da çalıştı; orada biriyle tanıştı mı?
7. Rice, Faribault barına gidiyor.
8. Pope, Ignace'a Sınır Sularında birini öldüreceğini söyledi.

Charlie Pope gibi biri Sınır Suları hakkında nasıl bir şey bilebilir ki? Pope bir pikap adamıydı, kano adamı değil. Yine mi ikinci adam? Kendini düşünmeye zorlamak zorundaydı *ya da kadın*.

ALEVE'LER ETKISİNİ GÖSTERMEYE BAŞLAMIŞTI. Kendini sandalyeden itti, bir Minnesota yol haritası buldu ve açtı. İkiz Şehirlerin güneyindeki ana otoyollardan oluşan bir haç çizerseniz, Charlie Pope'un dünyasını kapsayacağınızı fark etti.

Pope, Angela Larson'ı haçın kuzey noktasında, Minneapolis'te I-35'ten birkaç mil ötede öldürmüştü. Minneapolis ile Iowa sınırının tam ortasında, I-35 üzerinde bulunan Owatonna'da yaşıyordu. Orası merkez noktaydı. Austin, Minnesota'da büyümüştü, Iowa sınırından sadece birkaç mil ötede ve I-35'in çok doğusunda değildi. Burası güney noktasıydı.

Haçın doğu-batı kolu Owatonna'dan geçiyor, doğuda telefon görüşmesi yaparken görüldüğü Rochester, batıda ise Rice'leri öldürdüğü Mankato yer alıyordu. Her üç kasaba da 14. otoyolla birbirine bağlanıyordu.

Aslına bakarsanız, neredeyse mükemmeldi. Ortasında Owatonna olmak üzere dört şehri birbirine bağlayan bir daire çizdi. Otoyollarla birlikte daire, bir tüfek dürbünündeki artı işaretine benziyordu.

HARİTAYI üst kattaki eskiz defterine geri taşıdı:

9. Maruz kalmayı sınırlandırmalı; kısa yolculuklar?
10. Tek başına hareket edemeyecek kadar aptal; ikinci adam olmalı
- ...

Lucas bir an için (10)'u düşündü, sonra ekledi,
... kim bilir Üç Büyükler.

Banyoya girip tıraş oldu; ılık su iyi gelmişti ama burnu hâlâ kanla tıkalıydı ve sadece tek taraftan nefes alabiliyordu. Lanet olası Clanton...

Duştayken Pope'un kendi çemberinde olduğuna karar verdi. Kesin değil ama yüzde 80. Bir yerlerde, belki yüz mil genişliğinde kaba bir çemberin içinde. Sirtına vuran suyla hesap yapmaya çalıştı. 7.800 mil kare gibi bir şey, diye düşündü. Mısır ve fasulyeden oluşan 7.800 mil karelik alanda bir sürü tavşan deliği vardı.

Başından aşağı su dökülürken, *umutsuz bir umut mu* diye düşündü. Sonra da *fasulye mi* diye düşündü.

Duştan çıktı, havluyla kurulandı, yatak odasına döndü ve vaka raporlarını gözden geçirdi. Pope'un aramasından sonra Ruffe Ignace'la konuştuklarında, Ignace birkaç kez Pope'un söylediği her şeyi "kelimesi kelimesine" not ettiğini söylemişti. Kendi kesinliğini vurgulamıştı.

Lucas raporun içinde Ignace/Pope konuşmasının dökümünü buldu ve **g ö z** gezdirdi. Tutanağa göre, Pope *umudunu yitirmiş* sözcüklerini kullanmıştı. Bu sözcükler Lucas'ın beynini kurcalıyordu çünkü onları Bernard Cornwell'in Richard Sharpe romanında görmüştü. Romanda bu sözcükler, bir kuşatma sırasında bir şehir duvarındaki gedige ilk saldıranlar olmak için gönüllü olan bir grup adamdan bahsediyordu. Hayatta kalanlar aksi takdirde imkansız terfiler aldılar . Ama hayatta kalmaları da pek olası değildi.

Lucas şortunu ve tişörtünü giyip çalışma odasına gitti ve *Oxford Ansiklopedik İngilizce Sözlüğü*'nü açtı. *Forlorn hope* tam olarak "zayıf bir umut" ya da "umutsuz bir girişim" anlamına geliyordu.

Sözlüğü kapattı: Gerizekalı Charlie Pope bu deymi tam olarak kullanmıştı. Ve başka bir şey... Merdivenlerden geri koştu, hala sözlüğü taşıyordu ve Ignace'ın

transkript. Pope beyzbol *sopasını* "her ne ise" tarlasına attığını söylememiş miydi?

Lucas cümleyi buldu. Evet, atmıştı. O her neyse *fasulyeydi*.

Charlie Pope tüm hayatını soya fasulyesi denizinde geçirmişti ve bir soya fasulyesi tarlasının yanında durduğunda neye benzediğini bilmiyor muydu? *İşte bu* aptalcaydı, Charlie Pope'tan beklenebilecek bir şeydi.

Tutanağı tekrar gözden geçirdi. Kullanılan dil Charlie Pope'tan bekleyeceği türdendi, "umutsuz umut" hariç. Ve düşününce, Ruffe onu *jiletten* söz ederken yakalamıştı. Belki de kayış demişti ve Ruffe yanlış yazmıştı.

Sözlüğe geri dönelim: *strop* "jiletleri keskinleştirmek için kullanılan deri şerit" anlamına geliyordu. Hah. Yine hassasiyet. Ruffe'la konuşması gerekecekti.

Giyinmeyi bitirdi, güzel görünümlü Versace mavi bir takım elbise ve kravat, ince bir Hermès kravat, içine küçük kahve renkli kuyruklu yıldızlar dokunmuş mavi baldır üstü çoraplar ve yumuşak siyah İtalyan mokasenleri seçti. Aynada kendine baktı, cebinden bir güneş gözlüğü çıkardı ve gülümsemeye çalıştı.

Lanet olası Jack Nicholson, diye düşündü. Daha uzun boylu ve daha yakışıklı olması dışında. Kapıdan çıkarken ısıklık çalmaya çalıştı ama dudaklarını büzdüğünde yüzü acıyordu.

RUFFE IGNACE iki büyük telefon görüşmesi yaptı.

İlki Davenport'tan gelmişti. Ignace, Minneapolis'in korkunç Belediye Binası'nın bodrumunda oturmuş New York Yankees -kendi takımı- hakkında bir şeyler okuyordu ki telefonu çaldı.

Davenport: "'Forlorn hope' ve 'razor strop' dediğine emin misin?"

"Hey. Sana kelimesi *kelimesine* kaç kez açıklayacağım?" Ignace sordu. "Söylediği buydu."

"Ama belki de strop yerine strap demiştir."

"Bana strop gibi geldi. Strop'un ne olduğunu bile bilmiyorum. Bileme taşı gibi bir şey, değil mi?"

"Hayır, daha çok kayış gibi."

"Strop, kayış, sen neden bahsediyorsun?"

SONRA, ikinci arama.

Ignace Altıncı Cadde boyunca yürüyordu, gazeteye doğru geri dönüyordu, Ruffe's Radio çalışıyordu: *Sersemi olduğumu sanıyordum, lanet olsun, bu ceket dört yüz dolar. Sokak arabalarını neden ana caddenin ortasına koyduklarını merak ediyorum, böylece tüm kasaba için trafiği mahvediyorlar mı? Şu sıksa hatuna bak, acaba bulimik mi? Bulimik görünüyor, ekşi görünüyor ... Macallister'ın ne kadar kazandığını merak ediyorum, iki bin olamaz, değil mi? Belki bir yüzlük daha istemeliyim, incelemem ne zaman, en son ne zamandı? Martta mı? Gotawaytogo. .*

İşte böyle. Cep telefonu çaldığında, bir sokak köşesinde durmuş, YÜRÜYÜŞ ışıklarını izleyerek kendi kendine mırıldanıyordu. Cebinden çıkarıp açtı:

"Ignace."

"Roo-Fay ... benim." Kaba bir fısıltı. Soru yok.

"Bay Pope? Siz misiniz?" Ignace'ın arka cebinde bir muhabir defteri vardı. Defteri çıkardı, yanlamasına en yakın binanın duvarına doğru yürüdü ve kaldırıma oturdu, cep telefonu sağ omzuyla kulağı arasına sıkışmıştı. "Numaramı nereden buldun?"

"Gazeteyi arayıp polis olduğumu ve acil bir durum olduğunu söyledim, onlar da bana senin cep telefonunu verdiler. Doğruyu söylüyordum: Acil bir durum, tamam mı?"

"Ne?"

Pope güldü. "Onu yakaladım."

Ignace bir an için bağlantıyı kuramadı ve tekrar, "Ne?" dedi.

"Onu yakaladım. Bir sonraki."

Ignace not almaya başladı. "Kimi?"

"Carlita Peterson. Üç haftadır onu izliyorum. Onu arabama bindirdim ve şimdi yola çıkıyorum, onu otuz beşinci yoldan ormanın derinliklerine götürüyorum. Orada boş bir kulübe var, kamp yapabilirsin."

"Ah, Tanrım, dostum, durmalısın. Durmalısın ..."

"Durmayacağım, Roo-Fay," dedi fısıldayıcı. "Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Bu gece onunla biraz zaman geçireceğim."

nişastasını çıkaracağım. Sonra onu yarın ormana atacağım, bir dakikalık bir avans vereceğim - bakmayacağım da, hangi yöne kaçtığına bakmayacağım. Sonra usturamla dışarı çıkacağım. Belki kaçır." "

"Ah, Tanrım . . ."

"Diğer kadını ben buna sürükledi; üç gündür ereksiyon halinde dolaşıyorum, konuşma şekli beni çıldırtıyor. Ama bu bir süreliğine düzeltir. Hani seviştikten sonra bir süre daha sevişmek zorunda kalmazsın ya? Bu seferkini yaptıktan sonra, kadını almak konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Ah, Tanrım. . ."

"Hey, sakın bana bunu düşününce taşaklarının karıncalanmadığını söyleme."

"Dinleyin, Bay Pope. Lütfen. Bırakın onu. Hadi, yardım almalısınız, lütfen bırakın gitsin. Ne istersen yazarım, tüm hikayeni yazarım, ne söylemek istersen, eğer gitmesine izin verirsen ..."

"Hey, siktir git, Roo-Fay. Tüm bunlar için çok geç. Ama sana şunu söyleyeyim, bugünün geri kalanında ve bu gecenin tamamında bizi bulabilirsin. Onu yarın sabaha kadar yapmayacağım; ama gideceğim süre bu kadar. Bunu polisler söyle."

Klik.

IGNACE bir an telefona baktı, sonra kendini yukarı itti, bilinçsizce pantolonunun paçalarını sıvadı, birkaç adım attı, sonra koşmaya başladı, kolları havada, bir elinde not defteri, diğerinde cep telefonu, gazeteye kadar koşabildiği kadar koştu, yol boyunca vızıldadı: *Adamım, adamım, Tanrım, adamım.*

CAROL kafasını Lucas'ın ofisine soktu ve, "Eğer burnun konuşamayacak kadar ağrıyorsa, Rufus adında biri telefonda. *Star-Tribune*'den bir muhabir olduğunu ve acil olduğunu söylüyor."

Lucas telefonu açtı: "Davenport."

"Az önce beni aradı," diye ağzından kaçırdı Ignace. "Bir dakika önce. Cep telefonumdan."

"Ah, kahretsin. ." dedi Lucas.

"Adı Carlita Peterson olan bir kadını kaçırdığını söyledi, bir dakika, bir dakika, aradığı numarayı aldım ..."

Lucas ayağa kalktı ve Carol'a bağırdı, "Bir telefon numarasına ihtiyacımız olacak. Dave'i bağla, Dave'i bağla."

Ignace, "Hazır mısın? İşte burada."

Numarayı okudu ve Lucas Carol'a bağırdı, o da "Dave arıyor..." diye karşılık verdi.

Lucas telefona geri döndü: "Bu kadını çoktan yakaladığını mı söyledi?"

"Öyle dedi. Onu kuzeye götüreceğini ve bir süre onunla sevişeceğini, sonra da yarın sabah onu serbest bırakıp usturasıyla avlayacağını söyledi."

"O olduğuna emin misin?"

"Geçen seferkiyle aynı adam."

Carol bağırdı, "Carlita Diaz Peterson, Northfield. Bu bir cep telefonu. Adres geliyor."

Lucas bağırdı, "Şerifi bağlayın. Sanırım Rice County ama Dakota da olabilir. Evine birini gönderin. Telefonculara söyle, aradığında cep telefonunun yerini öğrenmek istiyorum."

IGNACE'E GERİ DÖN, telefon: "Ofisinde misin?" "Evet."

"Orada kal. Elimden geldiğince çabuk geleceğim. Bir dizgiye ihtiyacım olacak."

Ignace, "Sen buraya gelene kadar hazır olur," dedi. Birdenbire pislik kişiliğini terk etmiş ve sesi endişeli bir insan gibi çıkmıştı: "Tanrım, Davenport, kızın arabasında olduğunu ve çoktan kuzeye gittiğini söyledi."

LUCAS kooperatif ofisinin numarasını tuşladı ve Ray Reese ile konuştu: "Çoraplarını yukarı çek. *Star-Trib* muhabiri Charlie Pope'tan bir telefon daha aldı; Northfield'dan bir kadını aldığını ve arabasında Sınır Suları'na doğru gittiğini söylüyor. Kanalin tetiğini çek. Hemen."

"Bekle."

On saniye sonra Reese geri döndü: "Yapıyoruz. Başka bir şey var mı? Nereden başladığını biliyor musun?"

"Bir dakika içinde alacağım. Herkese Pope'un kadını çoktan aldığını söylediğini söyle. Onlara şunu söyle: Onu yakaladığını söylüyor, eğer onu kaçırsak kadın ölecek. Onlara dikkatli olmalarını söyle."

TELEFONU ahizeye geri attı ve ellerinin terden kayganlaştığını fark etti: bu pek sık olmazdı. Kalktı ve ofisten çıktı: Carol telefondaydı. "Nereden geldi? Nereden geldi?"

Carol onu başından savdı.

Ofisten çıktı, koridorda on adım yürüdü ve sonra geri döndü, hareket etmek için endişeliydi, "Nereden geliyor?" diye homurdandı.

Not alıyordu, sonra telefonu kulağından çekti: "Burnsville'deki bir cep telefonundan geldi." Burnsville, metro bölgesinin güney tarafında büyük bir banliyö idi: Pope, Lucas'ın oturduğu yerden on beş milden daha az uzaklıktaydı.

"Lanet olsun. Eğer kuzeye gidiyorsa. Otuz beş E ya da Otuz beş W yolunda olabilir."

"Ya da şehir sokaklarında," diye önerdi Carol.

"Evet. Burnsville'i ara. Onlara bunu söyle. Her şeyi ortaya çıkar."

Haritaya geri döndü. Pope I-35'in herhangi bir kolundaysa, Minneapolis ya da St. Paul'ün şehir merkezinden geçiyor olmalıydı. Ama bu iki bölge arasında on dakika vardı ve Pope I-494'ün doğusuna ya da batısına da gitmiş olabilirdi.

Pope tam da yön konusunda en az bilgi alabilecekleri yerden aramıştı. Ama kuzeye gidiyorsa, İkiz Şehirler'in kuzeyine ulaştığında olasılıklar tekrar daralıyordu. En belirgin rota I-35'in kuzeyi olabilirdi ama kuzeye giden başka ana bağlantılar da vardı.

Eğer kuzeye gidiyorsa. Daha önce hiç kuzeye gitmemişti.

Lucas o sabah Minnesota haritasına çizdiği hedef tahtasını düşündü. Telefona döndü ve kooperatif ofisindeki Reese'i aradı: "Ray, dinle. Burnsville'den aradı. Bu, kuzeye gidiyorsa metro bölgesinde olduğu anlamına gelir, bu nedenle arama alanını seyahat edebileceği kadar hızlı bir şekilde kuzeye taşıyın. Sonra, şebeke

Set, güney ucundaki tüm önemli noktaları aramanı istiyorum. Kuzeye gideceğini söyleyip dururken bizimle dalga geçiyor olabilir. Evini diğerleriyle birlikte terk etmedi ve syleyebildiğim kadarıyla Pope Sınır Suları hakkında hiçbir Şey bilmiyor. O yüzden güneydeki insanlara orada olabileceğini söyleyin. Kuzeye gittiğini düŐündükleri için gevŐememelerinin çok önemli olduğunu söyle..."

"Bunu beş dakika içinde çıkarabilirim." "yle yap."

Carol kafasını ofisten içeri uzattı: "İki arama-Northfield polisi ve Ruffe Ignace, Şu muhabir ..."

"İkisini de istiyorum. nce bana Northfield'ı ver."

Telefonunu eline aldı ve bir ses, "Ajan Davenport, ben Northfield'dan Jim Goode. Peterson'ların evinde bir araba bulduk ve durum pek iyi görünmüyor. Bu sabah işe gelmedi. St. Olaf'ta seramik ğretmeni ve adamlar evinin penceresinden baktıklarında mutfak zemininde kesilmiş bir ip görmüŐler. Bunu olası neden olarak görmüŐler, içeri girmişler, evin boş olduğunu söylemişler ama mutfak zemininde kurumuş kana benzeyen bir leke var, fazla değil ama bir leke ve o kesik ip."

"Evi mühürleyin," dedi Lucas. "Olay yeri ekibimizi göndereceğim..."

"Orası Şimdi mühürlendi. Bütün adamlarımızı çağırıyorum, sokakları biz temizleyeceğiz ve Şerif de bölgeyi yönetecek."

"Sakin vazgeçme, hâlâ orada olma ihtimali var."

Goode, "O Őerefsiz, Carlita Peterson'ı ldrdyse, artık l bir adamdır," dedi.

"Onu tanıyor musun?"

"Evet, biraz. İyi bir bayana benziyordu."

"AŞağı geliyorum," dedi Lucas. "nce konuşmam gereken bir adam var, birkaç saat sürebilir."

IGNACE ÇIKTI: "Dinle, buraya koşmak yerine elimde Microsoft Word'e kesip yapıŐtırabileceđim ve sana gnderebileceğim bir konuşma metni var. Bir dakika içinde elinizde olur."

"Öyle yap," dedi Lucas. "Bunu kendim düşünmeliydim. İşte adres..."

Beş saniye arayla ÜÇ KEZ KONTROL ETTİ ve sonra belge geldi. En üstte: "Bu kelimesi kelimesine doğrudur."

Lucas, Pope ve Ignace arasındaki konuşmayı baştan sona okudu. Pope yarın sabaha kadar vakitleri olduğunu söylemişti. O zaman biraz zaman. Fazla değil ve yalan söylüyor olabilir. Yine de bir şansları vardı.

Belgeyi yazıcıya gönderdi, sonra tekrar dile baktı, ilk görüşmeden çıkardığı türden şeyler aradı. Aklına özellikle önemli görünen bir şey gelmedi. Pope kadının arabasında olduğunu söylemişti, bu da bir sedan ya da coupe olduğunu, ama bir pikap ya da SUV olmadığını gösteriyordu. Bu da kuzeye giden araçların yarısını eliyordu... tabii yalan söylemiyorsa. Pope "gidiyorum" demişti.

Burnsville'den mi ayrılıyordu? Saklandığı yer orası mıydı? Büyük bir kasaba, büyük bir banliyö. Etrafta bir sürü insan var.

Büyük olasılıkla, diye düşündü Lucas, Pope o bölgeden ayrılacağını kastetmişti, o anda ayrılacağını değil. Carol içeri girdiğinde Lucas hâlâ bu konuşmayı düşünüyordu: "Az önce Kanal Üç aradı. Şebeke alarmini polis muhabirlerinden duymuşlar. Önümüzdeki on dakika içinde herkes duyacak. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Onlara şu anda yorum yapamayacağımızı söyle. Peterson'ın adını öğrenebildiler mi?"

"Hiçbir şey söylemediler."

Lucas ayağa kalktı, spor ceketini aldı. "Onları oyala. Onlara benden izin almadan konuşamayacağını ve arabamın içinde bir yerde olduğumu söyle. Nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Peki nerede olacaksın?"

"Northfield. Telefonda olacağım," dedi Lucas.

"Araba kullanabilecek misin?"

"Ha?"

"Burnun, yüzün. Pek iyi görünmüyorsun."

"Hayır. Ben iyiyim. Birkaç Alev daha, bugünlük iyiyim." Burnuna dokundu, geçici bir itme hareketi yaptı ve yüzünü buruşturdu. On dakika boyunca bunu unutmuştu.

Kooperatif merkezinde durdu, dolap büyüklüğünde bir odada üç adam, üç bilgisayar ve üç telefon vardı. Lucas, "Muhtemelen bir sedan ya da coupe. Beyaz, belki bir Olds."

Hepsi başını salladı ve o da kapıdan çıktı.

ARADA BİR Carlita Peterson hem enerjisini hem de açısını toplayıp arka koltuğa iyi bir yumruk atıyordu. Yüzüstü yatıyordu ya da yatmıştı ve onu orada, çaresizce, tekmelemeye çalışırken, ipin onu kestiğini hissederken düşünmek sertleşmesine neden oluyordu.

Gücü biliyordu.

Koridordaki Tanrılar her zaman bunun en iyi kısmı olduğunu söylerdi. Öldürmek ve acı çekmek iyiydi ama onların gözlerinin içine bakıp gücü hissettiklerini bildiğinizde ...

Onu günün geri kalanında saklayacak, bu gece dışarı çıkaracaktı, tıpkı Ruffe'a söylediği gibi. Ve yarın sabah... İhtiyacın her zamankinden daha güçlü bir şekilde üzerine geldiğini hissedebiliyordu. Koridordaki Tanrılar ona bundan, güç ve ihtiyacın birbirine bu kadar sıkı sıkıya bağlı olduğundan, yaklaşmakta olan coşkudan bahsetmişti.

BİR GECE Millie Lincoln'ün evine dönerken Mihovil, "Sherrie senin çok yakın bir arkadaşın mı?" diye sordu.

"Şey... evet. Sanırım," dedi. "Yani, sen etrafta olduğun için artık pek takılmıyoruz ama eskiden takılırdık, bilirsin işte. Takılırdık."

"Sanırım bizi sevişirken izliyor."

"Neyi?"

"Geçen gece geldiğimde oyun odasına döndük ve seviştik, sonra dinleniyorduk ve kapıda bir ışık gördüm. Bir dakika sonra arkama baktım ve gitmişti. Işık yoktu. Birkaç dakika sonra ışığı tekrar görüyorum. Sadece küçük bir nokta. Sonra tekrar yapıyoruz ve ışık görmüyorum."

"Neydi o?" Millie meraklanmıştı.

"Kapıda çok küçük bir delik var, çivi deliği gibi, tam ortasından geçen çubuğun altında. İşimiz bittiğinde, sen ve Sherrie mutfaktayken, delikten bakıyorum. Hepiniz

ama yatağın her yerini görebilirsiniz. Sanırım ışık olmadığında izliyor. Işığı görebildiğiniz zaman, gözü delikte değil demektir."

Millie pembeleştiğini hissedebiliyordu. Cadı. Ne görüyordu? Geçen sefer ne yapıyorlardı? ? Millie bunu düşündü ve biraz daha pembeleşti.

"Neden bir şey söylemedin?"

"Şey, emin değilim. Ve siz arkadaşsınız. Ve onun izlediğinden de emin değilim. Ama sanırım izliyordu."

Şimdi bir öfke dalgası. "Lanet olsun. Bunu hemen şimdi halledeceğiz." Biraz daha hızlı adımlarla dışarı çıktı.

"Bekle, bekle, bekle. . . ." dedi Mihovil. "Belki bu gece bırakırız."

"Ne?"

"Ne zararı olabilir ki? İzliyor, bir şey yapmıyor. Delikten fotoğraf çekemezsin. Erkek arkadaşı yok, sadece eğleniyor."

"*Hoşuna* gitmiş gibi konuşuyorsun."

"Şey ..." Omuz silktili ve sırtıttı. "Belki de hoşuma gitmiştir..."

"*Tanrım*, Mihovil..." Ama aslında onun bu yorumu küçük bir heyecan yaratmıştı. O gece, onlar bu işi yaparken, Millie'nin gözü kapıdaydı ve bu da gözlüklerini takması gerektiği anlamına geliyordu, çünkü bkz. ve küçük nokta olmadan Onlar. Olur mu Sherrie şüpheli olabilir miydi? Millie bilmiyordu ama o küçük noktanın orada olup olmadığını görmek istiyordu ve yatak odasına girmeden önce Mihovil, hesapladıkları oturma odasındaki masa lambasını dikkatle yakmıştı

ışığı sağlayacaktı.

Ve Millie minik ışığın ona göz kırptığını gördü. Bu kez, biraz heyecanlanmaktan daha fazlasını yaptı: Mihovil başını kalçalarının arasına koymuş, başını yastığa dayamış, gözleri ışığı izleyecek kadar açılmıştı ve ışık yanıp söndüğünde - Sherrie izlemeye başladığında - Millie o kadar yoğun bir heyecan hissetti ki buna dayanabileceğinden emin değildi.

Bir kez haykırdı, bir kez daha haykırdı ve Mihovil'in söylediği gibi topuklarının yatağa vurduğunu hissetti, *gerçekten* içine girdiğinde ve sonra bir orgazm beynini bir tsunami gibi yuvarladı. Daha önce hiç duymadığı bir ses çıkardığını hatırlayabiliyordu,

ve sonra varlığının ortasında Mihovil'in dilini hissetmekten ve kendi benliğinin sönmesinden başka hiçbir şey yoktu ...

LUCAS işe kamyonetle gitmişti, çünkü yumuşak sürüş kırık burnuna daha iyi geliyordu. Şimdi flaşörü tavana taktı, gösterge panelindeki navigasyon sistemine Carlita Peterson'ın evinin adresini girdi, I-35'teki trafiği çok hızlı kesti ve St.

Trafik seyredildiğinde, yolcu ayağına uzandı ve evrak çantasını karıştırarak Ignace'ın Pope ile yaptığı konuşmanın metnini aradı. Belgede bir yerde, bir şey tam olarak doğru değildi. Ne olduğundan emin değildi: sadece bir titreşim.

Tutanağı buldu, kâğıdı başparmağıyla direksiyonun ortasına sıkıştırdı ve tekrar okudu. Bu sefer titreşim yoktu. Ama ilk okuduğunda bir şey fark etmişti.

Cep telefonuna sarıldı ve Sloan'ı evden aradı: "Pope aradı ve Northfield'dan Carlita Peterson adında bir kadını aldığını söyledi. Onu kuzeye götüreceğini söyledi."

"Ah, hayır." Öksürük. "Tam olarak ne söyledi?"

Lucas tutanağı okurken gözlerini kâğıtla içinden geçmekte olduğu trafik arasında gezdiriyordu. Sloan, "Öğren... boş ver. Eğer ev Carlita Peterson'a aitse, bu muhtemelen onun bekâr ya da boşanmış olduğu ve yalnız yaşadığı anlamına gelir. Bu üç bekar insan demek. Rice'ın barlara gidip kadın aradığını biliyoruz, Larson da işten çıktığında Chaps'e giderdi. Bahse girerim onları barlarda ya da bir tür sosyal aktivitede tavlıyordur..."

LUCAS BUNU DÜŞÜNDÜ: Northfield, I-35'in hemen dışında bir üniversite kasabasıydı ve Adam Rice'ın Rockyard'da vakit geçirdiği Faribault'dan çok uzakta değildi. Lucas'a bir cinsel avcının Faribault'da takıldığı söyleneşeydi ve bir sonraki saldırısının nereye olacağını tahmin etmesi istenseydi, Northfield'ı tahmin edebilirdi. Birkaç bin üniversiteli kız kolay bir av olabilirdi ve üniversite kentinin

Öğrenci ve çiftlik barları, kafeler ve mağazalar sinsice dolaşmak için bolca kamuflaj sağlayacaktı.

"Buna inanırım," dedi Lucas Sloan'a. "Dinle: Larson'ın eşcinsel olma ya da eşcinsel bağlantıları olma ihtimali var mı?"

"Kimse bir şey söylemedi. Bir erkek arkadaşı vardı. Ne düşünüyorsun?"

"İkinci adamı düşünüyorum -ya da ikinci kadını," dedi Lucas. "Ya kadın onları tavlıyor ve Pope da öldürüyorsa? Kimse onu bir barda göremez. Eğer kadın araba kullanıyorsa, kimse onu arabada göremez."

"Evet, ama aynı argümanı bir erkek için de kullanabilirsin - heteroseksüel bir erkek olarak kadınları ya da bir gey olarak erkekleri tavlarsın."

"Ama kimse Larson'ı Chaps'te erkeklerle takılırken görmedi," dedi Lucas. "Bana verdiğin kâğıtta çoğunlukla barmenle sohbet etmek için içeri girdiği yazıyordu. Ve bir kadın bir erkekten çok başka bir kadınla dışarı çıkmaya ya da arabaya binmeye meyillidir."

"Etrafı bir arayayım," dedi Sloan. "Soru soran birkaç adam bulacağım."

"Şu anda üniversitelerle bağlantılı iki kişi var. İkisi de kadın. Biri öğrenci, diğeri öğretmen."

Sloan bir süre düşündükten sonra, "Bunda pek bir şey göremiyorum" dedi. "Ben de öyle ama bir düşünsene," dedi Lucas. Ve neredeyse bir

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Kaburgamı kıracağımı düşündüren öksürük nöbetleri geçiriyorum ama kendimi çok kötü hissetmiyorum. Belki yarın dışarı çıkarım..."

LUCAS yola çıktığında dikkatinin dağıldığını, aynı anda hem kitap okumaya, hem telefonla konuşmaya, hem de araba kullanmaya çalıştığını fark etti. İki şerit arasındaki beyaz çizgide hızla ilerliyordu ve hâlâ yüzün üzerinde bir hızla gidiyordu. Suçluluk duygusuyla sol şeride geri döndü; diğer sürücüler cep telefonu ile konuşurken görmekten nefret ediyordu. . .

Ve lanet olsun! Transkriptte ne bulmuştu? Aklına yapış yapış eski bir şarkı gibi bir şey takılmıştı ve bunu düşünmeden edemiyordu. Belirgin bir şey değil, ince bir şey.

Lexus'u yüz hızda tuttu; daha hızlı giderse kamyon dengesizleşecekti. Bu şekilde, ofisinden Northfield'a yarım saatten biraz fazla bir sürede varabildi. GPS haritasını takip ederek I-35'ten 19. Otoyol'a indi, Malt-O-Meal fabrikasının yanından geçti, köprüyü geçti ve Division'a kadar uzun bir blok çıktı, Division'dan sağa, Yedinci'den sola döndü ve solda, akçaağaçların arasında duran küçük, mavi-gri fıçı tahtası bir evin önünde iki polis arabası görene kadar yükselen uzun bir tepeye çıktı.

Birkaç polis bir arabaya yaslanmıştı ve o kaldırıma yanaşırken dönüp kamyonetine baktılar. Motoru durdurdu, flaşörü çekip yolcu koltuğuna fırlattı ve yola doğru yürüdü. Evin hemen arkasında harap bir müstakil garaj duruyordu ve yan kapının yanında bir yığın dekoratif huş ağacı odunu yığılmıştı.

"Davenport mu?" diye sordu polislerden biri. "Evet, bir şey yok mu?"

Polis başını salladı. "Bilmediğin bir şey yok. Bir parça kan, bir parça ip. Pek iyi görünmüyor."

"İçeride kimler var?"

"Sadece baş dedektifimiz Jim Goode. Şef ofiste, koordinasyonu sağlıyor. Eğer içeri girecekseniz, arka taraftan girmelisiniz."

LUCAS evin arka tarafına doğru yürüdü, kısa bir tahta basamağı tırmandı ve paravan kapıdan içeri baktı. İçeride ekose gömlekli ve gri pantolonlu zayıf bir adam cep telefonu ile konuşuyordu. Lucas'ı gördü ve telefona, "Bir dakika," dedikten sonra Lucas'a, "Lucas Davenport?" diye sordu.

"Evet."

"Ben Jim Goode. Tırnaklarınızla ekranın kenarını tutarsanız kapıyı açabilirsiniz. Ev benim olduğum yere kadar kirlenmiş durumda."

Lucas kapı kolundan dikkatle kaçınarak kapıyı açtı. Mutfakta, laminat dolapları ve plastik kaplı dar, U şeklinde bir tezgâhı olan küçük bir odadaydı; yaşlılıktan sararmış ve yontulmuş çift porselen bir lavabo ve kıvrılan vinilden bir zemin.

Duvarlar gerçek sıvaydı ve her yerde saksılar vardı, birkaçında çiçekler, sardunyalar ve kesilmiş sarı güller vardı. Küçük bir

İşlemeli bir masa örtüsüyle kaplı kahvaltı masası, parlak bir pencerenin altında, her iki yanında birer tane olmak üzere iki parlak mavi sandalyeyle birlikte duruyordu. Düzen hem düzenli hem de yalnız görünüyordu. Evin muhtemelen İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma olduğunu ve en son yetmişli yıllarda güncellendiğini düşündü.

Yerde bir ayak uzunluğunda, mor-siyah kan renginde bir leke vardı. Biri içine basmış ve bulaştırmıştı. Çok fazla kan değil, diye düşündü Lucas: burnuna aldığı darbeye kaybettiğinden daha az. Mutfağın diğer tarafında, brandaları bağlamak için kullanılan sarı plastik ipten bir kıvrım vardı. Goode cep telefonuna, "Sanırım artık onları daha uzağa götürmeliyiz," diyordu. Uh- huh. En azından o kadar uzağa. Dakota da bu taraftan aşağı itmeli. Tamam. Belki Otoyol Devriyesi'ni deneyebiliriz. Uh-huh. Tamam. Davenport şu anda burada, hemen dönerim."

Telefonu kapattı, elini uzattı ve Lucas elini sıkarken, "Köy yollarında bulabileceğimiz herkes var. Eğer onu gerçekten avlayacaksa ve bunu buralarda yapacaksa, etrafta dolaşıyor olmalı. Pope ve Peterson'ın fotoğraflarını indirdik, birkaç yüz tanesinin fotokopisini çektik ve St. Olaf ve Carleton'dan öğrenciler arabalarıyla çıkıp yirmi mil içindeki her yere broşür dağıtıyorlar."

"Umarım kimse Pope'a rastlamaz."

Goode, "Dükkanlara ve telefon direklerine halka açık afişler astıkları yerler dışında üçerli gruplar halinde dışarıdalar, o zaman da ikişerli oluyorlar," dedi. "Herkesin cep telefonu var."

"Harika," dedi Lucas. Ve öyleydi de -birileri hızlı hareket ediyordu. "Peki ya burası?"

Goode işaret etti: "Kan ve ip. Elimizdeki tek şey bu ama bu gerçekten kan, çikolata şurubu falan değil. Oldukça kuru ama tamamen değil, yani muhtemelen bu sabah almış." Hızlı ve gergin bir şekilde konuşuyordu, kelimeler ağzından dökülüyordu. "Burada kimsenin olmadığından emin olmak için evi kontrol ettik. Kontrol dışında dışarı çıkmadık. Olay yeri inceleme ekibinizin ..."

Lucas, "Pope'a ya da yanında ikinci bir kişiye ait izler bulabilirler ama Peterson'ı bulmamıza yardımcı olmazlar," dedi. "Dikkatli olmalıyız."

Ama kişisel kayıtlarını incelemek istiyorum. Kredi kartı faturaları, bu tür şeyler. Böyle bir şey gördünüz mü?"

"İkinci yatak odasında küçük bir ofis var." Goode koridoru işaret etti.

"O zaman ben de orada olacağım," dedi Lucas. "Peki ya Peterson? Bekâr mı, boşanmış mı? Çocukları var mı?"

"İki yıl önce boşandı. Çocuğu yok. Eski kocası lisede öğretmen."

"Onu kontrol ettin mi?"

"Aramanın Minneapolis'teki muhabirimize ulaştığı sırada, fizik dersinin yarısındaydı. Bu bir taklitçi değil."

"Peki ya Peterson? Yakışıklı mı? Şehir dışına çıktı mı?"

"Oldukça ortalama görünümlü, kırk yaşında, biraz kilolu ... Bekle bir dakika. Bir fotoğraf var." Mutfak tezgâhına doğru bir adım attı, bir kâğıt parçasını itti ve bir fotoğrafı işaret etti. "Ona dokunmuyoruz, çünkü Pope'un çekmiş olabileceğini düşündük. Yanında getirmiştir. Ama bu o."

Kahverengi saçlı, kare şeklinde çenesi biraz yukarı kalkık, doğrudan koyu renk gözleri olan bir kadın.

Lucas fotoğrafa bakarken Goode devam etti: "Şehre gidip gitmediğini bilmiyoruz. Boşanalı iki yıl oldu, o yüzden etrafa bakınıyor olabilir."

"Tamam. Bu çok önemli, çünkü Pope'un öldürdüğü herkes bekârdı ve en azından biraz şehir dışındaydı," dedi Lucas. "Üçünün de ortak noktası olduğunu bulabileceğimiz tek şey bu. Birkaç adam bul, komşularla konuş, Carleton'daki insanlarla konuş. Kiminle takıldığını, arkadaşlarının kim olduğunu bilmek istiyorum. Eski sevgilisiyle konuşmak istiyorum. Onları buraya getirebildiğiniz kadar çabuk yapmak istiyorum. . . Ya da buraya değil ama yakın bir yere."

Goode, "Ben bir şeyler ayarlarım," dedi. Cebinden bir takvim çıkardı, bir kart çıkardı ve üzerine bir şeyler karaladı. "Cep telefonum. Aklına tek bir şey gelirse beni ara, hemen dışarıda, sokakta komşularla konuşuyor olacağım."

"Tamam."

Lucas arkasını dönüp bir adım attı ve sonra Goode, "Şansı nedir?" diye sordu.

"Adamım" Lucas başını iki yana salladı. "Eğer adam doğruyu söylüyorsa ve kız hâlâ hayattaysa? Yüz de bir diyebilirim. Onu, kızı taşıırken yakalamamız gerekecek."

GOODE gitti ve Lucas Peterson'ın evindeki ofisine döndü. Çalışma masası dört dosya dolabından oluşuyordu, her biri bir diz boşluğunun iki yanında ikişer tane, diz boşluğunu kaplayan kırmızı lake bir kapı vardı. Masanın ortasında bir Macintosh dizüstü bilgisayar duruyordu ve sol tarafta küçük bir HP mürekkep püskürtmeli yazıcıya giden bir kablo vardı. Yazıcının yanında bir telefon ve bir radyo-CD çalar vardı; yağmur altında şemsiyesiyle ayakta duran ince bir kadını gösteren bir CD - *Yağmurlu Bir Öğleden Sonra için Caz* - çaların üstünde duruyordu. Toprak bir kavanozda kurşun kalemler ve tükenmez kalemler, bir şişe jenerik ibuprofen, bir Rolodex, bir kutu Kleenex, bir karalama defteri ve bir sürü sarı legal ped vardı.

Masanın etrafındaki duvarlar ucuz meşe görünümlü kitaplıklarla doluydu, boyları bir metreyi buluyordu, raflar kitaplarla doluydu. Kitaplıkların üstünde daha fazla kitap ve kâğıt, yerde de daha fazla kâğıt yığılıydı.

Ve onun kokusunu alabiliyordu. Çok değil birkaç saat önce odadaydı, parfüm sıkılmıştı, hafif bir koku, sadece leylak, menekşe ya da vadi zambağı kokusu; ormanlık, vahşi ve hafif bir şey.

Koku onu şaşırtmıştı. Bir an için alnını masanın ön kenarına dayadı ve gözlerini kapattı. Birkaç saniye geçtikten sonra ayağa kalktı, Mac'in "açma" düğmesine bastı ve karalama defterinden, not defterlerinden ve Rolodex'ten başlayarak masadaki çöpleri karıştırmaya başladı. Bir yer, bir tarih ya da bir randevu gösterebilecek her şeyi.

Birkaç ilk isimle birlikte telefon numaraları buldu, öğrenci toplantılarına atıfta bulunuyor gibi görünen yerlerle not edilmiş bazı randevu saatleri. İkinci adam öğrenci olabilir miydi? Pek olası görünmüyordu - hangi öğrenci Pope ile takılmak isterdi ki? Ama bulduğu her şeyi bir kenara koydu.

Bilgisayar açıldığında, posta programına girdi ve "kutuda", "silinmiş" ve

"gönderilenler" listeleri. E-posta adresleriyle birlikte daha fazla isim; e-postaların çoğu öğrencilerden, birkaçı fakülte arkadaşlarından, biri de Cumartesi günü MOA'ya gidip gitmeyeceğini öğrenmek isteyen kişisel bir arkadaş olduğu anlaşılan bir kadından geliyordu. Mall of America mı? Lucas'ın muhtemelen Peterson'ın eski kocası olduğunu düşündüğü, baş harfi Z olan bir adamdan yeşim ağacından kesiklerle ilgili iki e-posta gelmişti. Geri kalanların çoğu ülkenin dört bir yanına dağılmış seramikçilerden geliyordu. Amazon'dan alınmış makbuzlar, Northwest, Hertz ve Holiday Inn'den alınmış eski seyahat rezervasyonları ve çeşitli yaşam kalıntıları geri kalanı oluşturuyordu.

Hiçbir şey gözüne çarpmadı.

Dosya dolaplarını açtı: mali konularda titizdi ve bir dolapta American Express ve Visa faturalarının klasörleri vardı. Lucas bunları satır satır inceledi ve kredi kartlarını restoran gibi görünen yerlerde kullandığı birkaç zamanı not etti. Çok fazla değildi ve çoğu da eyalet dışındaydı.

Hepsini not aldı ve Goode geri aradığında hâlâ çalışıyordu.

"Marilyn Derech onun bir arkadaşı," dedi Goode. "Sokağın aşağısında, üç ev aşağıda oturuyor. İnsanlarla konuşmak için onun aile odasını kullanabiliriz. Buraya gelmelerini sağladım, şu ana kadar yarım düzine kişi geldi. Şu anda burada birkaç kişi var."

"Aşağı geleceğim. Elimde birkaç isim daha var," dedi Lucas. "Çantasını bulabildiniz mi?"

"Evin içinde fazla dolaşmamaya çalıştık ama ön odada televizyonun karşısındaki kanepenin yanında bir çanta gördüm."

"Tamam. Bana beş dakika ver."

Çantayı buldu ve karıştırdı. Yine kadının kokusu yüzüne çarptı. Tanrım, kadın çantalarıyla ilgili o eski klişe hiç bu kadar yanlış olmamıştı, diye düşündü. İçinde olta dışında her şey vardı. Bir sürü kâğıt: benzin istasyonundan alınmış makbuzlar, öğrencilerden alınmış notlar, ATM'den kırk dolarlık bir para çekme fişi, paketlenmiş kâğıt mendiller, bozuk paralar, gözlükler, bir gözlük temizleme bezi, para gözünde otuz beş dolar ve klips bölümünde biraz bozuk para olan bir hesap cüzdanı.

Çantanın dibinde araba anahtarları. Bir taş; sıradan, siyah, pürüzsüz bir bazalt taşı ve hiç de şaşırmamıştı: Hava durumu bu tür şeyleri her zaman toplardı. Ruj. Bir Dudak Çubuğu. Bir dudak nemlendiricisi daha. Biraz daha ibuprofen.

Hiçbir şey: çantayı lanet olası ön pencereden fırlatmak istedi.

Odada arkasını döndü. Az önce buradaydı ve şimdi Tanrı bilir neredeydi. Gözü mutfaktaki ocağın üzerindeki saate takıldı, oturma odasındaki kemerli geçitten geçiyordu: saate bakarken gösterge değişti ve bir dakika ilerledi.

Zamanın akıp gittiğini hissedebiliyordu.

Notlarını aldı ve aceleyle dışarı çıktı; bir polis hâlâ arabaya yaslanmıştı, tahminine göre eve göz kulak olmak için görevlendirilmişti. "Eğer içeride telefon çalarsa . . ."

"Çalmaz, şehir merkezine yönlendiriliyorlar."

"Güzel. Bu yer nerede? ?"

Polis caddenin ilerisini ve k a r ş ı s ı n ı işaret etti. "Şu beyaz ev. Şu . . . Jim orada."

Lucas, Goode'un verandaya çıkıp ona doğru baktığını gördü. Hızla o tarafa doğru gitti.

Aceleyle yukarı çıkarken Goode'a, "Lanet olası zaman," dedi. "Hiç zamanımız yok."

"Biliyorum, biliyorum. Burada altı kişi var." Goode saatine baktı. "Eski kocasını alması için merkeze bir adam gönderdik, karakoldaydı..."

"Adı ne?"

"Uh, kahretsiz-Zack?"

Zeke?" Lucas başını

salladı: "Tamam."

MARILYN DERECH korkmuş görünen tombul, sarışın bir kadındı: gözleri kocaman ve korkmuştu. Hepsi de korkmuş görünen diğer dört kadın ve tombul bir adam oturma odasındaki kanepede, sandalyelerde ve Derech'in salona getirdiği iki mutfak sandalyesinde oturuyordu.

Lucas kendini tanıttı ve isimlerini aldı: "Burada başımız gerçekten belada," dedi. "Sosyal hayatı hakkında bir şey bilen var mı? Kiminle görüşüyordu, geceleri nereye gidiyordu? Biriyle çıkıyor muydu, barlara gidiyor muydu?"

Bir anlık sessizlikten sonra kadınlardan biri elini kaldırdı. "Şehirde bir restorana gittik, şarap ve müzik var." Kadın kendini Carol Olson olarak tanıttı. Kırk yaşlarında, orta kahverengi saçlı, ince burunlu bir kadındı. "St. Paul'deki Grand Avenue'de, adı BluesBerries."

"BluesBerries'in nerede olduğunu biliyorum," dedi Lucas. "Adamlarla konuştun mu? . . ."

"Sadece gidip biraz şarap içtik ve müzik dinledik, sonra da yemek yedik... kimseyle konuşmadık."

"Sadece bir kez."

"Ben sadece bir kez gittim, ama sanırım o birkaç kez gitmişti." Sonra durdu ve bir elini dudaklarına götürdü. "Beni dinle. Onun itibarını korumaya çalışıyorum. Yukarı çıktığını *sanmıyorum*, çıktığını *biliyorum*. Orayı çok iyi biliyordu, en iyi park yerinin nerede olduğunu ve her şeyi. Orayı sevdi çünkü ilginç ve güvenli olduğunu ve Northfield'dan kimseyi orada göremeyeceğini düşünüyordu."

"Neden Northfield'dan kimseyi görmek istemesin ki? Boşanmıştı."

"Evet, ama Zach buralarda. Kimseyle çıkmıyor," dedi Olson. "Ayrıldıklarında, bunu yapan o oldu. Biraz ... daha fazlasını istedi."

"Macera mı?" Lucas sordu.

"Daha fazla bir şey," dedi Olson.

"Şirin olmaya çalışmıyorum," dedi Lucas. "Etrafa bakıyor muydu? Takılıyor muydu? BluesBerries'e mi gidiyordu, yoksa barlara mı takılıyordu? Faribault'da Rockyard diye bir yer duyan oldu mu hiç?"

Kendisini Tom Wells olarak tanıtan adam Rockyard'ı biliyordu. "Sokağın yukarısında oturuyorum, iş yerim ticari sıhhi malzemeleri satıyor-tuvalet kağıdı ve kağıdı havlu ve temizlik

Rockyard bizim hesaplarımızdan biri. Carlita Peterson'ın asla gitmeyeceği bir yer seçecek olsaydınız, işte orası olurdu."

"Ama oraya gitmemesi gerektiğini *bilir* miydi?"

"Bilirdi," dedi adam. "Oraya gitmezdi."

Ann Lasker adlı bir kadın, "Carlita'yı yabancı bir şehre götürseniz ve ona yemek yiyecek bir yer bulmasını söyleseniz, girdiği ilk kapı **ş e h i r d e k i** en iyi restoran olurdu," dedi.

"Ama belki de oraya bir macera için giderdi? Rockyard'a mı?" " Wells,

"Onun maceraları bir motorcu şeklinde olmazdı," dedi.

"Eğer bir aksiyon arıyorsa, bu belki de" -kadınlara baktı- "ne? Denizlere açılan bir tarih profesörü mü?"

Birkaçı başını salladı.

LUCAS ONLARIN ÜZERİNDE ÇALIŞTI: Nereye gitti, kimi gördü? Cevaplar "çok uzakta değil, okulun dışında da değil" şeklindeydi.

On beş dakika sonra Zachery Peterson geldi. Soluk mavi kısa kollu bir gömlek, koyu mavi bir pantolon ve kahverengi kalın tabanlı ayakkabılar giymiş, uzun boylu, çok zayıf bir adamdı. Küçük çerçevesiz gözlükler takıyordu ve lastik bir bantla bağlanmış seyrek, iki inçlik bir at kuyruğu vardı. Elleri ceplerinde düğümlemiş halde duruyordu.

Eski karısından iki haftadır haber almamıştı: "Ayda bir kez konuşurduk," dedi Lucas'a, rahatsız görünüyordu. "Boşanmayla ilgili her şeyi henüz tam olarak halledememiştik. Yavaş ilerliyordu."

"Herhangi biriyle, *herhangi* bir ilişkiden bahsetti mi?" Lucas sordu. "Yeni bir kız arkadaşı var mıydı? Herhangi biri?"

Hepsi başlarını salladı ve onun soru listesini gözden geçirdiler. Lucas Peterson'ı izliyordu, onu bir keresinde gözünü silerken yakaladı ve şüpheli olarak sildi.

"Eğer onu kaçırdıysa, evden erkenden kaçırmıştır. Araba gören oldu mu? Bütün komşularınızı arayıp yabancı bir araba gören olup olmadığını sorabilir misiniz? ?"

Evden çıkarken arkasına baktı ve Derech'lerin evindeki mutfak saatine takıldı: bir saat geçmişti. Bir saat daha. Hiçbir yerde değildi.

Sloan aradı: "Larson'ın gey olduğunu ya da gey bağlantıları olduğunu, hatta bir lezbiyen tanıdığını söyleyecek kimseyi bulamıyorum."

"Herkes bir lezbiyen tanır," dedi Lucas. Dışarıda, Derech'in bahçesinde güneşe bakıyordu.

"Larson hariç herkes."

LUCAS Peterson'ın evine geri döndü, müstakil garaja girdi, arabasını parçalara ayırdı. Çalışacak bir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu. Eve, gazeteye geri döndü. Çaresizlik gömleğinin kuyruklarını çekiştiriyordu. Biri aradı, "Ajan Davenport?"

"Evet . . ."

Sobanın yanından geçip arka kapıya gitti. Üniformalı bir polis oradaydı. Arka bahçede başka bir adam duruyordu, mantar şeklinde, beyaz saman saçlı, üzerinde TOP GUN yazan bir şapka takan yaşlı bir adam. Elinde ince bir tasmanın ucunda küçük, siyah, kahverengi ve beyaz bir köpek vardı. Köpek sürekli havaya zıplıyordu. Lucas bunun bir Jack Russell teriyeri olabileceğini düşündü.

Polis, "Bay Grass bu civarda oturuyor... yani iki blok ötede. Bu sabah Louie'yi gezdiriyordu ve buralarda daha önce hiç görmediği bir adam görmüş olabileceğini düşünüyor."

Bir umut ışığı.

Lucas yüzünü rahatlatmaya çalışarak dışarı çıktı. "Bay Grass? İlk adınız ..."

"Louie. Tıpkı köpek gibi." Lucas'a kaşlarını çattı: "Yüzüne ne oldu evlat? Daha iyi bir boksörle üç raunt dövüşmüş gibi görünüyorsun."

"Aynen öyle," dedi Lucas, gözünün altındaki morarmış deri parçasına dokunup yüzünü buruşturarak. "Adamın biri burnuma yumruk attı. Dinle, bana şu arabadan bahset."

"Gümüş

araba." "Beyaz

değil miydi?"

"Mmm, gümüş gibi görünüyordu. Beyaz da olabilirdi sanırım. Onu sokağın aşağısında köşeyi dönerken gördüm. Kaybolmuş olabileceğini düşündüm çünkü yavaş gidiyordu."

"Plakayı görmenize imkân yok. . ."

"Plakayı gördüm ama numaranın ne olduğunu bilmiyorum. Minnesota'ydı ama."

"Bir Oldsmobile olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Bir SUV'leri var mı?" Lucas yüzünü buruşturdu. "SUV mu? Sedan değil miydi?"

"Hayır, bir SUV'du," dedi Grass. "Hangi marka olduğunu söyleyemem, hepsi birbirine benziyor." Lucas'ın hayal kırıklığı dolu bakışlarını yakaladı ve "Özür dilerim," dedi.

"Sürücü..."

Grass şimdi de başını salladı. "Yüzünü görmedim. Ben bu yöne gidiyordum, o diğer yöne gidiyordu ve benden uzağa bakıyordu ... ama bu caddeden geldi, tamam. Erkenden. Saat altıdan önce. Bu lanet köpeğin prostatı benden daha büyük sanırım. Bir aşağı bir yukarı zıplamaya, havlamaya başlıyor, ilk iş olarak dışarı çıkıp işemek istiyor."

"Bay Grass, eğer başka *bir* şey hatırlıyorsanız... bu gerçekten kritik..."

Grass üzgün görünüyordu; düşündü ve başını salladı. "Özür dilerim evlat. Bu arabanın tek başına, erkenden, yavaşça geçip gittiğini gördüm ve aklıma takıldı. Ama hiç dikkat etmedim."

"Bunu bir düşün, olur mu?" Lucas sordu. "Herhangi küçük bir şey."

Bir dakika daha konuştular, sonra Lucas telefonuna sarıldı ve kooperatifi aradı: "Dinle: arabanın açık renk, gümüş ya da muhtemelen beyaz olabileceğini söyleyen ikinci bir adamımız var. Ama bir SUV olduğunu söylüyor. Herkese buna güvenmemelerini söyleyin, hâlâ beyaz Olds'u arıyoruz ama hassas bir bölgede gümüş ya da beyaz bir SUV gören olursa durdursun."

Öğleden sonra akşama doğru kayıyordu. Lucas güneşin batmasını engellemek için güneşin altına iki dörtgen koymak istiyormuş gibi hissediyordu. Olay yeri inceleme ekibi geldi ve zaten bildikleri şeylerin çoğunu doğruladı: Mutfak zemininde kan vardı. Ayrıca vinil zeminde on sent büyüklüğünde iki küçük yuvarlak siyah iz olduğunu belirttiler. Sadece iki iz olduğuna göre, bunların katil tarafından yapılmış olma ihtimali yüksekti.

Olay yeri teknisyeni, "Siyah tabanlı spor ayakkabı," dedi. "Yumuşak kauçuk. Vinil üzerine kolayca sürülür. Eğer onları giymiş olsaydı, muhtemelen daha fazlasını görürdük. Sürtünerek çıkmasını engellemek neredeyse imkansız."

"Minnesota'da kaç kişi siyah tabanlı spor ayakkabı giyiyor?" Lucas sordu.

"Çok fazla," dedi teknisyen. "Belki yüz binlerce."

LUCAS, Peterson'ın ofisindeki diğer dosyaları da inceledi ve Peterson hakkında pek çok şey öğrendi ama işe yarar bir şey bulamadı. O kadar ileri gitti ki, Peterson'ın tüm e-posta listesini kooperatife gönderdi, araba kayıtlarıyla karşılaştırmalarını istedi, beyaz bir GM arabası ya da gümüş bir SUV aradı.

Hiçbir şey çıkmadı.

Minnesota uzun bir eyalet, diye düşündü Lucas, bahçeye çıkıp yandaki evin arkasına batan güneşin yarım kubbesine bakarken, ama ta kuzeye gitse bile orada olurdu.

Harika bir yaz akşamı; birkaç araba ölümü ve birkaç sakatlanma daha olacaktı, belki birkaç silahlı saldırı olacaktı ve bir yerlerde bir kadın katledilmeyi bekliyordu.

Buna dayanamazdı.

Bahçede dururken Sloan'la tekrar konuştu -Sloan polis bilgisayarına erişebilmek için şehir merkezine gitmişti-, Elle'le ve hatta yatmadan önce ulaştığı Weather'la.

"*Sloan*'ın psikopatlaştığını söylüyorsun. . . psikopata bağlamış gibi *konusuyorsun*," dedi. "İkinizin de aynı anda deli olmasının sağlıklı olduğunu sanmıyorum."

"Sloan işi bırakacağını söylüyor. Sesi ciddi geliyor." Sessizlik, iki saniye, beş saniye. "Hâlâ orada mısın?"

"Neden bu kadar uzun sürdü merak ediyordum," dedi

Weather. "Ah, Tanrım, onu vazgeçirmeye çalışıyorum."

"Yapma bunu. Bırak çıksın."

"Şu lanet olası kadını bulmalıyım," dedi Lucas.

"Evet. Bul."

Northfield polis karakoluna gitti, nehir kenarındaki kırmızı tuğlalı bina polisler ve itfaiye tarafından paylaşılıyordu. Üç polis bir konferans odasında oturuyordu, iki şehir polisi ve bir şerif yardımcısı, strafor bardaklar etrafa saçılmıştı, kahve ve eski pasta kokusu vardı; arka planda bir polis telsizi gümbürdüyor, avın sert bir altını çiziyordu. Bölgenin ana sevk merkezi Owatonna'daydı, oldukça güneydeydi ve karakoldaki polisler hızlı tepki gerektiren herhangi bir çağrı için bekliyorlardı. Lucas, büyük bir arama operasyonu için beklenecek bir şey değil, diye düşündü ama ofiste kimsenin olmaması herkesin yollarda olduğu anlamına geliyordu.

Beyaz arabaları durdurmak. Açık renkli SUV'leri durduruyordu.

İçinde bekar erkeklerin olduğu arabaları durdurmak. Garip görünen, garip davranan, yersiz olabilecek arabaları durdurmak.

Sanki geyik ya da Kanada geyiği avlıyorlarmış gibi ormandaki yamaçları gözlüyorlardı.

Gün batımıyla savaşıyorlardı.

Hava karardıktan sonra hareket yavaşladı. Sınır Suları'ndan raporlar geldi. Orada hiçbir şey yoktu.

Bir sürü araba durdu.

Lucas izledi, bekledi ve konuştu. Saat on birde, gergin ama sıkılmış, radyolardan biri her geçirdiğinde zıplamaktan bıkmış bir halde sarı bir bloknot ödünç aldı ve rock şarkılarının isimlerini bir kâğıda kopyalamaya başladı. Bitirdiğinde yüz yirmi şarkı vardı. Listeye baktı, iki şarkının üstünü çizdi, Carol'ın o sabah önerdiği bir şarkıyı ekledi - Robert Palmer'ın "Bad Case of Loving You" şarkısı, Lucas'a göre bataklıkta değilse bile ilk 100'e girmek için oldukça zayıf bir zemindeydi. Yine de iyi bir melodi. . .

Ayağa kalktı ve "Tanrım, nerede o?" dedi.

Yarım saat sonra, üzerinde rock listesinin olduğu kâğıdı ucuz sarı bir puroya benzeyene kadar yuvarlamış ve tekrar yuvarlamıştı. Goodhue County'den bir şerif yardımcısı Owatonna'daki sevk memuruna, oradan da tekrar kırsal bölgeye yönlendirildiğinde, sonunda onu pantolonunun cebine sokmuş ve kola içmek için dışarı çıkmak üzereydi. Zor nefes alıyordu: "Adam ... beyaz kamyonet sanırım, SUV, ışıklarını görünce durdu, hızla koştu, ışıklarını söndürdü, sanırım bir tarlayı kesti

Çünkü onu kaybettim, şu anda hangi yöne gittiğini bilmiyorum, ama onu ilk gördüğümde batıya gidiyordu, bir iki mil daha güneye gideceğim, ne görebileceğime bakacağım, ışıklarımı keseceğim ve yola geri döneceğim, sanırım az önce çekildi, On Dokuz'un batısında birileri var mı?"

"Evet, birkaç adamımız var, onları o tarafa yönlendireceğim."

"Flaşörleri kapatmalarını söyle, benimkileri gördü ve kaçtı. Ben bir şey görmüyorum."

"Aman Tanrım," dedi Lucas, memur daha uzaktaki polislerle konuşurken. "Bu nerede, bu nerede? ?"

Polislerden biri haritayı karıştırdı; parmağı Goodhue, Rice ve Dakota ilçelerinin birleştiği bir noktaya dokundu.

Sonra başka bir adam geldi ve bağırdı, "Vay, vay, vay, adam yanımdan hızla geçti ... yüksek ışıklar. Seksen sekizle gidiyordu, sanırım SUV'du, dönüyorum. On dokuzdayım, Jenny, bana yardım getir . . ."

Lucas telsizden, "Hadi," diye bağırdı.

Şerif yardımcısı bağırdı, "Ah, kahretsin, gitti, ışıklarını söndürdü, bilmiyorum, kahretsin, kuzeye mi, güneye mi yoksa dümdüz mü gitti bilmiyorum. Lanet olsun. Boyd'dan kuzeye gidiyorum, ilk dönüş orasıydı, ama bir yere sapmış olabilir, On Dokuz'un batısında kimse var mı? Ya da güneye, güneyde birine ihtiyacımız var. Adamım, hareket ediyordu. Andy, eğer hala Waterford civarındaysan, Nineteen'e git ve doğruya yönel. Sana doğru geliyor olabilir, arabanın rengini bilmiyorum, farları açıktı ama sanırım bir SUV'du. Onu seksen sekizde gördüm. Güneye gidiyor olabilir, güneyde kimse var mı? ?"

Lucas birkaç saniye daha dinledikten sonra, "Nerede bu?" diye sordu.

Polislerden biri parmağıyla duvardaki haritayı gösterdi. "Tommy adamı gördüğünde On Dokuzuncu Otoyol'dan batıya doğru geliyordu ve adam burada kayboldu. Tommy kuzeye gitti, Andy de bu taraftan geliyor..."

Lucas haritaya baktı ve, "Belki de *buradan* güneye gitmeliydi," dedi. kuzey yerine . . ." Olay yerindeki adamı ikinci kez sorguluyordu,

Ve bunu dayandırabileceği hiçbir şey yoktu, kendi sınırları dışında.

"Yazı tura atalım," dedi polis. "Orada her şey kesilmiş, tepeler ve çiftlik ovaları. Biz-"

Santral memuru "Manny, uyanık mısın?" diye sorunca bir an sustu.

"Evet, gidiyorum ama şehrin kuzeybatısındayım."

Lucas bir dakika daha haritaya baktıktan sonra, "Oraya gidiyorum. Güneye. Beş dakika içinde orada olabilirim."

"Büyük bir bölge."

"Burada hiçbir şey yapmıyorum," dedi. "Ve şu anda dışarıda kimse yok."

Kamyona biner binmez kendini daha iyi hissetti. Lambayı tavana yerleştirdi ve kamyonundaki navigasyon sistemiyle çalışarak kasabadan güneye doğru yola çıktı. Eğer adam 19. caddeden batıya giderken güneye döndüyse ve polisleri atlatmak için virajlı bir yoldan beladan kurtulmaya çalışıyorsa... Lucas haritanın ölçeğini bir aşağı bir yukarı oynatarak hızla Yüzüncü Cadde'ye doğru koştu. Etrafta çok az araba vardı -her şeyden çok kamyonet vardı- ve Lucas'ın radar olmadan söyleyebildiği kadarıyla çok azı hızlı hareket ediyordu. Cep telefonuna Northfield merkezinin numarasını tuşladı: "Ben Davenport, herhangi bir hareket var mı?"

"Tommy yine güneye geliyor. Andy, On Dokuz'da hiçbir şeye çarpmadı, Kellogg'dan güneye dönecek ama adam güneye gittiyse çok daha güneyde olmalı. Büyük ihtimalle, On Dokuz'un dışındaki bir ormana kaçmıştır."

"Yüzüncü Cadde'de tek bir flaşörle koşuyorum, henüz bir şey görmedim."

"Kane'i geçtin mi?"

"Yaklaşık bir dakika önce."

"O zaman Goodhue'ya geliyorsun. Orası çakıllı, güneye gitmenizi, sonra Yüz Onuncu Cadde'den batıya dönmenizi öneririm. Oradan güneye doğru Kane'de bir sürü küçük sokak var."

Lucas önerilen rotayı navigasyon sisteminden takip etti ve makul olduğunu düşündü. Goodhue'dan güneye doğru çakıl taşları serperek ilerledi.

Gece pusluydu, çevredeki küçük kasabaların ışıkları gökyüzünde hayalet gibi görünüyordu. Goodhue'dan demiryolu raylarını geçerek Yüz Onuncu Yol'a çıktı, batıya saptı, bir sonraki kavşakta duraksadı ve tekrar güneye döndü. Tozlu çakıllı yolları takip ederek ileri geri zigzaglar çizdi, dar, omuzları olmayan, gecenin içinde uçuşan evler; bazı evler eski çiftlik evleriydi, bazıları St. Paul banliyösünden uçakla getirilmiş gibiydi. Çoğunun bahçesinde bir ışık vardı; gece zifiri karanlık olsa da her taraf bahçe ışıklarıyla, cıva buharı mavisi ve sodyum buharı turuncusuyla ve çok uzaklarda radyo kulelerinin kırmızı yanıp sönen ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Şimdi sert yüzeyli yol.

Küçük Dennison kasabasından geçti, çok doğuya gittiğine karar verdi -aradıkları araç batıya gidiyordu- hızlı bir U dönüşü yaptı ve tekrar Dennison'a girdi, Lutheran kilisesini geçti, bir tepeden aşağı indi, bir banka, bir Conoco istasyonu, bir araba satıcısı, hepsi gecenin içinde tek başına küçük ışıklarla, boş

Navigasyon sistemi Dennison Bulvarı'nda olduğunu söyledi, sonra da Rice County 31'de, sanki karar veremiyormuş gibi. Önünde bir arabanın arka lambalarının parladığını gördüğünde dikiz aynasında kasabanın ışıkları sönüyordu.

Farlar yoktu; sadece arka lambalar vardı. Bir nabız hissetti: Biri mi koşuyordu?

"Yakala şu orospu çocuğunu," diye mırıldandı kendi kendine.

Yetmişle gidiyordu. Gaza bastı ve navigasyon sistemine baktı. Güneye giden hiçbir şey yoktu; sadece kuzeye giden bir Lamb Bulvarı vardı. Navigasyon sisteminin ölçek düğmesine basıp en büyük ölçeğe getirdi. Güneye doğru giden ince bir çizgi belirdi, bu da Lamb Bulvarı olarak tanımlanıyordu. Küçük bir yol, bir iz olmalıydı. Farları olmayan araba, eğer farları olmayan bir *arabaysa*, az önce sert kırsal alana dönmüştü. Bunu Lucas'ın kamyonetinin tavan lambasını gördüğü için mi yapmıştı?

Lucas telefona sarıldı, Lamb Bulvarı'nın ağzına doğru kaymadan önce Northfield merkezini tuşlayacak kadar zamanı vardı. "Işıksız koşan bir adam var. Onu hâlâ göremiyorum. Lamb'den güneye doğru gidiyor, sanırım Thirty-One ya da Dennison..."

"Anladım, Lucas. Merkezi arayıp oraya birkaç adam göndereceğiz. Şu anda hepsi On Dokuz civarında..."

Lucas telefonu kapattı ve yolcu koltuğuna fırlattı. Bir çiftlik tarlasında duran bir sürü terk edilmiş yarı römorkun ve doğaçlama bir hurdaliğa benzeyen şeyin yanından geçti. Sağ bankette iki yeşil nokta belirdi ve Lucas'ın otların arasında avlanan kırmızı çizgili kediyi yakalamak için zamanı oldu; bir tepeyi çıktı, diğerini indi, yol dardı, tekerlek yuvalarının altındaki çakıllar dolu gibi tıkırdıyordu.

Bir tepenin başına geldi ve uzun farlarıyla kamyonun tozunu gördü. Tozun içinden geçiyordu ama şimdi onu önündeki adamı takip etmek için kullanabileceğini fark etti. Koşucu çakılların üzerinde kaldığı sürece Lucas durgun gece havasında asılı duran tozu takip edebilirdi.

Bir menfez geçidi yanıp söndü... sonra bir kavşak: hangi yöne, sola mı, sağa mı, düz mü? Kamyonu bir daire çizerek döndürdü, zaman kaybettiğini fark etti, sağdaki yoldan sarkan tozu gördü, o tarafa gitti: navigasyon sistemi Karow Yolu'nu gösteriyordu.

Kamyonu olabildiğince sert itiyor, virajlardan kayıyor, çiftlik evlerinin ve posta kutularının yanından geçiyordu; ışıklarına metal bir kulübenin önüne park edilmiş dört arabanın olduğu bir araba yolu takıldı. Ya önündeki adam bir çiftlik bahçesine girip onu öylece bıraksaydı? Asla bilemezdi.

Navigasyon sistemi onu kurtarıyordu. O olmasaydı, daha da küçük olan James Yolu'na giden sapağı asla göremeyebilirdi. Yavaşladı, kavşağı geçti, hâlâ Karow'daydı ve aniden açık havaya çıktı. Durdu, kamyonu geri vitese taktı, James'e kadar geri gitti ve batıya yöneldi. Daha fazla toz, ama büyük zaman kayıpları. Bulunduğu yeri bildirmesi gerekiyordu ama yol o kadar virajlı, karanlık ve dardı ki ellerini direksiyondan ayıramıyordu.

Bir virajı döndü, bir virajı daha döndü, neredeyse kaybediyordu ... sonra orada, arka lambalar ileride titredi, bir, iki kez, sonra bir saniyelik bir far atışı . . .

Navigasyon sisteminde bir şey yoktu. Bir araba yolu mu? Bir dönemeçten geçip başka bir dönemece giriyordu ve sağ tarafta daha büyük bir otoyolun araç ışıklarını görebiliyordu. Hangisi olduğunu bilmiyordu, çünkü navigasyon sisteminin ölçeği çok büyüktü.

Tam kuzeyinde, daha büyük otoyola doğru giden bir başka stop lambası parladı. Yavaşladı, bir yan yol aradı: ve bir yulaf tarlasına giden traktör sapağına benzeyen bir şey buldu. Oraya girdi ve izlerin yulafları kestiğini gördü. Farları tarlayı tararken, arka lambaların başka bir titreşimini gördü ve sonra başka bir

Dışarıda biri açık arazide koşarak otoyola doğru gidiyordu.

Lucas onun peşinden gitti, kamyon neredeyse kontrol edilemez bir şekilde çarpıyordu, hızı yirmi beşe, yirmiye, on beşe düşüyordu.

AMA ORADA!

Önünde farlar parladı, sonra bir tepenin kenarında kayboldu. Adam artık ışısız kaçamazdı. Ve her kimse ondan sadece iki ya da üç yüz metre ilerideydi. Lucas, Martin'in çiftlik evinin arkasındaki kovalamacaya daldı. Onun Pope olduğunu ummaya cesaret edemedi. Umudun kendisi ona uğursuzluk getirirdi. Bir meth dağıtıcısı mı? Metronun güneyinde düzinelerce laboratuvar vardı.

Kamyon zıpladı, sıçradı ve yol boyunca debelendi, acı yüzüne çarptı, kırık burnundan yayıldı: görmezden geldi, dişlerini sıktı. Solunda hızlı bir hareket gördü, başını o tarafa çevirdi. Gitmişti: bir inek mi?

"Çit," dedi yüksek sesle. Bir çite paralel ve hafifçe yokuş aşağı koşuyordu. İleride, farları karanlıktan başka bir şey göstermiyordu. Tepe yaklaşıyor, diye düşündü ve birkaç saniye sonra tepenin eteğindeydi.

Şimdi daha yakındaydı, belki iki yüz metre ileride, diğer aracın farlarının kırların üzerinde çılgınca zıpladığını, aşağıya, topraktaki bir çatlağa benzeyen şeye doğru indiğini görebiliyordu. Hâlâ arabaya dair hiçbir şey seçemiyordu: sadece geçtiği tarlalardaki ışık.

Daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyordu: yaklaşıyordu. Daha hızlı ilerliyordu. "Lanet olsun, dayan. ." dedi.

Başka bir tepe, daha da dik başka bir tepe ve araba tekrar kayboldu, ancak aniden yeniden ortaya çıktı, çılgınca savruldu ve sonra aniden yokuş yukarı yöneldi. Adam vadinin uzak tarafına ulaşmıştı ama

sadece yüz metre ilerideydi, arka lambaları artık net ovaler halindeydi. Lucas tek eliyle cep telefonunu aradı ama yolcu koltuğunda bulamadı.

"Lanet olsun." Yolculuk telefonu yere fırlatmıştı ve onu göremiyordu.

İleride, diğer araba yavaşladı, keskin bir kıpırdanma yaptı, sonra tekrar ilerledi, ondan sadece yetmiş beş metre, bir futbol sahası uzunluğundan daha az uzaklaştı.

Lucas bir an için çok geç, farlarının ışığında siyah çizgiyi gördü. Topraktaki çatlağı ve diğer arabanın nasıl birdenbire çılgınca savrulduğunu hatırladı. Bir dere mi?

Frene bastı, kısa, dik bir bankın üzerinden düştü ve sertçe çarptı, ön cama su sıçradı. Gaza bastı ve araba savrulup sert bir şeye çarparak yan yattı. Direksiyonu sola doğru kırdı ve derenin uzak kıyısına onu durduran ağır bir darbeye çarptı. Yukarı itmeye çalıştı ama tekerleklerin kumda döndüğünü hissedebiliyordu. Geri döndü, düz gitmeye çalıştı, tekrar kıyıya çarptı, durdu. Tekrar geri döndü, tekrar denedi, artık paniğe kapılmak üzereydi: onu kaybediyordu. Diğer adam nasıl çıkmıştı?

Şaşkınlıkla torpido gözünü karıştırdı, bir el feneri buldu, ayak bileği derinliğindeki suyun içinde kamyonun indi ve duruma baktı. Küçük bir derenin ortasında durmuştu, belki otuz fit genişliğinde bir yatakta altı fit genişliğinde bir su damlası. Ayaklarının altında kumdan başka bir şey yoktu.

Işığı karşı kıyıya tuttuğunda iki dar iz seçti, traktör izleri, uzak tarafa doğru gidiyordu. Onları gözden kaçırmıştı, dereye girdiğinde hizayı kaçırmıştı.

Kamyona atladı, geri geri gitti, farların ışığında iki küçük izi buldu ve onları yukarı itti. Diğer arabanın yaptığı gibi, kamyon sarsıldı ve sonra tekrar kuru zemindeydi: ama üç ya da dört dakika kaybetmişti.

Olabildiğince hızlı bir şekilde tepeye tırmanmaya devam etti. İzin önünde kaybolduğunu gördü, diğer arabanın tepeye doğru kıpırdadığını hatırladı, yavaşladı, kıpırtıyı fark etti ve onu takip etti. A

an Daha sonra, ve parça kesişti ile
başka bir Otoyol, Otoyolda farları gördüğü
yerde.

Görünürde hem doğuda hem de batıda arka lambalar vardı:
navigasyon sistemi ona tekrar Dennison Bulvarı'nda olduğunu söyledi.
Karar verdi.

İki tarafa da baktı, cep telefonunu hatırladı. Ön yolcu koltuğunun
altında buldu, Northfield merkezini aradı.

Karar verdi. "Kahretsin," dedi ve batıya döndü, hızlandı.

Northfield polislerine, "Adam beni bir tarlaya götürdü," dedi.
"Dennison'dayım ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum.
James yakınlarında. Batıya doğru gidiyorum."

"Yolda adamlarımız var ama senin doğundalar, onları oraya
yönlendireceğiz."

Northfield'in ışıklarına geri dönmeden önce iki pikap ve bir Toyota
Corolla'nın yanından geçerek kamyonun sahip olduğu her şeyi verdi.

"Kahretsin. Kahretsin." Lucas ellerinin topuklarıyla
direksiyona vurdu. Northfield büyük bir kasabaydı ve her türden
arabayla doluydu. Adam gitmişti.

Yine de şoförden haber almışlardı.

Saat iki buçukta Lucas Northfield merkezine henüz dönmüştü ki
Ruffe Ignace aradı, korkmuştu: "Pope az önce yine aradı. Benimle
konuşmadı. Cep telefonunun numarasını istiyor. Nedenini söylemedi.
Yalan söyledim ve bende olmadığını ama belki bulabileceğimi
söyledim. Beş dakika bekleyeceğini ve sonra telefonu bir çukura
atacağını söyledi. Karar vermek için dört dakikan var."

"Ona numarayı ver," dedi Lucas.

LUCAS kooperatif merkezini Northfield merkezinin telefonlarından
biriyle aradı ve onlara cep telefonu aramasını anlattı. "Cep telefonunu
bulun," dedi. "Beni arayacak. Numaram sende var. Muhtemelen yine
Peterson'ın telefonunu kullanıyordur. Bul şu lanet telefonu. Bul şu lanet
telefonu."

VE SONRA POPE ARADI.

"Ajan Davenport," diye seslendi. Ignace'ın tarif ettiği aynı fısıltılı sesle
yavaşça konuştu. Lucas içeri girmeye çalıştı.

Boğuk, orta tenor. Bir kadın olabilir mi? "O çatlakta beni kovalayan sendin, değil mi?"

Lucas şaşırmıştı. Bu soru onu dondurdu ve anlamsızca, "Neredesin?" diye sordu.

"Burada, ormanda, her zaman olduğum yerdeyim. Bayan Peterson hâlâ iyi. Sanırım o öyle demezdi. Yemekten önce kendime biraz amcık buldum. Yemekten sonra da. Ve tatlı için. Kendisi burada. Onunla konuşmak ister misin?"

Bir kadın değil. Bir kadın böyle konuşmaz, tabii çok ama çok çıkarıcı değilse. "Dinle dostum, gerçekten yardımımıza ihtiyacın var. . ." Lucas bunu söylerken kendini aptal gibi hissediyordu.

"Hayır. Ben iyiyim. Bir an için beni yakaladığınızı sandım, ilk iki polis ve sonra siz. Serbest kaldığımda telsizden senin hakkında konuştuklarını duydum, kamyonetinle neredeyse kaza yaptığını söylediler. Sana ne olduğunu merak ettim. Sanırım o orospu çocuğuna doğru vurdum. Hiç görmedim, şanstın başka bir şey değildi."

"Dinleyin, Bay Pope ..."

"St. John's'da kışımı tekmelediğinde bana Bay Pope demedin. Ama dinle, Bayan Peterson'la konuşmak istemiyor musun? O hep arkadaydı. Burada. . . Bayan Peterson. Kanun böyle. Konuş onunla."

Sanki biri tokatlanmış gibi etin ete çarpma sesi duyuldu, "Konuş onunla, kaltak," ve sonra kuru, hırpani bir kadın sesi, "*Yardım et ...*"

Pope fısıltıyla, "Bu kadarı yeter," dedi. "Gitmemiz gerek." Ve sonra: "Çok eğlenceliydi ama veda etmeliyim Ajan Davenport."

"Gitmelisin..."

Klik.

LUCAS kooperatif merkezinde çığlık atıyordu ve geri geldiler: "Hücre Owatonna'da. Peterson'ın. Sizi atlattı ve doğruca güneye gitti."

"Lanet olası insanları harekete geçirin, onları harekete geçirin ..."

"Şimdi hareket ediyorlar, elimizdeki her şeyle."

Beş saat sonra Lucas, Owatonna'nın batısındaki toprak bir yoldayken Blue Earth İlçesi Şerif Departmanı'ndan bir telefon aldı. Birkaç klik sesi duyduktan sonra bağlandı: "Lucas, ben Gene Nordwall, Mankato'nun güneyinde, Good Thunder'ın biraz batısındayım."

"Gene, duydun mu?"

"Evet. Onu bulduk," dedi.

"Onu buldunuz mu?" Lucas sordu. "Yaşıyor mu?"

WAYNE'S FOUR CORNERS INN, Blue Earth County 122 ve County 131'in kesiştiği bir sırtın tepesinde yer alan başıboş beyaz bir yapıydı. Ön tarafta, 1950'lerden kalma ve hanın eskiliğinin bir göstergesi olarak park alanına bırakılmış, üzerinde taç şeklinde cam küreler bulunan iki adet işlevsiz benzin pompası vardı. Hanın sol tarafında, çakıllı park alanının hemen dışında, dörde dört kaba keresteden inşa edilmiş, ortaçağdan kalma bir darağacı olabilecek pi şeklinde bir yapı vardı.

Lucas park yerine girer girmez polis arabalarının arasından bu yapıyı tanıdı. Son zamanlarda nadiren görülüyorlardı ama 1960'lar ve 1970'lerde taşrada her yerde bulunuyorlardı. Bunlar, geyik mevsiminde yakalanan en büyük yerel geyiklerin leşlerini sergilemek için kullanılan asma çubuklarıydı.

Carlita Peterson'ın cesedi boynundan çapraz çubuğa asılmıştı.

Cesetten çok bir leşti bu; Lucas'a çoktan söylenmişti ve bakmak istemediği için gözlerini kaçırarak asma çubuğuna doğru yürüdü.

Orada bir polis vardı ve Lucas'a, "Bu korkunç," dedi.

Lucas şimdi bakıyordu: bundan kaçmanın yolu yoktu.

Peterson'ın boğazı kesilmişti; öldürücü darbe buydu. Ama öldürüldükten sonra içi boşaltılmıştı ve boğazından anüsüne kadar kesici bir aletle kesilmiş boş bedeni sabahın serin ve durgun havasında asılı duruyordu.

LUCAS UZAKLARA BAKTI, sonra başını sallayarak, elleri titreyerek uzaklaştı. Onu geri alabileceklerini düşünmüştü.

NORDWALL kovboy çizmeleriyle ayağa kalktı, bakmıyordu: "Kızın karnını deşmiş."

"Ormanda birilerini aramalısın..." Lucas durdu. Bu cümleyi biliyordu ama söylemek istemiyordu.

Şerif onun yerine söylemişti. "Bağırsak çöplüğü."

"Evet. Yakınlarda bir yerde olduğunu düşünürdüm," dedi Lucas. "Burayı sergilemek için seçti. Kargaları arayın. Etrafta üşüşen kargaları görmelisin."

"Hemen söndürüyorum."

"Herkes rahat yürümelerini söyle. Onu bulduğumuzda, onu tuttuğu yere kadar geri gideceğiz, komşulardan herhangi birinin gece araba görüp görmediğine bakmalıyız, gelen giden var mı ..." Şerif başını salladı ve Lucas sözlerini bitirdi: "Kahretsin Gene, rutini biliyorsun. Pope'un bir şekilde olaya karıştığını biliyoruz, bu yüzden ikinci bir isim bulamazsak, olay o kadar da önemli değil. Önemli olan araba, ne kullanıyorlardı, nereye gidiyorlardı?"

"Ben söndürürüm. Burada olacak mısın?" "Hayır. Bir süreliğine eve gidiyorum."

LUCAS tepeden aşağı, park yerine doğru yürürken kahverengi bir Chevy'nin sapakta yavaşladığını gördü; içindeki adam köşedeki polise kimliğini gösterdi, sonra araba park yerine doğru ilerledi ve Lucas'ın bir alt sokağına girdi. Sloan arabadan indi.

"Nasıl hissediyorsun?" Lucas otomatik olarak sordu.

"Bir dakika içinde anlatırım," dedi Sloan. Solgun ve bitkin görünüyordu ama özellikle sabahları sık sık böyle olurdu. Tepeden yukarı, asma bara doğru yöneldi. Lucas kamyonete yaslanıp onun gidişini izledi, bekledi.

O beklerken tanıdık bir yüz daha belirdi. Lucas bir isim aradı ve adam ona yardımcı oldu: "Lucas-Barry Anderson, Goodhue." Goodhue İlçesi'nin şerifiydi, yorgun sivil kıyafetler, ten rengi pantolon ve kırmızı ekose bir gömlek giyyordu. Lucas gibi o da bütün gece ayakta; bir gece önceki kovalamaca Goodhue İlçesi'nin hemen içinde başlamıştı.

"Dün gece nereye gittiğini biliyorum," dedi acımasızca, tepeye bakarak. "Eski Kilise denilen yerde bir barımız var - artık kilise yok, yirmi yıl önce yandı, ama bir bar ve bir geyik rafı var. İlk şerif yardımcısının ona saldırdığı yerden beş mil uzakta değil."

"Ah, Tanrım. . ."

"Acaba oradakini seçmesine ne sebep oldu?"

Lucas, Sloan'ın tepeden aşağı inişini izlerken bir an için bunu düşündü. "Senin de dediğin gibi geyik avına çıkıyordu. Northfield'a en yakın olanı seçti. Şoku arttırmaya çalış. Onu komşularının önünde asacaktı. Onu oradan çıkardığımızda buraya geldi."

Anderson'ın başı sallandı. "Biliyorsun, ben iyi bir Hristiyanım, yeniden doğdum. İsa Mesih'i hayatımda kabul ediyorum ve yargı zamanında onunla yüzleşeceğimi biliyorum. Ama eğer bu *ibneyi* yakalarsam... kafasını keserdim."

SLOAN GERİ DÖNDÜ: "İkinci kez görmek isteyeceğim bir şey değil," dedi yumuşak bir sesle.

"Dışarı çıkmamalıydım," dedi Lucas. Sloan ve Anderson'ı tanıştırdı ve Anderson, "Yukarı çıksam iyi olacak," dedi.

Lucas ve Sloan orada birkaç saniye, on saniye kadar durdular ve sonra Sloan, "Şimdi ne olacak?" dedi.

"Bizim yaptığımızın aynısı. Tam saha pres. Şimdi hızlı çalışıyor," dedi Lucas. "Buraya gelirken Elle'i aradım, kırıldığını, kendi hareketlerinin kontrolünü kaybettiğini söyledi. Önümüzdeki birkaç gün içinde bir ölü daha göreceğiz."

"Eğer düşündüğümüz gibiyse ... eğer iki kişiye ... ikisinin de kırıldığını mı düşünüyor?"

"İki kişi olduğunu düşünmüyor. Ya da eğer öyleyse, bir şekilde kişiliklerini birleştirmişler. Biri diğerini ele geçirmiş."

UZUN BİR SESSİZLİK DAHA, polisler tepeden aşağı ya da yukarı doğru ilerliyordu. Lucas, "Bizden nasıl kaçtığını anlayamıyorum," dedi.

"Kaçmıyor. Dün gece onu neredeyse yakalıyorduk," dedi

Sloan. "Yakalamadık," diye homurdandı Lucas.

Sloan, "Şöyle bir olasılık var: Diyelim ki kapalı bir minibüste. Şoför de bir kadın. Bir kontrol noktasına geliyorlar, adam saklanıyor -bir halının altına ya da bir şekilde, böylece kimse onu sadece pencereden bakarken görmüyor. Bu arada kadın polise kimliğini gösterdi ve polis de el sallayarak onu geçirdi. O kadar hızlı gidiyorduk ki

Kimi durdurduğumuzu bilmiyorum; dün gece eyalet çapında on bin kişiyi durdurmuş olmalıyız."

"Minibüs değildi. Küçük bir SUV'du. Subaru gibi bir şeydi. Dikey arka lambaları vardı."

Bir süre daha durakladıktan sonra Sloan, "Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi ve bir an sonra ekledi, "Saçmalıyorum. Saçmalıyorum."

Lucas, "Bir dahaki sefere sadece insanları durdurmakla kalmayacağız, her bir plakayı not edeceğiz ve kimleri yakaladığımızı görmek için onları araştıracağız," dedi.

Sloan başını iki yana salladı: "Dostum..."

"Başka ne bok yiyeceğiz?" Lucas öfkesi sesinin üstüne çıkmış bir halde sordu. "Orada asılı duran şu lanet kadına bak. Ne bok yiyeceğiz?"

Sloan, "Sayıları yazmaya başlamak için bir sonrakini beklediğimizi düşünmekten nefret ediyorum. Bundan daha iyi bir şey *olmalı*."

Eve dönerken Lucas'ın cep telefonu çaldı. Gelen arama bir BCA numarasından geliyordu ve telefonu çevirip açtı: "Evet?"

"John Hopping Crow seni görmesi gerektiğini söylüyor, *hemen şimdi*," dedi Carol, "*hemen şimdi*"'yi vurgulayarak. "Ona çok stres altında olduğunu, dün gece uyumadığını ve eve gittiğini söyledim. 'Taşaklarından vurulmuş olması umurumda değil, bir yere gitmeden önce buraya gelmesini söyle' dedi. Tırnak içinde. Ne hakkında olduğunu söylemedi."

"İkinci bir adamın DNA'sını mı buldular?" Lucas'ın aklına gelen ve yeterince önemli olabilecek tek şey buydu. Mevcut davaların diğer kataloglarından hiçbirini fazla bir şey ifade etmiyordu.

"Bilmiyorum," dedi Carol. "Ofisinde bekleyeceğini söyledi. Sesi korkmuş gibi geliyordu."

"Korkmuş mu?"

"Sesi öyle geliyordu," dedi Carol. "Ve onun ne kadar kibar olduğunu biliyorsun. Daha önce benim yanımda hiç 'lanet olsun' dememişti ve şimdi 'taşaklarımdan vuruluyorum'."

"Ona yirmi dakika de," dedi Lucas. "Kendimi bok gibi hissediyorum." "Zavallı burnunla ve bu zavallı kadınla..."

"Bunu başka bir zaman konuşalım," dedi Lucas. "Gelecek yıl mesela."

HAVA ÇAĞIRDI: Ona Peterson'dan bahsetti. "Aman Tanrım. Keşke orada olup sana yardım edebilseydim. Gelmemi ister misin?"

"Hayır. Yardımı olmaz. Şu anda biraz uyumam gerek."

LUCAS, kışının neredeyse tam anlamıyla Zıplayan Karga'nın küçük ofisine sürüklendiğini HİSSEDİYORDU: bütün gece kahve ve otomat kurabiyeleriyle yaşayan bu bok için çok yaşlanmıştı.

Zıplayan Karga'nın ofisinin kapısı kapalıydı ve Lucas kapıyı çaldı. Bir sandalyenin geri itildiğini duydu ve kapı biraz açıldı. Zıplayan Karga'nın kara gözleri dışarı baktı. Lucas'ı tanıyınca kapıyı çekip açtı, gözleri koridorda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

"İçeri gelsene."

"Tanrım, dostum, ter içinde kalmışsın," dedi Lucas.

Zıplayan Karga bir sandalyeyi işaret etti ve masasının arkasına geçip oturdu.

"Büyük, çok büyük bir sorunumuz var." Bunu karanlık bir aciliyetle söylemişti. Lucas omuz silkti. Sorun her neyse, o kadar da büyük değildi.

Carlita Peterson'ınki öyleydi. "Eee?"

Zıplayan Karga sandalyesini duvara doğru itti, sonra da ön kenarına oturdu. "Üç gün önce, birkaç adam Mankato yakınlarındaki Minnesota Nehri'nde çamur kedisi avlıyordu. Mankato'nun kuzeyinde. Akıntı yönünde, County Eighteen Köprüsü'nün orada, her neresiyse. Her neyse, bir şeye takılmışlar. Büyük kancalar ve ağır misina kullanıyorlarmış, ipi çekmişler ve bir adamın çürümüş elinin bir parçasını bulmuşlar."

"Eğer orada çamur kedisi varsa geriye bir şey kalmasına şaşırdım," dedi Lucas.

"Kapa çenenin. Sadece dinle," diye tersledi Zıplayan Karga. "Her neyse, bir dalgıç ekibi getirdiler, etrafa baktılar ve bir tomruk zincirine sarılmış çürümüş bir ceset buldular. Onu çıkardılar ve bize DNA için bazı örnekler gönderdiler ve adli tabip bazı dış röntgenleri çekti, anladığım kadarıyla. Bir eşleşme arayacaklar. Adli tabip cesedin belki bir aydır orada olduğunu söylüyor."

Başını eğdi ve iki eliyle uzun siyah saçlarını geriye doğru taradı.

"Ve?" Lucas şimdi öne doğru eğilmişti, gerçekten meraklanmıştı.

"DNA'da bir eşleşme bulduk. Benden ve Anita Winter'dan başka kimse bilmiyor. Onu susturdum, eğer bu ortaya çıkarsa onu kovacağımı söyledim. Ben sadece ..." Sanki devam edemeyecekmiş gibi durdu.

"Kimdi o?" Lucas sordu.

Zıplayan Karga başını kaldırdı. "Charlie Pope."

LUCAS bu ismi yarım saniye bile hatırlamadı: Kelimeler burnuna inen bir yumruk gibiydi ve onu sersemletip yönünü şaşırmasına neden oldu. Ağzını açtı, söylemek üzere olduğu şeyin aptalca olduğunu fark etti ve kapattı.

"Bir şey söyle," dedi Zıplayan Karga.

"Sen neden bahsediyorsun lan?" Lucas bağırdı.

"Bağırma, biz değiliz. Biz işi berbat etmedik. DNA hem bankamızdaki hem de Rice'ın tırnaklarından aldığımız kanla eşleşiyor. Hemen geri dönüyoruz." Zıplayan Karga masasından telefonu kaptı ve birkaç numara tuşladı, dinledi ve sonra, "Benim. Bir şey gördün mü? Ne gördüğünü düşünüyorsun? Bunu ne zaman doğrulayabilirsin? Ne kadar? Beni tekrar ara."

Ahizeyi beşiğe geri kapattı: "Tamam. DNA testi yaptığımızda kan hücrelerini incelemeyiz. Bu anlaşmanın bir parçası değil. Sadece bunu yapmıyorsunuz."

"Yani?"

"Anita'ya Rice'ın tırnaklarından biraz örnek aldıldım ve dürbünün altına koydum. Patlamış kan hücrelerini görebildiğini söyledi."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Patlamış mı?"

"Bu, dondurulmuş olabilecekleri anlamına geliyor. Yani adam Pope'u öldürmüş, ondan kan almış ve cesedin üzerine yerleştirmiş."

LUCAS üç saniye boyunca Zıplayan Karga'ya baktı: "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Dalga gemiyorum."

"Charlie Pope asla bulunacak biri değildi," dedi Lucas.

"Bu doğru. Adli tabip en az bir aydır ölü olduğunu söylüyor," dedi Hopping Crow. "Ne kadar zaman önce kayboldu?"

"Bir aydan biraz fazla oldu." "İşte buradasın."

LUCAS SORUNU uzun bir dakika daha düşündü, sonra öne doğru eğildi ve işaret parmağıyla Zıplayan Karga'nın masasına vurdu: "Eğer bu ortaya çıkarsa kıyamet kopar. Medya üzerine tuğla atacak birini arayacak. Ben ya da belki sen. Ya da ikimize, ya da hepimize."

"Bunu biliyorum."

"O zaman Anita'ya işinin tehlikede olduğunu söyle," dedi Lucas. "Er ya da geç birileri kan hücrelerine mikroskop altında bakmadığımızı öğrenecek."

"Onlara *asla* bakmayız. *Kimse* bilmiyor. DNA tamamen farklı bir şey."

"Bunun televizyon kanalları için bir fark yaratacağını düşünüyor musun?" Lucas sordu.

Zıplayan Karga bir an düşündükten sonra, "Eğer tam olarak doğru sunulsaydı..." dedi.

"Saçmalık. Bunu sunmanın bir yolu yok. Televizyon için geçerli olan bir tür Occam'ın usturası vardır: En basit cevap en iyisidir," dedi Lucas. "En basit cevap sıçıp batırdığımızdır. İnsanlar bunu anlayabilir. Tüm bu bilim saçmalıklarını anlamıyorlar. Sihir de olabilir."

"Peki ne yapacağız?" Zıplayan Karga'nın sesi biraz çaresiz geliyordu.

"Bu saksocuyu bulmalıyız."

"Evet, doğru. Bir ya da iki gün bundan bahsetmemeyi düşünebilirim ama ya bu Peterson denen kadın gibi başka birini daha yakalarsa?" Zıplayan Karga sordu. "O zaman ne yapacağız, bir milyon polise Charlie Pope'u aramalarını mı söyleyeceğiz? Peki adli tabibe ne diyeceğim?"

"Ona negatif çıktığını söyle. Zaten onun da beklediği bu." "Ah, dostum." Sonra: "Ne yapacaksın?"

"Rose Marie ve belki valiyle konuşacağım. Bir şeyler bulmalıyım. Bu arada sen de Anita'yı al ve ona herhangi birine tek kelime ederse onu eyaletten bizzat benim kovacağımı söyle."

LUCAS ofisinde durdu ve baş müfettişi Del Capslock'u aradı. Del, Woodbury banliyösündeki bir özel timle birlikte uyuşturucu üzerinde çalışıyor, liseye metamfetamini kimin soktuğunu bulmaya çalışıyordu. Lucas onu aradı: "Ne yapıyorsun?"

"Dergi okuyorum ve bir evi izliyorum." "Ara verebilir misin?"

"Mecbur kalırsam."

"Gel buraya, olabildiğince çabuk. Rose Marie'yle konuşmam lazım, ofisimde bekle. Jenkins ve Shrake'i de al."

Rose Marie'nin ofisine giderken Lucas düşündü: *Rochester'daki yaşlı kadın Bayan Bird ne olacaktı?* Pope'un Ruffe Ignace'ı aradığını teşhis etmişti. Onu telefonda *gördüğünü* söylemişti. Onu bir fotoğraftan seçmişti.

ROSE MARIE ROUX bir zamanlar Minneapolis'te eyalet senatörlüğü yapmıştı ve yasama organının nasıl çalıştığını biliyordu. Mali kriz, eyaletin parkları açık tutmak ve polisler, kar temizleme ve otoyol onarımı için ödeme yapmaya devam etmek istemesi halinde özel bir oturum çağırılması gerektiği noktaya kadar tırmanmıştı.

Rose Marie polislerden sorumluydu ve saçlarını yoluyordu: Lucas kapısına geldiğinde biri ona elektrik vermeye çalışmış gibi görünüyordu, salon sarısı saçları kulaklarından savaş uçağı kanatları gibi çıkıyordu.

"Bana iyi haberlerin olduğunu söyle," dedi.

Lucas bir dakika boyunca el yordamıyla kelimeleri aradı, sonra "Charlie Pope'u bulduk," dedi.

Kadının gözleri parladı.

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, "'Charlie Pope'u bulduk' lafı için bir gün senden öcümü alacağım," dedi.

"Evet, evet," dedi Lucas. "Asıl soru şu: Ne yapacağız?"

"Valiyle konuşacağım," dedi kadın. "Genellikle bu tür şeyleri medyadan saklamak kötü bir fikirdir. Eninde sonunda öğrenirler, sonra da 'örtbas ediliyor' diye bağırmaya başlarlar..."

"Ki öyle..."

". . ve kamu görevindeki hiç kimse bunu duymak istemez," dedi. "Medya örtbas konusunda kendi yargıcı ve jürisidir ve bizim söz hakkımız yoktur."

"Yani bir duyuru yapmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" Lucas sordu.

Şüpheliydi ve bunu belli ediyordu.

Pencereden dışarı bakabilmek için sandalyesinde döndü, birkaç kez ileri geri sallandı; yüzü plan yaparken takındığı boş ifadeye büründü. Bir süre sonra şöyle dedi: "Hayır. Birkaç şerifle gizlice beyaz araba, gümüş araba ve muhtemel ikinci adam hakkında konuşmaya başladık. Zaten birkaç gündür bu fikrin etrafında dönüp duruyordun. Sloan bizi bu konuda destekleyecektir. Medya zaten beyaz arabayı biliyor ve er ya da geç ikinci adamı ve gümüş arabayı da duyacaklar. Bir şeyler döndüğünü anlayacaklar ve bu konuda yazacaklar ..."

"Ve?"

"Ve sonra onlara Charlie Pope'un o adam olmadığını bildiğimizi ve donmuş kan olayının peşinde olduğumuzu ona belli etmeyerek gerçek katili atlatmaya çalıştığımızı söyleyeceğiz," dedi. "Onlar - medya- ikinci adam teorisini yayınlayarak her şeyi mahvettiler. Hepsi onların suçu."

"Tanrım." Lucas etkilenmişti.

"Bunu valiye iletmeliyim." Parmağıyla Lucas'ı işaret etti: "Bu arada sen de bu adamı bulmalısın. Medya için ikinci adamla ilgili haberleri filtrelemeye başla. Sonra da bu orospu çocuğunu bul. Eğer onu yakında bulursan, bütün bunlar tartışmalı hale gelir."

SLOAN VE ELLE'in bilmesi gerekiyordu.

Lucas onlara telefonda söylemek istememişti. Sloan o gün resmi olarak çalışmıyordu ve Blue Earth cinayet mahalline kendi kancasıyla gelmişti. Lucas ofisini aradı, muhtemelen evde olduğu söylendi. Sloan'ın evini aradı ve karısına ulaştı.

"Dışarıda yürüyor, Lucas. Peterson konusunda oldukça sarsılmış."

"Onunla dava hakkında konuşmam gerek. Devam eden bir işimiz var. Ondan beni aramasını isteyebilir misin?"

"Arayacağım ama dinle Lucas: Onu istifa etmekten vazgeçirmeye çalışma," dedi. "Bunu yapma."

"Ah, Tanrım. . ."

"Lucas, onun başka bir şey yapması gerekiyor. Senin küçük sorunun olduğu zamanı hatırlıyorum ve Sloan da buna benzer bir şey üzerinde çalışıyor. Tam bir klinik depresyona girip girmeyeceğini bilmiyorum ama bunun sınırlarında dolaşıyor. İş bunu daha da kötüleştiriyor."

"Geceleri uyuyor mu?"

"Hayır. Bu yüzden bu soğuk onu çok etkiledi," dedi. "Tamamen bitkin durumda. Angela Larson'ı bulduktan sonra onu kimin öldürdüğünü bulamadığından beri uyumadı."

"Pekâlâ. Çenemi kapalı tutacağım."

"Döner dönmez seni aramasını söylerim."

ELLE.

Lucas onunla yüz yüze konuşması gerektiğine karar verdi. Ofisine uğradığında Del, Jenkins ve Shrake'in masasının etrafında toplandıklarını gördü. Carol onu dış ofiste durdurup, "Kooperatif merkezindeki adamlarla ilgili bazı evrakları doldurman gerekiyor. Bekleyemez ve cevapları bilmiyorum; maaş bordrosu bir saat önce bunu istiyor."

Evrakları doldurup imzalarken ve paraflarken, ofisinin açık kapısından üç polisin konuşmalarını duyabiliyordu; Sloan hakkında konuşuyorlardı:

Jenkins çakıllı sesiyle, "Onda kızgınlık var," dedi.

Shrake, "Ben bunun zeitgeist olduğunu sanıyordum," dedi.

Del, "Ben de angst'in zeitgeist *olduğunu sanıyordum.*" dedi.

Bir süre durakladıktan sonra, birisi orta batılı bir erkek versiyonu olan vadi kızı konuşmasıyla, "Şey, *duh.*" dedi.

LUCAS, BİRAZ ÖFKELİ, son belgeleri imzaladı, ofisine girdi ve biraz da kızgınlıkla, "Tanrı aşkına, Sloan'ın yakasından düşün. Boku yedi."

"Hey," dedi Del. "O bizim de arkadaşımız."

"Pekâlâ." Lucas başını salladı ve geri çekildi: "Üzgünüm, bir sorunum var. Beni ısırtıyor. Üçünüz Mike West'i bulmalısınız. Del: Jenkins ve Shrake seni bilgilendirecek. Baktılar, bir şey bulamadılar ama şimdi durum kritik."

"Peki ya Pope?" Shrake sordu.

"İki kişilik bir teori üzerinde çalışıyoruz," diye yalan söyledi Lucas.

"West'e ihtiyacımız var." "Fazla bir şey yoktu. ." diye başladı Jenkins.

"Boş ver onu. İnsanları kaçırın. Herkesi. Aptallarınızı da yanınıza alın," dedi Lucas.

Jenkins'in kaşları kalkmıştı. "Sen ciddisin."

Lucas buz gibi soğuktu: "O pisiği bulun. Onu bugün bulmanızı istiyorum. Nedenini öğrenmek istiyorsan, Olay Yeri'nden Carlita Peterson'ın fotoğraflarını iste."

"Bunu duyduk," dedi Del.

"Resimlere bakın. Sonra da oraya gidin. Ve şu kolayca kaçma saçmalığını da siktir et," dedi Lucas.

ST. ANNE'S'E ON DAKİKA ANNE'S'E ON DAKİKA. Lucas yasadışı bir yere park etti, gösterge paneline bir "Polis" kartı yapıştırdı ve aceleyle kampüse girdi. Psikoloji Bölümü sekreteri ona Elle'in çalışma saatleri olduğunu söyledi ve onu beklemeye davet etti. Elle'nin kapısının önünde, masif kahverengi meşeden yapılmış ahşap bir sandalyeye oturdu ve yazlık kıyafetleriyle gelip giden iri yarı, sarışın, atletik, Minnesota Katoliği üniversiteli kızları izledi.

On dakika kadar bekledikten sonra Elle'in kapısı açıldı ve elinde bir yığın kitap taşıyan başka bir sarışın Katolik kız dışarı fırladı. Elle onun birkaç adım yanıdaydı, Lucas'ı gördü ve "Olamaz, ne oldu?" dedi.

"Konuşmamız gerek," dedi Lucas.

Ona Pope'un cesedinin bulunuşunu, Peterson'ı, bir gece önceki kovalamacayı ve telefon konuşmasını anlattı,

asılı stand hakkında. Kadın sessizce oturdu, niyetliydi, başını salladı, adama doğru eğildi, çerçevesiz gözlükleri tepedeki floresanlarda parlıyordu.

Adam sözünü bitirdiğinde, "Evet. O zeki biri. Planlı biri. Cesur biri. Sana bahsettiğim adam *bu*."

"Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Sana onun parmak izlerini veremem, Lucas. Sana muhtemelen fiziksel olarak çekici olduğunu söyleyebilirim, bir şekilde bekâr kadınların ilgisini çekecek kadar. Durmayacak... ve diyebilirim ki başına onu tetikleyecek bir şey geldi. Bu işe başlaması için."

"Ne gibi? Yani bir araba kazası geçirip kafasını çarptı ve deli gibi mi çıktı?"

Ona gülümsedi: "Hayır. Ama bir şey onun başlamasını sağladı. Bir şey onu tetikleyiciye maruz bıraktı. Oh, bir şey daha var: Bence iki kadının yaşları belirgin biçimde farklı olduğu için, adam büyük olasılıkla ikisinin arasında bir yaşta - genç kadının ilgisini çekecek kadar genç, yaşlı kadının ilgisini çekecek kadar yaşlı."

Birkaç dakika daha katil hakkında konuştular ve sonra Lucas konuyu Sloan'a getirdi: "Yaşlı karısı onun depresyonda olduğunu söylüyor. Belki de çöküşe geçmiştir."

"İşin bunu yapacaktır. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

Lucas birkaç yıl önce klinik bir depresyon geçirmişti; tekrarlamamıştı ama kötü günlerde canavarı hâlâ hissedebiliyordu.

"Emekli olmayı düşünüyor," dedi Lucas.

"Kötü bir fikir olmayabilir. Emeklilik bazen depresyonu *tetikleyebilir* ama Sloan'ın durumunda İş çok ağır. Pek çok insan bunu kaldıramaz ve kaldırabilenler de yeterince uzun süre yaparlarsa kaybetmeye başlayabilirler," dedi. "Alkol ya da uyuşturucuyla kendi kendilerini tedavi ediyorlar. Ya da canavara dönüşürler. Bunların hepsi çok karmaşık, Lucas. Sloan'ın karısı eğer gerçekten kötüleşirse onu bir doktora götürmeli."

"Eğer uçurumdan düşecek gibi görünüyorsa onu doktora götüreceğim," dedi Lucas. "Bana ne olduğunu biliyor ve ona eğer tekrar düşersem haplara başlayacağımı söyledim. Bir daha ter dökerek atlatmaya çalışmayacağım."

"Bu çok aptalcaydı. ." dedi.

"Kimyasalların beynimle oynaması fikrinden hoşlanmıyorum."

"Depresyonda olduğunuzda kimyasallar beyninizi karıştırıyor," dedi.

"Sen sadece karşı koymak için başka kimyasallar kullanıyorsun."

"Evet, evet..." Lucas'ın cep telefonu çaldı. "Muhtemelen Sloan'dır."

SLOAN'la Mississippi'nin Minneapolis yakasındaki Lake Street Köprüsü yakınlarında bir Yunan birahanesi ve bilardo salonu olan Odyssey'de tanıştı. Sloan yorgun görünüyordu; Lucas bir tur dokuz top oynamanın onu uyandırabileceğini söyledi ama Sloan başını salladı. "O kadar iyi değilim," dedi. "Bir bira içebilirim."

Birkaç tane uzun boyunlu Leinie aldılar ve onları bir kabine taşıdılar. Arka tarafta, deri yelekli, yağlı kot pantolonlu, arka ceplerinden çıkan kalın deri cüzdanları pirinç zincirlerle kemerlerine bağlı, sert görünümlü birkaç adam bilardo oynuyordu. Olmaları gerektiği gibi kirli görünüyorlardı: Minneapolis istihbarat polisleriydiler ve Lucas ile Sloan'ı görmezden geliyorlardı.

Sloan, "Tamam, demek bir şeyler dönüyor. Ne var?" dedi.

Lucas, "Le Sueur County'deki bazı balıkçılar Minnesota Nehri'nde bir ceset yakalamışlar. Aslında sadece bir el parçası bulmuşlar. Dalgıçlar cesedin geri kalanını çıkardılar, etrafına büyük bir zincir sarılmıştı. Adli tabip adamın bir aydır nehirde olduğunu söyledi."

Sloan hemen bir sonuca vardı: "Başka bir Rice olayı mı? Önce bir adamı mı öldürmüştü?"

"Hayır. Charlie Pope'tu."

SLOAN biranın üzerinden uzun süre ona baktı; neredeyse eğleniyor gibiydi. Ve gülümseyerek, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi.

"Ben de bir saat kadar önce aynı şeyi başka bir adama söyledim."

Sloan uzun boyunlu biradan bir yudum aldı, dudaklarını şapırdattı, içini çekti ve "Bırakacağım," dedi.

"Sana ulaşamayınca Elle ile konuştum. Bunun kafa karışıklığını giderdiğini söyledi. Aradığımız adam zeki, düzenli ve muhtemelen yakışıklı. Muhtemelen otuzlu yaşlarında ..."

Gerisini Sloan'a anlattı, o da sordu: "Peki ya Bayan Bird? Pope'u duvardaki telefonun yanında dururken görmüş."

"Bunu ben de düşündüm," dedi Lucas. Sonra, "*Biz* yaptık." "Ha?"

"Onu kirlettik. Aklıma gelen tek şey bu."

Sloan ayaklarını kabinin içine, koltuğun üzerine çekti, gözlerini kapadı, düşündü ve sonunda isteksizce başını salladı. "Bütün gün tek yaptığı televizyon izlemektir. Hiç kimse onu ziyarete gelmedi. Pope'un fotoğrafı her on beş dakikada bir televizyonda gösterilirdi. Sonra fotoğraf kitabımla geldik ve ona önemliymiş gibi davrandık, o da kitaba baktı ve yeterince emin oldu ..."

"Tanıdık bir yüz gördü ve onu seçti," dedi Lucas. "Bu sokakta birini görmediği anlamına gelmez. Muhtemelen görmüştür."

"Ama Pope'u değil. Ve şimdi kafasında Pope'un yüzü var ve asla farklı düşünemeyecek."

"Kitap konusunda çok hızlı davrandık," dedi Lucas. "Bir tarif almaya çalışmalıydık. Berbat ettik."

"Peki beyaz Olds'u kim biliyor?" dedi Sloan. "Bu her zaman biraz tuhaf gelmiştir... bunu eski bir filmde çekip çıkarmış olabilir."

"Yani Pope öldü. Bu bizi nereye götürüyor?"

"İlk olarak, ama en önemlisi *değil*, kışımızı korumaya başlayacağız," dedi Lucas. Sloan'a ikinci adam teorisinden bahsetti. "Ignace'a kimin bilgi sızdığını biliyor musun?"

"Bir fikrim var."

"Grubunu topla, ikinci adam meselesini ona sızdır. Yarın gazetede yer alması iyi olur. Sonra, en önemli şey ... adamı bulmalıyız. Bunu düşünmeliyiz. Elimizde epey bilgi var, daha fazlasına ihtiyacımız var."

"St. John's'a bir gezi daha yapmaya ne dersiniz? Bakalım o pislikleri daha fazla korkutabilecek miyiz?"

"Bunu ben de düşündüm. Her şey orada başlıyor. Yarın sabah yapalım. Biraz uyumam lazım ve Mike West'i arayan üç adamım var: O adamı gerçekten yakalamak istiyorum."

"Ben de adamlarımı bu iş üzerinde çalıştıracam. Del beni arasın."

"Güzel. Ben evde olacağım. Bir şey olursa ara. Hemen St. John's'u arayıp geziyi ayarlayacağım. Neden yarın sabah saat yedide bana gelmiyorsun?"

"Sonra görüşürüz."

LUCAS UYUMAYA ÇALIŞTI ama çok gergindi; bir süre CNN izledi, kendini toparlamaya çalışarak yürüyüşe çıktı. Bir sandviç aldı, eve geri yürüdü. Cinayet dosyasını, kooperatif merkezinden gelen son bilgileri tekrar okudu.

Etrafı aradı: haberlerden başka hareket eden bir şey yoktu.

Rose Marie öğleden sonra geç saatlerde yaptığı bir telefon görüşmesinde, "Artık ciddi bir ilgi çekmeye başladık," dedi. "Bu gece kanallara çıkacağız. Dışarıdan gelenler olmaya başlayacak."

"Bunun her zaman yardımı dokunur," dedi Lucas.

Nihayet saat yedide uyuyabildi ama gecenin bir yarısı ter içinde, ne yapacağını bilemez halde, etrafındaki ani sessizlikten ve bir kamyonun geri manevrası gibi gelen bip sesinden endişelenerek uyandı. Yüzü acıyordu ama donuk bir acıydı: endişe başka bir şeyden kaynaklanıyordu.

Sonra gümbürtü/çatırtı/parlama: bir fırtına *koptu*. Başka ne vardı? Daha fazlası vardı. Doğrulup saate baktı. Saat yoktu. Yataktan kalktı, dinledi, ışıkları açtı. Işık yoktu. Pencereden dışarı baktı, ensesindeki tüyler diken diken olmuştu, katilin telefon konuşması aklındaydı. Adam kim olduğunu biliyordu.

Sokakta ışık yoktu. Tabancasını aldı, oturma odasından dışarı çıktı, karanlıkta evin içinde kendinden emin adımlarla ilerledi. Burayı o tasarlamıştı; her santimini biliyordu. Mutfakta, arka pencerelerden dışarı baktı: ışık yoktu.

Elektrik kesintisi. Bip sesi devam ediyordu. Çalışma odasına gitti, masanın altına girdi, bilgisayarın pil yedekleme sistemini kapattı ve bip sesi kesildi. Mutfaktaki ışıkları açtı; hiçbir şey olmadı ama elektrik geldiğinde ona haber vereceklerdi. Oturma odasına geçti, artık uyanıktı, bir adrenalin patlamasının dürtüsünü hissediyordu, bir sandalyeye çöktü, 45'lik kucağındaydı.

Bunu düşündü. Yirmi dakika sonra ışıklar geri geldiğinde hâlâ düşünüyordu ve hiçbir yere varamamıştı.

SABAH tıraş olmadan ya da duş almadan önce Del'i aradı. Telefon bir süre çaldıktan sonra Del çıktı; sesi Lucas kadar gergin geliyordu.

"Uyanık mısın?" Lucas sordu.

"Henüz yatmadım. Batı'da bir hattımız var ama çok zayıf." Arka planda lastikler gıcırdadı ve bir korna sesi duyuldu. "Dinky Town'daki McDonald's ışıklarında para dilenen Gary adında bir adamı arıyoruz," dedi Del. "Sorun şu ki, Gary bir yerlerde sarhoş ve muhtemelen vardiyası saat on birde başlamadan önce ortaya çıkmayacak. Sözde West'le takılıyormuş."

"Nerede çalışıyor? Gary mi?"

Bir an sessizlik. Sonra, "Az önce söyledim ya. Dinky Town'daki McDonald's ışıklarında. Şu anda orada çalışıyorum." Lucas zihninin gözünde Del'in tam olarak nerede durduğunu görebiliyordu; uyuşturucu anlaşmalarıyla ünlü bir ankesörlü telefon.

"Vardiyası mı var?"

"İyi bir yer. On birden üçe kadar çalışıyor. Diğer iki adam da yediden on bire ve üçten altı ya da yediye kadar çalışıyor. Tabelayı paylaşıyorlar: EVSİZ IRAK GAZISI, AIDS'LE MÜCADELE EDİYOR. Gece gelen adam Batı'dan olabilir ama emin değiliz."

"Gary denen adamın nerede uyuduğunu bilmiyor musunuz?"

"Tünellerden birinde sanırım," dedi Del. "Şu anda bunu anlamaya çalışıyoruz."

"Shrake ve Jenkins hâlâ sizinle mi?"

"Evet. Shrake'te biraz amfi kalmıştı ve kendimizi oldukça iyi hissediyoruz," dedi Del.

"Şşşt ..."

Del, "Bize amfilerimizi almamızı söylediğinde seni ciddiye almıştık" dedi.

"Bu doğru. St. John's'a gidiyorum. Bu adamı bulursanız beni arayın."

SLOAN tam zamanında gelmişti. Kamyonu alıp güneye gittiler. Sloan güvenlik hastanesi ve rock 'n' roll hakkında konuşmak istiyordu.

"Eğer Üç Büyükler birini eğittiyse, ona erişimleri olmalı. Charlie Pope'un erişimi olduğunu biliyoruz" dedi. "Asıl soru

"Başka kimin böyle bir erişimi vardı? Eğitim hızlı olamazdı, biraz zaman alırdı."

Lucas bundan emin değildi. "Neden biraz zaman alsın ki? Adamın zaten deli olduğunu ve sadece işaret edilmeye ihtiyacı olduğunu varsayalım."

"Ama o sadece deli değil, *akıllı da*," dedi Sloan. "Akıllı insanların, deli olsalar bile, bir şeyler yapmak için kendi yöntemleri vardır. Bu adamı *gerçekten* etkilemişler. Beynini yeniden şekillendirdiler. Onu *dönüştürmek* zorunda kaldılar."

Lucas, "Kimin erişebildiğini kimsenin gerçekten bilmeyeceğine dair içimde kötü bir his var," dedi. "Burası yarı yarıya bir hapisane gibi; her türden insan güvenli kanada girip çıkıyor. Hastanedeki ufak tefek işlerin yarısı mahkûmlar tarafından yapılıyor."

"Ama bu adam, katil adam tam bir kaçık. Yakın zamanda kaç tane büyük deli tahliye edildi ve geniş erişimleri oldu?"

"Mike West dışında."

"Ah, o büyük bir deli değil," dedi Sloan. "O sadece başa çıkamayan zavallı şizofrenlerden biri."

Bir dakika boyunca yollarına devam ettiler ve Lucas, "Pope'un DNA'sını bulmasaydık bütün bu soruları Rice cinayetlerinden bir gün sonra soracaktık. Kesinlikle bizi yanılttı."

"Hayır, öyle olmadı," dedi Sloan. "DNA olmasaydı hastane hakkında hiçbir fikrimiz olmayacaktı. Aslında o bizi *yo/a* getirdi."

"Eğer onları Üç Büyükler'in istediği gibi öldürecekse değil," dedi Lucas. "Angela Larson'ın Taylor gibi öldürülmesi bir tesadüf olabilirdi. Ama Rice, Biggie Lighter'ın yapacağı gibi öldürüldüğünde ... Rice'ın aletini kestiğinde ... bunu fark ederdik. Birileri fark ederdi."

Sloan bir kulağını kaşıdı. "Huh. Bunu düşünmemiştim."

"Çünkü dikkatimiz dağılmıştı," dedi Lucas. "Adam bizi demiryolu gibi takip ediyordu."

YOLUN İLERİSİNDE Sloan, "Sana iki çift lafım var," dedi. Rock 'n' roll listesi hakkında."

"Rock 'n' roll mu? Bu üç kelime eder."

"İki kelime: Lou Reed."

"Lou Reed . . . "Vahşi Tarafta Yürü. "

"Bu senin listende yok. Geçen gün kışımın üstünde yatarken duydum ve 'Tanrım, bu da listeye girmeli' diye düşündüm. "

"Haklısın ama liste çok uzun," dedi Lucas. "Şarkıları kesmeye başlamam gerekiyor. Belki de her grup için bir şarkıyla sınırlandırmalıyım diye düşünüyordum ama bunu nasıl yapacağımı da bulamıyorum. En iyilerinden bazılarını dışarıda bırakmış olurum."

"Elinde olmayan başka ne var biliyor musun?" "Ne?"

" 'Mustang Sally.' "

"Ah, kahretsin."

Sloan, "Wilson Pickett ve Buddy Guy arasında bir seçim yapman gerekiyor," dedi.

"Bu seçimi yapamam."

"Hayat berbat ve sonra ölüyorsun."

SLOAN güvenlik hastanesine "yarasa mağarası" demeye başlamıştı ve öldürme yolunda ilerlerken bu deyim Lucas'ın aklından geçip duruyordu. Burası bir yarasa mağarasına benzemiyordu ama öyle *hissettiriyordu*; perili bir İngiliz kır evi gibiydi ama daha büyüktü.

"Onlara Pope'tan bahsetmeyeceğiz," dedi Lucas kamyonundan indiklerinde.

"Elbette anlatmayız. İkinci adam hakkında konuşacağız."

I N S I D E, müdürün ofisine götürüldüler; Lawrence Cale ilk ziyaretlerinde balık tutuyordu ve onunla tanışmamışlardı. Ellili yaşlarının ortasında, uzun boylu, ince yapılı, kel bir adamdı ve gözlerini büyüten çok büyük gözlükler takıyordu. Lucas'a Grant Wood'un *Amerikan Gotik* tablosundaki çiftçiye hatırlatıyordu. Bir kürdan çiğniyordu.

"Yardımcımın dediğine göre siz ikiniz en son buraya geldiğinizde, *mmm*,

Bazı hastaları ciddi şekilde rahatsız etti," dedi onları ziyaretçi koltuklarına yönlendirdikten sonra.

"Doğru," diye başını salladı Lucas. "Biz ayrıldığımızda çığlık krizleri geçiriyorlardı."

"Bu hiç komik değil," dedi Cale. "Onları sakinleştirmek bazen günler, haftalar alabilir."

"Ben bunu senin sorunun olarak görüyorum," dedi Lucas. Bu *hasta* saçmalığından bıkmıştı. "Bu üç adam üç sıradan iyi insanın işkenceyle öldürülmesinden sorumlu."

Sloan evrak çantasını karıştırıyordu, sekize on ebadında bir baskı çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Bu eskiden Carlita Peterson'dı. Üniversite profesörüydü. Henüz bağırsak çöplüğünü bulamadılar."

Cale resmi aldı, ters çevirdi ve yorum yapmadan Sloan'a geri verdi. "Chase, Lighter ve Taylor'ı izolasyona transfer ettirdim. Personel dışında kimseyle görüşmüyorlar. Radyo ya da televizyon yok. Onlara söylenen her şey kayda alınıyor ve biz de her gün bu kayıtları inceliyoruz. Günde iki kitap okumalarına izin veriliyor. Türü onlar belirliyor ve kitapları biz seçiyoruz, böylece kimse bir kitaba mesaj yerleştiremiyor. Ve hücrelere girmeden önce kitapları kontrol ediyoruz."

"Peki ya dışarı çıkarken? Kitaplara ne oluyor?" Lucas sordu.

"Şifreler için onları tekrar kontrol ederiz. Çoğu yolu biliyoruz -harflerin üzerinde iğne delikleri gibi şeyler. Hiçbir şeyin dışarı çıkmadığından da emin oluruz."

"Pekâlâ. Bizi içeri mi alıyorsunuz?"

"Hayır, Sam O'Donnell ve Dick Hart sizi indirecek. O adamları tanıyorlar. Ve beni görmemeleri en iyisi. Onların durumuyla ilgili kararları ben veririm ve oraya gidersem benimle konuşurlar, sizinle değil."

"Onları gereğinden fazla rahatsız etmemeye çalışacağız," dedi Lucas.

Cale, "Mmm, bana gösterdiğin o resim ..." dedi.

"Ne?" diye sordu Sloan. Sloan sordu.

"Siktir et onları. Ne yapman gerekiyorsa yap."

O'DONNELL VE HART güvenlik duvarının diğer tarafında bekliyorlardı. Lucas içeri girdiğinde, Sloan birkaç saniye

Hart arkasından şöyle dedi: "Profesöre olanları duyduk. O lanet olası Pope; onda bunu hiç görmemiştim."

"Katil mi?"

"Katili gördüm, bunu hiç görmedim."

O'Donnell, "Charlie kimsenin sevmediği adamlardan biriydi, ama bazen sevimli olmaya çalıştığını görebiliyordunuz. İnsanların onu sevmesini istiyordu. Ama Lighter, Taylor ve Chase onu bir ... haline getirdiler. Bilmiyorum. Filmlerdeki psikopatlardan biri gibi, Freddie ya da hokey maskeli adam ya da başka biri."

"Pope olmayabilir," dedi Lucas.

İki doktor oldukları yerde durdular. "Ne?"

"Geçen sefer buraya geldiğimizde siz önermiştiniz -Dr. Beloit, belki de. Şehirdeki kendi psikoloğumuz bu fikri bağımsız olarak ortaya attı. Charlie Pope'un ikinci bir adam ya da ikinci bir kadın tarafından idare edildiğini düşünüyoruz. Planlamayı yapan, arabayı süren biri..."

Lucas açıkladı ve tekrar yürümeye başladılar, iki doktor da olanları anlamaya çalışıyordu. Lucas sözlerini bitirdiğinde sordu: "Başka bir şey var mı? Üç Büyükler'den?"

"Pek sayılmaz," dedi O'Donnell. Uzun saçlarını savurdu, farkında olmadan gümüş bir küpeye dokundu. "Sadece çukurda oldukları için sızlanıp duruyorlar."

AŞAĞIYA ASANSÖRLE İNDİLER, bir kamera girintili bir cam levhadan onlara bakıyordu. Girişin iki kat altında, bodrum gibi hissettiren kiremitli bir koridora çıktılar - ses boğuktu ve hava serin olmasına rağmen nemli hissediliyordu. Başlarını sallayıp yollarına devam eden birkaç görevlinin yanından geçtiler ve başka bir kameranın bulunduğu elektronik kontrollü bir kapının önünde durdular. Hart başka bir düğmeye bastı, bir kadın sesi "Hey, Dick" dedi ve Hart "Hey, Pauline. Benim, Sam, Davenport ve Sloan. Listende olmalılar."

"Evet, öyle. Açıyorum."

Elektronik kilit tıkladı ve O'Donnell kapıyı çekerek açtı. "Sahtekâr olsaydık ve sırtına silah dayasaydık ne yaparlardı?" Sloan merak etti.

"Anlarlardı," dedi O'Donnell gülümseyerek. Sesini alçaltarak, "Onun adı Pauline değil," dedi.

Koridor loştu. Duvarlara yerleştirilmiş, sekizi karanlık, dördü aydınlık bir düzine dikdörtgen görebiliyorlardı. Hepsi tek yönlü camdı. Hart, "Üç Büyükler ve arkadaşını kırık bir plastik kaşıkla kesmeye çalışan bir adam," dedi. "Nereden başlamak istersiniz?"

"Nasıl çalışıyor?" Sloan sordu.

"Her pencere panelinin yanında bir açma düğmesi var. Ona bir kez basıyorsun ve tek yönlü cam geri kayıyor ve cam bir güvenlik panelinden bakıyorsun. Tabii sizi görmesini istiyorsanız. Konuşma hoparlörlü bir mikrofon aracılığıyla yapılıyor. Siz istemediğiniz sürece diğer hücrelerdeki adamlar ne konuştuğunuzu duyamaz. O zaman onların mikrofonlarını açabilirsiniz."

İZOLASYON HÜCRELERİ basitti: bir yatak, bir tuvalet, yıkanmak için bir lavabo. Duvarlar bej, yatağın üzerindeki battaniye yeşil, armatürler beyaz, üniformalar ise Weather'ın bazen evde giydiği tıbbi önlükler gibi solmuş bir Fransız mavisiydi.

Taylor ranzasında oturmuş, tek yönlü cama bakıyordu. "Bizi görebiliyor mu?" Sloan sordu.

O'Donnell başını salladı. "Hayır, yüzlerce kez kontrol ettim. Ama sanırım bazen burası o kadar sessiz oluyor ki, yürüyen insanların titreşimlerini alıyorlar. Buraya geldiğimiz zamanın yarısında cama bakıyorlar. Videoda onlara baktığınızda, cama neredeyse hiç bakmıyorlar. Görecek bir şey yok."

"Aç şunu," dedi Lucas.

Hart bir düğmeye bastı ve cam yavaşça geriye kayd. Hareket etmeye başlar başlamaz Taylor ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "Siz çocuklar," dedi Lucas ve Sloan'ı gördüğünde.

"Evet, sizinle konuşmamız gerek," dedi Lucas. "Senden bir isim almamız gerekiyor. Oraya gönderdiğin adamın adını."

Taylor başını salladı ve kısa, sarı dişli bir gülümseme gösterdi. "Bunun için yeterli olduğunu sanmıyorum." En düşük teklif veren hoparlörden gelen sesi bir robotunkine benziyordu.

"Sana elimizde ne olduğunu söyleyeyim," dedi Lucas. Taylor kollarını kavuşturdu ve pencere pervazına yaslandı. "Federal bölge savcısı kurbanlarınızın . . . gönderdiğiniz adamın kurbanlarının kaçırıldığına karar verdi. Bu federal bir suç ve kurbanlar öldürüldü. İdam cezası istiyorlar. Seni katilin yanına koyarsak ... artık hapse atılma konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

"Minnesota'da idam cezası yok."

"Eyalette yok ama federallerden bahsediyoruz. Kesinlikle var."

Taylor'ın bakışları bir an için içe döner gibi oldu ve sonra omuz silkti. "Bir ara gitmem gerek. Söyle bana, adamımız başka bir tane daha mı yakaladı? Onu avladı mı?"

"Hey, bizi şaşırtmayacaksın," dedi Sloan. "Hayatımız boyunca senin gibi dildolar ile uğraştık. Bırak da gerisini biz anlatalım."

"Yani?"

"Üçünüze de bu teklifi yapıyoruz. Kim bize bir isim verirse, o adam serbest kalacak," dedi Sloan. "Diğer ikisi Illinois'e transfer olacak ve orada atış yapacaklar. İçinizden biri bunu düşünecek ve konuşacak. Diğer ikisine el sallayarak veda edecek."

"Beni gerçekten mahvediyorsun," dedi Taylor, sesi düzdü ve ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. Gösterişli bir şekilde tırnaklarına baktı, "Buna zor dayanıyorum."

"Pekâlâ," dedi Lucas. Paneli açıp kapatan düğmeye uzandı. "Önümüzdeki birkaç ayın ya da ne kadar uzun olursa olsun tadını çıkarın..."

Şimdi Taylor'ın yüzünde bir ifade belirdi. "Bu da ne demek oluyor?" diye tersledi. "Kurallar, rahatlama olmadan burada iki haftadan fazla tutulamayacağımızı söylüyor."

Hart başını salladı. "Bu tam olarak doğru değil. Tanıma ve pişmanlık gösterdiysen iki hafta. Bunu yapmadığınız her gün yeni bir suçtur. Adamın yakalanana kadar buradan çıkamayacaksın."

"Ya da federal hapishaneye nakledilene kadar," dedi Lucas. Cam paneli kapatmak için düğmeye bastı ve bir itiraz gelmesini bekledi.

ve on saniyelik bir sessizlikten başka bir şey alamadı. Sonra Taylor alaycı bir bebek sesiyle, "Hâlâ orada durduğunu biliyorum," dedi.

O'Donnell içini çekti ve mikrofonun düğmesine basarak mikrofonu kapattı. "Sıradaki?"

SIRADA BIGGIE VARDI. Biggie çıplaktı ve mastürbasyon yapıyordu. "Gidin buradan. Mastürbasyon yapmak için özelime ihtiyacım var." Güvenlik kamerasına doğru parmaklarını oynattı.

"Sana özel tekliften bahsetmem gerek," dedi Lucas. Lucas ölüm cezası tehdidini okurken Biggie hiç durmadı.

Biggie, "Hey, biliyor musun? Senin izlemen beni daha da sertleştiriyor. Bu gerçekten çok iyi."

Lucas, "Gelip iğneyi alışını izleyeceğim," dedi ve arkasını döndü. Hart'a: "Pencereyi kapat."

"Geleceğim. İzlemek istemiyor musun?" Pencere kapanırken Biggie bağırdı: "Belki bizim oğlanı avcılık lisansı olmadığı için yakalayabilirsin..."

O'Donnell mikrofonun düğmesine bastı ve "Tecritteyken bir adamı tehdit etmek zor. Belki de onları normal hücrelerine geri götürmeliydik. Burada oldukları kadar ölü de olabilirler."

Hart, "Chase'le konuşmak neredeyse anlamsız," dedi. "Hızla yokuş aşağı gidiyor. Katatonik ve manik dönemler uzuyor, geçişler kısalıyor. Neredeyse otuz altı saat boyunca çöktü, dün gece sona erdi, sonra geçiş sürecinden geçti ve şimdi manik oluyor. Manik olduğunda, öldürme içgüdüsünden başka bir şey kalmıyor."

"Hadi deneyelim," dedi Lucas. "Madem buradayız, deneyelim bari."

CAM GERİ KAYDI ve Chase kendini camın üzerine fırlattı, parmakları pençe gibiydi, ağzı açıktı, gözleri nefretle parlıyordu. Biggie gibi o da çıplaktı: ön cama çarpan bir böcek gibi cama çarptı, sekti, geri geldi, camı tırmaladı, köşelerini kurcaladı, tırnakları kırıldı, camın üzerinden kan kaydı. Yaralı büyük bir kedi gibi, bir jaguar gibi feryat ediyordu. Hart bağıırıyordu, "Sakin ol, sakın ol, sakın ol. Çıkmak istiyorsun, çıkmak istiyorsun..."

Chase onu duymuyor gibiydi. Kendini tekrar cama doğru fırlattı, yüzüyle vurdu, yumruklarıyla dövdü; arkasında, çoğu beton olan hücre olabildiğince parçalanmıştı. Sadece giysilerini çıkarmakla kalmamış, onları da çıkarıp parçalamıştı; aynı şeyi battaniyeye de yapmıştı ve naylonla kaplı ve yatağa sabitlenmiş olan şilte, Chase'in parçaladığı yerlerden akan kanla kaplanmıştı.

Lucas, O'Donnell'a, "Kapat, kapat," diye bağırdı ve pencere kayarak kapandı. Mikrofon hâlâ açıktı ve Hart uzanıp sesi kesene kadar devam eden hayvan feryadını duyabiliyorlardı.

"Lanet olsun," dedi Sloan. "Belki de bir şeyler yapmalısın. Onu sakinleştirmek gibi."

Hart başını salladı: "Deniyoruz ama kimyasalların artık onun üzerinde pek etkisi yok. Eğer onu gerçekten sakinleştirecek kadar verirsek, onu öldürebiliriz."

"Bu onu sakinleştirir," dedi Lucas. "O lanet olası bir kurt adam gibi bir şey." Sonra Sloan'a: "Zamanımızı boşa harcıyoruz."

O'Donnell, "Dinle, senin için Taylor ve Biggie üzerinde çalışabiliriz, ölüm cezası meselesini konuşmaya devam et," dedi. "Bu gerçek mi?"

"Olacak," dedi Lucas.

"Biz idam cezasına idam cezasına karşı çıkıyoruz," dedi O'Donnell. "Genel olarak."

"Biz de öyle," dedi Sloan. "Genel olarak."

Dönüş yolunda öğle yemeği için durdular, bir McDonald's'ta çizburger yediler.

"McDonald's'ın size yedirdiği bok hakkında kim ne derse desin umurumda değil," dedi Sloan. "Patates kızartması yapmayı biliyorlar. Onları yiyecek misin?"

Del aradığında patates kızartmalarını bitirmek üzereydiler: sabah olduğundan daha da sinirliydi.

"Dostum, uzanacak bir yer bulmalısın," dedi Lucas. "Bana bağırp duruyorsun."

"Biraz yıpranmaya başladık," diye bağırdı Del. "Dinle, neredesin? Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

"Nerede olduğunuza bağlı olarak kırk beş dakika. West'i buldunuz mu?"

"Nerede olduğunu biliyoruz. Onu gören bir kızla konuştuk. Nehir kıyısında çantasıyla dolaşıyor. Minneapolis polisleri yardıma geliyor. Mağaralardan birinde olabilir."

"Pekâlâ. Geliyoruz. Biz de geliyoruz. O lanet mağaralarda dikkatli ol, dostum."

Bir MINNEAPOLIS DEVRİYESİ, Mike West'i kadının onu gördüğü yerden bir milden daha uzakta nehir kıyısında yürürken gördü - "Onu beş dakika önce gördüğünü söylediğinde kastettiği şey, onu yarım saat önce gördüğü idi," dedi Del, Lucas ve Sloan'a.

Del kot pantolon, tişört ve nedense -yazın ortasında sıcak bir günde garipti ama kimse bundan bahsetmemişti- lacivert bir saat şapkası giymişti. Yıpranmış yüzüyle, Metallica tişörtü giymemiş Antik Denizci'ye benziyordu. "Üniversitenin yanındaki nehir kıyısında yarım saat daha süründük ve o çoktan St. Thomas'ın aşağısındaydı."

"Peki nerede o zaman?" Lucas sordu. Mississippi Nehri Bulvarı'nda yarım düzine polis arabasıyla birlikte park etmişlerdi ve St. Paul'ü Minneapolis'ten ayıran nehir geçidine bakıyorlardı. Vadinin kenarları dikti ama sarp değildi ve ağaçlar ve çalılarla kaplıydı. Yeşilliklerin arasından kumtaşı parçaları görünüyordu; Mississippi her zamanki yaz giysisi, çamuru ve kıyıya vurmuş sazanlarıyla nehrin dibinden kıvrılıyordu.

Del omuz silkti: "Geldiğimizi görmüş olmalı, çünkü ortadan kayboldu. Dick Douglas onu gördü, haber verdi, sonra da peşinden aşağı indi. Onu bir daha hiç görmedim."

"Mağaralar," dedi Sloan.

"Douglas o olduğundan emin miydi?" Lucas sordu.

"Bize bahsedilen adam bu. Gary'yi bulduk, dilenci. Adamımızın bu Mike West olduğunu söyledi. Ona Mikey diyor. Bizi Sandy'ye yönlendirdi, West'i iyi tanıyan bir kadın. Üniversitede yüksek lisans öğrencisi, kafeteryada çalışıyor ve ona artık yemek veriyor."

"Sandy'yi buraya getirmeliyiz," dedi Sloan.

Del başını salladı: "Yolda geliyor. Jenkins ve Shrake onu almaya gittiler."

"Tanrım, umarım onlara sakın olmalarını söylemişsindir," dedi Lucas. Shrake, söz konusu alıcılar olduğunda .740 slugging yüzdesine sahip olduklarını söyleyerek övünüyordu. Shrake'in şaka yaptığından emin değildi.

"Ah, iyiler," dedi Del. "Bazen biraz huzursuz oluyorlar."

Kadın gelmeden önce West'i buldular. Tepenin yarısında ve iki yüz metre güneyinde birkaç polis, tepenin bir noktasında bağıırıp çağırmaya başladı. Kaldırımında toplanmış olan bir grup üniversite öğrencisi önce alkışladı, sonra yuhaladı. Lucas polislerin tepenin yamacına doğru eğildiklerini ve sonra biraz daha bağırdıklarını görebiliyordu. "Aşağıda ne haltlar dönüyor?" Del merak etti. Hep birlikte yamaçtan aşağı inmeye başladılar, ağaç dallarına ve çalılara tutunarak, kaygan tabanlı şehir polisi ayakkabılarıyla kayarak ilerliyorlardı.

"Ne oldu?" Lucas polislerin yanına vardıklarında sordu. Başka polisler de yamacı aşır onların durduğu yere doğru geliyordu.

"İşte orada," dedi polislerden biri. Ateşli ve sinirliydi. Yamacı işaret etti ve Lucas neyi işaret ettiğini görmek için bir an bekledi; iki spor ayakkabının aşınmış beyaz tabanları, diğer tarafında bir adamın bulunmasının imkânsız görüldüğü kadar küçük bir deliğin altı ya da sekiz santim içindeydi. Suyun çürümüş kayayı aşındırdığı delik, görünüşe göre yamacın içine doğru uzanıyordu.

Lucas bakmak için eğildi ve Sloan ile Del arkasından dolanarak, "Çıkın oradan," dedi Lucas. Boğuk bir cevap olabilecek bir şey duydu.

"İçeride bir şeye tutunuyor," dedi polislerden biri. "Onu dışarı çekmeye çalıştık ama kımıldatamadık."

"Küreklere ne dersiniz?" Del sordu.

"Çoğunlukla kaya var; kırıcıya ihtiyacımız olacak."

"Dinamit de deneyebiliriz," diye önerdi biri gülerek. Polislerin çoğu şimdi eğleniyordu: ağır siklet dedektiflerin o iki lanet olası ayağa bakmasını izliyorlardı. "Ya da belki bir proktolog çağırmalıyız," dedi bir başkası. "Bahse girerim onu çıkarabilir."

"Orada boğulmayacak, değil mi?" Lucas ayakkabı tabanlarına bakarak sordu.

"Ne bilelim," dedi polis.

Del gülmeye başladı ve Sloan başını sallayıp arkasını döndü.

"Gülmeyi kes ve bana yardım et," dedi Lucas sinirlenerek. Del yanına geldi ve ellerini deliğe sokup adamın ayak bileklerinden tutmayı başardılar. Deliğin içinden daha boğuk yorumlar geliyordu. "Çekin."

Çekmişler, biraz daha çekmişler ama hiçbir şey kıpırdamamış. "Çok sert çekersek canını yakarız," dedi Del. "Dizlerini patlatacağız."

"Neden hiçbir şey kolay olmuyor?" Lucas pes edip ellerini birbirine vurarak sordu.

Sloan, "Her neyse, işte Shrake ve kadın," dedi.

SHRAKE'in bir eli kadının kolunda, tepeden aşağı indiğini gördüler. Görünüşe göre sigara yakmak için durmuş olan Jenkins mutsuz bir şekilde arkadan geliyordu.

Sandy adındaki kadın genç, yuvarlak yüzlü ve bulaşık suyu gibi sarışındı. Hemşirelerin acı ve hastalıktan söz edildiğinde baktıkları gibi endişeli görünüyordu - bir tür refleksif sempati.

"Bize yardım edebilir misiniz?" Lucas sordu. "Kendini içeri sıkıştırmış."

"Deneyebilirim," dedi hemşire, spor ayakkabılarının tabanlarına şüpheyle bakarak. "Bazen korkuyor." Diz çöktü: "Mike? Bu Sandy," diye bağırdı. "Bu kafeteryadaki Sandy. Polis seni tutuklamak istemiyor, onlara yardım etmeni istiyorlar. Başka birini yakalamalarına yardım etmeni istiyorlar."

Hiçbir şey yok.

"Mike, orada kalırsan kendine zarar vereceksin. Havasız kalacaksın ..."

Konuşmaya devam etti, bazen güven veriyor, bazen de yalvarıyordu. Boğuk cevaplar geliyordu ama hareket yoktu ve kimse West'in ne söylediğini çözemiyordu. West ayaklarını çevirip duruyor ama pes ettiğine dair bir işaret vermiyordu. Lucas sonunda oradan uzaklaştı ve Shrake'e, "Nasılsınız çocuklar?" diye sordu.

"Yoruluyorum. Bu bütün gece ve bütün gün saçmalığı için çok yaşıyım." Jenkins biraz duman üfledi ve başını salladı:

"Ben de."

Shrake, "Al beni," dedi ve Jenkins bir paket Marlboro uzattı. Shrake bir tane aldı ve antika pirinç Zippo ile yaktı; sigara kokusu

Çakmak gazı bir an havada asılı kaldı.

"Bütün bunlar için gerçekten minnettarım," dedi Lucas yamaçtan aşağıya doğru eliyle işaret ederek. "Fazla mesainin her dakikası için para yatır. Makul olan her şeyi imzalarım. Ve burada kalmak zorunda değilsin, istersen gidebilirsin."

Shrake, "Gitmeden önce o küçük pisliğin yüzünü görmek istiyorum," dedi. "Ondan başka bir şey görmedim." Deliğe doğru başını salladı. "Ayaklarının altı."

Sandy, "Bu akşam balkabağı turtası yiyeceğiz, en sevdiğin." diye bağırdı.

"Onu oradan çıkarmamı ister misin?" Jenkins sordu.

"Krem şantiyle," diye bağırdı Sandy.

"Gerçekten sıkışmış," dedi Lucas.

"Bir sürü ta kozu sikeyim. Onunla bir dakika konuşmama izin ver. Ve şu kariyı da oradan çıkar, duruma hiç yardımcı olmuyor."

"Onun gaza gelmesini istemiyorum. ." diye uyardı Lucas.

"Tanrı aşkına, ona gaz vermeyeceğim," dedi Jenkins. "Bırak da onunla konuşayım."

"Her neyse," dedi Lucas. "Aptal yok."

"Çıkarın şu kadını oradan."

SANDY'ye başka bir konsept üzerinde çalışmaları gerekebileceğini söylediler ve onu delikten uzaklaştırdılar. Yüzü bembeyaz, polislerin West'i ayaklarından vurmak gibi garip bir şey yapacağından korkarak arkasına baka baka tepeye çıktı.

Jenkins garip bir şey yaptı. Yamaca doğru eğildi, bir süre West'in ayakkabılarını karıştırdı, sonra birini çözmeye başladı. Çözmek için acele etmedi: West ayaklarını çevirerek ellerden kurtulmaya çalıştı ama görünüşe göre çukurun daha derinlerine inemedi.

"Ne yaptığımı biliyor musun Mikey?" Jenkins deliğe doğru bağırdı. "İki gündür seni arıyorum. Çok yoruldum ve şimdi benimle kafa buluyorsun. Bu yüzden ayakkabılarını çıkaracağım ve eğer oradan çıkmazsan onları lanet olası nehre atacağım. Çünkü çok kızgıyım."

Delğin içinden daha boğuk sesler geldi, daha fazla ayak büküldü ve sonra Jenkins hâlâ acele etmeden ilk ayakkabıyı çıkardı. Altında siyah, buruşmuş ve ter ya da nehir suyuyla ıslanmış bir çorap vardı. Üstündeki ayak bileği de neredeyse çorap kadar siyahtı. Jenkins ikisine de dokunmadı.

"Bu tek ayakkabı," diye bağırdı deliğe doğru. "İkincisini alana kadar onu buraya koyacağım. Sonra da onları lanet olası nehre atacağım, yemin ederim."

İkinci ayakkabı üzerinde çalışmaya başladı, onu çözmek için zaman ayırdı ve aniden West'in bacaklarından biri birkaç santim uzadı, sonra diğeri, sonra da ilki birkaç santim daha. Birisi "Geliyor" dedi ve Mike West boğuk bir sesle, gözleri yaşlı bir şekilde, arkasından plastik bir çöp torbasını sürükleyerek delikten dışarı çıktı. Jenkins'e "Ayakkabılarımı alma, dostum," dedi. "Ayakkabılarımı alma."

"Ayakkabılarını almayacağım," dedi Jenkins. Arkasına yaslandı ve cebinden Marlboro'ları çıkardı. "Sigara ister misin?"

WEST FİZİKSEL BİR ENKAZDI. Kısa boyluydu, bir deri bir kemik kalmıştı. Yüzü hem eski hem de yeni kirlerle kaplıydı ve elmacık kemikleri, lekelerle dolu bir tarladaki balta kenarları gibi göze çarpıyordu. Tek tip, on santim uzunluğundaki saçları çit makasıyla kesilmiş gibi görünüyordu ve kirli kahverengi öbekler halinde kafasından dışarı sarkıyordu. Gözleri geniş, mavi ve korkmuştu. Üzerinde uzun kollu açık bir flanel gömlek, North Face naylon ipli pantolon ve temalı bir tişört vardı. Tema dış uzaydı; üstte URANUS yazan küçük siyah bir daire, onun altında çok daha büyük siyah bir daire ve üzerinde de URANUS HAPİSTE yazıyordu.

Jenkins'e "Ben bir şey yapmadım," dedi.

"Şuradaki adama söyle," dedi Jenkins başparmağını Lucas'a çevirerek.

"Senin bir şey yaptığını düşünmüyoruz," dedi Lucas. "Sadece sana bir duş aldirmek, belki McDonald's'a falan gitmek, belki elbiselerini yıkatmak ve konuşmak istiyoruz."

West kollarını çöp torbasına doladı: "Ne hakkında konuşacağız?"

West hatırladığında konuşmaya yeterince istekliydi. O da kayıplar ordusundan biriydi, ne hastalığına ne de onu tedavi eden ilaçlara tahammül edebilen bir şizofrendi. Lucas ve Sloan onunla konuşurken, o bakmaya, mırıldanmaya ve seğirmeye ara veriyordu. Onu çimdikleyen bir amcası olduğunu söyledi. Sertçe. "Gerçekte orada olmadığını biliyorum," dedi Lucas'a, "ama onu hissedebiliyorum. Acıtıyor. Ne kadar aşağılık biri."

WEST ara sıra St. Paul Misyonu'nda kalıyordu. Onu Minneapolis'ten gelen bir ekibin arkasında oraya götürmüşler, duş aldırılmışlardı. Arkadaşı Sandy, gönüllü olarak bir Goodwill mağazasına uğramış ve temiz kıyafetler almıştı. West giyinirken Sandy dışarıda bekledi ve West aynada kendine baktı - jokey şortu, beyaz tişört, ekose gömlek, taşlanmış kot pantolon. Yüzünü mutsuz bir şekilde buruşturarak, "Gerçekten kare gibi görünüyorum, dostum," dedi.

"Ah, iyi görünüyorsun," dedi Lucas. West bir dakikalığına uzaklaştı, görünmeyen bir varlığa bir şeyler mırıldandı, irkildi ve "Ah," dedi. Lucas omzuna dokundu: "Gerçekten iyi görünüyorsun."

West geri geldi. "Ne?"

"Kesinlikle daha iyi kokuyorsun," diye ekledi Del.

"Kırmızı ışıktaki sıramı kaçıracağım," dedi West. "Ve bu kıyafetle beş kuruş kazanamayacağım."

"Sana birkaç dolar veririm," dedi Lucas. "Eğer mantıklı olursan."

"Birkaç dolar mı? Dostum, sadece kafayı bulmak için günde otuz dolara ihtiyacım var," dedi West. İşler iyi gitmediğinde mızızlanmaya meyilliydi.

Lucas: "Yemek istiyor musun, istemiyor musun?"

Bir barda Coney Adaları, lahana turşusu ve bira yediler. Sandy de gelmek istedi ama ona zahmeti için teşekkür edip gönderdiler. "İyi olacak mı?"

Del, "Yarın işine geri dönecek," dedi.

Bara doğru yürürlerken Del, West ile sohbet etti. Oraya vardıklarında Del içeri girmeden önce Lucas'ı kolundan tuttu ve "West kimseyi öldürmedi," dedi.

"Pek olası görünmüyor," diye onayladı Lucas.

"Bu Şimdiye kadar karŐılaŐtıđım en ihtimal dışı Şey olurdu - sŧrekli korkuyor, ŧlŧ akrabaları gŧmleđini ve saçlarını yoluyor, bazı gŧnler kaldırımlar eriyip tuhaflaŐıyor ve ayakları betona saplanıyor."

"Ah, dostum."

"Bazı insanlar için bunun bir rol olduğunu sŧyleyebilirim; ama onun için ŧyle değil."

WEST'E NE İSTEDİKLERİNİ SŧYLEDİKLERİNDE - DURUMU AÇIKLADIKLARINDA

- "Ŗnce bana gelmeliydiniz." dedi.

"Mike, denedik," dedi Sloan. "Her yerde seni arıyorduk."

"Bir aydır haftanın altı gŧnŧ, her gŧn aynı yerde çalışıyorum dostum. Gerçekten birinci sınıf polis işi, ha?"

"Ee... ne dŧŐŧnŧyorsun?" Lucas sordu.

"Sana Charlie olmadığını sŧyledim. Charlie onlardan birini ya da ikisini ŧldŧrmŧŐ olabilir ama sonra onları saklayıp kaçardı," dedi West, Coney Island'a biraz daha çiğ soğan ekleyerek. "Korkardı. Onlara hiçbir Şey yapmazdı. Yani, onları becermek ve ŧldŧrmek dışında. Kimseye işkence yapmazdı."

"Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz," dedi Lucas. "Bŧtŧn o adamlarla, psikiyatristlerle ve gŧvenlik gŧrevlileriyle konuştuk ve bize bir isim veremediler. Yani, bir isim bulduğumuzu sanmıŐtık -Charlie. O olmadığı ortaya ıktı. Sonra başka bir isim bulduk. Sizin adınız. Herkes Charlie'nin arkadaşı olduğunu ve Bŧyŧk Ũlŧ'nŧn etrafında çalıştığını sŧyledi. Ŗyle ya da bŧyle, Bŧyŧk Ũlŧ'yle *başka* kimin konuştuğunu bilebileceğini dŧŐŧndŧk."

West ŧrperdi. "O adamlar. Bu adamlar gerçekten *deli*. Yani hepimiz deliydik, belki Alison hariç. Ama onlar *gerçekten deliydi*."

Lucas ısırdı: "Alison mı?"

West bir lokma Coney Island aldı, çiğnedi, dikkatle yuttu ve bir an için başka bir yere gitti, ağzı yarı açıktı, yeni bir ısırik almasına ramak kalmıştı. Uzun bir sŧre sonra aniden geri geldi, gŧzleri kaymıştı ve "Evet. Alison. Deli değildi, sadece para için oradaydı. Bunu hiç gizlemedi."

Del Lucas'a baktı ve Lucas iki eliyle alnını ovuşturdu: "Bilmek istemiyorum."

Del, "Bilmek zorundayım," dedi. West'e. "Tamam, peki ya Alison? Ne demek istiyorsun, para için mi bu işin içindeydi?"

West biraz şaşırılmış görünüyordu: Alison'ı herkes biliyordu. Sanki bir köylü aptalla konuşuyormuş gibi sabırlı bir ses tonu takındı ve "Başka kadınların istemediği zengin erkeklerle başka nerede tanışacaksın? Yani, orada her zaman değerlendirme için bir sürü erkek vardır. Bazılarında büyük paralar var. Özellikle obsesif kompulsifler; ama paranoyaklar da oldukça iyi iş çıkarıyor."

"Oraya . . . çıkmak için mi?" Del sordu. Bu onun değer verdiği türden bir bilgi külçesiydi.

"Evet. Ben sana ne anlatıyordum?" West son Coney Island'ını bitirdi, garsona parmağını kaldırdı, tabağını işaret etti ve "Bir tane daha" der gibi yaptı.

LUCAS KONUŞMAYI tekrar rayına oturttu: "Bana iki isim verin," dedi. "Üç Büyükler tarafından ele geçirilmiş olması en muhtemel iki kişi kim? Kadınları da dahil edin, kadınlar onların etrafında mı çalışıyor?"

"İzole olmadıkları zaman," dedi West. Lucas seğirdi, "*Yapma*," dedi ve gözleri yaşararak görünmez amcasından uzaklaştı. Lucas başka tarafa baktı ama sonra West sözünü hiç kesmemiş gibi devam etti. "Pekâlâ: Danny Anderson. Benden birkaç ay önce çıktı ve oldukça sönük biriydi. Sanki onu ele geçirebilirmişsin gibi."

Sloan kıpırdandı ve "Başka kim var?" diye sordu.

West elindeki çatalla başını kaşıdı ve sonunda şöyle dedi: "Bu adamları kim tanıyor diye soruyorsun ya? Cevap, pek çok kişi. Ama ele geçirilme ihtimali olan kimseyi tanımıyorum. Onlardan uzak durmaya çalıştım ve herkes de öyle yaptı. Yani, o adamlar sadece deli değil, *edepsizdi* de. "Hey, çirkin çocuk, hey sivilceli çocuk, sakin burnundaki sivilce kadar büyük mü?" gibi şeyler bağırırlardı. Biggie de erkeklere kışlarını göstermeleri için bağırırdı. Ya da Taylor bir kadına amına yağ sürdüğünü söyleyip bağırırdı ve o da bir avuç kadar boşalırdı. Yani, kim

böyle biri tarafından ele geçirileceğini mi düşünüyorsun? Onlardan uzak durmaya çalışırken?"

Sloan Lucas'a, "Dan Anderson çıktıktan iki gün sonra Kaliforniya'ya gitti ve bir teyzesiyle yaşıyor. Cinsel bir suç olduğu için oradaki yetkililerle görüşmesi gerekti ve o zamandan beri onu takip ediyorlar. O adam o değil."

West hayal kırıklığına uğramıştı: "Onu hiç sevmedim. Tam bir göt siliciydi."

"Yani elinde hiç isim yok," dedi Lucas West'e. "Bize pek yardımcı olmuyorsun."

West pipetle bir Budweiser içiyordu. "Hayır. Bu doğru değil. Bende milyonlarca isim var. Oradaki herkesi tanıyorum. Ama hangisi olduğunu bilmiyorum. Dediğim gibi, hepsi bana yanlış geliyor. O pisliklerin etrafında pek kimse takılmazdı."

Hepsi bir dakika öylece oturduktan sonra West, "Saat kaç?" diye sordu. "Saat iki," dedi Lucas.

"Biri beni bırakırsa hâlâ ışığıma ulaşabilirim."

YÜRÜYÜŞ YOLUNDA, parlak güneş ışığında gözlerini kısıyan West bira dumanlarını geçirerek, "Yardım edemediğim için üzgünüm. Bu adam ciddi bir kış siliciye benziyor."

"Ah," dedi Lucas ve uzaklaştı.

"Biliyor musun, düşününce aklıma bir fikir geldi. Beyinleri değişmiş olabilecek olanlar," dedi West. Bunu daha kötü bir espri yapmak üzere olan kötü bir komedyenin kendinden emin gülümsemesiyle söylemişti.

"Kim?" Sloan söyledi.

"O'Donnell ve Jimenez ve Grant ve Hart ve Sennet ve Halburton ve Grosz ve Steinhammer gibi . . bunlar Üç Büyüklerle sürekli takılan, onlarla konuşan adamlar. Doktorlar ve gardiyanlar."

LUCAS uzun bir süre ona baktı, sonra Sloan'a baktı ve sessizce, "Kahretsin," dedi.

Sloan dedi ki. "İmkânı yok."

Lucas başını salladı: "Kesinlikle. Ah, Tanrım, Biggie bize söyledi ve ben kaçırdım."

"Ne?" Del sordu.

"Ne?" West onun ardından söyledi. Gözleri keskin ve maviydi: artık belirsizlikten eser yoktu.

Lucas Del'e, "Mike'ı Dinky Town'a götür ya da ona bir taksi falan çağır. Sloan ve ben konuşmalıyız. Al." Cebini karıştırdı, iki yirmilik ve bir onluk çıkarıp West'e uzattı. "Taksiye bin, otobüse bin, umurumda değil, bugünlük bu kadar yeter. Gitmemiz gerek."

LUCAS aceleyle yola koyuldu, Sloan da ona yetişmek için peşinden koşuyordu. Lucas'ın kamyonetini görev yerinde bırakmışlardı. Sloan ona yetişti ve, "Bekle, bekle, bekle, sence bir personel mi?" dedi.

"Bence bu mümkün," dedi Lucas. "Bakmadığımız tek şey bu. Lanet olsun. O'Donnell ve Hart'la konuşurken hücrelere hiçbir şeyin girmediğini ve hiçbir şeyin çıkmadığını söyleyip durdular. Bu adamların süper izole edilmiş olması gerekiyordu. Tam bir bilgi karartması."

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Biggie katili avcılık lisansı olmadığı için tutuklamakla ilgili bir şeyler bağırdı. Taylor da avcı odaklı bir cinayet işlendiğini biliyordu. Ve bizden herhangi bir detay almaya çalışmadılar. Neden biliyor musunuz? Çünkü detaylar onlarda vardı. Ve personelin onlarla herhangi bir suç hakkında konuşması özellikle *yasaklanmıştı*, değil mi?"

"Evet, ama ..." Sloan kaşlarını çatı.

"Ve tecrit kanadına personelden başka kimse giremez."

Sloan bunu düşündü ve sonra, "Hapishaneleri bilirsin, Lucas. İnsanlar istemeseler bile başkalarına tüyo verirler. Akşam yemeği gelir, Taylor adama avcının henüz bir kadın öldürüp öldürmediğini sorar. Adam başka tarafa bakar ve Taylor *bilir ki...*"

"Bu da bir olasılık," diye itiraf etti Lucas. "Ama davranış şekilleri... Hadi ama Sloan. Bunu bir düşün. *Her şeyi biliyorlardı*. Bu bir ihbar değildi."

Sloan başını ovuşturdu, Del ve West'in kaybolan figürlerine doğru baktı. "Tanrım. Doktor olduklarını düşünmekten nefret ediyorum."

"Belki bir gardiyan. Belki bir yemek görevlisi. Ama mahkumlar arasında başka bir aday bulmaya çalışırken boş bir duvara çarptık . . ."

"Evet."

"Oraya geri dönmeliyiz. Son iki günün kayıtlarına bakmamız gerekiyor."

"Lanet olsun," dedi Sloan, Lucas'tan çok kendi kendine. "Bu mu yani? *mümkün mü?*"

DR. CALE ofisinde bekliyordu. Korumaları onları bıraktı ve Cale kapıyı kapattı. "Pekâlâ: Neler oluyor?"

Sloan, "Son iki güne ait tecrit hücrelerinin kayıtlarını görmemiz gerekiyor," dedi.

Cale ayaklarının üzerinde sallandı, elleri ceketinin cebindeydi: "Neden?"

"Üç Büyükler'le kimin konuştuğunu görmek istiyoruz," dedi Lucas.

Cale kitap ve kâğıtlarla dolu duvarda gezindi, bir levhaya baktı, sonra üzüntüyle, "Onlarla personelden başka kimse konuşmuyor," dedi.

Lucas, "İşte bu yüzden onları görmemiz gerekiyor," dedi.

Cale kitapların arasında sürüklenmeye devam etti, masasının köşesini döndü, döner koltuğuna oturdu ve sırtı onlara dönük olana kadar dönüp pencereden Minnesota ormanlarına ve ötesindeki nehir vadisine baktı. "Sence çalışanlardan biri onlara bilgi aktarıyor olabilir mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi Lucas, sesi soğuk ve tarafsızdı.

Cale aptallık ederek hastanenin başına geçmemiştii: Onlarla yüzleşmek için döndü, gözlüklerini çıkardı, bir elinin topuğuyla bir gözünü ovuşturdu ve "Aman Tanrım. Kime bakıyorsunuz? Grant'e mi?"

"Neden Grant diyorsun?" diye sordu Lucas.

"O yeni çocuk. Buraya geleli bir yıldan az oldu. Diğerleri daha uzun süredir burada."

"Grant ilginç olabilir," dedi Lucas. "Bunu düşünmek için bir neden var mı? ?"

"Bazen ne yaptığından emin olmayan biraz saf biri gibi görünüyor. Mücadele ediyor gibi görünüyor," dedi Cale. "Ama bu genellikle iyi bir terapistin işaretidir, rutine ve klişeye düşmeyen bir adamın."

"İyi mi?"

"İyi," dedi Cale. "Hastalara, özellikle de kayıp ruhlara karşı çok iyi bir yaklaşımı var. Bilirsiniz, sessiz olanlar, çaresiz olanlar

-Mike West gibi. Ve söylemeliyim ki, çok tavsiye edildi."

"Terapist olmak zorunda değil," dedi Lucas. "Üç Büyüklerle yakın teması olan herhangi biri olabilir."

"Bu pek çok insan demek. En azından izolasyona girene kadar. Burada çalışanlar da dahil düzinelerce insan var," dedi Cale. "Bir de dışarıdan gelenler var. Örneğin bazı tıbbi hizmetler için sözleşme yapıyoruz ve özellikle Biggie'nin sorunları var. Sınırdaki bir diyabet hastası, dolaşım sorunları var ve PSA'ları gözden kaçıyor. Önümüzdeki birkaç yıl içinde prostatını kaybedecek."

"Dışarıdan gelen doktorların listesine ihtiyacımız var," dedi Lucas. "Hâlâ kasetleri görmek istiyoruz."

"Tamam. Güvenliği arayayım. Seni izleme odasına koyup orada çalıştırabilirler."

"Biraz mahremiyete ihtiyacımız var," dedi Lucas. "Ama aynı zamanda içeri girip çıkan insanları teşhis edebilecek birini de istiyoruz."

"Size Leon Jansen'i getireyim. Güvenlik elemanlarımızdan biridir, herkesi tanır ve çenesini kapalı tutabilir."

"Ve Biggie'ye erişimi yok."

"Hayır. En azından izolasyona girdiklerinden beri yok."

CALE sesli çağrı cihazından JANSEN'i aradı; birkaç dakika sonra geldi, sert yüzlü ve kırpılmış saçları olan uzun boylu siyah bir adamdı. Boynundaki zincire küçük yeşil bir hilal takmıştı, Lucas bunun bir tür Müslüman sembolü olduğunu anladı. Cale, Lucas ve Sloan'ı tanıştırdı ve sorunu açıkladı. Jansen, "Çok sıra dışı. Pekâlâ. Bu taraftan gelin."

"Keşke size iyi şanslar dileyebilseydim," dedi Cale kapıdan çıkarken.

Lucas ve Sloan, Jansen'i hastanenin içinden güvenlik duvarına doğru takip ettiler. "Güvenlik yapımız hakkında bilginiz var mı?" Jansen sordu. Kullandığı dil resmi, neredeyse akademikti.

"Duvardan birkaç kez geçtik ..."

"Kafes aslında her tarafı zırhlı camla kaplı bir kabin. Dışarıdan bakıldığında, içeri girmek için parmaklıklı kapıdan geçmek zorundasınız."

güvenlik kabinine. Kapı kapanıyor ve sonra tarayıcı işleminden geçiyorsunuz ..."

"Bunların hepsini yaptık," diye başladı Sloan.

Jansen onu duymazdan geldi ve devam etti. "Tarayıcıdan geçtiğinizde, kabini yöneten kişi iç taraftaki parmaklıklı kapıyı açar ve devam edebilirsiniz. Burada önemli olan nokta, iki kapıyı da aynı anda açamazsınız. Buna izin vermeyen elektronik bir kilit var. Kabindeki insanlar dışarıdan tamamen izole edilmiş durumda. İçerideyken onları dışarı çıkarmak için askeri mühimmat gerekir. Gaz işe yaramaz, silahlar işe yaramaz."

"Ve hücreleri oradan izliyorsunuz," dedi Lucas. "Evet."

"Kulübedeki adamlar interkom sistemi aracılığıyla mahkûmlarla konuşabilir mi?"

"Elbette. Ve konuşuyorlar," dedi Jansen. "Kasetteler." "Biri kaseti kapatabilir mi?"

"Kapatabilir... ama bu zaman kodunda belli olur ve kayıt cihazı kasetin ne zaman kapatıldığını not eder. Ayrıca, kafes yaklaşık iki yatak odası büyüklüğünde ve içinde her zaman en az üç kişi oluyor. Kulak misafiri olmadan bir konuşma yapamazsınız." Noel Baba gibi parmağını burnunun kenarına götürdü, düşündü ve sonra şöyle dedi: "Ama insan doğasını göz önüne alırsak... izleme odası en uçta ve izleme alanı ile ana kabin arasında kapanan bir kapı var. Kapıyı kapatmak için bir bahane bulabilir ve sonra bir mahkumla konuşabilirsiniz ... ama ben bunu tuhaf bulurum."

"Huh."

Yanlarına geldiklerinde DIŞ KAPI kayarak açıldı. İçinden geçip kafesin bulunduğu orta boşluğa adım attılar ve kapı arkalarından kapandı. Cale önceden haber vermişti ve hem iç hem de dış parmaklıklı kapılar kapanıp kilitlendiğinde, kafesin içindeki insanlardan biri bir kapıyı açtı ve Jansen onları içeri götürdü.

Jansen kabindeki iki kadın ve bir erkekten oluşan üç kişiye, "Bazı kasetlere bakmamız gerekiyor, millet," dedi. "Dr. Cale muhtemelen

Sizinle konuştuğumuz için onları özel olarak görmemiz gerektiğini biliyorsunuz."

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu erkek muhafız.

"Bilmiyorum," dedi Sloan nazikçe. "Üç Büyükler'e bakıyoruz ve her şey yardımcı olabilir."

"Bu taraftan," dedi Jansen. Onları ikinci bir küçük odaya götürdü, bir duvarda üç düzine küçük izleme ekranı ve birkaç tane daha büyük ekran vardı. Sadece yarısı açıktı.

"İzolasyon odalarını sürekli izliyor ve kaydediyoruz. Ayrıca 'izleme odaları' dediğimiz, intihara teşebbüs etme riski olan kişileri ve Üç Büyükler gibi yüksek riskli kişileri koyduğumuz odaları da izliyoruz," dedi Jansen. "Kameraların geri kalanı tarayıcıdır ve koridorlardaki, dinlenme alanlarındaki ve benzeri yerlerdeki rahatsızlıkları tespit etmek içindir."

Lucas, "Üç Büyükler'le ilgileniyoruz, üç gün öncesine gidiyoruz," dedi.

HIZLI İLERLEME sayesinde Üç Büyükler'in kayıtlarını iki saat içinde incelediler. Üçlünün hiç mahremiyeti yoktu: tuvaleti kullandılar, mastürbasyon yaptılar, egzersiz yaptılar, uyudular, çığlık attılar, gözlerini kırpmadan kameranın önünde yemek yediler. İlk başta röntgenci bir cazibe taşıyordu; iki gün sonra ise sadece bitmesini istediler. Can sıkıntısı giderek artıyordu ve Lucas, Chase'in ölme isteğiyle empati kurmaya başladı. Lucas kasette kesilebilecek bir yer aradı ama kaset kesintisizdi. Söyleyebildikleri kadarıyla kimse Peterson cinayeti hakkında bir şey söylememişti.

"Onlara cinayetin işlendiğini söyleyen bir şifre olabilir mi?" Sloan sordu. Jansen ona yan yan baktı, aptalca bir bakıştı ve Sloan savunmacı bir tavırla, "Pekâlâ, bu bir parola değil," dedi.

"Bir şeyler olmalı," dedi Lucas. Güvenlik bölgesinden geçen insanların isimlerinin bir listesini yazmıştı; otuz kişiydiler.

Jansen, "Orada gördüğün her bir kişi -çalışanların yarısı, doğrusunu söylemek gerekirse bu kadar çok insanın girip çıktığını bilmiyordum- ama her bir kişi kayıta olduğunu biliyor," dedi.

"İzleme panelinin tam karşısında olmadıkları sürece onları pek iyi göremezsiniz," dedi Lucas. "Başka bir açı var mı?"

"Evet, koridorun sonunda tarama kameralarından biri var."

"Şuna bir bakalım."

Personelin gelip gittiği üç günü ileri sararak on dakika geçirdiler. "*Yemekleri* düşünüp duruyorum," dedi Sloan. "Hücrelere sürekli olarak giren tek şey bu."

Bir süre bunu düşündüler ve sonra Jansen, "Diyelim ki yemek dağıtan adamlardan biri olanları küçük bir kâğıda yazdı ve patates püresinin içine koydu..." dedi.

"Yemeği getirenlere bakalım."

Üç gün boyunca yedi farklı personel yemek dağıttı. Yemekler hücreye bir tür metalik tembel Susan aygıtıyla giriyordu. Sloan, "Yemeğin içine koymanıza bile gerek yok, yemeği yuvasına koyduğunuzda tepsinin üzerine bırakabilirsiniz," dedi. "Kameralar bunu yakalayabilecek kadar iyi değil."

Üç adamın yemek yiyişini izlediler, Biggie'nin görgüsüzlüğü, kaşıkla olduğu kadar elleriyle de yemesi dışında sıra dışı bir şey görmediler.

İşleri bittiğinde Lucas, "Tamam," dedi. Cesareti kırılmıştı. "Belki de bu o değildir. Lanet olsun, bir şeyler bulduğumu sanmıştım."

"Aşağı inip Peterson'ın adını Biggie'ye söylememi ister misin? Ya da üçüne birden?" Jansen sordu. "Geçerken 'Peterson olayı'ndan bahsedebilirim, bakalım bir tepki alacak mıyız?"

"Bu da bir fikir," dedi Lucas onu düşünerek. "Yine de Chase'den bir şey öğrenemezsin. Bu sabah hipermanikti."

Jansen, "Tepeyi aştı ve aşağı inmek üzere," dedi. "Şimdi gidersem, kaza yapmadan önce onu yakalayabilirim. Buradan gerçek zamanlı olarak izleyebilirsin."

Lucas başıyla onayladı. "Hadi yapalım."

KOVALAMACA ONU ELE VERDİ. Jansen gözlem penceresini geri çevirdi ve "Nasılsın? Uykun var mı?"

"Dostum, ölüyorum," diye inledi Chase. "Sönüyorum. Bir ışık gibiyim, sönüyorum." Ellerini başının iki yanına koydu ve sıkıttı: "Neden böyleyim Bay Jansen?"

"Bilmiyoruz dostum." Jansen'in sesinde bir sempati notası vardı ve yankılandı.

Chase hâlâ yüzünü tutarak, "Eğer yapabilseydim, eğer yapabilseydim ... Buradan sadece birkaç saatliğine çıkabilsem. . . " Sesi suya ihtiyacı olan bir adam gibi çaresiz geliyordu.

"Peterson olayından beri bu zor olacak. Müdür üçünüzü gizli tutmak konusunda kararlı. Bu adil görünmeyebilir."

Lucas'ın bunu yapma şekli hoşuna gitmişti: laf arasında, başka bir fikrin parçası olarak, sütlaçtaki kuru üzüm gibi. Chase'in elleri aşağı indi; yüzü daha parlaktı ve ince dudakları şakacı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bunu biliyor musun? Onu nasıl kaçırdığını..."

"Her zamanki hikâyeleri duydum," dedi Jansen kayıtsızca. Sanki bu konuda konuşmaması gerekiyormuş gibi omzunun üzerinden baktı.

"Çok havalı. Onu bütün gece sikmiş. Onu bağlamış, boynuna dizgin gibi bir ip geçirmiş, bütün gece sikmiş. Altı, yedi, sekiz kez. Orospu sabah zorlukla yürüyebildi. Onu oraya götürdü, arabadan dışarı yuvarladı, gün gibi çıplaktı. Sonra da 'Yüz metren var, sonra geliyorum' dedi. "

"Kaçtı ama gidecek bir yer yoktu, bu yüzden ormana doğru kaçtı." Chase şimdi izleme camına yaslanmıştı, yüzü Jansen'inkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Çığlık atıyordu ama dışarıda kimse yoktu. Adam onu büyük bir ağacın yanında yakaladı ve kadın ağacın etrafından koşmaya, ağacı aralarında tutmaya çalıştı. Sonra onu yakaladı ve bir dere vardı ve içine düştü ve işte o zaman onu yakaladı; tam kürek kemiklerinin üzerine. Kızın uzun siyah saçları vardı ve adam usturayla çekip fermuarını açtı. Sonra ne yaptı biliyor musunuz? Zafer çığlığı gibi bir şey attı, çığlık attı ..."

Ve Chase çığlık attı, başı arkaya düştü, ağzı açıktı, gözleri parlıyordu ... ve sonra yıldırım çarpmış gibi yatağında geriye doğru sendeledi, dili dışarıdaydı, vücudu titriyordu, kelimeler fokurduyordu, hepsi saçmalıktı.

Jansen kamera görüntüsünden kayboldu ve koridorun aşağısından gelen sesini duyabildiler. Yardım mı çağırıyordu?

Sloan, "Bu her gün görebileceğiniz bir şey değil," dedi.

Cale'in ofisine geri dönmüşlerdi: "Mesajı bir şekilde almışlar. Ayrıntılı olarak. Kasette bir şey yok, yani sözlü değil. Yazılmış ve yemekle birlikte teslim edilmiş olmalı," dedi Lucas. "Yemek teslim edildiğinde etrafta olan insanların listesi elimizde. Yedi hasta bakıcı, üç terapist. Ayrıca koridora girip çıkan iki doktor ve iki terapist daha vardı ve bunlar Üç Büyükler'e bir ara bakmış ya da onlarla konuşmuşlardı."

"Lanet olsun. Capitol'de haç inşa ettiklerini duyabiliyorum," dedi

Cale. Sandalyesini döndürerek pencereden dışarı baktı. "Ve buna

inanmak çok zor. Dr. Hart'ı on yıldır tanırım ve iyi bir adamdır.

O'Donnell da öyle, tüm o saç ve kalça saçmalıklarına rağmen. Dr.

Sennet bazen tartışmalara yol açsa da iyi bir terapisttir." Lucas, "Ben

en çok O'Donnell, Sennet ve Halburton'la ilgileniyorum," dedi.

dedi. "Yemek teslimatları yapılırken ikisi de yakınlardaydı. Yani, tam oradaydılar."

Cale dönüp onlara baktı ve başını salladı. "Bir öneride bulunabilirim: Hücreye giren her şeyin orada kaldığını umabiliriz. Sifonu çekmiş ya da yemiş olabilirler, ama bazen ... bu tür insanlar bir şeyi hatıra olarak saklarlar. Bir hatıra. Onları kilit altına alır ve hücreleri sarsarsak, notlardan birini bulabiliriz. Bu bize bir şeyler verebilir."

"Bunu yapın," dedi Lucas. "Size yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey yok ama o on dört kişinin personel dosyalarını istiyorum. Onları kopyalayıp St. Paul'e geri götürmem gerekecek ve eğer yapabilirsem kasetlerin kopyalarını da almak istiyorum. Bilmiyorum, belki de çok hızlı incelediğimiz için bir şeyleri gözden kaçırmışızdır."

"Ben başlayayım," dedi Cale. Kendini ağır bir şekilde sandalyesinden itti ve "Yüce Tanrım" dedi.

LUCAS, Blue Earth County şerifinin ofisini aradı ve onlara cinayetin Peterson'ın çılgılık atabileceği ve duyulmayacağı kadar uzak bir yerde, bir derede işlendiği bilgisini verdi;

Ama beyaz bir araba arandığı için Lucas katilin cesetle çok uzağa gideceğine inanmıyordu.

Yani cesedin bulunduğu noktaya yakın bir dere.

Bunu yaptıktan sonra Sloan'la birlikte on dört personel dosyasının fotokopisini çekerken, Cale de haraç toplama işini organize etti. Cale geri dönüp üç hücrede de aynı anda arama yapacaklarını söylediğinde kâğıdın yarısına gelmişlerdi.

"Şilteler, tüm kitaplar, giysiler, her şey dahil olmak üzere içerideki her kumaş parçasını çıkarıyoruz. Hepsini parçalayacağız."

"Ne kadar sürecek?"

"Bir saat daha. Üzerinde çalışan altı kişi var. Biggie çok mutsuzdu. Taylor umursamıyormuş gibi davrandı ve Chase gitti. Onu tıbbi koğuşa nakletmeyi düşünüyorum."

Personel dosyalarına göz atarak bir saat beklediler. Cale başını sallayarak geri geldi. "Hiçbir şey yok."

"Gözünden kaçmış olamaz."

"Hayır. Nereye baktığımızı bilmek bile istemezsin."

Lucas nefes verdi, dizlerini tokatladı ve ayağa kalktı. "Dr. Cale, teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz. Burada ciddi bir ilerleme kaydettik. Bu dosyaları yırtıp atacağız ve belki yarın bazı sorular için sizi tekrar ararız."

"Adamı yakalayacak mısınız?" Cale sordu. "Evet. Yakında, şimdi. En fazla birkaç gün içinde."

Cale koridorda bir kadının tekerlekli sandalyedeki başka bir kadını ittiği yere baktı, ikisi de gülüyordu. "Keşke buralarda bundan daha çok duysak. Yeterince duymuyoruz."

Uzun, güzel yaz ikindilerinden birinde KUZEYE GERİ DÖNDÜLER, birkaç yıldız tiyatro lambaları gibi ortaya çıkıyordu, doğuda bir ay doğuyordu, orantısız ama neredeyse doluydu. Fazla konuşmadılar; ikisi de kafalarındaki kasetleri gözden geçiriyorlardı. Sloan ara sıra okuma lambasını açıyor ve fotokopi dosyalarından birine bakıyordu.

Bir süre sonra Sloan, "Hart, O'Donnell ve Sennet'in yanı sıra Grant ve Beloit'e de yakından bakmamız gerektiğini düşünüyorum. Biraz aptalca nedenlerden dolayı."

"Ne kadar aptalca?"

"İkisi de hastalardan çok iyi notlar alıyor. Belki de kendilerini onlarla özdeşleştirdikleri içindir."

"Ah, Beloit elendi. Geçen gece konuştuğum adam *bir erkekti*. Sesi ne olursa olsun, bir erkek gibi konuşuyordu. Charlie Pope'tan bekleyebileceğin bir bok atıcı gibi. Ve Taylor, bize ruhsat konusunda bağırırken, o ya da o demedi mi?"

Sloan bir an düşündü. "Sanırım 'Bizim oğlan'dı. "

"Doğru," dedi Lucas. " 'Bizim oğlan.' Sence bu bizi bir kadından uzaklaştırmak için söylenmiş olabilir mi?"

"Bu mümkün ama pek olası değil."

"Eğer öyleyse, aynı zamanda ehliyet olayını da ele veriyordu. Bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum," dedi Lucas.

"Doğru. Bunu biliyordum. O yüzden Beloit'i çiziyoruz." "Yaklaşık yüzde doksan," dedi Lucas.

Biraz sonra Sloan, "Cale bir haç inşa etme konusunda haklıydı. Bunun için en iyi aday o olurdu."

"Ya da biz, müzik durduğunda nerede olduğumuza bağlı olarak," dedi Lucas.

LUCAS SLOAN'ı Minneapolis polis arabasıyla şehrin güney ucunda bıraktı, St. Paul'e gitti ve evindeki televizyonla çalışacak bir teyp aldı; Ford Parkway'deki Baker's Square restoranına uzun bir yürüyüş yaptı ve akşam yemeği yedi; kafasını yarı fiyatına bir kitapçıya soktu; Weather için eve hoş geldin hediyesi düşünerek bir kuyumcuya girdi; ve elleri ceplerinde, kolunun altında Ernest Hemingway'in şiirlerinin yırtık pırtık, korsan bir kopyasıyla eve döndü. Yol boyunca, bilgi toplamayı düşündü.

Kıramadıkları cevizleri bulup duran sincaplar gibiydiler, diye karar verdi.

Yanlış yöne işaret edeceğini bile bile DNA'yı taklit eden bir adam vardı ellerinde. Bunu kim bilebilirdi ki? Bunu düşündüğünde, hemen hemen herkesin bilebileceğine karar verdi.

Kesinlikle bir tıp doktoru -ki Beloit da bir tıp doktoruydu ama ne yazık ki o da kadındı ve ses kadın sesi değildi. Ve St. John's'daki profesyonellerin neredeyse hepsi bilirdi, çünkü eyalet DNA bankası hüküm giymiş tüm cinsel suçlulardan örnek almak için büyük bir anlaşma yapmıştı. Ayrıca, TV'deki olay yeri inceleme programlarından sonra, ülkedeki TV izleyicilerinin yarısı DNA'yı biliyordu. George Bush bile muhtemelen biliyordu.

Yani hiçbir yere varmadı.

Katil, Ruffe Ignace'ı onları yanlış yöne yönlendirmek için kullandı ya da kullanmaya çalıştı. Seri katiller zaman zaman basınla ya da polislerle konuşurlardı, yani bu yeni bir şey değildi, ama genellikle şan şöhret ararlar ya da kendilerini ihbar ederlerdi. Bu adam şan şöhret peşindeymiş gibi davranıyordu ama aslında Ignace'ı manipülatif bir şekilde kullanmaya çalışıyordu; belki de ikisini birden yapıyordu ama manipülasyon kesinlikle oradaydı.

Lucas metamfetamin laboratuvarını düşündü. Katil Charlie Pope'la orada tanışmış olabilir miydi? Bu bir suçlular bağlantısıydı... ama buna gerçekten ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan tek şey güvenlik hastanesindeki suçlularla bağlantısıydı. Hastane de bunun bir parçasıydı.

Ve sonra işin asıl can alıcı noktası.

Üç Büyükler Peterson'ı nasıl öğrenmişti?

Eğer bunu çözebilirse . . .

Ama o zaman Rice ve Larson'ı nereden biliyorlardı?

EVE GERİ DÖNDÜ, personel dosyalarını arkalarında kasetlerle birlikte yaklaşık dört kez aktüel olarak okudu. Görevliler eski sessiz filmleri andıran bir hızda gelip gidiyordu; arada bir kasetleri yavaşlatarak aksiyonu izliyordu.

Hücreye gerçekten giren tek kişiler Beloit ve Rosen adında başka bir doktordu ve onlara her zaman iki kişi eşlik ediyordu.

Hastabakıcılar Üç Büyükler'in hücrelerine hiç girmediler, sadece başka bir hastaya saldırdığı için disiplin cezası alan dördüncü adamın hücreğine girdiler. İçeri girdiler, ona bir insülin iğnesi yaptılar ve gittiler. Rutin.

O'Donnell ve Sennet aslında yemek dağıtımına yardım ediyor, güvenlik panellerini açıyor, yemekler teslim edilirken Üç Büyüklerle sohbet ediyorlardı. Chase izlerken yavaştan deliye, deliden serine, yavaşa ve nihayet katatonığe geçti. O'Donnell koridordaki kameranın yemek tepsisini görmesini engelleyecek şekilde hareket etti. Lucas onu ikinci teslimatta yakaladı. Not aldı.

Sennet sohbet etmekten başka bir şey yapmıyor, hatta bazen bunu bile yapmıyor, yemek hücreye girerken yemek getiren adamın yanında duruyordu. Ara sıra bir panoya not alıyordu.

Grant sadece bir kez Hart'la birlikte gitti. Bir not defteri taşıyordu ama hiç açmadı; güzel görünümlü spor ceketini çıkardı, kollarını sıvadı, Biggie ile konuştu; kameraya doğru yürüdü, Hart'ı Chase'in hücreğine kadar takip etti, onunla bir süre sohbet etti; Chase'e hiçbir şey söylemedi, sadece diğer adamın çaresizce hücresinin etrafında dolaşmasını izledi.

Chase'in hücresinin penceresini kapattıklarında Grant Hart'a şöyle dedi: "Kişiliği parçalanıyor. Onu buradan çıkarmalıyız."

"Bay İşkenceci'yi yakalayana kadar bunu yapmamıza izin vereceklerini sanmıyorum."

Hart bir eliyle güvenlik camına yaslandı. Lucas kaseti tekrar izledi: Hart bunu farklı hücrelerde birkaç kez yapmıştı. Avucunun içine bir şeyler yazmış olabilir miydi? Bu çok zorlama görünüyordu ama Lucas not aldı.

Personel dosyalarında fazla bir şey bulamadı: Sabah onları koordinasyon merkezine verecek ve inceletecekti.

O gece uyumaya çalışırken sürekli kasetlere geri döndü. Hücrelere bir şey girmişti, tam gözlerinin altına. Bunu nasıl yapmışlardı?

Belki de cinayet en küçük ayrıntısına kadar önceden planlanmıştı ve Sloan bir şifreden söz ederken haklıydı. Tek yapması gereken şey ... gibi bir şey düşünmeye çalışmaktı.

Grant'in spor ceketini çıkarması gibi.

Hart'ın pencereye yaslanması gibi.

Sennet ya da O'Donnell'in bir tür anahtar kelime kullanması ya da belki de göz teması, baş sallama ve gülümseme kadar basit bir şey.

Bir şey vardı ve tam oradaydı ama onu göremiyordu.

Fısıltılı sesli adam şimdi endişeliydi. Kolayca on, on beş ya da yirmi tane almayı düşünmüştü ... ve sonra belki de sürüklenip gitmeyi ve bir yerlerde yeniden başlamayı. Kendi ölümünü kendi tarzında taklit etme fikriyle oynamıştı, sadece durumun üstü kapalı mizahı için ... Birkaç kişiyi öldürerek ve onları nerede bıraktığını asla açıklamayarak bunu ayarladı ...

İşte bu zor olurdu. Polisler peşindeydi - bunu ona yapan o lanet olası Papa'ydı. Noel hayaleti gibi geri gelmişti. Eğer dönmeseydi.

O kaza olmasaydı, o lanet balıkçılar olmasaydı, bir yıl daha Pope'u arayacaklardı. Köprünün aşağısındaki hareketliliği, dalgıçları, polisleri görmüştü ve görür görmez Charlie'nin geri döndüğünü anlamıştı.

Koridordaki Tanrılar bunun olabileceğini söylemişlerdi; garip bir tesadüfün ona çelme takacağını. Ona nasıl yakalandıklarını, ölümcül muz kabuğuna basana kadar küçük hataların nasıl daha büyüklerine yol açtığını ayrıntılarıyla anlatmışlardı. Biggie, bunu önlemek için, polislerin bir adamı izole etmesini önlemek için, boğulana kadar seçeneklerle beslenmeleri gerektiğini söyledi. Onları beslemek o noktaya götürür, dedi.

Eğer her şey başarısız olursa, bir kafeste olmaktansa alevler içinde ölmenin daha iyi olduğunu söylediler.

Biggie Lighter ona sırtı ve yumuşak bir sesle, "Bunun için bir adları var, iyi Hristiyanların." dedi.

"Evet?"

"Armageddon. Son savaş. İş o noktaya gelirse, bunun ne kadar iyi hissettireceğini bir düşün..."

EĞER SON SAVAŞ yaklaşıyorsa, fısıltılı sesli adam Millie'yi geride bırakmayacaktı. Bunu yapamazdı - onu almak için o kadar uzun süre beklemişti ki ...

Katilin ziyarete geldiği gece, Charlie Pope televizyonun karşısındaki kırık sırtlı kanepede uyukluyordu. Bir gece önce karavan parkında keşif yapan katil, devlet arabasını Charlie'nin arka kapısının yanından geçirdi, sonra geri geri giderek karavana yanaştı. Bir süre oturup izledi ve dinledi, sonra n koltuktan kitap büyüklüğündeki tıbbi çantayı aldı, dışarı çıktı ve Charlie'nin arka kapısını çaldı.

Katil, sol pazusunda dikenli tel dövmesi ve sırtında, kalçasının hemen üzerinde bir Alman art-deco kartalı olan, ince yapılı, l gibi beyaz ve kaslı bir adamdı. Sağ başparmağı ile işaret parmağı arasındaki deri ağında üçgen şeklinde üç siyah nokta vardı ve insanlara -ayrıntılar konusunda gizemli bir şekilde suskun- bunları ordudayken yaptırdığını söylüyordu. Birlikteki herkeste bir tane olduğunu söyledi. Hangi birlik olduğunu söyleyemezdi. Her zaman esprili, iyi çalışılmış, ilgi çekici bir sırtışla konuşurdu: "Sana söyleyebilirdim ama o zaman seni öldürmem gerekirdi."

Charlie'nin kapıyı açması bir dakika sürdü. İri yarı şişman, kıllı, hâlâ yarı uykulu, kot pantolon ve sarı gülen suratlı bir tişört giymiş, göbeği tişörtle pantolon arasındaki boşluktan dışarı fırlamıştı; verandanın ışığında gözlerini kırıpıştırarak duruyordu. "Hey, dostum. Burada ne yapıyorsun?"

"Uyuşturucu kontrolü için geldim, Charlie. Kanunen gerekli," dedi katil. "Kan örneğine ihtiyacım var."

"Ah, kahretsin. Gecenin bu saatinde mi?" Ama Charlie geri adım attı, böylece katil de onunla birlikte içeri girebildi. "Bunu yapabildiğini bile bilmiyordum..."

Katil, "Yasalar bunu gerektiriyor ve benim de sormam gereken bazı sorular var," dedi. Sesinde artık elik vardı. Mahkm olmayı bıraktıktan sonra bile bir mahkûmun üzerinize çıkmasına asla izin vermeyin. "On beş dakikanı ayır. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"ok kötü değil, yine de bu lanet işten nefret ediyorum. Saat beşte kalkıp bütün gün o lanet tenekeleri kaldırıyorum. Sırtım ağrıyor. Yine de o lanet hastaneden iyidir."

Kapı küçük seyahat karavanının mutfağına açıldı. Katil elindeki kiti havaya kaldırdı ve "Kan testini aradan çıkaralım. Bana sol kolunu ver."

Şırınga çoktan doldurulmuştu, Ziploc torbası, vinil eldivenler, neşter ve altı metrelik naylon ip ile birlikte kutunun içinde duruyordu. Tek boyutlu bir kâğıt paketin içinde alkollü mendil vardı; gereksizdi ama masumiyete dair ince bir ipucu katıyordu. Birini öldürecek olsanız neden koluna alkol süresiniz ki?

Charlie döndü ve katil alkol paketini yırtıp açtı, Charlie'nin trisepslerini sildi, iğneyi aldı ve ona iğneyi yaptı.

Charlie omzunun üzerinden, "Çıkmaktan çok giriyormuş gibi geliyor," dedi.

"*Mmm*. Hiç uyuşturucu kullanmadın, değil mi Charlie? Kokain, meth, hatta ot - bu iyi olmazdı."

"Tanrı şahidim olsun ki sigara alacak param yok."

Katil iğneyi çıkarıp çantasına attı ve Charlie'ye kanepmeyi işaret etti. "Neden oturmuyorsun, şu anketi dolduralım, sonra da seni rahat bırakayım. Bırakayım da uyu," dedi.

Charlie itaatkâr bir şekilde kanepeye uzandı. Katil gömleğinin cebinden bir kâğıt çıkardı, kâğıda baktı ve sonra "Biriyle çıktın mı?" diye sordu.

Charlie şaşkınlıkla ona baktı. "Çıkmak mı? Şaka yapıyor olmalısın. Kasabadaki herkes ne için tutuklandığımı biliyor..." Gözleri düştü, esnedi ve mırıldandı, "Lanet olası bir randevu bulamadım. Tanrım, uykum var. Aldığın kan yüzünden olmalı."

Ya bu ya da az önce verdiği aşırı dozda fenobarbital, diye düşündü katil, eğlenerek. Bir atı öldürmeye yetecek kadar. Charlie ayağa kalkmaya çalıştı, debelendi, sonra tekrar kanepeye düştü. "Ben ... Ben ..."

Kendinden geçmişti. Katilin kalbi şimdi biraz daha hızlı atıyordu. Deliydi ama korkuya karşı bağışıklığı yoktu; aslında tüm hayatı korku içinde geçmişti. Bu noktada, çıkış yolunu saçmalayarak bulabileceğini düşündü. Beş dakika içinde, eğer devam ederse, yapamazdı. Mutfak sandalyesinden öne doğru eğildi ve Charlie'nin durgun yüzünü inceledi. Şey . . .

Tıbbi çantasında vinil eldivenler, bir neşter ve bir Ziploc torbası vardı. Vinil eldivenleri giydi ve Charlie'nin cesedinin yanına diz çöktü,

kolunu çevirdi ve Charlie'nin küçük parmağını kesti. Charlie bir kez seğirdi, sonra yine hareketsiz kaldı. Katil torbayı Charlie'nin parmağının kütüğüne sardı, içinde bir ons kadar kan kalana kadar izledi, parmağı içine attı, sonra da ipi aldı.

Charlie'yi iple öldürdü. Uyuşturucu zamanında işini bitirebilirdi ama o zamanı harcamak istemedi - Charlie'nin evinde olması gerekenden daha fazla kalmak istemedi. Bu yüzden diğer adamın arkasında durdu, ipi Charlie'nin boynuna doladı ve sertçe çekti. Tuttu, tuttu, tuttu. Bir dakika ya da biraz daha fazla bir süre içinde Charlie titremeye başladı. Bu kısa bir süre devam etti, bir dakikadan az, diye düşündü katil ve ipi çekmeye devam etti. Tuttu.

Birini iple öldürmek terli bir işti. Kayak pistindeki halata tutunmak gibi. Güçlüydü ama Charlie öldüğünde kolları titriyordu. Filmlerdekinden çok daha uzun sürmüştü. Bir psikoterapist, bir tıp uzmanı olarak bunu bilmesi gerekirdi diye düşündü; bu düşünceye biraz kıkırdadı.

Charlie'nin öldüğünden emin olduğunda, kesik parmağın olduğu ele baktı. Kan akışı durmuştu. Poşeti Charlie'nin elinden çekti ve sonra kesik eli Charlie'nin pantolonunun önünden aşağı, tam kasıklarının yanına soktu. Çantayı mutfak masasının üzerine koydu.

Cesedin etrafında çalışırken, az önce ne yaptığını düşündü. Charlie'den önce dört kişiyi öldürmüştü, hepsi de erkekti, hepsi de sokak insanıydı ama hiçbirini zevk için yapmamıştı. Cinayetler bir heyecan yaratmıştı ama bu heyecan aşırı dozda buz gibi acı vericiydi. Adamlardan üçünde katilin istediği bir şey vardı: para, uyuşturucu, yiyecek, giyecek, radyo. Diğer adam, dördüncü adam, kendisi de bir avcıydı ve katilin parasının peşindeydi. Saldırı gece, Santa Monica'daki iskelenin altında gerçekleşti; saldırgan boğazında beş inçlik bir bıçakla öldü.

O zaman korkudan başka bir şey yoktu. Koridorun Sonundaki Tanrılar bunun beklenen bir şey olduğunu söylemişti: ama korkuyu aştığınızda en büyük zevk ortaya çıkıyordu. Kontrolü ele geçirdiğinizde, korku ortadan kalkar ve huzur bulursunuz.

Charlie'yle durum tam olarak böyle olmamıştı: Charlie daha çok bir iş cinayeti gibi davranmış, olacakları ayarlamıştı.

sıradaki. Ama bu süreçte bir karıncalanma, yarım yamalak, belirsiz bir zevk vardı. Yeterli değildi. Çok daha karmaşık ve çok daha derin bir şeye ulaşmaya çalışıyordu.

Hazır olduğunda ışıkları kapattı, dışarı çıktı, arabanın bagajını açtı, eski bir spor çantası çıkardı, sonra geri çekildi, üç dakika boyunca verandada oturdu ve sadece dinledi. Böcekleri, bir yerlerdeki sivrisinek tuzaklarının **vızıltısını**, başka bir karavandan sızan televizyon seslerini, klimaların çapaklarını dinledi. Yakınlarda kimsenin olmadığından, görülemeyeceğinden emin olunca karavana geri döndü, Charlie'yi kemerinden yakaladı ve kapıdan içeri sürükleyerek merdivenlerden indirdi ve arabanın bagajına yükledi.

Katil güçlüydü ama ceset gevşek, sarkık ve ağırdı ve onu içeri sokmak için mücadele etmesi gerekti. Ceset bir gümbürtü ve şangırtıyla tomruk zinciri yığınının üstüne düştü. Bagaj kapağı kapalıyken, spor çantasını taşıyarak karavanın içine geri döndü ve yatak odasına doğru yürüdü.

Charlie'nin birkaç kişisel eşyasını çantaya doldurdu: Charlie uzun süredir dışarıda değildi, hiç para kazanmamıştı, bu yüzden fazla bir şey yoktu: tıraş takımı ve deodorant, ucuz bir Timex, kot pantolon, gömlek ve iç çamaşırı. Mutfığa geri dönerken, mutfak zemininde ince kahverengi bir çizgi fark etti. Kurumuş kan mı? Nereden gelmişti bu? Kendini kontrol etti. Hiçbir yerinde kanama yoktu. Belki Charlie'nin kot pantolonundan biraz sıkılmıştı. . .

Banyodan bir avuç tuvalet kağıdı aldı, suyla ıslattı ve izi sildi, baktı: suda çözünmüş olsa bile kahverengiydi. Belki biftek sosu ya da başka bir şeydir, diye düşündü. Kâğıt tomarını spor çantasına attı, kesik parmağın bulunduğu plastik torbayı aldı, ışığı kapattı ve hepsini arabaya taşıdı. Spor çantası arka koltuğa, plastik torba ön koltuğun altına gitti.

İşi bitmişti ama bir an oturup gözden geçirdi. Bu duraklamayı cinayete programlamıştı. Geri dönemezdi, bu yüzden eğer bir şey unuttuysa ...

Düşündü, bir dakika daha düşündü ve sol başparmağını sağ elinin vinil eldiveninin altına soktu, soymaya hazırdı

ve sonra *bilezik* kelimesi aklına geldi.

Tanrım, bileziği unutmuştu. İcini bir panik dalgası kaplayarak dışarı çıktı. Bileziği unutmuş olmasına imkân yoktu. Bagajı tekrar açtı, yedek lastik yuvasından küçük cıvata keskisini aldı, Charlie'nin bileğindeki bileziği bulana kadar karanlıkta uğraştı ve bileziği kesti.

Bileziği serçe parmağı ile başparmağı arasında karavana kadar taşıdı ve içeri girdi. Kanepenin yanına, kesmek için kanepeye oturursanız düşebileceği yere bıraktı.

Başka bir şey var mı? Panik hâlâ oradaydı ve zihnindeki yapılacaklar listesini gözden geçirdi. Zihninde yüzlerce kez, hatta binlerce kez üzerinden geçmişti ve burada, en kritik anda *bileziği* unutmuştu.

Ama başka bir şey yoktu. Arabaya geri döndü, kontak anahtarını ikinci durağa çevirdi, camların açılmasına izin verdi. Oturdu ve biraz daha dinledi. İzlenmediğinden olabildiğince emin olduğunda, 35. Otoyol'a doğru yola çıktı.

Otoyolda, aniden gelen soğuk bir adrenalin fışkırması ellerinin direksiyonda titremesine neden oldu. Tanrım, bileziği unutmuş *olamazdı*. Öldürmenin heyecanı ona bir şeyler yapmış, onu sürecin sıradan gerçeklerinin elinden kayıp gittiği bir seviyeye getirmişti. Kan olup olmadığını kontrol etmeli, temizlik yapmalı, Koridorun Sonundaki Tanrıların unuttuğu tüm küçük işleri yapmalıydı. Hatırlamak zorundaydı, Koridordaki Tanrılar yeterince zekiydi ama dikkatsiz davrandıkları için *Koridordaydılar*.

Böyle bir hatanın, bir dikkatsizliğin kendi başına geleceğini hiç düşünmemişti çünkü çok akıllıydı ama şimdi bunun nasıl olabileceğini görüyordu. Hareket, hareket etme dürtüsü sizi ele geçirebilirdi. Bir dahaki sefere yanında bir kontrol listesi, yazılı bir yapılacaklar listesi olacaktı. Zevk için öldürecekse, sert bilimi tutku sanatıyla karıştıracaktı. Koridorun aşağısına **d ü ş m e k** istemezdi; ölmek çok daha iyiydi.

GECE SICAK ve pusluydu, hava az bulutluydu ve katil bozkırda ilerlerken, önce küçük kasabalar ortaya çıkacaktı

Gökyüzünde bir parıltı olarak, bulut tabanından yansıyan sokak ve işyeri ışıkları, sonra ışık noktaları, sonra sert mavi-beyaz ve turuncu-beyaz bir ızgara olarak. Bunların arasından sessizce, yavaşça, güvenli bir şekilde, hız sınırını riske atmadan geçti.

Cinayetten kırk beş dakika sonra tarihi bir işaretin bulunduğu sapağa girdi. Oradan her gün geçiyordu ve içinde hiç araba görmemişti. Aynı zamanda sapak yolu, yolun görüş alanının dışında, ağaçlar ve çalılardan oluşan küçük bir geçitten geçiyordu.

Arabadan inip bagaj kapağını kaldırdı. Charlie dikkatle yerleştirilmiş bir zincir yatağının üzerinde yatıyordu. Zincirin halkalarını gövdenin etrafından geçirdi ve önceden kesilmiş beş inçlik alüminyum tel halkalarla zincirin karşılıklı halkalarını birbirine bağladı.

Bagaj kapağının zayıf ışığında, çakıllı yoldaki arabaları dinleyerek hızla çalıştı; aceleyle, ağır ağır beş dakika boyunca kimse gelmedi. Ölü adamla yalnızdı ve tüylerini diken diken eden bir batıl inanç korkusu hissetti. Ya Charlie'nin gözleri açılırsa...

Tekrar kıkırdadı. Kahretsin, kalp krizi geçirebilirdi. Ama Charlie nehir kıyısındaki bir sazan balığı kadar ölüydü ve gözleri açılmadı. Katil arabanın bagajının kapağını kapattı ve tarihi alandan -ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu- geri geri çıkarak yola koyuldu.

Köprü sadece yarım mil ötedeydi. Çakıllı yoldan asfalta çıktı, sola döndü ve alçak bir tepenin üzerinden rölantide geçti. Bir araba ona doğru geliyordu. Köprüyü geçerken yolun ortasına doğru hareket ettiğini, sonra köprüyü geçerken tekrar sağa döndüğünü gördü. Saatte kırk mil hızla rölantide ilerledi, dikiz aynasını kontrol etti, ışıkları aradı ve öndeki ışıkları izledi . . .

Temiz olduğundan emin olunca, aceleyle tepeden aşağıya, köprüye doğru ilerledi; köprünün ortasında durdu, bagajı açtı ve korkuluklara doğru yürüyüp aşağıya baktı. Bazen balıkçılar köprünün yanına park ederdi: iki arabaya yetecek kadar yer vardı. Bildiği kadarıyla geceleri asla: ve bu gece hiçbir şey yoktu ...

Arabanın bagajına geri döndü ve Charlie'yi sürükleyerek dışarı çıkardı. Zincirin fazladan ağırlığıyla, onu korkuluklara ulaştırmak için mücadele etti. Charlie'yi

Onu oraya götürmek için önce Charlie'nin bacaklarını kaldırması, onları korkuluklara dayaması ve sonra Charlie'nin kafasını almak için etrafından dolaşması gerekti.

Ve bunu yaptığında, ayaklar korkuluktan düştü. Zor nefes alıyordu ve boğazında küçük bir paniğin yükseldiğini hissetti: bu imkansızdı. Baş kısmını desteklemek için gövdeyi yeterince yükseğe kaldıramıyordu. Sonunda dik bir şekilde eğdi, Charlie'nin boynunu rayın keskin kenarından geçirdi, beş saniye nefes aldı, sonra ölü adamın göğsünü yukarı kaldırdı, vücudu dengeledi, sonra ayakları hareket ettirdi. Zincir kenara takıldı ve bir an ileri geri güreşti, zincir metal korkulukta yüksek bir yırtılma sesi çıkardı.

Ve sonra Charlie gitti, karanlığın içine düştü. Bir an sonra katil aşağıdan tatmin edici bir sıçrama sesi duydu: Charlie'nin son dalışı otuz fitlik suya göbekten bir atlayıştı.

Ellerini birbirine sürttü, yapışkanlığı hissetti. Arabanın önüne doğru yürürken farların ışığında onlara baktı. Tanrım, her tarafı kan içindeydi. Bunu da düşünmemişti, temizlemek için hiçbir yolu yoktu. Farların önünde diz çöküp gömleğine baktı. Daha fazla kan.

Dostum, sorunlar giderek artıyordu. Bütün bunları yapacaksa, Koridorun Sonundaki Tanrıların ondan yapmasını istediği şeyi yapacaksa, bundan çok daha iyisini yapması gerekecekti.

Ve çabuk: ilk kadın için açlardı. Açıklamalardan bıkmışlardı, ne yapabileceğimizden bıkmışlardı.

Et istiyorlardı. Şimdi istiyorlardı.

Millie Lincoln'ü düşündü. Kadın ona çılgınca şeyler yapmıştı ve onun kanını düşünmek onu neredeyse çılgına çeviriyordu.

Şimdi olmazdı; Millie Lincoln'ü alırsa polisler peşine düşerdi.

Ama onu daha sonra alacaktı. Bu düşünceyle dudaklarını yaladı. Millie.

MILLIE LINCOLN'un düzgün bir vücudu olduğunu düşündü -Hollywood kalitesinde değil ama düzgün. Belki birkaç kilo verebilirdi. Baktı

oda arkadaşlarıyla birlikte ön kapının arkasına tutturdıkları boy aynasında kendine baktı: Tamam, belki on kilo ...

"Sence kışım şişman mı görünüyor?" diye sordu bir kanepede oturmuş Dilbert karikatür kitabı okuyan Mihovil'e.

"Daha yakından görmem lazım. . ."

"Hey: şişman görünüyor mu, görünmüyor mu?"

"Ne zaman iyi görsem sertleşiyorum," dedi. "Daha ne istiyorsun?"

Kadın gidip adamın yanındaki kanepeye oturdu ve "Pizza" dedi.

"Sanırım öyle. Açlıktan ölüyorum."

Ama burnunu kitaptan ayırmıyor, onu pek de görmezden gelmiyordu. Bacak bacak üstüne attı ve onunkilerin üzerine koydu. "Pizza," dedi ve kitabı yere bırakıp ellerini bacaklarında gezdirdi. "*Mmm*. Yapış yapışsın."

"Bir haftadır bacaklarımı tıraş etmedim," dedi.

"Ben dönene kadar bacaklarını tıraş etme," dedi adam. "Yarın. Yarın senin için bacaklarını tıraş edeceğim." "*Gerçekten mi?*" Kulağa hoş geliyordu.

"Usturayı çok iyi kullanırım. Göreceksin."

"*Mmm*."

ERTESİ AKŞAM, oda arkadaşları gitmişti ve duşa girdiler.

Mihovil ona Amerika'da deneyimlediği ilk harika şeyin New York'taki dairelerindeki duş olduğunu söyledi. Mülteci kampında akan suları yoktu ve ailesi New York'a gidip Brooklyn'deki küçük daireyi aldığı anda, bu cennet gibiydi.

"Cennet değildi - lanet olası Yugoslav gettosuydu, ama cennet gibi görünüyordu ve duştan gelen tüm bu sıcak su. Duşta bir saat durabilirdim - her sabah okuldan önce, her gün eve geldiğimde ve her gece yatmadan önce duş alırdım. Duvardan gelen sıcak suyu yaşamadan anlayamazsınız."

İhtisasını alıp Mankato şehir merkezindeki kendi dairesine taşındığında, duş başlığını sökmüş ve yerine yerel bir hırdavatçıdan aldığı, su akıtan bir duş başlığı takmıştı.

"Annem her zaman Amerika'daki en iyi şeyin gerçek bir ocağı ve gerçek bir lavabosu olan ve her şeyin çalıştığı bir mutfak olduğunu söylerdi; ben hep duşu düşünürdüm. Ve tabii ki tuvalet."

Onu duşa soktu ve dedi ki, "Önce bacaklarını sabunlayacağız. Ne? Güzel bir tıraş sabununa ihtiyacımız var."

Yanında getirmişti. Tıraş fırçasıyla eski moda bir fincandan tıraş oldu; ama onu asıl heyecanlandıran şey usturaydı.

Eski görünümlü deri kaplı bir kutu çıkardı ve içinden sedef saplı bir ustura çıkardı. "Memleketimden," dedi. "Tıraş olacak yaşı geldiğimde babam vermişti."

Sıcak su karnından ve bacaklarından aşağı dökülüyordu ve Mihovil fırçayla bacaklarını köpürttü - fırça harika hissettiriyordu, fırça onsuz yaşayamayacağına karar verdiği bir şeydi - ve sonra bacaklarını dikkatlice tıraş etmeye başladı, kirli eski fayansların üzerinde diz çökerek yukarı doğru ilerledi, elleri yumuşaktı ve bıçak dikenli bacak kıllarını kesen bir ışık parçası gibiydi ...

Güzel vücutlu üniversite öğrencileri gibi Millie de yaz güneşinde bikiniyle uzanmayı seviyordu ve bikini için sağlam soluk kasık kıllarının alınması gerekiyordu. Sorun şuydu ki, tıraş olduğunuzda sık sık kıl dönmelerinden kaynaklanan kötü kırmızı şişlikler oluşuyordu. Tüm kasık kıllarını tıraş etme fikri ona hiç cazip gelmemişti, çünkü devasa bir enfeksiyonlu kırmızı yumruya dönüşeceğinden şüpheleniyordu.

Ama Mihovil bacaklarını tıraş ederken hiç durmadı. Devam etti. Ve fırça çok iyi hissettiriyordu.

Mihovil önce usturayla, sonra fırçayla, usturayla ve fırçayla, usturayla ve fırçayla oynarken Millie'nin titrediğini hissedebiliyordu.

Millie sızlanmaya başladı ve ellerini onun uzun İsa saçlarında düğümleyerek ağlamaya başladı.

Saat sekizde hava durumu aradı. Lucas telefonun ahizesini karıştırdı ve burnuna vurdu, canı yandı.

"Nasılsın?" diye sordu. Kanın hareket ettiğini hissetmiyordu ama boğazının arkasında bir şeylerin tadını alabiliyordu.

"Biraz yorgunum," dedi Weather. Londra'da saat öğleden sonra ikiye. "Dün seninle konuştuktan sonra altı yaşında bir kız geldi. Bir araba kazasında yaralanmıştı. Ben yardım ettim. Plastik cerrahi ekibinden sadece ikimiz kalmıştık; o geldiğinde ben de çıkmak üzereydim. Gece yarısına kadar kaldım ve bu sabah yedide tekrar çalışmaya başladık."

"Onu iyileştirdiniz mi?"

"Evet. Kötü görünüyordu ama yeterince hızlı olursanız çocuklar iyileşir." "Yüzü mü?"

"Evet. Buradaki küçük arabalardan birinin ön koltuğundaydı."

Kemeri takılı olan kız, plastik ekranlı oyuncak bir dizüstü bilgisayarla oynuyordu. İçinde bulunduğu araba arkadan çarpmış ve önlerindeki arabaya sıkışmış. Hava yastıkları açıldı ve dizüstü bilgisayar kızın yüzüne çarptı, dedi Weather. "Plastik parçalanmış ve kızın sağ yanağında ve şakağında üçü kötü olmak üzere on ya da on beş kesik oluşmuş."

"Ah, dostum." Lucas bunu hayal edebiliyordu: Minneapolis polisleriyle üniforma giyerken de benzer şeyler görmüştü.

"Bir süre için kesikleri gösterecek," dedi Weather. "Birkaç yıl sonra yara izlerini görmek için onu tanıman gerekecek."

"Ve sen sadece yardım ettin."

"Şey, teknik olarak. Burada lisansım yok, o yüzden Jerome baş cerrahı ama zor kısımlarda geri çekildi ve işi bana bıraktı."

"Akıllı adam."

"Evet. Öyle. Ve gerçekten çok yakışıklı," dedi Weather. "Bundan bahsetmiş miydim? Rock 'n' roll cerrahı gibi, anlıyor musun? Büyük

Kaslı, iyi omuzlu, güzel bronzlaşmış, gözlerinin etrafındaki küçük beyaz halkalar hariç. O etraftayken biz kadınlar gerçekten heyecanlanırsınız. Heyecanlanırsınız mı dedim? *Tahrik oluruz* demek istedim."

"Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı, zaten kendimi çok iyi hissediyorum." Hafif bir tonla konuşmaya devam etti:

"Şansın yok, ha?"

"Hayır."

"Sıkıştın mı?"

"Oldukça sıkıştım . . . belki biraz yer kazanıyorum." "Ne kadar sürecek?"

"Yakında... Ne kadar süreceği değil, kaç tane olacağı konusunda endişeliyim," dedi Lucas. "Elle onun manik olduğunu, çok hızlı hareket ettiğini, akıllı bir ölüm makinesi gibi olduğunu söylüyor."

Ona kasetlere baktığını, Sloan'ın giderek artan kasvetini, Mike West'in kendini yamaca gömdüğünü, Chase'in kuduz bir deliliğe sürüklendiğini anlattı. Ona tecrit hücrelerinde neler olup bittiğini göremediğini anlattı.

"Bir şeyler oldu ama ben göremedim. Bu benim ikinci kez yaşadığım bir sorun, orada bir şey olduğunu bilmek ama görememek."

"Diğer şey ne?" diye sordu.

"Bu muhabirin katille en son konuştuğunda aldığı notlarda bir şey var. Hissedebiliyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum. Sloan hissetmiyor bile."

"Bana okumak ister misin?"

O da kağıtları aldı ve yüksek sesle okudu. Bitirdiğinde, o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, "Hava mı? Hâlâ orada mısın?"

"Sadece düşünüyorum. Orada bir şey olduğunu mu söylüyorsun? Yani söz dizimi mi, söylediklerinin gerçekliği mi, yoksa ne?"

"Bilmiyorum," dedi Lucas.

"Tek bir şey görebiliyorum ama muhtemelen sadece bir hata..." "Ne?"

"Peterson *denen* kadını I-35'e götürdüğünü söyledi ama 35 dedi. Orta Batı'dan hiç kimsenin böyle bir şey söylediğini duymamıştım. 35. Bunu sadece Los Angeles'ta duydum."

Lucas'ın beyninin arkasında neredeyse duyulabilir bir çınlama oldu ve beyin korteksinden küçük bir bulut kalktı. Güldü ve dedi ki, "Hey.

İşte buydu. Duyabiliyordum ama göremiyordum."

"Bunun önemli olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi kendinden memnun gibiydi. "Olabilir. Adam Kaliforniya'dan gelmiş olabilir," dedi Lucas. "Belki de *Boob-Watch* tekrarlarının hayranıdır."

"Belki. Belki de değildir. Belki de California'lıdır. Eğer işler yolunda giderse, döndüğünde seninle seks yapabilirim."

"Çok iyisin."

"Bu arada, rock 'n' roll cerrahı. Adamın gözlerinin etrafında beyaz halkalar olmasının nedeni tüm boş zamanını solaryumda geçirmesi ..."

"Bunu biliyordum."

LUCAS GÜNÜ kooperatif grubuyla çalışarak geçirdi. Koordine edecekleri fazla bir şey yoktu, bu yüzden onlara St. John's personelinin en olası kişiler olarak seçtiği kişilerin kayıtlarını inceledi. İçlerinden biri, bir hademenin ağır suç kaydı vardı ama on üç yıl öncesine aitti. Bir eczane soygunu nedeniyle Stillwater'da bir yıl yatmış, içerideyken İsa'yı yakalamış ve o zamandan beri tutuklanmamıştı.

Diğer üç hademenin de küçük suç kayıtları vardı, biri görünüşe göre uyuşturucu ile tedavi edilen zihinsel sorunların bir sonucu olan kabahatler. Performans raporları iyiydi; diğer ikisinden biri balıkçılık yasalarını ağır bir şekilde ihlal ettiği için tutuklanmıştı -bir yağ varilinde 532 mavi balıkla yakalanmıştı, Lucas'a göre bu sınırın yaklaşık 500 katıydı- diğeri de Target'ta hırsızlık yaptığı için tutuklanmıştı.

Dördünün de şiddet suçundan kaydı yoktu.

Lucas Kaliforniya'yı aradı ve üç kez buldu. Lee Jones adında bir hademe iki yıllığına Kaliforniya, Valencia'daki CalArts'a gitmişti. Atlası bakmış ve San Fernando Vadisi'nin kuzey ucunda, tam da "35" dedikleri türden bir yer bulmuştu.

Jones'un sabıka kaydı yoktu; kafeteryaya duvar resmi büyüklüğünde bir manzara çizdiği için aldığı bir ceza vardı.

Ve doktorlardan ikisinin Kaliforniya ile bağlantıları vardı: Sennet ve O'Donnell psikiyatri kliniklerinde çalışmışlardı; O'Donnell San Francisco'da, Sennet ise San Diego'da. Lucas bu iki doktorun

San Francisco'da "35" diyeceklerdi ama Los Angeles'a çok yakın olduğu için San Diego'da muhtemelen **diyeceklerini** düşündüler.

Hart Minnesota'da doğmuş, büyümüş ve eğitim görmüştü. Hiç Kaliforniya bağlantısı yoktu. Grant, Colorado'da Holcomb adlı bir kasabadandı, Colorado Üniversitesi'nde eğitim görmüş ve Minnesota'ya taşınmadan önce Denver'da özel bir hastanede çalışmıştı. Beloit Chicago'da doğmuş, lisans eğitimini Illinois'de tamamlamış, Iowa'da doktora yapmış ve Mankato State'te antropoloji profesörüyle evlenmişti.

Hmm, diye düşündü. Beloit'in evli olduğunu biliyordu ama ondan pek de evli olmayan bir titreşim almıştı. Sonra düşündü: *Ne olmuş yani?*

Dosyaları taradı, bir şey arıyordu, herhangi bir şey... Sloan'dan bir telefon aldı: "Bu dosyaları gözlerim kanayana kadar inceledim," dedi Sloan. "Pek bir şey göremiyorum."

Lucas ona "35'ten" bahsetti ve Sloan homurdandı: "Fikirlerim konusunda bana zorluk çıkarıyorsun. Bu şimdiye kadar duyduğum en zayıf şey."

"Öyle mi? Hiç bir Minnesotalı'dan '35' lafını duydun mu?" "Tanrım, Lucas, farkına bile varmazdım..."

Lucas içini çekti. "Bu biraz hafif. Sürmeye devam et, bir şeyler çıkacak. Yabancılar hakkındaki dosyaları da almalıyız. Getirdikleri belgeleri."

Sloan, "Şuna ne dersin? Neden en iyi beş şüpheli için arama emri çıkarmıyoruz? Kaliforniya'ya giden herkes için mi? Ya da yeterince zeki olan ve başka türlü eleyemeyeceğimiz herkes için? Grubu daralttık."

"Ah, Tanrım, bilemiyorum," dedi Lucas. "Zor olurdu; bunu kabul edecek bir yargıç bulabileceğinden emin değilim."

"Burada değil, belki. O zaman bütün şerifleri ararız, arkadaşı olan bir bölge mahkemesi yargıcı buluruz, bütün o küçük kasabalarda bir şeyler dönüyor olmalı. Aynı anda bir sürü tutuklama emri çıkartıp hepsini aynı anda tebliğ edebiliriz. Kimsenin itiraz etmeye, emri iptal ettirmeye vakti olmaz. Ve eğer bir şey bulursak, daha sonra gerekçelerin çok iyi olmadığına karar verseler bile arama emirleri mahkemede geçerli olur."

Lucas düşündü: "Yargıç ya sahtekâr ya da aptal olmalı..."

Sloan, "Ya da bir arkadaş. Peterson, Rice ve Larson'ın resimleriyle birlikte ilk beşi işaret eden elimizdeki her küçük bilgiyi ikna edici olarak kullanırsak ... Bahse girerim bunu başarabiliriz."

"Bir sorun var," dedi Lucas. "İlk beş kim?"

"Ya da altı, yedi ya da sekiz... Bu listeleri gözden geçirip duruyoruz, bazılarını elemeye başlamalıyız."

LUCAS HÂLÂ İNATÇIYDI: "İlk denemede adamı bulamazsak ve hepimiz bir bok fırtınasına tutulursak ... gerçekten bir tanesine ihtiyacımız olduğunda ve zemin hâlâ oldukça sallantılıyken ne yapacağız?"

"Pekâlâ. Şöyle yapalım; dosyalar üzerinde çalışmaya, buradaki ve St. John's'daki insanlarla konuşmaya devam edelim. Yarın ya da ertesi gün, eğer bir ilerleme kaydedemezsek, devam ederiz. Bakalım arama izni alabilecek miyiz. Başka bir dehşet gösterisi yaşamadan önce *bir şeyler* yapmalıyız."

Öğlen Lucas, Nordwall'dan bir telefon aldı.

"Bağırsak çöplüğünü bulduk, tam da söylediği gibi kuru bir dere yatağında. GPS asma direğinden dört mil uzakta olduğunu söylüyor. Karayoluyla belki altı."

"Bir şey var mı?"

"Bir şey var: Sanırım bir ayak izi bulduk. İri yarı bir adam değil, daha küçük ayakları var, belki 10 numara."

"Tamam. Bu iyi."

"Suç mahalli geliyor, belki daha fazlasını bulurlar."

O günün ilerleyen saatlerinde kooperatif Cale'den bir grup dosya daha aldı - Üç Büyükler'le önemli temasları olan tüm sözleşmeli kişiler. Çok fazla kâğıt vardı; çok fazla. Lucas'ın kafasını kurcalayan çok fazla küçük gerçek vardı. Günün sonunda kafası başladığından daha karıştı.

Ertesi sabah iki telefon aldı. "Hey. Yaklaşıyor musun?" Weather sordu.

"Pek sayılmaz." Esnedi ve yanağındaki kirli sakalı ovuşturdu. Ona varant fikrinden bahsetti.

"Başın belaya girmediği sürece ..."

"Ah, *başım* belaya girdi. Bana daha iyi işler vermeye devam ediyorlar." "Bu yüzden aklıma başka bir fikir geldi..."

"Ne?"

"Lynyrd Skynyrd, 'Gimme Three Steps.' Mükemmel bir polis şarkısı." "Lynyrd Skynyrd'ı nereden biliyorsun?" Lucas sordu.

"Bu sabah ameliyathanede çalışıyorlardı..." Weather çok ameliyat yapardı, bazen günde iki ya da üç kez, yılda iki yüz elli kez. Ameliyatların çoğu küçük yara revizyonları, çeşitli istenmeyen yumru ve şişliklerin çıkarılmasıydı ve bazıları son derece karmaşıktı, ancak haftalar ya da aylar süren çalışmalardan sonra yapılıyordu.

"Sizin Mozart dinlediğinizi sanıyordum," dedi Lucas.

"Rock 'n' roll cerrahı çalışırken değil. Yani orada her şey yolunda mı? Kişisel olarak?"

"Elbette. Neden?"

"Burada işler biraz gergin," dedi Weather. "Fransa'nın terör alarmı seviyesini yükselttiğini duyduk. Bir şeyler olduğunu düşünüyorlar."

"Gerçekten mi?" Endişelenecek başka bir şey. "Evet. *Kaç'tan Saklan*'a geçtiler..."

Bu espri o kadar beklenmedikti ki Lucas homurdandı ve yine burnunu incitti. "Tanrım, beni güldürme..." dedi.

"The sadece iki daha yüksek seviyeleri vardır *Teslimiyet* ve *İşbirliği yap*," dedi Weather.

"Burnumu öldürüyorsun, lanet olsun," dedi Lucas. "Davenport bir Fransız ismi bu arada..."

İKİNCİ ÇAĞRI saat dokuzu birkaç dakika geçe geldi, Lucas çekmecesinin önünde çırılçıplak durmuş, bir çift temiz şort daha olduğundan emin bir şekilde etrafı karıştırıyordu. Onları bir gün önce görmüştü.

Yıkayıcıyı ihtiyaca göre son derece mantıklı bir programa göre çalıştırdı: belki yirmi çift şortu olduğunu düşünüyordu. Neden

Weather'ın yaptığı gibi sadece beş ya da on çift kullanıldıktan sonra yıkamak, böylece tüm o fazladan suyu kanalizasyona ve kanalizasyon tesisine vermek yerine, yirmi gün boyunca bekleyip sadece bir kez yıkamak zorunda kalmak? Elbette, yanlış hesapladıysanız ...

Telefon çaldığında şortu henüz bulmuştu; masaya doğru bir adım attı ve telefonu aldı.

Dr. Cale, St. John's'dan. "Burada anormal bir durumla karşı karşıyayız. Sizi aradığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama ertelememenin daha iyi olacağına karar verdim."

"Ne?" diye sordu. Lucas sordu; bir karıncalanma hissetmişti.

"Şey, sen buradan ayrıldıktan sonra, çalışanlara baktığın haberi çok çabuk yayıldı. Jansen'den değil. Görünüşe göre güvenlik kulübesindeki biri neye baktığını anlayacak kadar kulak misafiri olmuştuk ve dedikodu başlamış."

"Ne? Ne olmuş?"

"Sam O'Donnell bu sabah işe gelmedi," dedi Cale. "Bir buçuk saat gecikti. Kimse nerede olduğunu bilmiyor - evde değil, kontrol ettik. En azından kapıyı çaldığımızda cevap vermiyor. Sayfalara ya da telefonuna cevap vermiyor. Kimse onu görmemiş."

"Tamam, tamam, bu da bir şeydir. Oraya geliyorum," dedi Lucas. "Eğer ortaya çıkarsa beni cep telefonumdan ara. Bir saat içinde orada olurum."

O ve SLOAN, Porsche'yi fasulye ve mısır tarlalarından, kamyon bahçelerinden ve nehir dibi tarlalarından geri götürerek koşarak bağlantı kurdular; bir tür böcek yuvası vardı ve her köprüden geçtiklerinde ciddi sıçramalar almaya başladılar. Aşağı inerken Blue Earth County şerifi Nordwall'u aradılar ve bir arama emri çıkarttıldılar.

Şerif geri aradı: "Bilmek istersiniz diye düşündüm. Gri bir Acura MDX kullanıyor."

"Mükemmel!" dedi Lucas.

SLOAN'ın yanında bir dizüstü bilgisayar vardı. Cale'i aradı, O'Donnell'in adresini aldı, bir Microsoft harita programına bağladı ve onları

St. John's ile Mankato arasındaki şehir dışı bir mahalleye girdiler. Lucas'ın evi bulmayı umduğu bir tepeyi aştılar ama sonra dar, asfalt bir yoldan aşağıya, derin bir dere vadisine saptılar ve yarım mil boyunca dere boyunca ilerlediler. Çakıllı bir araba yolunun dibinde bir şerif arabası gördüler, yavaşladılar ve içeri döndüler. Bir şerif yardımcısı yanlarına gelip, "Davenport? Şerif evde. Henüz içeri girmediler. Bekliyorlar."

Lucas Porsche'yle yola çıktı ve vadiye bakan, kızılağaç ve taştan yapılmış modern bir ev buldu; evin arkasındaki yamaç sık ağaçlarla kaplıydı, koyu renkli yaprakları olan çapak meşeleri vardı. Evin arkasında ayrı bir bina, bir atölye ya da ikinci bir garaj görünüyordu. Mavi bir Buick ve bir devriye arabası bitişik garajın önüne park edilmişti. Nordwall, Buick'in yanında bir şerif yardımcısıyla birlikte duruyordu ve bir yıkım çubuğunu beyzbol sopası gibi sallıyordu. Lucas ve Sloan Porsche'den inip oraya doğru yürüdüler.

"Arama emrini aldın mı?" Lucas sordu.

Nordwall başını salladı: "Evet. Umarım bir somun ekmek için dışarı çıkmamıştır... sence ikinci adam o mu?"

"Bunu konuşmamız gerek," dedi Lucas. "Hadi içeri bir göz atalım."

Şerif sizi beklemek istedi ama ben arka pencereden baktım. Bu adam kaçıyor olabilir. Bir yatağın üzerinde bir yığın giysi ve bir bavul var, sanki geride bırakmış gibi."

Lucas, "Hadi açalım," dedi.

Şerif yardımcısı bunu daha önce de yapmıştı: "Arka kapı en iyisidir. Pervazın etrafında fazladan boşluk var, kırmadan açabilirim."

Biraz kırdı ama fena değildi: Kapı açıldı ve Lucas bir adım atıp iterek tamamen açtı. Marihuananın ince kokusu tam oradaydı. "Doper," dedi Lucas.

Bir adım gerisindeki Sloan kokladı. "Ontario Red, Two Thousand Two gibi kokuyor." Şerif yardımcısı ona tuhaf tuhaf baktı ve Sloan, "Şaka yapıyorum," dedi.

EV BİR BEKÂR YUVASIYDI - ahşap ve deri, altmış iki inç projeksiyonlu televizyon, arka güvertede bir spa, mutfakta bir bar. Düzenliydi ama çok da düzenli değildi; Lucas'ın bekâr olduğunu anlayacağı şekilde kendine özgüydü, her şey tek başına yaşayan birinin tarzına göre yapılmıştı.

Ceset aramak için evi hızla gözden geçirdiler. Ceset yoktu. Şerif yardımcısının da söylediği gibi, O'Donnell'in aceleyle gittiği izlenimi vardı; giysilerin çoğunu yatak odasındaki ana dolaptan çıkarıp yatağın üzerine atmış ve görünüşe göre ihtiyacı olanları almış, almadıklarını yeniden asmaya zahmet etmemişti.

Bir gecelik çanta yatağın yanında boş duruyordu. Yeterince yer yok muydu?

Lucas bitmemiş bodruma indiğinde bir atölye ve spor malzemeleri buldu; tavandan sarkan iki kano, duvarda yarım düzine kürek ve bir tezgâhın üzerinde mühimmat doldurma düzeneği vardı. Lucas bodruma indiğinde şerif yardımcısı arka tarafa gitti, ek binaya baktı, Lucas merdivenlerden yukarı çıkarken geri döndü ve "Araba manyağı, orada beş litrelik bir Mustang ve bir Trans Am var," dedi.

"Ne renk onlar? Arabalar mı?"

"Kırmızı Mustang ve beyaz Trans Am."

Hah. Tanık arabalar hakkında çok şey biliyorsa ve bunu düşünecek zamanı varsa, Trans Am'in bir Olds ile karıştırılması pek olası değildi. Ancak kurbanlarından bir metre uzakta duran beyaz soyguncular, kurbanlar tarafından genellikle siyah olarak tanımlanırdı, çünkü kurbanlar soyguncunun siyah olmasını *beklerdi*. Görgü tanıklarının ifadeleri genellikle şüpheli ile saçmalık arasında değişiyordu.

Sloan mutfaktan seslendi: "Buradayım."

O tarafa gitmişler ve onu buzdolabının kapağını açmış halde bulmuşlar: "Burada biraz kan var. Çok iyi göremiyorum. Yaklaşık on sent büyüklüğünde."

Lucas içeri baktı. Kanın üzerini bir buz tabakası kaplamıştı. "Muhtemelen biftek yemiştir."

"Muhtemelen," dedi Sloan.

Lucas Nordwall'a döndü. "Charlie Pope'un kanı ... uh ... Bu kanı buradan alıp olabildiğince hızlı bir şekilde laboratuvarımıza götürmemiz gerekiyor. Olay yeri inceleme ekibini çağırıp kanı alıp oraya götürebilir misin?"

"Evet. İhtiyacımız olursa diye hazır bekliyor," dedi Nordwall. "DNA'yı ne kadar hızlı geri getirebilirsiniz? Eğer insansa? Yani, her zaman bir haftamızı alır ..."

"Zorlarsanız birkaç-üç gün," dedi Lucas. "Ama hemen kan grubu analizi yapabilirler. Bu bize bir şeyler söyleyebilir."

Büyük bir dolap büyüklüğündeki oda ev ofisi olarak kullanılıyordu. Lucas banka hesap dökümlerini bulana kadar dosya çekmecelerini karıştırdı. Şerif olay yeri ekibini aradıktan sonra Nordwall'a, "River National'da tanıdığın biri var mı?" diye sordu.

"Evet, herkesi tanıyorum."

"Ara onları. Hesabında ne kadar para kaldığını öğren... Görünüşe göre sadece bir hesabı var, çek hesabı. Bir ay önce altı bin doları vardı."

Nordwall aramayı yapmaya gitti ve Lucas masaya oturup Dell tower bilgisayarını açtı. Bilgisayar çalışmadan önce şifre istiyordu. Lucas bilgisayarını kapattı.

Sloan elinde bir avuç kâğıtla geldi: "Cinayetlerle ilgili gazete haberlerini kesmiş."

"Pekâlâ, pekâlâ, bu iyi," dedi Lucas. Hikâyeleri karıştırdı, yarım düzine gazeteden kesilmişlerdi. Şimdi yokuş aşağı yuvarlanıyorlardı. "Onları topluyordu. Gittikçe daha iyi."

Şerif yardımcısı içeri girdi: "Arka yatak odasında, dolapta b i r silah kasası var. Açıktı. Bir tüfek ve iki av tüfeği."

Lucas, "Bodrumda bir doldurma makinesi var," dedi. "Aşağı in ve ne tür kalıpları olduğuna bak... Bak bakalım etrafta pirinç var mı?"

Şerif yardımcısı ortadan kaybolunca Sloan, "Faturalarda bir şey var mı?" diye sordu. "Bütün benzinini Mankato'dan alıyor. . . bir depo da Şehirler, Bloomington'da, alışveriş merkezinin hemen aşağısında. Yani . . . bu bir şey değil."

Şerif yardımcısı geri geldi: "Bir .40'lık ve bir .45'lik için pirinç var."

"Yani iki tabancası var," dedi Sloan.

NORDWALL GERİ GELDİ: "O'Donnell dün öğleden sonra hesabını boşaltmış. Beş bin dolar çekmiş ve günün ilerleyen saatlerinde ATM'den beş yüz dolar daha çekmiş."

"Biliyorlar mı ... ?"

"O yaptı. Şahsen. Onu tanıyorlar. Veznedara bir araba alacağını ve gelecek hafta bir tane satıp hepsini geri koyacağını söylemiş."

Sloan Lucas'a baktı ve başını salladı.

Nordwall, "Acura'ya bir alıcı buldum ama sadece yerel olarak," dedi. "Eyalet çapında mı gitmek istiyorsun?"

Lucas evin etrafına baktı: Kupa haberleri ve bir parça kan vardı. Kayıp bir adam, kayıp para ve birkaç kayıp giysi. "Evet. Her yere gidelim," dedi.

NORDWALL ofisini aradı, iletişim halindeydi. Lucas onun şöyle dediğini duydu: "Tanrım, bu konuda yalan söyle. Daha sonra sana haber verilmediğini söyleyebiliriz. Evet, yalan söyle. Ve eğer sana yalan söylemeni söyleyip söylemediğimi sorarlarsa, bu konuda da yalan söyle."

"O da neydi öyle?"

"Yerel bir muhabir aradı ve St. John's'da çalışan birini arayıp aramadığımızı sordu."

"Ah, Tanrım," dedi Lucas.

"Biz değildik," dedi Nordwall. "Lanet olası hastane. Orası kevgir gibi su sızdırıyor."

Lucas bir dakika düşündükten sonra Nordwall'a dedi ki. "Hadi gidip bahçede biraz yürüyelim."

Nordwall, "Ne?" dedi.

LUCAS, "Yardımcınızın bunu duymasını istemedim. Seni ortada bırakmak istemedim, yaklaşan bir seçim var. Şimdi eyalette bunu bilen yedi kişiden biri olacaksın. Çenenin kapalı tutmalısın. Yani, karına söyleme."

Nordwall ona biraz şüpheyle baktı. "Bu *kadar* önemli bir şey mi biliyorsun?"

Lucas, "Birkaç gün önce bazı balıkçılar Kasota yakınlarındaki Le Sueur County'de Minnesota Nehri'nden bir ceset çıkardılar. Bir ay kadar suda kalmış."

"Ben de duydum. İlçe sınırının hemen karşısında. Sence O'Donnell mı yaptı?"

"Katilimizin yaptığına eminim, O'Donnell ya da her kimse," dedi Lucas. Nordwall'la yüzleşmek için döndü. "Ceset Charlie Pope'tu."

Nordwall'ın ağzı açık kaldı. Birkaç saniye sonra, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi ve Lucas gülümsemek zorunda kaldı.

LUCAS AÇIKLADI. Nordwall kapıya geri dönerken mırıldandı, "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Lucas. Doğru olanı yapıyorsun ama bu adamı yakalayamazsan... medya senin kafa derini yüzecek."

"Birkaç gün daha sessiz kalacağız," dedi Lucas. "Bakalım O'Donnell onu aradığımızı öğrenmeden onu atlatabilecek miyiz? Bütün arabalarını kontrol edip elimizde olduğundan emin olacağız. MDX'in etiketlerini ve kupalarını buradaki, Iowa, Wisconsin ve Illinois'deki, Dakotas'taki tüm otoyol devriye polislerine göndereceğiz. Havaalanını kontrol edip MDX'in orada olup olmadığına ve uçak bileti bulup bulamayacağımıza bakalım. Başka ne var? ?"

Bir program hazırladılar ve uygulamaya başladılar.

Lucas BCA merkezine döndükten bir saat sonra Minneapolis-St. Paul Uluslararası Havaalanı'ndaki polisler arayıp MDX'in ellerinde olduğunu söylediler. "Henüz açmadık," dedi polis. "Yerde park biletine benzeyen bir şey görüyorum, bu bize tam olarak ne zaman geldiğini gösterir."

"Sakın dokunma," dedi Lucas. "Olay yeri inceleme ekibimi gönderiyorum. Biri kamyonun yanında dursun."

Olay yeri inceleme kamyonu yola çıkarken Lucas da kooperatif merkezinden havayollarını arayıp O'Donnell'in şehir dışına çıktığı aracı bulmaya çalıştı. Bir süre çalışmalarını izledi, hiçbir şey olmayınca sıkıldı, kantine indi ve bir fincan kahve aldı.

Zıplayan Karga aradı: "Buzdolabındaki kan donmuştu tabii ki. Henüz DNA'sını bulamadık, belki yarın bulabiliriz. İnsan kanı olduğunu ve Charlie Pope'un kan grubuna uyduğunu söyleyebilirim. Pope'un kan grubu O pozitif, O'Donnell'in kayıtlarına göre ise A pozitif. Yani."

"Yani Pope'un kanı O'Donnell'in dondurucusundaydı."

"Muhtemelen onun. Peterson'ın kanı da O'dı ama onun kanının dondurulduğunu düşünmek için bir nedenimiz yok."

Olay yeri ekibi aradığında ofisindeydi. "Yerdeki park cezası dün gece saat yediye ait."

"Bunu koordinasyon merkezine ileteceğim. Başka ne var?"

"Pek bir şey yok, her zamanki araba hurdaları. Oldukça temizdi. Yarım saat içinde işimiz biter. Onu hacze götürmemizi ister misin?"

"Evet. Mühürleyin. Nasıl kırıldığına bağlı olarak mikroskopa incelemek isteyebiliriz."

Aynı adam yirmi dakika sonra tekrar aradı. "Biraz kan bulduk. Kargo bölümündeki paspasın altındaydı. Nispeten taze görünüyor. . . kuru ama tozlu değil. Bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Kan grubuna ve DNA'ya ihtiyacımız var," dedi Lucas. "Olabildiğince çabuk buraya getirin."

ŞİMDİ KOŞUYORLARDI. Bir kan grubu daha aldı: yine O'ydu, Pope da olabilirdi, Peterson da. Peterson üzerine zihinsel bir bahse girdi. Hopping Crow'u arayıp testleri zorlamasını söyledi. "Yarın akşama kadar öğreniriz," dedi Hopping Crow. "Kim bilir, belki de başka birisidir?"

"Bunu aklından bile geçirme."

Gün boyunca O'Donnell ve yaşam tarzı hakkında ufak tefek bilgiler topladılar, ama hiçbiri bir şey işaret etmiyordu. Polisler bir kano kulübüyle, bir bekarlar bisiklet kulübüyle ve O'Donnell'ın çıktığı bilinen son kadınla konuşuyorlardı. "Ben ve Pontiac arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım ve kazanamayacağımı hissettim. Bu yüzden ayrıldık."

Günün erken saatlerinde Lucas tıkanıklığın açıldığını, buzun eridiğini, muzun kabuğunun soyulduğunu hissetti. Sonra her şey yavaşladı ve önemsiz şeylerden başka bir şey görmemeye başladı. Saat dokuzda cesareti kırılmış bir halde ofisten çıktı.

Hangi cehennemdeydi?

RUFFE IGNACE yatağında uyuyakalmış, Ruffe'un Radyosunu dinliyor, günün olaylarını ve hakaretlerini katalogluyordu: *Ne yapıyor bu kadın, bana zarflarıma dikkat etmem gerektiğini mi söylüyor? Biri zıplayıp memesini ısırsa bile zarf nedir bilmez. Yeşil benim için kötü bir renk, tenimi sarı gösteriyor; yeşil golf tişörtünden kurtulmalıyım. Acaba gerçekten sertleştiğimde aletim göbek deliğime kadar ulaşıyor mu? Geldiğini sanmıyorum. Kimsede var mı? Belki de giyinip bir dilim yemek için dışarı çıkmalıyım.*

Telefon çaldığında, "Pope," dedi ve karanlıkta telefonun şarj aletine doğru koştu, telefonu karıştırdı, KONUŞMA düğmesine bastı: "Ignace."

Ve aradı: "Hey, Ruffe. Seni arayıp veda edeyim dedim." "Güle güle mi? Şimdi neredesin?"

Gürleyen, hırıltılı, fısıltılı bir kahkaha ve ardından, "Bu telefon dinleniyorsa, yakında öğrenirsin. Her neyse, polis çok yaklaştı: Bu Davenport denen adam beklediğimden daha zeki."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum -bildiğim kadarıyla nerede olduğun hakkında hiçbir fikirleri yok Charlie."

Fısıltılı bir kıkırdama daha: "Bu da başka bir şey. Benim adım Charlie değil. Charlie, ne yazık ki onun için öyle ama geri kalanımız için değil, bir yerlerde siyah bir çantanın içinde. Sorunun nedeni buydu, ölü kışını nehre attım. Yüzeye çıkana kadar hayat güzeldi. Her neyse, polisler onu buldu ve biliyorlar."

"Charlie Pope'u aramadıklarını biliyorlar mı? Tanrım. Kim bu adam?"

"Henüz kim olduğumu bilmiyorlar, o yüzden sana söylemeyeceğim. Her halükarda, ben yoluma devam ediyorum. Belki . . . New England. Manhattan'a. Düşünmeliyim, neye dönüştüğümü görmeliyim, Koridorun Sonundaki Tanrılar ..."

"Senin Charlie olmadığını *biliyorlar*. ?" Ignace öfkelen-di: *Ve bana söylemediler mi?*

"Sana başka bir şey söyleyeyim: Kim olduğumu anlayabilirler ama kime dönüştüğümü bilmiyorlar. Kim olduğumu ya da ne kadar zamandır bu işi yaptığımı da bilmiyorlar."

"Tanrım, kaç ..."

"Senin bildiğinden daha fazla, Roo-fay. Koridorun sonundaki Tanrılar bana büyüdüğümü söylediler. Ama bir noktadan sonra kontrolün kaybolmaya başladığını, iştahın seni ele geçirdiğini söylüyorlar. Tehlikeli ama çok iyi hissettiriyor. Bunu şimdi hissedebiliyorum. Neden bahsettiklerini bilmiyordum ama şimdi biliyorum ve harika hissettiriyor. Gitme vakti geldiğinde gideceğim, ama sanırım ... belki de henüz gitmek istemiyorum. Biraz daha istiyorum."

"Neden bahsediyorsun?"

"Değişim, Ruffe. İştah. Kan. Hareket etmek ... şey, çünkü muhtemelen tıkanmışsındır, şimdi gidiyorum. Hareket etmeye devam etmeliyim. Devam et."

Adam gitmişti.

Ignace birkaç saniye telefona baktı, sonra ayağa fırladı, ışığı yaktı, avuç içi pilotunu buldu ve Davenport'un ev numarasını getirdi. Çevirdi.

LUCAS telefonla irkilerek uyandı. Kablolu telefonuyla, cep telefonuyla değil. Yatağının başucundaki saate baktı, "Ignace" diye düşündü ve telefonu açtı.

"Az önce veda etmek için aradı," dedi Ignace önsöz söylemeden. "Kaçtığını söylüyor. Ayrıca kendisinin Charlie Pope olmadığını, Charlie Pope'un öldüğünü ve senin bunu bildiğini söylüyor. Herkesi yanlış yönlendirdiğini..."

"Yavaşla, yavaşla. ." dedi Lucas. Ayaklarını yere vurarak telefona doğru eğildi. "Pope'u yeni öğrendik. Ne dedi? Kaçtığını mı söylüyorsun?"

"Kimmiş o?"

"Emin değiliz. Bu senin cep telefonunda mıydı?"

"Evet. Sende olmalı."

"Dinle, Ruffe, konuştuğum herkes senin bir pislik olduğunu söyledi, ama işi yapıyor gibi görünüyorsun. Tamam mı? Ben de öyle düşünüyorum. Bana basını yanıltmakla ilgili saçmalıklar anlatma. Zavallı masum bir herifin hayatını kurtarmaya çalışıyoruz ve henüz kim olduğunu bile bilmiyoruz. Zaten üç masum pisliği daha kurtarmayı başaramadık. Tamam mı? Bana saçma sapan şeyler söyleme. Bu iş bittiğinde oturup seninle konuşacağım. Sana her şeyi anlatacağım. Ne televizyona, ne *Pioneer Press*'e, ne de *Strib*'deki herhangi birine. Sadece sana."

"Her şeyi mi kastediyorsun?" Ignace talep etti. "Onu yakaladığında ilk ben mi alacağım? Eğer onu yakalarsan mı?"

"Hayır, o değil. Bu kontrol altına alamayacağımız bir son dakika haberi olacak," dedi Lucas. "Yani içeriden bir haber, kimin ne dediğini ve bu noktaya nasıl geldiğimizi en ince ayrıntısına kadar anlatan bir haber..."

Sonra bir an sessizlik oldu: "Anlaştık. Sanırım. Patronla Pope hakkında konuşmam gerekecek."

"Ona beni aramasını söyle. Ona aramasını söyle. Sabahleyin. Şimdi kapatıp kaseti dinlemem lazım. Aramanın nereden geldiğini bulmalıyım. Temasta olacağım."

O'DONNELL Chicago'dan aramıştı. Lucas Chicago polislerini arayıp yardım istedi: Bir dedektif yarım saat sonra geri aradı ve "Senin için yapabileceğimiz pek bir şey yok dostum. Bu numara O'Hare'de bir ankesörlü telefon. Bu adam bir yere mi gidiyor?"

"Telefon havaalanında mı?" Lucas sordu.

"Hayır. Hemen dışarıda bir otel. Lobisinde telefon olan bir Hilton." "Kasayı kontrol edebilir misin?"

"O isimde biri yok," dedi polis. "Bu adamın nesi var?" "Bunu söylemekten nefret ediyorum..."

Chicago polisleri bu haberden memnun değildi. "Bu boktan yeterince var, bir de sizinkini ithal etmeyelim."

Minneapolis-St. Paul havaalanı polislerini tekrar aradı ve uçak biletlerini yeniden kontrol etmelerini istedi.

Bir havaalanı polisi "Bunu zaten yaptık," dedi.

"Evet ama öğleden sonra yaptınız. Şimdi adam gece yarısı O'Hare'de ortaya çıktı. Belki de siz bilet bakarken o da havaalanındaydı. Belki de saat 10'a kadar uçmamıştır."

"Bakın, saygısızlık etmek istemem ama kaynaklarımız sınırlı."

"Peki ya vali sizi arasa?"

Polislerle konuşmadığı zamanlarda Ignace'ın telefon görüşmesinin kaydını dinledi. Gerçek bilgiler açısından pek bir şey yoktu ama o ses *vardı*. Cale'i yataktan kaldırdı: "O'Donnell'la kim sosyalleşti?"

"Genç personel ... Muhtemelen en aktif sosyal kişi Dr. Beloit."

"Numarası var mı?"

Beloit'in kocası cevap verdi, Lucas karısını sorduğunda sinirlendi, acil bir durum olduğu söylendiğinde şüpheci davrandı ve sonunda Lucas ona bağırdı: "Ben eyalet BCA ajanıyım ve karınızla konuşmam gerekiyor. Hemen. Yoksa oraya bir polis gönderip onu merkeze mi aldırayım?"

Beloit sabahın ikisinde uyandırıldığı için şaşkındı. Sonunda kimin aradığını anladığında, "St. Paul'deki merkezimizi aramanı istiyorum. Orada bir adam var, adı Ted. Bu akşam erken saatlerde bir gazete muhabiriyle yaptığı görüşmenin kaydını dinletecek. Bunların hiçbiri kamuya açık değil: eğer bunu açığa çıkarırsan, aşağı gelir ve kamyonumla seni ezerim, tamam mı?"

"Tamam ama ne duymamı istiyorsun?"

"Arayanın Sam O'Donnell olup olmadığını bilmek istiyorum. Sesi ona benzemiyor ama sesini gizleyen birine benziyor.

ses."

"İnsanların Sam'i aradığını duydum... biraz endişelendik."

"Biz kim?"

"Herkes."

Lucas düşündü: *Ah, kahretsin. Eyaletteki herkes birkaç gün içinde öğrenecekti.* "Ted'i ara, tamam mı? İşte numarası..."

Beş dakika sonra geri aradı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu Sam olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Her yıl bir Noel oyunumuz var ve Bob Turner, Bob'la tanıştığını sanmıyorum..."

"Hayır."

". . . Bob Noel Baba'yı, Sam de Noel Baba'nın elflerinden birini oynuyor. Bazı hastaların rolleri var. Bilirsiniz işte. Her neyse, Sam her zaman elfi daha iyi bir kelime bulamadığım için sapık olarak oynar. Bacalardan inip sevişen insanları yakalamaktan bahseder. Yani, bu bir çeşit şaka. İndiği her bacada bir şeyler oluyor gibi görünüyor. Mesele şu ki, ağır ağır nefes alıp veriyor, boğazının arkasına tükürüp fısıldıyor. Bu geceki adam... Sam'in rolünü yapmasına benziyor."

Lucas bir an söyleyecek bir şey bulamadı, sonra ağzından kaçırdı, "Bir elf mi?"

"Evet, bilirsin, herkes biraz tuhaflaşır ve bir oyunumuz olur..."

"Ama o olabilir."

"Bilmiyorum. Sam O'Donnell'in herhangi bir nedenle birine zarar verdiğini düşünemiyorum. Yani, karate falan yaptı ama o sadece egzersizdi. Bence gerçekten nazik bir adamdı."

EĞER KATİL Chicago'daysa, ki kesinlikle öyleydi, o zaman kimliğini tespit etmekten başka yapacak pek bir şey yoktu - nihai baskını başka biri yapacaktı.

O'Donnell'in kimliğini tam olarak tespit edememiş olsalar da, eğer O'Donnell değilse, bu sabah başka biri işe gelmediğinde ortaya çıkacaktı.

Artık yapacak bir şey yoktu, gece. Lucas uyumaya çalıştı ve bazen başardı, çoğunlukla başaramadı. Eğer net bir kimlik tespiti yapamazlarsa ve katil yeterince uzağa kaçarsa ilgi azalacaktı... yıllarca ortadan kaybolabilirdi.

Etrafta dolandı, dolandı ve sonunda saat altıda kalktı. Günü bu şekilde asla atlatamazdı, bu yüzden bir amfetamin aldı, çabucak kendini çok daha iyi hissetti, tıraş oldu, duş aldı ve giyindi. Hâlâ erkendi ama yine de Sloan'ı aradı. Sloan'ın arayan kimliği vardı ve telefona homurdandı, "Lucas, kendine bir hayat kurmalısın. Saat daha sabahın yedisi bile değil."

"Evet, evet, dinle ..."

Sonra Sloan aniden uyandı: "Tanrım, başka bir tane daha yapmadı mı?"

"Hayır, ama Ignace'ı aradı. Aradığında Chicago'daydı."

O ve Sloan saat dokuzda şehir merkezinde buluşmaya karar verdiler. "Elle'i içeri çağıracağım. Biraz daha teoriye ihtiyacımız var."

İKİ GÜN GEÇTİ:

İLK GÜN Sam O'Donnell'in adı davada "şüpheli kişi" olarak ortaya ıktı. Polislerin hiçbiri O'Donnell'in o adam olduğunu doğrulamadı ve medya kuruluşları iftira atma ihtimalinden dolayı onun adını vermekten korkuyordu ama habercilerin çoğu biliyordu ve Lucas onun adının ne zaman verileceği konusunda şiddetli tartışmalar yaşandığını duymuştu.

İkinci gün, laboratuvar DNA dizilimini tamamladı. Kamyondaki kan Peterson'a aitti.

John Hopping Crow Lucas'a, "Bir noktada Peterson Acura'nın arkasındaydı ve biraz kan damlattı," dedi. "ok fazla değildi, belki bir ya da iki gram... belki de bağırsaklarını d e ř e r k e n nefes borusunu ve soluk borusunu kestikten sonra boğazında biriken kan..."

"Dürbünle baktınız mı?"

"Evet. Hiç donmamıştı."

Dondurucunun içindeki kan elbette dondurulmuştu ve DNA da Charlie Pope'a aitti.

"Orospu çocuğu Pope'tan bir parça kesmiş, bir parmak ya da onun gibi bir şey, ve ihtiyacı olur diye dondurucusunda saklamış," dedi Hopping Crow. Lucas, "İhtiyacı olacağını biliyordu; Pope öldürülmeden çok önce yapılmış bir planın parçasıydı," dedi. "Çok fazla planlama, strateji vardı. Teori yapıyorlarmış gibi. St. John's'daki şerefsizler -
Lighter, Taylor ve Chase-

uzun zamandır bu konuda."

"Ama artık bazı şeyler biliyoruz..."

"Belki de. Dinle, olay yeri inceleme ekibine söyle, kamyonun arkasından DNA taşıyabilecek her şeyi çıkarsınlar. Peterson'ın DNA'sına sahip kan dışında bir şey arıyoruz. Saç olmalı, bir şey olmalı. Tükürük?"

Lucas hem birinci hem de ikinci gün Chicago polisiyle ve Illinois Eyalet Polisi'yle konuşmuştu.

Bir müfettiş Hilton'daki resepsiyon görevlileriyle görüşmüştü: "Pek bir şey yok," dedi Lucas'a. "O'Donnell'in suratını kimse tanımıyor ama dün gece o telefonu muhtemelen yüz kişinin kullandığını söylediler. Sürekli giriş yapan insanlar vardı; burası büyük bir iş seyahati oteli. Bir adam kupanın belli belirsiz tanıdık geldiğini söyledi ama gördüğü adamın O'Donnell olduğuna yemin edemedi. Her hizmetçi ve her personel işe giriş yaptıklarında fotoğrafın bir kopyasını alacaklar, ama sizi oyalama şekline bakılırsa, hâlâ burada olması milyonda bir ihtimal."

"Taksiler? Araba kiralama?"

"Onları sabıka fotoğraflarıyla kapatıyoruz. Fotokopi makinesi bozulmazsa herkese ulaştıracağız. Şu ana kadar bir şey bulamadık."

"Onu havaalanında kimse görmemiş."

"Birkaç kişi ona benzer birini gördüğünü söyledi, ama o bir tür *tip*, biliyor musun? Uzun saç, küpe, bir tür lüks rockçı. Onlardan bir düzine var."

"Evet."

"Ama merak ettiğim şu: Neden Hilton'da durduğunu, telefon ettiğini ve sonra yoluna devam ettiğini düşünüyoruz? Belki de yerde kaldığını düşünmemizi istiyor. Hilton'a gidip telefon ettikten sonra O'Hare'e geri dönüp uçmadığını nereden bileceğiz? Şimdiye kadar Amsterdam ya da Hong Kong'da olabilirdi."

İkinci günün akşamı Kanal 3 O'Donnell'ı "şüpheli kişi" olarak ilan etti. Haber yayıldı: İkinci günün gecesinde CNN her on beş dakikada bir O'Donnell'ın yüzünü yayınlıyordu.

Valinin en üst düzey siyasi sorumlusu Neil Mitford ikinci gün öğleden sonra Lucas'ı aradı ve "Bugün öğleden sonra şehirlere yardım paketindeki uzlaşmalarla ilgili bir basın toplantısı yaptık. Birisi, psikopatları işe aldığımız için devlet hastanesi personelini azaltmamamız gerekip gerekmediğini sordu."

"Ah, Tanrım. Televizyoncular bile bu kadar aptal değil."

"Tabii ki değiller. Valinin sihirli twanger'ını çalışıyorlardı. Ama biraz kanama olmaya başladı. Eğer sakıncası yoksa, neden gidip şu adamı alıp başımızdan savmıyorsun?"

"Neden sen yapmıyorsun?" Lucas önerdi. "Manşette ŞAPKALI ADAM BALTALI KATİLİ YAKALADI yazardı."

"Sadece söylüyorum," dedi Mitford hafifçe. "Sana baskı yapmıyorum, sadece başka bir şey yapmıyorsan onu al diyorum."

"Bir adama yaslanarak harika bir iş çıkarıyorsun," dedi Lucas.

AYRICA İLK GÜN, Elle yaz seminerini ekerek erkenden gelmiş ve O'Donnell'ın personel dosyasını karıştırmıştı. İş bittiğinde gelip Lucas'ın ofisine oturdu ve şöyle dedi: "St. John's'daki personelle görüşmek istiyorum. Ayrıca ulaşabileceğimiz aile üyeleriyle de."

Lucas, "Seni kesinlikle St. John's'a götürebilirim," dedi. "Bunu yarın yapalım. Aile üyeleri konusunda ne yapabileceğime bakacağım. Şimdiye kadar ne düşünüyorsun?"

"O'Donnell'ın zekası ve planlama kabiliyeti var. Okulda, birinci sınıfta neredeyse dört puanlık bir başarı elde etti."

Bu zekadan daha fazlasını gerektirir, vahşi *bir irade* gerektirir. Eğer bir şekilde raydan çıkarsa, bunu yapabilir. Beklediğim gibi biri, ancak ... çok sevilen ve saygı duyulan biri gibi görünüyor. Bu tipik bir durum değil. Tipik olarak, bu tür sorunları olan insanlar tuhaf olarak tanınırlar ve bu da geçmişlerine yansır."

"Tamam: yani aile ve arkadaşlar bize bir şeyler söylemeli. Ne yapabileceğime bakacağım."

HEM CO-OP hem de güvenlik hastanesi çalışanları O'Donnell'ın ailesini arayarak kendisiyle temasa geçip geçmediğini sordular. Ailesi neler olduğunu bilmedikleri için çılgına dönmüştü; oğullarının katilin kurbanı olabileceği izlenimine kapılmışlardı. Elle ile St. John's'da konuşmayı kabul ettiler.

İkinci günün sabahında Sloan, Elle'le birlikte St. John's'a giderek çalışanlarla ve ebeveynlerle görüştü. Sloan geri döndüğünde Lucas'ın ofisine girdi ve şöyle dedi: "Seni pislik, onunla daha önce de araba kullandın. Bu yüzden bizimle gelmedin."

"Hadi ama dostum, eğer üçümüz gitseydik ben sürerdim." Ama Lucas yarı yarıya güldü çünkü Sloan'ın neden bahsettiğini biliyordu.

"Bazen kontrolden çıkar ve saatte kırk beş mil bariyerini aşardı," dedi Sloan. "Oraya varmadan önce çılgılık atmaya başlayacağımı sanıyordum. Şimdi Chase'in yalnızlık içinde nasıl hissettiğini anlıyorum."

"Belki de sen sürmeyi teklif etmeliydin," diye önerdi Lucas.

"Ettim. Birkaç kez. Pratik yapmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Aşağı inmek tam bir kâbustu. Geri dönmek de ..." Kelimeler kifayetsiz kaldı ve kollarını çırttı.

"O nerede bu arada?" Lucas sordu.

"Tuvalette durdu. Araba sürdüğü gibi işerse bir süre daha bekleyebiliriz."

ELLE BUNU SÖYLELİ: "Ailesiyle konuştum, arkadaşlarıyla konuştum. Seri katillerle ilgili çok ilginç bir şey var. Ne zaman

uzun süredir arkadaşları ya da ebeveynleri varsa, bu kişiler yakalandıklarında genellikle suçlamalara şaşmazlar. Onlarda bir sorun olduğunu *bilirler*. Genellikle gençliklerinde hayvanlara, böceklerle ve diğer çocuklara karşı garip bir şiddet geçmişleri vardır; ve genellikle bir tür şiddetin kurbanı olurlar, genellikle fiziksel, ama bazen de tamamen duygusal. Genellikle ateşe ve genel olarak yıkım görüntülerine karşı bir ilgi vardır. Oyun oynayanlarda gördüğünüz ilgiden değil, ölüm ve parçalanmanın en grotesk unsurlarına duyulan bir tür hayranlıktan bahsediyorum. Ayrıca, kafa yaralanmalarına da sıkça rastlanıyor ..."

"Ve ..."

"Geçmişinde bunların hiçbiri yok. Lucas, onun bizim adamımız olmadığı sonucuna varıyorum."

"O zaman ölmüş," dedi Lucas.

"Öyle olabilir."

"Bana bunu söyleme," dedi Lucas. El yordamıyla ilerliyordu: "Bir tümöre ya da başka bir şeye ne dersin? Teksas Kulesi'ni hatırlıyor musun, Whitman?"

"Evet..."

"Onun hakkında bir şarkı vardı, beyinde bir tümör vardı," dedi Lucas. "Onun gibi bir şey."

"Evet. Sanırım Richard Friedman adında biri tarafından yazılmış bir şarkı vardı. Whitman'ın beyinde tümör vardı ama bu tümörün davranışlarından sorumlu olup olmadığını bilmiyorlardı."

"Ya O'Donnell'da tümör varsa?"

"Bu da bir olasılık - beyinle uğraşırken neredeyse her şey mümkündür. Ancak bir tümör söz konusu olduğunda, fiziksel belirtilerin yanı sıra psikolojik rahatsızlıklar da ortaya çıkar ve ailesi ve arkadaşlarından hiçbiri böyle bir şey görmedi."

"Kaybolduğu gün banka hesabındaki tüm parayı çekmiş olmasını nasıl açıklıyorsunuz?"

Gülümsedi ve başını salladı: "Açıklamıyorum. Bunu size bırakıyorum."

Kavşağı izleyen SLOAN, "Nordwall'ın O'Donnell'in kaybolduğu gün nerede olduğunu bulmaya çalışan birkaç yardımcısı vardı," dedi.

Peterson'ın kaybolduğu gece. Onu bulamıyorlar. Larson ya da Rices'in öldürüldüğü gecelerde de onu bulamıyorlar ama bu pek bir şey ifade etmeyebilir. Ormanda yaşıyordu ve Rices ile Larson, kimsenin onu görüp görmediğini **a n l a y a m a y a c a ğ ı** kadar geride kaldılar."

"Vardiya sorunundan bahset," dedi Elle.

"Evet, vardiya," dedi Sloan. "Yediden üçe kadar vardiyada çalışıyordu ama gece vardiyasından devir teslim almak için her zaman erken, saat altı civarında gelirdi. Bu da saat beş civarında kalkması gerektiği ve sekiz saat uyumak istiyorsa saat dokuzda yatakta olması gerektiği anlamına geliyordu. Yani. İnsanlar cinayetlerin işlendiği gece onu geç saatlerde görmeyi beklemezdi ama yatakta olması son derece normaldi. Yasal olarak."

"Tanrım... beni koru," dedi Lucas.

"İŞTE BİR SORU," dedi Sloan. "İşe gelmedi, yani muhtemelen (a) Chicago'ya gidiyordu ya da zaten oradaydı, ya da (b) ölmüştü. Kaçmaya karar verdiği gün işten sonra Chicago'ya gittiğini varsayarsak, saat yedi civarında, diyelim ki saat dokuzda orada olurdu. Ignace'ı yirmi dört saatten fazla aramadı. Ne yapıyordu?"

"Ayarlamalar yapıyordu," dedi Lucas. Elle o anda orada olmadığı için, "Ben nereden bileyim?" diye ekledi.

"Belki de Chicago Cinayet Masası'nı aramalıyız, bakalım özellikle kaba bir şey bulmuşlar mı..."

O'Donnell'in kaybolduğu gece Chicago Cinayet Masası'na bir cinayet ihbarı gelmişti: Terence Smith adında on iki yaşında bir çocuk amcası Roger Smith'i Roger'ın arabasıyla ezmişti.

"Bunun cinayet olduğundan eminler mi?" Lucas Sloan'a sordu.

"Onu sekiz ya da on kez ezmiş. Roger'ın kafasının ince hamurlu bir pizzaya benzediğini söylediler."

"Ah."

"Sırada ne var?" Sloan sordu. "Nereye gidiyoruz?"

Üçüncü günün sabahında, Lucas huzursuz bir gecenin ardından alarmin çaldığını duydu, kapattı, bekledi ve telefon çaldı.

"Onu yakalayabildin mi?" Weather sordu.

"Henüz değil. Hâlâ çırpınıyor," dedi. "Sen nasılsın?"

"Bu sabah erken saatlerde ilginç bir vaka vardı," dedi Weather. "Bir adam yüzünden vurulmuştu. Yardım ettim, işleri yoluna koydum."

"Kulağa İngiliz gibi geliyor: *işleri yoluna koymak*." "Sanırım İngilizleşiyorum. Burayı seviyorum."

"Keşke orada olsaydım. . sayılır," dedi Lucas. "Yani: Adamı tamir ettin mi?"

"Ah, evet. O kadar da kötü yaralanmamıştı -'yaralanmayı' nasıl tanımladığınıza bağlı sanırım. Ama bana garip gelen şey, burada çalıştığım süre boyunca gördüğüm ilk kurşun yarasının bu olmasıydı. Minneapolis ne kadar sakın olsa da, iki ya da üç olayla karşılaşmadığımız tek bir hafta bile olmuyor."

"Liberal gibi konuşmaya başladın: Tanrı vergisi silah taşıma hakkımızı elimizden almak mı istiyorsunuz?"

"Hayır, hayır. Ama garip olan şu: hiç silah yok ..."

Yarım saat sonra bu cümle aklına geldiğinde titriyordu:

Hiç silah yok.

Hah.

Tıraşını bitirdi, duşa girdi ve biraz daha düşündü. Silah yoktu.

Havaalanı polislerini aradı ve onlardan O'Donnell'in uçtuğu gece yapılan tüm tabanca beyanlarını toplamalarını istedi. Sadece yarım düzine vardı: isimleri ve adresleri aldı ve bunları kooperatif grubuna telefon etti, isimlerin arkasındaki kişileri kontrol etmelerini sağladı.

Şehir merkezine vardığında, kooperatif çalışanları silahları kontrol eden adamlardan üçünün bir atış ekibinin üyesi olduğunu bildirdi.

Virginia'daki bir maça gidiyorlardı. Kooperatif her üç adamın sponsorları ve eşleriyle, sonra da bizzat kendileriyle konuşmuştu.

"Onlar O'Donnell değil," dedi kooperatifteki adam.

Diğer üç adamdan ikisi Lucas'ın aradığı .40 ve .45'liklerle değil, hibrid tek atışlı tabancalarla çayır köpeği avına gidiyorlardı. Kooperatif, iki adamın yaşadığı apartman kompleksindeki bir kadınla görüşmüştü. Her iki adamın da O'Donnell'a benzemediği, apartman kompleksinde tam zamanlı olarak yaşadıkları ve her ikisinin de sık sık Wyoming'e çayır köpeği atışları için giden eşcinsel bir atış sporları grubunun üyeleri oldukları söylendi. Son adam bulunamamıştı ama havaalanındaki silah denetçilerinden biri onun bir avukat ve zenci olduğunu, kontrol ettiği silahın da antika olduğunu söylemişti.

Lucas Sloan'ı aradı. "Bodrumda pirinç tabanca bulduğumuz zamanı hatırlıyor musun, sanırım .40 ve .45'likti ve silah kasası açıktı, sanki bir şey yeni çıkarılmış gibiydi?"

"Öyle mi?"

"Eğer uçtuysa, eğer uçmak için havaalanına gittiğini biliyorsa, silahlara ne oldu? Onlarla uçağa binemezdi. Onları beyan etmedi. Silahlar arabada değildi. Neredeler?"

"Bilmiyorum."

"Tamam, şimdi şunu dene. Sam O'Donnell ve Charlie Pope arasındaki büyük benzerlik nedir?"

Sloan birkaç saniye düşündükten sonra, "İkisi de St. John's'da çok zaman geçirmişler..." dedi.

"Bundan daha basit bir şey," dedi Lucas. "*Onu bulamıyoruz*. Sadece bu da değil, kimse onu görmedi. Görünmez ama elimizdeki her şey doğrudan onu işaret ediyor. Tıpkı her şeyin Charlie'yi işaret ettiği gibi - DNA, geçmiş kayıtlar, Ignace'a yapılan aramalar. Onu gördüğünü *san*an bir tanığımız bile vardı ama şimdi görmediğini biliyoruz."

"Evet. Ama katil bizi Charlie'ye yönlendirmeye çalışmıyordu. Charlie'ye giden ipucu Fox denen adamdan, şartlı tahliye memurundan geldi. . ."

"Bu pek de tesadüf sayılmaz," dedi Lucas. "Kadınlara tecavüz ettikten sonra onları öldürdüğünden şüphelenilen bir adam ve

tedavi edilip serbest bırakıldı, ortadan kayboldu ve aniden bir seks katili ortaya çıktı. Hangi şartlı tahliye memuru arama yapmaz ki? Sonra, bunu kendi başımıza çözdüğümüz için, DNA geldiğinde - hiç şüphe yoktu. Kimsenin aklında şüphe yoktu, belki Elle'inki hariç, ta ki kedi balıkçı Pope'un elini gösterene kadar."

Lucas devam etti: "Şimdi aynı durumla karşı karşıyayız. Adam ortadan kayboluyor. Kanıtlar hem buzdolabında hem de arabada bulundu. Charlie Pope'un donmuş kanı ve Carlita Peterson'ın donmamış kanı. Ama *kimse* adamı görmüyor. *Kimse* yüzünü görmüyor. Kimse onu *hiçbir yerde* görmüyor. Elle de uymadığını söylüyor."

"Dolandırıldığımızı mı düşünüyorsun?"

"Bundan yüzde kırk altı eminim," dedi Lucas.

"Yüzde kırk altı. Bunu kabul etmelisin."

"Dinle, benim düşüncem şu: Silah olayı tam bir saçmalıktı. Hâlâ dışarıda bir yerde ve silahlar da hâlâ onda."

"Kimde?"

"Personelden biri," dedi Lucas. "Tıbbi biri. Pope'a ulaşabilecek ve sonra da O'Donnell'a ulaşabilecek biri. Yani, *biz hâlâ Pope'u ararken* adam O'Donnell'ın oyun sesini kullanıyordu."

"Tanrım. Bunu düşünemiyorum bile," dedi Sloan. "Ta o zamanlar, belki de hiç anlayamayacağımız bir konuda bizi kandırıyordu."

"Evet."

Sloan, "Ama"

dedi. "Ama ne?"

"Ama tüm bunlar sadece gerçekten O'Donnell değilse işe yarar. Onu aramayı bırakacak mıyız?"

"O'Donnell olmadığına dair değerini yitirmiş yüz Amerikan dolarına bahse girerim," dedi Lucas. "Aramaya devam edeceğiz ama sanırım personel konusunda en başa dönüyoruz. Herkesi tekrar bir araya getirelim ve personelin geçmişini yırtmaya başlayalım. Orada bir şeyler var."

"Kaliforniyalı adam, ha?" "Evet."

Kaliforniyalı adam."

LUCAS Dr. Cale'i kendisi temize çıkarırken, koordinasyon ekibi de kayıtları ellerinde olan diğ er personel üzerinde çalıştı. Lucas, Cale'in temize çıktığına ikna olduğunda -Cale'den hiçbir zaman ciddi olarak ş phelenmemişti, yeni bir seri katil için fazla yaşlıydı- St. John's'a gitti ve Cale'le birlikte personel ofisinde iki saat geçirerek   Büyükler'le dolaylı da olsa bağlantısı olabilecek kişilerin kayıtlarının fotokopisini çekti.

Toplam seksen dosya vardı. Lucas onları Porsche'nin yolcu tarafına yükledi ve aceleyle ş hiirlere geri götürdü.

"Tamam," dedi gruba, "Bu biraz sıkıcı olacak. Ama her bir anomaliyi duymak istiyorum. Ne kadar aptalca olduğunu düşünürseniz düşünün. Bunu duymak istiyorum."

Dosyalardaki referansları, referans mektuplarının yazarlarını, doktorları, personelin yaşadığı ş hiirlerdeki polis karakollarını, liseleri,  niversiteleri ve psikiyatristleri aradılar. Küçük suçlar, alkolizm, uyuşturucu kullanımı, değiştirilmiş akademik kayıtlar, hatalar, arkadaşlar ve düşmanlar buldular.

Bir otomobil kazasında ayağını kaybettiği anlaşılan ancak engeller ve ayırt edici işaretler altında "yok" yazan bir personel buldular. Kürtaj yaptırmış ancak doktorlar tarafından yapılan operasyonlar ve tedaviler altında "yok" yazan bir kadın buldular; kutu uçurtma yapmakla uluslararası  ne sahip olduğu anlaşılan bir adam buldular.

Çamaşırhanede alışan ve utanmaya karşı bağışıklığı olduğu anlaşılan Logan adlı bir adam, ereksiyon halinde bir penis üretmek için tasarlanmış protez bir pompanın üreticisine ve pompanın şişirdiği silikon keseleri ameliyatla yerleştiren doktorlara dava açtı. Keselerin aşırı şişirilmesinin penisinin "patlamasına" neden olabileceği konusunda uyarılmadığını iddia etti. Dava, kendisinin ve karısının artık evlilik tatmini sağlayamadığını, çünkü cerrahi onarımların penisini küçük bir karnabahar gibi görünmesine ve hissetmesine neden olduğunu ekledi.

Davayla ilgili haberleri bulan adam "Ah," dedi. "İşte ciddi bir acı biriktirmiş olabilecek bir adam..."

İnternette aldığı haberleri dramatik bir şekilde okudu: ancak dava Logan'ın basına yansıyan tek görüntüsüydü. Lucas, pompayla ilgili bazı acıların olabileceğini kabul etti ancak Logan'a jüri tarafından şu kadarlık bir ödül verildiğini belirtti

550.000 dolar, ki bu da sorunu hafifletebilirdi; ve Logan ile Üç Büyükleri kritik zamanlarda bir araya getirmenin bir yolunu bulamadı.

ELLE öğleden sonra geç saatlerde süreci incelemek için geldi, üç BCA çalışanı telefon kulaklıklarıyla bilgisayarların önünde oturuyorlardı ve her şey siyasi bir kazan dairesi gibi görünüyordu.

"Aldığınız bilginin kalitesi onu yukarı çekmek için doğru türden değil" dedi. "Onu bulmak için şanslı olmanız gerekir. Yapmamız gereken şey bir dizi görüşme ayarlamak ve herkesten bir şüpheliler listesinden en iyi şüphelisini aday göstermesini istemek."

"Liste onları da mı içerecek?"

"Evet. İnsanların siyasi yarışların kazananları üzerine bahis oynadıkları şu piyasa anketlerinden biri gibi çalışacak . . . Şüphelilerin hepsi birbirini tanıyor ve çoğu, işleri göz önüne alındığında, zeki, bu yüzden kağıt üzerinde elde edemeyeceğiniz her türlü şeyi içeren düzinelerce değerlendirme elde edersiniz. Kişisel duygular, söylentiler, dedikodular, kişisel karşılaşmalar ... muhtemelen hastaları da araştırmalısınız. Psikolojik sorunları olabilir, ancak birçoğu aslında diğer insanların niteliklerine karşı aşırı duyarlı, aşırı algılayıcıdır ..."

"Sonunda en sevilmeyen on kişiyi seçebilirsiniz," dedi Lucas.

"Pek sayılmaz, sadece onlara popülerliğe göre karar vermemelerini söylersin. Bazıları yine de yapar, ama çok değerli olabilecek kadar sert ve dürüst fikirler alırsınız. Şu anda kaç kişiye bakıyorsun?"

"Yaklaşık seksen."

"Seksen kişinin hepsine anket verecek olsanız ve katil de bunlardan biriye, bahse girerim onun adı ilk beşte yer alır," dedi.

Lucas çenesini kaşıdı. "Eğer bir iki gün daha ara vermeden devam edersek bunu yapabilirim. Neden anketi bir araya getirip hazırlamıyorsun?"

"Neden bir ya da iki gün bekleyelim? Eğer bu adamın gerçekten personelden biri olduğunu düşünüyorsanız ve hâlâ dışarıdaysa . . ."

"Çünkü her türlü yasal ve işle ilgili sorunumuz olur," dedi Lucas. "Şimdiden arkadaşlarımızı ve akrabalarımızı arayıp bu insanlar hakkında sorular sorarak oldukça şüpheli bir bölgede çalışıyoruz. Her an sendikalardan haber alabiliriz. Medya da özel hayatın ihlali falan diye çılgına dönecek. Yani, balık avına çıkmış durumdayız."

"Eğer başka birini öldürürse..."

"Bu yüzden önümüzdeki bir iki gün içinde bir şey bulamazsak yapacağımı söylüyorum," dedi Lucas. "Şu anda sanırım yere çömelmiş durumda. Eğer dediğin gibiyse, başka seçeneği yoksa tekrar hareket etmeye başlayacaktır."

"Başka bir şey daha var. Eğer bu pazar işini yapmama izin verirseniz ... *harika* bir makale olur. *Adli Psikoloji Dergisi*'nin her yerinde olurdu."

Anket ve işçi sendikaları sorunları ertesi gün tartışmalı hale geldi.

CO-OP CENTER akşam saat yedide hemen hemen kapanmıştı. Lucas, personelin gelen verilerde gördükleri anormallikler üzerine tuttukları bir yığın notu eve götürdü. Küçük kütüphanesindeki deri koltuğunda otururken notları okudu. Anormallikler ufak tefekti: tarihlerde, saatlerde, okullarda tutarsızlıklar; ve eski işverenlerin, şu ya da bu personelin önceki işinde başarılı olamadığını gösteren birkaç yorumu.

Lucas, Herman Clousy adında bir personelle ilgilenmeye başladı. Tıbbi teknisyen olarak işe alınmış, Charlie Pope'un kan testleri de dahil olmak üzere rutin laboratuvar işlerini yapıyordu. İşe girebilmek için White Bear Lake, Minnesota'daki "Lakewood Community College"dan bir transkript sunmuştu ama kimse Lakewood Community College diye bir yer bulamamıştı. Ayrıca üç referans vermişti ve üçüne de listelediği telefon numaralarından ulaşamıyordu. Üzerinde

Öte yandan, on beş yıldır devlet için çalışıyordu ve referansları güncelliğini yitirmişti.

Ertesi sabah, Clousy neredeyse on beş dakika boyunca Lucas'ın listesinin başındaydı. Weather'la yaptığı günlük sohbetten sonra Dr. Cale'i aradı, o da Clousy'nin ortalama bir performans gösterdiğini, kimsenin pek dikkat etmediği gölge insanlardan biri olduğunu söyledi. Evliydi, Cale biliyordu ve Mankato'da yaşıyordu. Lucas'ın ilgilenmesinin özel bir nedeni var mıydı?

"White Bear Lake'teki Lakewood Community College'dan mezun olduğunu söylüyor ama orada öyle bir okul yok."

"Gerçekten mi? Sekreterime sorayım, eskiden buradaki devlet üniversitesinde çalışıyordu."

Cale bir dakikalığına uzaklaştı, sonra geri geldi ve "Sandy eskiden bir Lakewood olduğunu söylüyor," dedi. "Şimdi adı Century College'mış."

"Ah . . . kaka. Bir kontrol edeyim."

Kooperatif çalışanlarından birine verdi, o da kontrol edip beş dakika sonra geri geldi: "İsim değişikliği olmuş, tamam. Yine de referansları bulamıyorum . . ."

Lucas, "Referanslardaki en sıra dışı görünen soyadını al ve bulabildiğin herkesi aramaya başla," diye önerdi.

Sabahın geri kalanını daha fazla çıkmaz sokağın izini sürerek geçirdiler: İş sıkıcıydı ve Lucas'ın kendini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu. Öğle yemeğinde BLT yemek için dışarı çıktı, sonra ofisine döndü ve Carol'a acil bir durum olmadığı sürece kimseyi içeri almamasını söyledi.

Kapıyı kapattı, ayaklarını masasına uzattı ve kooperatif odasındaki tüm hareketliliği düşündü. Elle haklı olabilirdi: Aldıkları bilgiler kimseyi tam olarak belirleyemiyordu. Diğer bir sorun da, bu kadar çok olasılıkla uğraşırken, zaten sahip olduğunuz gerçekleri unutmaya meyilli olmanızdı.

Örneğin, diye düşündü, birileri Peterson hakkındaki bilgiyi Üç Büyükler'eiletmişti. Bu bir gerçektir ve onlar bunu yeterince uygulamamışlardı. Bir düzineden daha az kişiden biri olmalıydı. Hepsi kayıttaydı.

O'Donnell herhangi bir küçük hareket yaptı mı, üç yemek tepsisine de dokundu mu, bilgi aktarımıyla ilgili olabilecek herhangi *bir şey* yaptı mı? Peki ya kafesteki adamlar? Kasetteki zaman koduyla oynamanın ya da kasetin kendisiyle oynamanın bir yolu var mıydı, böylece arkadaki adam Taylor, Lighter ve Chase'le biraz sohbet edebilecek ve kimse bunu bilmeyecek miydi?

Lucas tekrar kooperatif odasına inmeye dayanamadı ve St. John'un tecrit kanadının kasetlerini çıkardı. Kasetleri yüksek hızda izledi, insanlar sessiz film tarzında gelip gidiyorlardı.

İŞTE O'DONNELL GELDI. İşte yemek. Lighter'a bir şey söyledi ve yemek içeri girdi. Bu sefer hiçbir şeye dokunmadı. Chase ile konuştu. Yemek içeri girdi . . .

Onu göremedi. Belki de O'Donnell mesajları koridordaki yemeğe koymuştur? Tepsileri getiren hastabakıcılardan biri üzerinde gücü olabilir miydi?

Kasetlerde ileri geri koştu, gelip giden insanları, mahkumlarla konuşan görevlileri, diğer görevlilerle etkileşime girenleri izledi. İşte Beloit, işte Grant, işte Hart, işte O'Donnell, işte Sennet ...

"NE YAPIYOR BU?" Lucas kendi kendine sordu.

Leo Grant'i izliyordu. Kasetleri yüksek hızda izlemiyorsanız, fark etmek zordu.

Tamam: Grant koridorda yürüyor, pantolon ve spor ceket giymiş, elleri cebinde. Sennet'le birlikte. Sennet bir düğmeye basıyor ve Lighter'la konuşuyorlar. Onlar konuşurken Grant spor ceketini çıkarıp kolunun üzerine katlar.

Lucas konuşmanın ne hakkında olduğunu anlayamadı ama Grant'in Çakmak'ın durduğu pencereye sırtını dönmesini izledi. Grant hem kameraya hem de Sennet'e bakıyordu. Biraz daha konuştular ve sonra Sennet pencerenin açma düğmesine bastı ve pencere kapanarak Çakmak'ı tekrar uzaklaştırdı.

Sennet koridorda adım atar. Grant, hâlâ paltosunu çıkarmadan, koridorda yanlamasına adım atar ve kameraya asla tam olarak sırtını dönmez

veya Sennet'e. Sennet, Chase'in penceresini açar. Konuşurlar, Grant onlar konuşurken Chase'e sırtını döner. Yüzü Sennet'e dönüktür. Sennet Chase'in penceresini kapatır. Taylor'ın penceresi koridorun sonunda. Sennet o tarafa yönelir, Grant ceketini giyer ve sırtı kameraya dönük bir şekilde Sennet'i takip eder. Taylor'la konuşurlar ve Grant ceketini rahatça tekrar çıkarır. Sırtını Taylor'a döner ama asla Sennet'e ya da kameraya dönmez. . .

Konuşmaları bittiğinde Sennet Taylor'ın camını yumruklar ve Grant'la birlikte kameraya doğru geri yürürler; Grant bir adım geridedir, böylece Sennet onunla konuşmak için hafifçe dönmek zorunda kalır. Kameranın altında kayboldular ve muhtemelen kapıdan çıktılar.

LUCAS sekansı birkaç kez tekrarladı. Belki Grant ceketi doğru giyememişti. Belki de sıcaklık rahatsız ediciydi. Ama belki de ... gömleğinin arkasına bir şey yazmış olabilir miydi? Ya da gömleğine yapıştırılmış bir kâğıt ya da bez parçası?

Lucas anormallikler listesini karıştırdı ve Grant için sadece kısa bir kayıt buldu: Colorado'daki bir klinikten Dr. Peter Baylor, Grant'in Colorado'dan ayrıldıktan sonra Cancun'daki özel bir psikiyatri kliniğine gittiğinden bahsetmişti. Buradaki anormallik Grant'in kayıtlarında Colorado'dan üç referans olmasına rağmen Cancun'dan hiç referans olmamasıydı.

Lucas Colorado'nun telefon numaralarına baktı, aradı, Peter Baylor'ı sordu ve o gün çalışmadığını söyledi. "Eski bir çalışanınızın telefon numarasını bulmaya çalışıyorum, Leo . . ." Gazeteyi karıştırdı. Leonard değildi, ... "Leopold Grant. Hastanenizden ayrılmış ve görünüşe göre Cancun'a gitmiş."

Etrafta dolandıktan sonra kliniğin personel bölümünden bir kadınla konuştu, numarası yoktu ama bir adı vardı: Coetrine Merkezi. AT&T operatörüyle bir süre uğraştıktan sonra yeri bulmuş. Telefona İspanyolca cevap veren kadın sorunsuz bir şekilde İngilizceye geçti ve onu başka bir ofise yönlendirdi. Orada da telefona İspanyolca cevap veren adam İngilizceye geçti.

Lucas, "Leopold Grant adında eski bir çalışanınız hakkında bazı bilgilere ihtiyacım var..." dedi.

"Zaten bazı yanlış bilgilere sahipsiniz," dedi adam yeterince hoş bir şekilde. "İşte, en iyisi bunu bir de at ağızından duymak..."

Lucas cevap veremeden adam ahizenin ağızını yarı yarıya kapattı ve Lucas onun bir şeyler söylediğini duyabildi ama ne söylediğini duyamadı.

Bir saniye sonra başka bir telefon ahizesi tıkırdadı ve Amerikalı bir adamın sesi, "Ben Leo Grant. Yardımcı olabilir miyim?"

Lucas bir an için, düşen bir asansörde hissedebileceği türden bir şaşkınlık yaşadı.

Sonra, "Affedersiniz? Kimsiniz?" dedi. Cancun'lu adam, "Leo Grant. Siz kimsiniz?"

"Uh . . . Lucas Davenport, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'ndan bir ajanım. Burada bir dizi cinayet işlendi. Araştırdığımız kişilerden biri Leopold Grant, St. John's Güvenlik Hastanesi'nde çalışan bir psikolog. Boulder, Colorado'daki West Bend Hastanesi'nden referanslar gösteriyor."

Bir an sessizlik oldu, ardından sanki hattın diğer ucundaki adam bir kereviz parçasını ısırması gibi bir çıtırtı duyuldu. Sonra, "Bunun aptal bir hayvan numarası olmadığını nereden bileceğim?"

"Amerika'ya giden bir hattınız var mı?" Lucas sordu. "Elbette."

"Minnesota için rehber yardımı ara, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu'n u n numarasını iste. Minnesota eyaleti listelerinin altında. O numarayı ara, sonra beni sor: Adım Lucas Davenport, L-u-c-a-s D-a-v-e-n-p-o-r-t . . . Bu çok önemli, hemen yapın."

"Seni hemen arayacağım." Son bir çiğneme sesi duyuldu ve ardından hat kesildi.

LUCAS, KALBİ aniden gümbürdeyerek kafasını ofis kapısından dışarı uzattı. "Carol: Kooperatif merkezine git ve St. John's'daki psikolog Leo Grant hakkında bulabileceğimiz her türlü bilgiye ihtiyacımız olduğunu söyle."

"Leo Grant . .
." "Koş."

LUCAS, Grant'i düşünerek ofisinin etrafında birkaç tur attı. İyi konuşuyordu, yumuşak yüzlüydü ... ama aynı zamanda Sam O'Donnell'la takılmıştı, O'Donnell'ın Noel'ini biliyordu.

Charlie Pope ve Büyük Üçlü ile çalışmış. Peterson'ın cinayetini haber vermiş olabilir.

Ve daha da geriye gidersek, Charlie'nin görüldüğünden daha zeki olduğunu, Charlie'nin üniversiteli kızlarla ilgilenebileceğini, ikinci bir erkek ya da kadın olabileceğini söyleyen oydu. Tanrım. Başından beri onları o yönlendiriyordu.

"Ah, dostum." Telefona baktı: "Ara, orospu çocuğu."

Bir dakika sonra telefon çaldı. "Ben Cancun'dan Leo Grant." "Evet, Dr. Grant. Ben Davenport. Memnun kaldınız mı?"

"Evet, sanırım öyle," dedi Grant. "Neler oluyor? Cinayetler mi?"

"Bir dizi cinayetlerdeki tüm önemli oyunculara erişimi olan bir adamımız var. Psikolog olduğunu ve adının Leopold Grant olduğunu söylüyor."

"Bu pek mümkün görünmüyor."

". Colorado'da eğitimini tamamladıktan sonra West Bend'de çalışmış. West Bend'den bir dizi referansı var. Durun, Colorado'dan 2319 Eleanor Sokağı'na gönderilmiş bir transkripti var.

"O zaman elinizde bir sahtekâr var," dedi Grant. "Yüksek lisans öğrencisiyken benim adresim de buydu. Başka bir Leopold Grant ile ne tanıştım ne de duydum. Eğer bu alanda aynı isimde başka bir doktor olsaydı, duyardım - eğer yasal olsaydı. Eğer literatüre katkıda bulunmuşsa."

"Bu Leopold Grant'ın dosyalarınızı nasıl ele geçirmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" Lucas sordu. St. John's'daki "Leo Grant" dosyasını karıştırdı. "Burada referanslar var. . . Douglas Carmichael gerçek bir adam mı? Burada ... olarak gösteriliyor."

". . . West Bend'de psikiyatrik tıp direktörü. O gerçek. Sanırım antetli kağıtta yazıyor."

"Evet, öyle."

Grant, "Eğer elinizde bir transkript ve diğer şeyler varsa, o zaman birilerinin West Bend'deki personel dosyalarına ulaşmış olabileceğini söyleyebilirim," dedi. "Bu Leo Grant'i gördünüz mü? Neye benziyor?"

"Oldukça yakışıklı bir adam," dedi Lucas. "Bir metre boyunda, siyah saçlı, siyah gözlü. İnce telli, yüksek elmacık kemikleri var. İyi giyiniyor, iyi konuşuyor. Oldukça zeki görünüyor. Büyük kelimeler kullanıyor

Bazen gösteriş yaptığını düşünmüştüm ama bu oldukça doğal görünüyor..."

"Tanrım... Kolunun üst kısmında bir dövme var mı? Dikenli tel gibi bir şey mi?"

"*Ah, kahretsin.*" Lucas telefonu kalçasına indirdi ve ellerini gözlerine götürdü. Rockyard'daki fahişeler dövmeden bahsetmişlerdi. Bunu bir daha hiç düşünmemişti. Bütün olasılıkları sıralasaydı, bütün erkeklerin kollarını sıvamasını sağlasaydı Peterson hayatta olurdu.

Telefonu tekrar kulağına götürdü ve Grant "Alo? Hâlâ orada mısın?"

"Buradayım. Bir şey hatırladım. Başka bir tanık, bu dövmeye sahip bir adamın kurbanlardan biriyle konuştuğunu gördüğünü söyledi. *Lanet olsun.*"

"Eğer düşündüğüm kişiye, ciddi bir sorununuz var demektir," dedi Grant. "West Bend'de Roy Rogers adında bir hasta vardı. Roy Rogers gerçek adı değildi ama gerçek adının ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedik. Denver'da bir adam öldürmüş, sokaktan bir adam. Adamın üzerine oturmuş ve neredeyse kafasını bir cam parçasıyla kesiyordu. Bu bir telsiz yüzünden oldu. Polisler işi bitirmenin beş dakika sürmüş olabileceğini düşündüler: arkadan başlamış ve adamın boynunun yarısını kesmiş."

"Aradığımız adam üç kurbanın da boğazını kesmiş. . . Rogers denen adamı siz mi serbest bıraktınız?"

"Hayır, o kendi kendini serbest bıraktı. Chicago'daki bir kongrede üniversiteden bir arkadaşıma rastladım ve bana bundan bahsetti. Roy sözde güvenli bir bölgedeymiş ama birisi bir kapıyı açık bırakmış ya da aralık bırakmış, o da mekanik bir alandan geçip diğer taraftan çıkmış. Personel onun bir yemek kamyonunun arkasına bindiğini düşünüyor. O zamandan beri kimse onu görmemiş."

"Zeki biri mi? Bildiğin kadarıyla Kaliforniya'yla bir bağlantısı var mı?" Lucas sordu.

"Çok zeki biri - IQ'su eski standartlara göre dahi seviyesinde sayılırdı. Artık öyle demiyoruz ama zeki biri. Ve California'dan geldi."

"Ah. Teşekkür ederim . . ."

Cancun'lu Leo Grant şimdi kendini kaptırmıştı, sesi yoğundu: Lucas onun *sesinin* sahte Leo Grant gibi çıktığını fark etti: "Mesele şu ki, adı her neyse, eğer hikâyesi doğruysa ... Roy istenmeyen çocukların poster çocuğu. Odasında kilitli büyüdüğünü söyledi, bir penceresi bile yokmuş. Onu bu konuda zorladığımda, 'odasının' bir gömme dolap olabileceği izlenimini edindim. İşkence görmemiş ya da cinsel istismara uğramamış, sadece kilit altında tutulmuş. Hikayesi bir dehşet, ne kadarına inanabileceğinize bağlı."

"Sen ne kadarına inandın?" Lucas sordu.

Grant bir an düşündükten sonra, "Büyüme kısmına gelince, çoğuna inandım. Dokuz ya da on yaşındayken polislerin gelip onu aldığını - aslında kaç yaşında olduğunu bilmiyordu- ve koruyucu aileye verdiğini söyledi. Bebekliğinden beri dolapta kalmış olabilir. Bir süre sonra yetiştirme yurdundan kaçtığını ve Venice sahilinde büyüdüğünü söyledi. Roy'la ilgili olan şey..."

Grant yine durakladı ve Lucas, "Öyle mi? Ne?"

"Roy'un kendine ait gerçek bir kişiliği yok," dedi Grant. "Bu tam olarak doğru değil ama onu bu şekilde düşünebilirsin. En çok etkilendiği insanların kişiliğine bürünüyor. Güvenlik hastanenizdeki sahtekarlığı da bu şekilde yaptı. West Bend'de tedavi seansları sırasında bir personel gibi konuşuyor ve davranıyordu. Ama onu hastabakıcıların yanında görürseniz, bir hastabakıcı gibi davranır ve konuşurdu. Bir keresinde, karısını öldürmekle suçlanan bir adamla grup terapisi seansında ... Sadece birkaç seansta diğer adamın kişiliğine büründüğünü gördüm. Diğer adamın tavırlarını ve konuşma şeklini, jestlerini, yüz tiklerini aldı. Sanki diğer adam onun içine dökülmüş gibiydi."

"Bu pek çok şeyi açıklıyor," dedi Lucas. "Dinleyin Dr. Grant, bu adamı hemen şimdi alacağım. Gelip onunla konuşmamıza yardım ederseniz çok memnun oluruz. Devlet tüm masraflarınızı ve ücretinizi ödeyecek elbette..."

"Bunu yapabilirim," dedi Grant. "Bu bir şok elbette. Oradaki hastane personeliyle konuşmak ve Roy'u tekrar görmek istiyorum. Sadece hikâyesini dinlemek için."

"Evet, şey ..."

"Bu ismi nereden aldığını biliyor musun? Roy Rogers mı?" Grant sordu. "Kovboy adamdan mı?"

"Hayır. Dolaylı olarak. Bir fast-food restoranından almış. Hapse girene kadar yediği en iyi yer olduğunu söyledi."

LUCAS SLOAN'I ARADI: "Ben Leo Grant. Onu almaya giderken sana söylerim."

JENKINS cep telefonunu açtı ve sadece bir şeyler atıştıracaklarını söyledi. Shrake de onunla birlikteydi. "Güvenlik hastanesine gidiyoruz," dedi Lucas. "Sizi de yanımızda istiyorum."

"Mola mı verdik?"

"Evet. Minneapolis'e gidip Sloan'ı alacağım..." Metro bölgesinin sınırındaki Shakopee kasabasında bir benzin istasyonunda buluşmak üzere anlaştılar.

"Dinle, Shrake ve ben konuşuyorduk," dedi Jenkins. "Senin şu liste . . . "Fuck the Police" de olmalı, değil mi? NWA?"

MINNEAPOLIS ŞEHİR SALONU çirkin bir binaydı, Lucas'ın bir av gezisinden sonra fark ettiği gibi neredeyse taze geyik dışkısı renginde mor bir taş yığınıydı. Sloan dışarıdaki kaldırımında duruyordu. Lucas arabayı onun yanına çekti ve o da kamyonete atladı.

"Anlat bana," dedi.

Lucas da ona anlattı ve Sloan tam anlamıyla şaşırdı. "O fahişeleri ve dövmeyle tamamen unutmuştum. Her şey çok uzak görünüyordu."

"Bir tür polis bilgisayar programı olmalı," dedi Lucas. "Hesap tablosu gibi. Elindeki tüm gerçekleri, tüm varsayımları yazarsın ve varsayımları güvenilirliklerine göre sıralarsın. Sonra tüm şüphelileri yazarsınız ve program size ne yapmanız gerektiğini hatırlatır. Hiçbir şeyi unutmayan böyle bir şeyimiz olsaydı ..."

Sloan, "Bütün zamanımızı ona bir şeyler yazarak geçirirdik," dedi.

"Evet, ama herkesin kollarını sıvamasını sağladık. Lanet olsun."

Kasabadan çıkarken davanın ayrıntıları hakkında konuştular; Shakopee'de durup Jenkins ve Shrake gelene kadar beş dakika beklediler, onları bilgilendirdiler ve tekrar güneye yöneldiler. Yirmi mil sonra Sloan, "Şerifi aramamız gerektiğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Bu tür şeyler çok hızlı yayılır. Kimse geldiğimizi bile anlamadan Grant'i yere yatırıp kelepçelemek istiyorum."

Sloan saatine baktı. "Vardiyası şu anda bitmiş olacak." "Ah... ."

Lucas kendi saatine baktı. "Dr. Cale'i ara. Ona sor Grant'in gidip gitmediğini öğrenmek için. Ona bu konuda belli etmemesini söyle."

Sloan aradı, Cale'i buldu, sordu, dinledi ve "Bir dakika" dedi. Telefonu kapattı ve "Grant erken çıktı, yarım saat ya da kırk beş dakika önce." dedi.

"Uh-oh. Cale nedenini biliyor mu?"

Sloan sordu, dinledi ve sonra, "Hayır. Nedenini bilmiyor. Onu sadece güvenlik duvarından çıkarken görmüş, elinde bir evrak çantası varmış ve acelesi varmış gibi görünüyormuş. Cale onun gittiğini düşünmüş."

"Bir ev adresi bul. Cale'e bundan bahsetmemesini söyle, oraya geri dönerse diye."

SLOAN adresi alırken Lucas cep telefonunu çıkardı ve ofisin hızlı arama tuşuna bastı. Carol açtı: "Carol, kooperatiftekileri kontrol et. Onlara Grant hakkında her türlü bilgiyi almalarını söylediğimde... doğrudan hastaneyi aradılar mı?"

Carol geri aradı: "Evet. Birkaç kişiyle konuştular. Personelden Bayan Hardesty'nin adını almışlar."

Lucas telefonu kapattı ve Sloan'a baktı. "Geleceğimizi biliyor olabilir."

SLOAN, JENKINS ve Shrake'i arkadaki arabaya çağırdı ve bir benzin istasyonuna girdiler. Lucas'ın navigasyon sistemindeki yazılım kamyon hareket halindeyken adres girilmesine izin vermiyordu; adresi girip bir harita aldı ve tekrar yola koyuldular.

Tekrar yola koyulduklarında Sloan, "Belki de şerifi arasak iyi olur," diye önerdi. "Arabasını arayan birini bulsunlar."

"Yapın," dedi Lucas.

Sloan Motorlu Taşıtlar Kayıt Dairesi'ni aradı, kendini tanıttı ve Grant'in adını ve adresini verdi. Bir dakika sonra arabayı ve etiket numarasını bulmuştu. Nordwall'ı ofisinde yakaladı ve Lucas, Sloan'ın durumu özetleyişini dinledi. Sonra Sloan, "Arabayı, plakayı ve adresini aldım. Adrese yaklaşıyoruz, şu anda Mankato'nun hemen dışındayız. Sadece bir mil uzaktayız."

Nordwall'a arabanın tarifini, etiket numarasını ve adresi verdi, bir süre dinledi, "Evet, tutabilirim. Neler oluyor?"

Lucas Sloan'a baktı, o da omuz silkti, sonra şerif geri geldi ve Sloan aniden niyetlendi, "Hı-hı, ah, Tanrım, bir ilgisi olmalı. Bir dakika içinde orada olacağız. Orada görüşürüz."

"Ne?" Lucas sordu.

"Grant'in adresinde bir çeşit güçlük, üniversiteli bir çocuğa saldırı olmuş. Yolda birkaç araba var ama henüz olay yerinde kimse yok. Şerif çağırıyor bir dakikadan kısa bir süre önce dokuz-bir-bir monitöründen duymuş. Adres tanıdık geldi."

"Lanet olsun. Şehir polislerini ara. Onlara geldiğimizi söyle."

KENDİSİNE Leopold Grant DİYEN ADAM yatağında kıvranıyordu, solgun ve çıplaktı, ter, meni, tütün ve çarşaf nişastası kokularının buharlı bir karışımı içindeydi, stetoskopa bağlıydı. Siyah sensör kablosu kulaklarından yatak odasının duvarındaki bir deliğe uzanıyordu; jaluzilerin yarıya kadar açılmış çıtalarından vücuduna vuran eğik beyaz ışıktaki, pillerini yeniden şarj eden bir film cyborg'una benziyordu.

Bir bakıma öyleydi de. Duvarın diğer tarafında Millie Lincoln, Mihovil'in ziyaretinin tadını çıkarıyordu. Grant ondan sadece iki adım ötede, duvarın diğer tarafındaydı. Stetoskobun sensörü Millie'nin yatağının üstündeki alçıpanın arka tarafına bantlanmış olduğundan, her soluk alışını, iniltiyi, kıkırdamayı ve yalamayı duyabiliyordu.

Onlar için yaşıyordu.

Bir saat önce güvenlik hastanesinden kaçmıştı. Personel bölümünde çalışan ve tehlikeli olmayan hastalardan biri onu takip ederek hakkındaki tüm bilgileri topladıklarını, tüm referanslarını aradıklarını, polislerin St. Paul'den arayıp her türlü bilgiyi istediklerini **söylemişti**.

Herkes için değil, sadece Grant için. Yani onu yakalamışlardı.

İlk dürtüsü kaçmak olmuştu. Hayatı boyunca kaçmıştı, bu yeni bir şey değildi. Dairesine geri dönmek, değerli her şeyi almak, arabasına yüklemek, Twin Cities'e götürmek, başka bir araba kiralamak, Chicago'ya koşmak, kiraladığı arabayı terk etmek ... Kendini Miami'ye varırken, ceplerinde bir tomar para, yeni bir sakalın arasından bembeyaz dişler, yeni bir isim, yeni bir meslek ve Hawaii gömleğiyle görebiliyordu.

Dürtüsü buydu; ve hastaneden bok suratlı bir panik içinde ayrılmıştı.

Ama Koridorun Sonundaki Tanrılar onu temel bir şekilde ele geçirmişti. Gitmesine izin vermediler; onu geri çekmeye çalıştılar. Görkemli bir kıyametten bahsediyorlardı. Ve sonra dairesine döndüğünde, o lanet olası Millie Lincoln yine iş başındaydı. Hiç ders çalışmaz mıydı? Sikişmekten başka bir şey yapmaz mıydı?

Uçuşunu durdurmuş, onu yatağına yatırmış, terlemesine, kıvrınmasına, hayal gücünün çıldırmasına neden olmuştu.

Onu ilk kez üç ay önce dinlemişti ve her hafta üç ya da dört öğleden sonra ya da gece, muhtemelen başka bir üniversite öğrencisi olan hevesli bir sevgiliyle dinlemişti. Her seferinde aynı adam olduğunu düşünmüştü, çünkü sesin bariton bir titreşimi vardı.

Ama bunu ona yapan o adam değildi. Millie'ydi. Millie sadece orgazm olmazdı. Yavaş yavaş orgazm olur ve talimatlar verirdi: "Oh, bunu tekrar yap, oh, bunu yap. Oh, oh. Ohhhh, hadi, yavaşla, biraz yukarı çık, oh, oh, Tanrım, oh ..."

Grant ilk başta onu sadece belli belirsiz duymuştu. Yatağının duvara vurduğunu duymuştu, tek bir şey olabilecek ritmik *bir çarpma* sesi. Kulağını alçıpana dayadı ve ilk önce onun inlemelerini ve anlaşılmaz bazı kelimeler duydu.

Daha iyi duyabilmek için duvara bir bardak bastırmayı denedi. Marjinal bir iyileşme olmuştu ama yeterli değildi. Sonra, hastanede doktorlardan biri stetoskopunu hemşire odasında başıboş bırakmış, o da çalmıştı. Yatağının başlığının arkasındaki duvarda bir delik açtı ve sensörü diğer taraftaki duvara bantladı. Stetoskop büyük bir fark yarattı. Kelimeleri tek tek duyabiliyordu; kızın adını öğrenmişti ve kısa sürede bunların ne istedikleri konusunda bir fikirleri olan ve isteklerinde net olan modern çocuklar olduğunu anlamıştı, bu da onu *gerçekten* tahrik ediyordu.

Sonra onu aramaya gitti.

Bir apartman kompleksinde yaşıyorlardı. Binaları iki katlıydı ve her katta on sekiz çift arka arkaya kırmızı tuğlalı birim vardı, eski bir ordu kışlası gibi ama yeniydi. Millie'nin girişi binanın Grant'inkinin karşı tarafındaydı. Posta kutularını kontrol ettiğinde dört kadın ismi buldu.

Belli etmeden yapabildiği zamanlarda kapılarına baktı. Kadınlardan ikisi sarışın, biri oldukça esmerdi. Dördüncüsü biraz kilolu, tombul ama çekiciydi, açık tenli ve kızıl kahverengi saçlıydı. Aradığı kadının o olabileceğini düşündü ama emin değildi.

Millie . . . Millie bu öğleden sonra ona sorun çıkarıyordu. Koşmayı planlayarak eve gelmişti ve sonra duvara çarpma sesini duymuştu. On dakika sonra, kadın vurmaya devam ediyordu ve adam burada çırılçıplak yatıyordu, onunla birlikte kıvranıyordu, gözleri kenetlenmişti, kulakları stetoskopa tıkalıydı, onunla birlikte sürüyordu ...

İlk kadını hatırlıyordu, Angela Larson:

İlk kadın pek ilginç değildi. Onu cinayetden altı ya da yedi ay önce bir sanat mağazasında fark etmiş ve sadece bakmak için birkaç kez geri dönmüştü. Uzun boylu, siyah saçlı bir kadındı ama soluk gözleri, geniş Slav alnı ve şehvetli dudakları vardı. İlk gece, henüz kendi başına bir tanrıya dönüşürken, dükkân kapanana kadar beklemiş, onu arabasına kadar takip etmeyi ve sonra da evine gitmeyi planlamıştı. Işıklar söndü ve bekledi ama kadın dışarı çıkmadı.

Ertesi gece onu arka kapıdan çıkarken bulmuş. El sanatları dükkanından daha büyük bir park yeri olan bara doğru yürüyüp arabasına binerken onu izledi. Robert Ludlum'dan öğrendiği teknikleri kullanarak onu etkili bir şekilde takip etti ve bir apartmana girdiğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Etrafta bir sürü ışık, bir sürü insan ve çoğunlukla öğrenciler olduğu için bir sürü farkındalık vardı.

Ama ara sokaktaki o an... bunu hep yapar mıydı? Üç gece daha izledi ve kadının rutini hiç değişmedi.

Tanrı olduğu gece, kadın dükkânın ışıklarını söndürmeye başlayana kadar beklemiş, barın otoparkına giden ara sokağa girmiş ve sonra onunla arabası arasında bir boşluğa çekmişti. Bardan biraz ışık geliyordu ama fazla değildi. Arabadan inerken onun geldiğini görebiliyordu: sonradan *Top Gun* filminden "Danger Zone" olduğunu hatırladığı bir şarkı mırıldanıyordu. Kendini böyle hissediyordu, top gun gibi...

Arabanın arkasına doğru yürüdü, ara sokakta başka kimsenin olup olmadığını kontrol etti: *burası* en azından onun için tehlikeli bölgeydi. Sanki bir bavulu açıyormuş gibi bagajı karıştırdı ve çevresel görüşüyle onu izledi. Kadının tereddütlü adımlarından, dönüp ondan uzaklaşmayı, karanlıkta tek başına kalmayı düşündüğünü görebiliyordu ama bu utanç verici olurdu.

Ama kadın yanından geçerken hâlâ bir ya da iki adım uzaktaydı ve göz ucuyla onu izliyordu.

Kadının bir adım daha atmasına izin verdi, sadece o ölümcül çentiği gesetmek için, sonra hızlı bir iki adımla yaklaşarak ona bir dübel çubuğuyla vurdu. Kavela bir inten biraz daha kalındı, elbise dolabı çubuğu olarak satılıyordu ve beş fit uzunluğundaydı. Onu sersemletmek istemişti ama o anın heyecanı ve korkusuyla çok sert vurdu. Kadın yere düştü, adam onu kucakladı, arabanın bagajına attı, sopayı arkasından fırlattı, kapıyı çarptı, kapıya koştı, içeri atladı ve yuvarlandı.

İlk seferinde çok korkmuştu. Ya arka lambalardan biri sönerse? Ya dönüş sinyali vermeyi unuttuysa? Ya biri ona çarparsa, bir kaza olursa ve polisler cesedi bagajda bulursa?

Her türlü şey olabilirdi. Hiçbiri olmadı.

Ve sonra hayal kırıklığı: Ona çok sert vurmuştu.

Bagajı açtığında kadın inledi ama ne yaptığıının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Onu kucağına aldı, başı dönüyordu, göz kapakları titriyordu ve adam onun numara yapıyor olabileceğini düşündü. Numara yapmıyordu.

Onu tutarken, kendisine saldıracak bir pozisyona gelmesine asla izin vermemek için dikkatliydi ... ama onu O'Donnell'in kulübesine götürürken hiç kıpırdamadı bile. O'Donnell Madison'daydı, annesini görüyordu. Arabasının kulübesinin müsait olması saldırıyı başlatmak için anahtar olmuştu. Kadının peşinden gitmeden önce kulübeyi hazırlamıştı; Home Depot'tan aldığı plastik bir boyacı bezini yere sermişti. Açıktaki tavan kirişlerinden birinin üzerine, bir otomobil motorunun ağırlığını taşıyacak şekilde tasarlanmış bir parça naylon çapa ipi asmıştı. Larson'ın ellerini bağladı ve halatla onu kaldırdı.

Tamamen geşemişti, tüm ağırlığı omuz eklemlerine binmişti ama hiç itiraz etmedi, öğürürcesine inlemekten başka bir ses çıkarmadı.

"Angela," diye seslendi ona. Tel kamçısını çıkarmıştı. "Angela, beni duyabiliyor musun?"

Duyamıyordu. Adam sopayı ona doğru savurdu; tel sırtını kesti ve kesiklerden kan sızdı. İniltiden, çırpınan göz kapaklarından başka bir şey yoktu.

Ona bir kez daha vurdu ve sonra üzerine bir tür boşluk çöktü ve onu öfkeyle dövmeye başladı, ona vurdu, ona vurdu, yanlış bir adım onu plastik tabakanın üzerinde kaymaya gönderene kadar; kan içinde elleri ve dizleri üzerine düştü, nefes nefese kaldı. Ona baktı: el değmemiş yüzü dışında insan gibi görünmüyordu. Onu parçalamıştı.

Ona tekrar seslenmeyi denedi ama artık evde değildi. Sonunda, tiksintiyle, bir halı bıçağıyla boğazını kesti. Ustura değil, Hank'in hırdavat dükkanından aldığı bir halı bıçağıyla... Orada durmuş ve kalbi durana kadar boğazından akan kanı izlemiş.

SONRA PİRİNÇ. Bu farklıydı; ve Peterson ...

Yan odada Millie doruğa ulaşır haykırdı ve Grant de onunla birlikte haykırdı.

Bir an için yatağa uzandı: şimdi her şey üzerine geliyordu. Her şey. Miami'ye asla gidemeyecekti. Onu aşağı çekecekler, Biggie, Taylor ve Chase ile birlikte koridora kilitleyeceklerdi.

Grant sendeleyerek yatağından kalktı, terliyordu, kalbi hâlâ çarpıyordu. Banyoya girdi: kendini garip hissediyordu, aynada kendine baktı. Yüzü parlak pembeydi: tansiyonu gözden kaçmış olmalı, diye düşündü. Sakinleşmeliydi... yüzüne iki avuç su sıçrattı, havluyla yüzünü kuruladı. Saatine baktı. Ne? Kırk dakikadır yataktaydı. Sadece bir an gibi gelmişti . . .

Ne yapmalı, ne yapmalı? Dairesinde volta atıyor, bir parmak eklemeni acıyana kadar kemiriyordu. Geliyorlardı ve o hiçbir yere varamıyordu.

Tekrar yatak odasına gitti, dolabın kapağını açtı, birkaç ayakkabıyı itti. Orada üç silah vardı. İki O'Donnell'dan, biri de kendisinden. Bir 9mm, bir .40 ve bir .45.

Silahları aldı, bir süre onlara baktı, sonra oturma odasına geri döndü ve çantasını aldı. İlk çanta

hayatını. Artık hepsi bitti. İçindeki kağıtları döktü ve silahları attı. Ve usturayı. Yatak odasına dönüp Peterson'ın üzerinde kullandığı usturayı aldı ve cebine koydu. O, Biggie ve Chase onları içeri nasıl sokacaklarını bulmuşlardı - hafta içi ve ikinci vardiyada geldiği sürece.

Şu anda bulundukları yer de orasıydı.

Ve Justus Smith'in kontrol kabininde olması gerekiyordu. Smith hafta içi her zaman ikinci vardiyada çalışırdı; ama ya hastaysa? Ya da tatile çıktıysa? Eğer Armageddon'u gerçekten gerçekleştireceklerse, Lighter, Chase, Taylor ve kendisi her zaman bunun önceden dikkatlice planlandığından, koşullar mükemmel olana kadar beklemelerine izin verecek uygun seçenekler olduğundan bahsetmişlerdi.

Şimdi her şey anlıktı. Hiçbir şey mükemmel değildi.

GRANT saatine baktı. İlk vardiya yeni bitmişti. Telefona gitti, hastaneyi aradı ve Smith'i sordu.

Bir dakika sonra, "Cage-ben Smith."

Grant telefonu kapattı. "Pekâlâ," dedi kendi kendine. Justus kafesteydi ve Tanrı da onun cennetindeydi. Dairenin etrafına bakındı. Eşyalarını toplamasına gerek yoktu: hepsini siktir et. Evrak çantasını aldı, şimdi odaklanmıştı, kaçmaya hazırdı. Koridorun sonundaki Tanrılarla birlikte aşağı inmeye hazırdı.

Ve sonra her şey bitecekti. Artık sefalet olmayacaktı; artık yalnızlık olmayacaktı; artık geceleri onu ağlatmak için beyinde asit dolaşmayacaktı.

Evrak çantasını arabasına taşıdı ve içine attı, anahtarlarını şıngırdattı, sürücü koltuğuna oturdu ve düşündü: *Kahretsin. Para.*

Üst kata, yatak odasına geri döndü ve çekmeceli dolabının en üst çekmecesini açtı, birkaç çorap karıştırdı ve plastik kutuyu buldu. İçinde altın bir 1866S çift kartal vardı. Sikke ona 1.432 dolara mal olmuştu ama aynı sikke daha iyi bir durumda 25.000 ila 30.000 dolar değerinde olabiliyordu.

Justus Smith bir madeni para delisiydi.

Gitmek için dönerken duvarda bir gümbürtü duydu. Sonra belli belirsiz bir kadın sesi. Önce kapıya, sonra da

stetoskopu yatağın üzerine koydu. Bunun için zaman yoktu, zaman. Yatağın üzerindeki stetoskopa gitti ve onu kulaklarına taktı.

Millie Lincoln yine yapıyordu. Her zaman olduğu gibi telaş başladı ama bu sefer şehvetten fazlası vardı. Bu kez öfke ve endişe vardı ve kıyamet yaklaşıyordu; onu hiç görmemişti bile, emin değildi, çünkü kaybedecek çok şeyi vardı.

Şimdi ise kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Grant stetoskobun fişini çekip kapıdan koşarak çıktığında Millie Lincoln daha yeni başlamıştı.

Millie'yi tanımıyordu ama kapısının nerede olduğunu biliyordu.

MIHOVIL BANYOYA GIDIP YIKANMAK İÇİN KALKMIŞTI KI, Millie patlamaya benzer bir ses duydu; ses o kadar yüksek ve yakındı ki, "O da neydi?" diye seslendi.

Mihovil cevap veremeden bir *patlama* sesi daha duyuldu ve apartman sarsıldı. Mihovil yataktan fırlayıp donunu eline aldığı anda, yakınlardan üçüncü bir darbe ve kıymık sesi geldi. Mihovil "Bu da ne?" diye bağırdı ve bir darbe daha oldu; Millie üstünü kaldırıp başına geçirdi ve yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

Mihovil çıplak bir halde ön odada durmuş, dış kapıya doğru bakıyordu. Bir gümbürtü daha ve kapı pervazının etrafındaki alçıpan parçaları büküldü ve ardından *gümbürtü* ve kapı uçarak açıldı. İçeri bir adam girdi: beyaz kısa kollu bir gömlek, taba rengi pantolon ve mokasen ayakkabı giyiyordu ve yeterince düzgün görünümlü olabilirdi, ama gözlerinde düzgün bir şey yoktu. Gözleri Mihovil'in içini yakıp geçti ve adam, "Merhaba Millie," dedi.

Millie bağırdı, "Kimsin sen? Defol git buradan. ." ve yüzü dişleri sökülmuş bir maske, bir aslan yüzü olan adam elini kaldırdı ve bir ustura parladı, Mihovil'in babasının usturasına benzeyen bir ustura ve bir kılıç dövüşçüsü gibi Mihovil'in peşinden gitti, ustura eliyle kesiyor, diğeriyle yumruk atmaya veya yakalamaya çalışıyordu.

Millie çığlık atmaya başladı, 911'i aramayı ya da kendini yatak odasına kilitlemeyi hiç düşünmedi, omzundan kan fışkırdığında Mihovil'den başka hiçbir şey düşünmedi ve o ve yabancı

dönerek mutfağa girdi ve Mihovil mutfak masasının altına indi.

O aşağı indiğinde, yabancı döndü ve peşinden geldi. Sonra yatak odasını düşündü, sonra çılgık atarak geri çekildi, yatak odasının kapısını çarpmaya çalıştı, ama yabancı tam buradaydı, usturayla sallanıyordu ve sonra Mihovil de oradaydı, bir mutfak sandalyesini sallıyordu.

Yabancı geldiğini gördü ve tek koluyla savuşturdu, ama sonra Mihovil sandalyeyle üzerine çullandı, Mihovil'in kendisi çılgık atıyordu, omzundaki korkunç yaradan kan akıyordu, pes etmiyordu ...

Dairenin etrafında dönüp durdular, mobilyaları ve camları kırdılar, elektronik eşyaları ve tabakları yere attılar, Mihovil artık tamamen çılgına dönmüştü; sonra yabancı kaçmaya başladı ve Mihovil de peşinden koştu, mutfağın vinil zemininin köşesindeki kan izine bastı ve yere düştü. Yabancı kapıdan çıktı ve gitti. Millie bir havlu kaptı ve Mihovil'e doğru koşarak, "Yerde kal, yerde kal, kanıyorsun, kanıyorsun," diye bağırdı.

Mihovil hastalıklı bir gülümsemeyle başını kaldırıp "Kimdi o?" diye sordu ve havluyu alıp omzuna bastırarak "Dokuz-bir-bir'i ara, burada bir atardamar var" dedi.

Millie mutfak tezgahından telefonu kaptığı gibi numarayı tuşladı ve çılgık atmaya başladı. Hastaneden çok uzakta değillerdi; siren seslerini duyduğunda hâlâ telefonla konuşuyordu.

GRANT ortadaki merdiven boşluğundan aşağıya, otoparka koştu ve arabaya bindi. *Aptal, aptal, aptal*. Millie'nin sevgilisi çocuk değildi.

Millie'nin sevgilisinin gözleri Venedik sahilinde gördüklerine benziyordu, katil gözleri, uzun zamandır uçlarda gezinen gözleri vardı. Savaşmaya devam etseydi adam onu paramparça edebilirdi.

Grant otoparktan çıkarken siren seslerini duydu.

Eve gidiyorum, diye düşündü. *Eve gidiyorum*.

LUCAS HIZLI SÜRMEYİ SEVİYORDU ve bu yüzden birkaç kez başını derde sokmuştu; hatta kamyonla hızlı sürmeyi bile seviyordu ve şimdi Grant'in adresine doğru kükrerken Lexus acı içinde çığlık atıyordu. Navigasyon sistemi onları doğrudan apartman kompleksinin içine soktu. Koca lastikler virajlarda gıcırıyor, yuvarlanmayı önleyici zil protesto edercesine ötüyor, Sloan Jenkins'le konuşurken yapraklı bir caddeden apartmanlara doğru ilerliyorlar, Shrake ve Jenkins bir araba boyu geride kalıyorlardı.

Bir leylak kümesinin yanından köşeyi döndüler ve bir otoparka, tel örgülerin arkasındaki bir yüzme havuzunun yanından geçtiler ve Sloan, "Orada!" dedi. Lucas o tarafa baktı ve bir apartman kapısında bekleyen seyirci kümesini gördü -ilk müdahale eden arabayı bekleyen seyirciler her zaman vardı.

Lucas o tarafa gitti, arkalarından gelen siren seslerini duyabiliyordu. -Kamyondan atladı, Jenkins ve Shrake'e, "Sizden biri burada kalıp şehir polislerini beklesin," diye bağırdı ve Sloan'ın yarım adım önünde kapıya doğru yöneldi.

Kıvırcık sarı saçlı, kırmızı bandanalı ve korkudan irileşmiş gözleri olan iri bir kadın, "Burada deli bir adam var. İki kişinin üzerindeki bir adamı jiletle yaraladı."

"Merdiven nerede?"

Kadın işaret etti ve Lucas, "Göster bize, bizi yukarı çıkar. Adam hâlâ burada mı?"

Avluda koşarlarken omzunun üzerinden, "Evet. Yaralı, çok kötü, her yer kan içinde."

Merdiven boşluğundaydılar, yukarı çıktıklarında kıcı Lucas'ın suratında zıplıyordu. "Yaralanmış mı?" Sloan sordu. Shrake şimdi arkalarından geliyordu. "Deli adam mı?"

"Hayır, deli adam değil. O kaçtı. Diğer adam ..."

Lucas, "Kahretsın..." dedi.

Sonra merdivenlerden çıkıp bir koridordan geçerek meraklıların oluşturduğu başka bir kümeye doğru koşmaya başladılar ve Lucas, "Polis, geliyor," diye seslendi.

Küme dağıldı ve Lucas içeri girdiğinde don ve tişört giymiş genç bir kadının kot pantolondan **b a ş k a** bir şey giymeyen bir adamın üzerine çökmüş olduğunu gördü. Adam uyanıktı ve konuşuyordu. Lucas dizlerinin üzerine çöktü ve kadına bakarak, "Ne oldu? Ne kadar kötü?"

Adam onun yerine cevap verdi, İngilizcesi iyiydi ama aksanlıydı: "Deli bir adam. Onu daha önce hiç görmedik. Beni eski tip bir usturayla kesti ve sonra dışarı çıktı. Omzumdaki küçük bir atardamarı kesti. Beni hemen hastaneye götürürlerse iyi olacağım. Atardamarı dağlamalıyız. Şimdilik üzerine baskı uyguluyoruz."

"O bir doktor," dedi genç kadın ve Lucas başıyla onayladı.

"Ambulans geliyor," dedi Shrake. Telefonuyla 911 santraliyle konuşuyordu. "Bir dakika uzaklıktayız. Yerel halk arabayı arıyor."

Lucas yaralı adama ve kadına, sonra da kapıya sıkışan insanlara sordu: "Adamın adı Grant mıydı? Adamın adının Leopold Grant olup olmadığını bilen var mı?"

Kapı aralığındaki kadınlardan biri, sert kırmızı rujlu yaşlı bir kadın, "Saldırıyı görmedim ama Leo'yu tanıyorum. Binanın diğer tarafında oturuyor."

Yerdeki adam "Onu bundan önce hiç görmedim" dedi. Yanındaki kadın da "Ben de. Kapıyı tekmeleyip durdu. Deprem olduğunu sandım. Adımı biliyordu. Bana Millie dedi."

Lucas, Grant'i tanıyan rujlu kadına, "Bana Grant'in odasının yerini göster," dedi.

Koridora geri döndüklerinde Jenkins'le karşılaştılar, yanında Mankato polisleri de vardı. Lucas bir çavuşa, "Çabuk ambulansı buraya getirin, bir atardamarımız var. Bu insanları izole edin, tanıkları. Jenkins, sen bizimle gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Onu takip ediyoruz." Onları Grant'in dairesine götüren kadını işaret etti ve onun arkasına düştüler. Grant'e ulaşmak için koridordan geri dönmeleri, ikinci kattaki lobiden geçmeleri ve karşı taraftaki başka bir koridora çıkmaları gerekiyordu. Onlar

Koridorda elli altmış metre yürüdükten sonra kadın, "Hemen ileride. Bir sonraki kapı."

Shrake, "O hatunun dairesiyle hemen hemen sırt sırta," dedi. Lucas yavaşça yaklaştı, silahını çekti ve kadını geri itti, ve bir parmağını dudaklarına bastırdı. Grant'in dairesinin kapısının bir iki santim açık olduğunu görebiliyordu. Kapının önünde durdu ve Jenkins elinde silahıyla geçip gitti. Jenkins diğer tarafa dizilince Lucas kapıyı iterek açtı. Bir telsiz sesi duyuyorlardı ama sonra Lucas bu sesin başka bir yerden geldiğini fark etti. Daireden hiçbir şey duyamıyordu.

Jenkins, "Hiçbir şey göremiyorum," dedi.

"Gidiyorum," dedi Lucas. 45'liğini önüne aldı ve bir adım, iki, üç, ateş etmeye hazır bir şekilde ilerledi, Sloan hemen arkasındaydı, Lucas'ın silahı sola doğru ilerlerken Sloan'ın silahı sağa doğru ilerliyordu. İki yatak odası, iki banyo. Açık plan mutfak, içinde kimse yok. Ofis olarak kullanılan bir yatak odası temizlendi, dağınıktı ama parçalanmamıştı, ana yatak odası, banyolar, dolaplar temizlendi.

Jenkins, "O bir ucube," dedi. Arkalarından gelmişti ve yatağa başıyla işaret etti. Lucas bir adım atıp baktı ve duvardan çıkan stetoskopu gördü.

"Hatunu dinliyorum," dedi Shrake. "Sevişiyorlarmış gibi görünüyorlardı, adam burada olmalıydı, çatlamış olmalı."

Lucas silahını yerine koydu. "Pekâlâ. Kooperatif merkezini arayıp arabaya çağrı bırakacağım. Bu artık bir yılan avı."

Herhangi bir kanıta zarar vermek istemedikleri için apartmandan geri geri çıktılar: En iyisi bu işi olay yeri ekibine bırakmaktı. Onlar giderken Jenkins, "Fazla bir şey almamış, görünüşe göre giysileri hâlâ burada." dedi.

Kapıyı kapattılar ve mühürlenene kadar göz kulak olması için bir şehir polisi getirdiler. Lucas kooperatif merkeziyle konuşurken Jenkins, Shrake ve Sloan Millie Lincoln'un dairesine gittiler. Koridorlar korkmuş insanlarla doluydu ve Lucas bir kadının ambulansla götürülen adam hakkında konuştuğunu duydu. Lobinin pencerelerine gitti, kooperatifteki adamlarla işini bitirdi ve Rose Marie Roux'yu aradı.

"Kim olduğunu biliyoruz ama henüz elimizde değil. Kaçıyor."

"Ama onu yakalayacağız," dedi.

"Öyle ya da böyle. Kulağına bir silah dayayabilir. Ama evet.

Her şey bitti."

"Ne zaman dönüyorsun?"

"Bu gece, bir ya da iki saat sonra. Burada birkaç yarım kalmış iş var."

"Ara beni..."

Lucas telefonu kapatırken şerifin arabasının otoparka girdiğini ve Nordwall'un arabadan indiğini gördü. Lucas, Millie Lincoln'un dairesinin etrafındaki polis kalabalığına baktı, yeterince yardım aldıklarına karar verdi ve merdivenlerden inip otoparka doğru yürüdü.

Atlet olmayan Nordwall, genç bir şerif yardımcısıyla birlikte otoparkta ilerliyordu. "Ne oldu?"

"Leo Grant adında birini arıyoruz. Güvenlik hastanesinde psikolog. Buradan kaçmadan önce ikinci katta bir kadına saldırmaya çalıştı." Nordwall'a Grant'e giden süreci anlattı.

Bitirdiğinde Nordwall homurdandı, burnunu kaşıdı, sonra garip bir şekilde Lucas'ın omzunu sıvazlayarak, "Doğru adamı aradığımı biliyordum," dedi.

"Peterson'ı rüyamda göreceğim," dedi Lucas.

"Evet ama ne var biliyor musun? Bütün o gerçek suç kitaplarını okudum," dedi Nordwall. "Green River'daki adam gibi. On ya da on beş kişiyi kaybedebileceğimizden korkuyordum. Pope'u ararken sanki görünmez gibiydi."

"İşte bu." Lucas'ın telefonu çaldı. Kooperatif merkezinden birinin aramasını bekleyerek açtı. Onun yerine kızgın bir sincaba benzeyen, tiz, geveze, tutarsız ve korkmuş bir ses duydu.

"Bekle, bekle, sakın ol," dedi. "Kimsiniz, ne oldu?" "Ben Cale," diye bağırdı ses. "Hastanede. Leo Grant

üç kişiyi vurdu ve hastanede serbest. Silahları var. Hiç ışık yok, tüm kapılar açık, kafeste yangın var. Ambulanslar geliyor, şerifi arıyoruz. Tanrım, geliyor musun? Neredesin? Neredesin?"

GRANT YARALANMIŞTI: Acı odağını daraltmıştı. Belki hastanedeki herkes onu tanıyordu ama orası eviydi. Orada isteniyordu. İhtiyacı vardı. Zafere ulaşabilirdi.

Ve polisler sadece bilgi istiyorlardı. Belki de henüz harekete geçmemişlerdi. Yapmış olsalar bile her şey bitmişti; yine de eğer hazırsa, Tanrılara ulaşamasa bile idari kanattaki zafere ulaşabilirdi.

Apartmanın otoparkından çılgılık atarak çıktı, sessiz sokaklardan geçti, patenli birkaç kızın yanından geçerek otoyola çıktı. Kuzeye döndü ve otoyolun diğer tarafında bir SUV ve bir sedanın hızla güneye doğru geldiğini gördü, sedanın tavanında flaşör vardı.

Sedan SUV'u mu kovalıyordu? Otomatik olarak *polis* olduğunu düşünerek yavaşladı ve iki aracın geçişini izledi. İlkinde, sürücü koltuğunda oturan Davenport'u tanıdı.

Onun peşinden geliyorlardı. Daireye gidiyorlardı. . . "Git," diye bağırdı kendi kendine. "Git, git, git, git ..."

Koridorun Sonundaki Tanrılar'a ulaşma ihtimali birden azalmıştı. Yine de başka seçenek yoktu, gerçekten. Hastaneye gitmek, zafer için gitmek ya da bir otoyolda köpek gibi ölmek.

Direksiyonu kavradı, odaklandı, sanki bir imgelemdeymiş gibi Tanrıların onu beklediğini gördü ve "Git, git, git, git, git ..." diye bağırdı.

TEPEYE. Resepsiyon binasını geçince: boş bir park yeri. Bayrak direğinde bayraklar sallanıyor, arkasında mavi gökyüzü, *Tımarhane Kartpostalı* ... Sağda bahçeyi biçen adam elini kaldırdı.

Arabayı kapıya en yakın engelli alanına sıkıştırdı. Cebinde 9 mm'lik en küçük tabancası, çantasında da iki tane daha vardı. Merdivenlere doğru aceleyle ilerledi. . .

Ve dışarı çıkmakta olan Dick Hart'a çarptı. Hart elini kaldırdı: "Hey, Leo, Mark North'la ilgili dosyayı gördün mü? Biri onu bir yere sıkıştırmış."

Grant başını salladı, yanından geçti. "Görmedim. Dışarı çıkmam gerekti. Bir şey mi oldu?"

Hart omuz silkti. "Her z a m a n k i şeyler. Cary yine koridorlara işemeye karar verdi, Tanrı bilir biz ne yaptık."

Grant, "Biri şu herifin ağzını kapatmalı," dedi. Arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Hart, "Cumartesi geliyor musun?" diye seslendi.

"Sanmam," diye karşılık verdi Grant. "Yapacak çok işim var."

Uzun kapıları iterek geçti ve geçerken hastanenin alanı daha da daraldı, kenarları kırmızı, kaba bir tünel ve ağzına doğru yürüyordu. Şimdi tek bir hedefi vardı: Kafes. Hart'la yaptığı samimi konuşma onu teşvik etti. Bilmiyorlardı. Buna inanamıyordu: *bilmiyorlardı*.

Kendi görüş tüneline hızla ilerliyor, çeşitli idari ofisleri geçiyor, insanların yanından geçiyor, duvarların kapandığını hissediyor, koşma isteğini bastırıyordu. Para cebinde, silah ceketindeydi. Şu anda hâlâ dönüp koşabilirdi.

Ama gerçekten değil, diye düşündü. Çünkü *kendini çok iyi hissediyordu*. Bunun için yaratılmıştı. Evet. Her şey şimdi çözülecekti. *Her şey*. Hayatının kapalı odasından çıkacaktı. Artık özgürdü.

GRANT parmaklıklı dış kapıya doğru yürüdü, zil düğmesine bastı, kimliğini tarayıcı kutusuna yerleştirdi ve camlı kafesin içindeki Justus Smith'e el salladı. Stres başını döndürüyordu. Sanki suyun altındaymış ve uzun zamandır nefes almamış gibi hissediyordu. Rahatladı, bir nefes aldı, bir nefes daha aldı ...

Dış kapı yuvarlanarak açıldı. Güvenlik tarayıcısından geçip dümdüz yürümek yerine sağa, kafese doğru döndü, elini cebinden çıkarıp Smith'e doğru uzattı. Dış kapı arkasından kapandı.

Smith kalın sarımsı camdan paraya baktı ve "Hey, bunu nereden buldun?" dedi.

"İnternette. Bir göz atabilir misin?" Smith büyük bir madeni para yatırımcısıydı. Sikkelerin iki ya da üç yıl boyunca iyi olacağını, muhtemelen

iki katı fiyatına. Ve uzmanlık bilgisinin tadını çıkarıyor, gösteriş yapma fırsatını asla kaçırmıyordu.

"Evet, bir saniye. Bir saniye ..." Politikaya aykırıydı ama ara sıra yapıyordu, özellikle de kafesin dışındaki adam güvenilir bir personel, bir profesyonel, beyaz önlüklü bir doktor olduğunda sıkı güvenlik önlemleri bozuluyordu.

Smith, Grant ve Tanrıların da bildiği gibi kafesin güvenlik kapısına doğru adım attı ve kapıyı açtı. Grant'in eli 9 mm'lik silahındaydı, emniyeti kapalı, parmağı tetikteydi. Geri dönmek için son şansı.

Smith kapıyı açtı, yüzünde beklenti dolu bir gülümseme vardı. "Hangi Web sitesini . . ."

GRANT 9 mm'lik tabancasını Smith'in kalbinden on santim uzağa doğrultmuştu. Smith'in gözleri açılmaya, ağzı çeyrek santim açılmaya vakit buldu ve Grant tetiği çekti. Patlama sağır ediciydi; Smith patlamış bir balon gibi yere yığıldı ve Grant kafesin içindeydi.

Marian LeDoux'nun bir kocası ve üç çocuğu vardı; kahverengi, faremsi saçları ve güzel turkuaz gözleri vardı. Hiçbir şey yokken örgü ö r ü y o r d u ve bir keresinde kafeteryanın müdürüyle kısa bir ilişki yaşamıştı. Tahtanın başındaydı ve dönüp ayağa kalktı, gözleri büyüdü, kırmızı alarm düğmesine uzandı ve Grant onu üç metreden suratından vurdu.

Jack Lasker evindeki atölyesinde mobilya yapıyordu ve ellerinde her zaman kesikler ve çentikler olurdu; yara bantlarıyla ünlüydü. İzleme odasındaydı ve kapıya ulaşmaya, onu kapatmaya çalışırken düştü, sulanmış mavi gözleri yukarı kalktı ve silaha baktı, "Hayır Leo," dedi ve Grant onu boynundan vurdu ve sonra yere düştüğünde tekrar göğsünden vurdu.

Grant tahtaya doğru geri adım attı, şimdi zor nefes alıyordu ve kalbinin göğüs kafesine çarptığını hissediyordu. İç kapıları açtı ve ardından binadaki her şeyin kilidini açtı. Dış kapıların diğer tarafında koşuşturan insanları görebiliyordu ama silahlı kimse yoktu. Aklından geçen kendi sözleri dışında hiçbir şey duymuyor gibiydi: *Git, git, git ...*

İzleme odalarından görebildiği tüm kabloları söktü ve tüm izleme ekranları karardı; ve şimdi ellerinde kan vardı, kelimenin tam anlamıyla, deriyi kopardığı yerde. Acıyı hissetti ama görmezden geldi. Bir rafın üzerinde birkaç stereol benzeri konsol vardı ve rafı yere fırlattı, daha fazla bağlantı kablosu yakaladı, onları söktü.

Ana odaya döndüğünde, kontrol panelini fiziksel olarak söktü, içine uzandı ve görebildiği tüm kabloları çekmeye başladı. Bazıları kıvılcım çıkardı ama çoğu çıkarmadı. Başka ne olabilirdi ki? Alabildiği kadar kaos istiyordu.

Birisi ona bağıırıyordu, *Leo, Leo, Leo. . .*

Tam gitmek üzereydi ki devre kesici panelini gördü. Panoyu açtı, iç panoyu tutan iki plastik somunu gevşetti, söktü, ana hatların geldiğini gördü, risk aldı: ana hatlara üç el ateş etti, kablolar kıvılcımlandı, kurşun ve yalıtım parçaları yüzüne geri fırladı.

Üçüncü atışla birlikte elektrikler ve görebildiği tüm ışıklar kesildi. Birkaç saniye sonra acil durum ışıkları otomatik olarak yandı ve asansör kapısı sıkışmış gibi bir alarm sesi duyuldu: *brenk, brenk, brenk ...*

Yeterince iyiydi. Kafesten çıktı, açık kapıdan hastanenin içine doğru koştu.

Arkasından bir kadın bağırdı, "*Leo, Leo . . .*"

İnsanlar kilitli odalardan çıkıyordu, çoğu kapı girişlerinde merakla bekliyordu. İki personelin bir sığınak odasına doğru koştuğunu gördü ve kendisi de koşmaya devam ederek asansörleri geçip merdivenlerden aşağı indi. İki kat aşağıya, güvenlik kanadına.

Tanrılar hücrelerinden çıkmış, bekliyor olmalıydılar.

Armageddon ...

LUCAS NORDWALL'A BAĞIRDI, "Grant hastanede, insanları öldürüyor. Adamları al, adamlarımı oraya götür, onları hastaneye götür. Götürebildiğin herkesi oraya götür. . ."

Dönüp kamyonu koştu, içine atladı, dar bir daire çizdi ve kükreyerek caddeye doğru ilerledi. Kasabanın kuzey eteklerindeydi.

Hastane muhtemelen yedi ya da sekiz mil uzaktaydı. Otoyola çıkarken yavaşlayacağı ve otoyoldan tepeye çıkıp hastaneye gideceği için, yaklaşık o kadar dakika uzaktaydı. Sekiz dakika: bu süre içinde yüz kişi ölmüş olabilir.

Kaldırımdaki çocukları geçti, kırmızı bir Taurus'a neredeyse çarpıyordu, dönüşte kaybetti, kaldırımdan geçti, çimenliğe çıktı, çimenlikten tekrar caddeye çıktı, tepeden aşağı otoyola indi, sağa döndü, kamyon keder içinde çığlık atıyordu, cep telefonu çalıyordu, çalıyordu. Bir dizi viraj boyunca görmezden geldi, karşı şeride geçti ve üzerinde sakallı yaşlı bir adam olan bir Harley'in yanından geçti. Düz yolda telefonu açtı. Sloan: "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama durum kötü. Cale aradı, çok korkmuş. Grant içeride şut atıyor, en az üç sayı gerideyiz, ben de yaklaşıyorum, gitmeliyim..."

"Senden iki dakika gerideyiz. . ."

Otoyoldan çıktı, tepeyi tırmandı, yaklaşıma yolundan aşağı indi, giriş binasını yakarak geçti, koltuk konsolunda fazladan 45'lik şarjör aradı. İki tane vardı ve onları ceketinin cebine koydu. Ana otoparka giden son yokuşu tırmandı, dört ayaklı çim biçme makinesiyle sakın sakın çim biçen bir adamın yanından geçti ve bir şerif arabasıyla resmi görünümlü bir cipi ana girişin merdivenlerine park etmiş, kapıları açık halde buldu.

Lucas Lexus'u yanlarına soktu ve arabadan atlayıp merdivenlerden yukarı koştu, gözleri cipin üzerindeki Minnesota Doğal Kaynaklar Bakanlığı amblemine takıldı. Bir av bekçisi... ve sonra ön kapılardan geçip karanlık bir koridordan kafese doğru ilerledi.

Cale oradaydı, yanında bir yardımcısı, bir av koruma görevlisi, iki silahlı koruma ve dış kapıları el koluyla açan iki görevli vardı. Yarım düzine idari görevli arkada kümelenmiş, sessiz duruyordu. Lucas, Beloit'in kafesin içinde, parmaklıkların arkasında diz çökmüş, başka bir görevliyle birlikte bir cesedin üzerinde çalıştığını gördü; içeride yakalanmış olmalıydı. Cale, yüzü bembeyaz, gözleri çıldırmış bir halde, "Silah sesi duyduk... elimizde sadece acil durum elektriği var, yangın alarmları çalıyor..." diye bağırdı.

"İçeride çalışanlarınız var mı?" Lucas sordu.

"Birkaç düzine var, sığınak odalarında on iki ya da on dört kişi olduğunu biliyoruz, daha fazlası var, kaç tane olduğunu bilmiyorum, hasta odalarında kilitli, daha fazlası geliyor, cep telefonlarından arıyorlar, elimizdeki tek şey cep telefonları, vurulan insanlar var, Davenport, vurulan insanlar var ..."

Dış kapı açılıyordu, bir inç, iki inç. Lucas elini çekti. 45'liği aldı, şarjörü çıkardı, kontrol etti, fişek yatağına bir mermi sürdü ve "Grant'in nereye gittiğini bilen var mı?" diye sordu.

İdari görevlilerden biri, toz mavisi ceketli bir kadın, "Merdivenlerin sonuna doğru gitti. Sanırım güvenlik hücrelerine gidiyordu. Ben de öyle düşünüyorum."

Lucas yardımcısına ve av müdürüne, "Bütün silahlı adamları toplayın ve merdiven boşluklarına yerleştirin. Asansörler çalışmayacaktır. Dışarı çıkmaya mı çalışıyorlar yoksa bir tür intihar kaçıışı mı yapıyorlar bilmiyorum ama bizi atlatmalarına izin veremeyiz. Onlara doğru ilerlemeli ve işlerini aceleyle bitirmeliyiz." İki adam başlarını salladı ve av bekçisi tabancasını çekip kontrol etti. Bunu yaparken iki boğuk patlama sesi duydular ve o tarafa döndüler.

"Büyük silah," dedi müdür. Sesi soğuktu.

Lucas Cale'e, "Bir iki dakika arkamızda daha fazla polis geliyor. Onlara bütün katları kapatmalarını söyle, dikkatli olmalarını, dışarıda olduğumuzu söyle."

Cale başını salladı ve sonra gözleri daha da büyüdü: "Aman Tanrım."

Lucas gözlerini takip ederek koridorun sağ tarafına baktı. Bir kapıdan çıkan siyah duman koridoru doldurmaya başlamıştı.

"İtfaiyeyi aradın mı?" Lucas sordu. "Evet, evet, geliyorlar."

"Ofis çalışanlarından birkaçını al, silahlı adamların arkasına geç, yangın söndürücüleri al ama dikkatli ol. Silahların arkasında kaldıklarından emin olun."

Oyun müdürü: "Sanırım geçebiliriz."

Lucas dedi ki, "Merdivenleri kapatın çocuklar. Unutmayın, daha fazla insan geliyor. Onlara orada olduğumuzu söyleyin."

Yavaşça açılan hücre kapısından içeri girdi ve üç boğuk *patlama* sesi duydu. Beloit kafesten sürünerek çıkıyordu, saçları yüzüne dökülmüştü ve yerde kanlı el izleri bırakıyordu.

Sadece yanına alacağı bir görüntü. Av koruma görevlisini sağa doğru yönlendirdi, kendisi ise dümdüz ilerleyerek atış alanına doğru gitti. Bir *patlama sesi* daha duydu ve koşmaya devam etti. . . .

GRANT merdivenlerden aşağı koştu, ayakları basamaklara çarpıyor, evrak çantası bacaklarına çarpıyor, çığlıklar kulaklarında çınılıyordu. Koridora fırladı ve soluna baktı. Güvenlik kanadının kapısı açıktı ve Biggie Lighter kapının çerçevesinden bakıyordu, solgun yüzünü bir gülümseme kaplamıştı. Grant'i görünce Çakmak koridora adım attı.

"Burası mı?"

"İşte bu. O lanet olası Davenport beni yakaladı." Grant çantaya uzandı, Biggie'nin arkasında Taylor'ı gördü, Biggie'ye bir tabanca verdi ve bir tane de Taylor'a uzattı. "Chase... ?"

"Berbat durumda ama etrafta dolaşıyor." Biggie tabancaya baktı. "Kaç el ateş etti?"

"Sekiz," dedi Grant. "Üzerime atladılar ve daha fazla şarjör alacak zamanım olmadı." Onun yanından geçip Taylor'a baktı. "Sende on tane var. İkisi de dolu ve gitmeye hazır. Emniyeti kapat ve tetiği çek."

Taylor başını salladı. "Bu modele aşinayım." Birinin yüksek sesle konuştuğunu duydular ve Taylor omzunun üzerinden baktı. "İşte Chase geliyor."

Biggie koridorun aşağısına, kapıya doğru kaçtı. "Üçe kadar çıkıyorum. Morris Knight'ı vuracağım. Cehennemde görüşürüz." Taylor peşinden gitti, "Landis'i yakaladım. Landis'i yakaladım." Grant onların gidişini izledi, Chase kapıdan içeri girerken kendi tabancasını cebinden çıkardı.

Chase bir an ona baktı, gözleri tabancaya kaydı. "Güzel. Ver onu bana."

Grant, "Bu benim," dedi. "Benimle gel, sana üst katta bir tane bulalım."

Chase, "Benim," diye bağırdı ve kendini Grant'in üzerine attı; Grant buna hazır değildi ve yere düştüler, Grant'in kafası mozağe çarptı.

Sersemlemiş bir halde silahı tutmak için çabaladı ama Chase iki eliyle silahı tutuyordu, Grant'in ise tek eli vardı ve Chase silahı çekip aldı.

Grant ayağa fırladı. "Ver şu lanet şeyi bana-"

Chase, "Kapa çeneni," diye bağırdı ve tabancayı Grant'in yüzüne doğrulttu. "Yapma bunu..." Ama Grant, Chase'in yüzünde gelişen ürkekliği gördü.

gözlerini ve başını çevirdi. Yüzüne darbe aldı, kafası tekrar yere çarptığında ayrı bir darbe hissetti, silah sesini hiç duymadı, sonra her şey kırmızıya büründü ve vücudunda bir acı şimşeği çaktı ...

LUCAS izolasyon alanına inmek niyetiyle merdiven boşluğuna girdi, ancak bir silah sesi daha duydu ve yukarıdaymış gibi görünüyordu. Onun yerine yukarı çıktı, tabancasıyla önden gitti. İnsanların çığlıklarını duyabiliyordu, birkaç tanesinin.

Uçuşun tepesinde dizlerinin üzerine çöktü ve koridorun her iki tarafına da hızlıca baktı, sonra daha uzun bir bakış attı. İki kişi koridorda yüzükoyun yatıyordu, iki ya da üç kişi ondan kaçıyor ve dört ya da beş kişi ya ayakta duruyordu ya da duvarlara çömelmişti, ikisi ellerini başlarının üzerine sarmıştı.

İki adam kavga ediyordu; etrafta yuvarlanıyor, birbirlerine bağıyorlardı ama görünüşe göre yumruklarından başka silahları yoktu. Alarmlar hâlâ gürültülü, sinir bozucu *brenk brenk brenk* sesleri çıkarıyordu ve duman kokusunu alabiliyordu ama göremiyordu. Koridorun ilerisinde iki acil durum lambası çalışıyordu ama daha yakında iki tanesinin camlarının kırılmış olduğunu gördü.

Sonra sağından bir el silah sesi geldi ve daha fazla çığlık duydu ve o tarafa doğru koştu. Üç kişi ona doğru koştu ve sonra silahından kaçarak yanından geçti. Koridorun yarısına gelmişti ki bir adam hızla içeri daldı, silahı var gibiydi, yırtıcı bir şekilde yürüyordu. Lucas, "At silahını," diye bağırdı ve adam bir silahşor duruşuna geçti, Lucas ateş etti ve diğer adam da aynı anda ateş etti, Lucas yana doğru savrulup duvara çarptı ve yüz üstü yere düştü, adam da yuvarlanarak kapıdan içeri girdi ve gözden kayboldu.

Lucas onu vurduğunu düşünmedi ve tabancasını kapıya dayadı, birinin hıçkırdığını duyabiliyordu. Sonra bir kadın tiz bir sesle

ve sonra bir başkası. Başka bir kapı aralığından bir adam fırladı, hastane önlüğü giymiş ince bir adamdı, Lucas'ın daha önce hiç görmediği biriydi, kafası karışmış gibiydi ve Lucas, "Geri çekilin, geri çekilin," diye bağırmaya başladı ama adam yürümeye devam etti, ateş edenin bulunduğu kapı aralığının önüne geldi ve Lucas birinin, "Hey, Don," diye bağırdığını duydu.

Adam kapıya doğru döndü ve bir el ateş edildi, adam sendeleyip yere düştü ve Lucas ayağa fırlayıp yarı çömelerek kapıya doğru koşmaya başladı.

Kapıya yarım saniye kala, eğimli çelik kapıya tek el ateş etti ve sonra içeriye hızlıca bir göz attı. Bu tek atışın diğer taraftaki adamı sarsacağını ummuştu ve öyle de oldu: Taylor orada savaş pozisyonunda duruyordu ama tabancası kapının diğer tarafına doğrultulmuştu.

Lucas'ı görür görmez ateş etmek için silahını kaldırdı ama Lucas geri çekildi, mermi parçalarının ve belki de duvar karosu parçalarının yüzünü kestiğini hissetti, yere düştü ve alçaktan yaklaştı. Bir kurşun başının üstündeki kapıya çarptı ve kolunu ve yüzünü kapının çerçevesine doğru itip Taylor'ın vücuduna iki el ateş etti.

Taylor sarktı ve silahını kontrol etmek için mücadele etti ve Lucas 45'liği kaldırıp üç adım öteden Taylor'ın alnına üçüncü bir el ateş etti. Taylor yere yığıldı, öldü.

Odanın içinde Taylor'la birlikte ölü bir kadın ve vurulduğu anlaşılan ama hâlâ hayatta olan bir başka kadın yatağın altına büzülmüş, inliyordu. Lucas koridora döndü, iki tarafa da baktı, cebinden cep telefonunu çıkardı, Cale'in numarasını buldu ve onu aradı. Meşguldü. Sloan'inkini denedi, onu buldu.

"Neredesin?"

"İçerideyim, Tanrım..."

"Kapa çeneni. Beni dinle. Üç Büyükler dışarıda ve silahlılar. Tabancaları var. Taylor'ı çiviledim. İkinci kattayım, izolasyon alanına inen merdivenin hemen üstündeyim. Nereden bahsettiğimi biliyor musun?"

"Evet, o tarafa geliyoruz, ben, Jenkins ve Shrake..."

"Tamam ama Biggie, Chase ve Grant hâlâ dışarıda. Dikkatli olun, her yerde silahlı adamlar var. Ben aşağıya, tecrit ünitesine iniyorum. İçeri girmeden önce birilerine bu koridorda birkaç yaralı, belki de ölü olduğunu söyle... ana katın bir üst katında."

"Bekle, ben sana destek olurum."

"Bekleyemem. Üç adam daha var ve insanları öldürüyorlar, elimizden geldiğince hızlı bir şekilde etrafı sarmamız lazım, bu adamları indirmemiz lazım ... onları indirmemiz lazım, dikkatli ol dostum, dikkatli ol. Ve içeri girmeden önce Beloit'e söyle, 2.90'da yaralı bir kadın var. İki doksana."

Sonra ayağa kalktı ve koridorda koşmaya başladı, burnunda kan kokusu, duman ve insan atığı kokusu ve kulakları sağır eden *brenk brenk brenk ...*

Merdiven boşluğuna doğru: ikinci katın yarısında bir adamı neredeyse vuruyordu, Lucas 45'liğini ona doğrulttuğunda adam korkuyla sıçradı, Lucas adamı tanımadığını, adamın silahlı olmadığını anladığında mümkün olan son saniyede parmağını tetikten çekti.

Adam duvara doğru kıvrıldı, ellerini şakaklarına götürdü ve Lucas, "Bir oda bul, kendini içeri kilitle," diye bağırdı, bir yerden bir *gümbürtü* duydu, sonra bir tane daha, silah seslerinin nereden geldiğine karar veremedi ama tekrar yukarı çıktıklarını hissetti.

Aşağı inmeyi düşünmüştü ama yine yukarı çıktı.

Aşağıda pek fazla insan olmadığını fark etti. Eğer Üç Büyükler ve Grant mümkün olduğunca çok zarar vermeye kararlıysa, birinci ya da ikinci veya üçüncü katta olmalıydı. Üç kadar devam etti, bir *patlama sesi* daha duydu. Koridora baktı, daha fazla insanın yerde olduğunu gördü. İki kişi koridorda sürünüyordu, ikisi de hareketsiz yatıyordu. Daha fazla duman, ince, örtülü. Soldan bağırışlar. Kapılar vuruldu, *bir patlama* daha.

Telefonu çaldı; görmezden gelmek istedi ama bu bir bilgi olabilirdi. Telefonu çıkardı ve cevaplama düğmesine bastı. Sloan: "Üzerimizden ateş edildiğini duyabiliyoruz, üçe doğru gidiyoruz."

"Ben zaten oradayım. Aşağı inmek yerine yukarı çıktım."

"Ön merdivenlerdeyiz. . ."

"Az önce arka taraftan çıktım. Koridora doğru ilerliyorum, tam bana bakıyor olacaksın, Tanrı aşkına, beni vurma..."

İki gümbürtü daha ve bir adam çığlık attı ve Lucas bekleyemedi, bir cam kırılması, daha fazla cam kırılması, daha fazla çığlık ve ardından kahkaha. Lucas sesin geliyor gibi görüldüğü kapı aralığına koştu ve bir göz attı: Bir adam plastik bir sandalyeyle kalın camlı bir pencereye vuruyordu.

Loş ışıktaki kim olduğunu göremedi ama Çakmak olabileceğini düşündü. Lucas, "Hey," diye bağırınca adam döndü ve Lucas onun Çakmak olmadığını, adamı hiç tanımadığını gördü. Sonra sağında bir hareket gördü ve dönüp bir parıltı gördü, sol koluna sert bir darbe aldı, *patlamayı* içine çekti, düştüğünü hissetti ve parıltının geldiği yöne doğru iki el ateş etti ve sürünerek kapıdan koridora çıktı. Koridorda çömelmiş, dövüş tarzında bir hareket vardı ve "İmdat!" diye bağırdı.

Sloan da "Neredesin?" diye bağırdı.

"Aşağıdayım. Vuruldum."

"Ah, Tanrım . . ."

Sloan loş ışıktaki ona doğru koştu; duman kokusu şimdi daha güçlüydü ve Sloan geldi, Shrake bir adım gerisindeydi.

"Ne kadar kötü?" Sloan sordu.

Acı artmaya başlamıştı. "Sanırım kolum kırıldı. Sol kolum," dedi Lucas. "Sağ tarafta bir adam var. En azından birkaç kişi yerde. Geri ateş ettiğimde onu vurduğumu sanmıyorum."

SHRAKE bir göz attı, sonra sol kolunu kapı aralığından geçirdi, yüzüyle birlikte ateş etmeye hazırdı. Sloan bir çakıyla Lucas'ın spor ceketini kesiyordu. "Bir bakayım... ah, dostum, bir delik var. Çok kötü kanamıyor ama pazularının tam altında, tam ortasında."

"Evet, öyle hissettiriyor," diye inledi Lucas. "Bir parçanın hareket ettiğini hissedebiliyorum. Bu adamı haklamalıyız."

"Sen bu işin dışındasın," dedi Sloan.

"Hareket edebilirim," dedi Lucas. Ayağa kalktı, neredeyse düşüyordu, kendini duvara yasladı. Şimdi duman vardı, başka bir yangın daha.

Koridorlar, en uçta bir ilte sürükleyen bir adam dışında temizdi. "Bakın: Ben aşağı inip merdivenlere oturacağım ve orayı kapatacağım. Ya bu pisliğı zapt edersiniz ya da onu götürürsünüz. İçeride yaralı biri var."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Biggie olabilir," dedi Lucas.

"O orospu çocuğı," dedi Sloan. "Sen git. Biz onu yakalarız."

"Buraya biraz daha destek gönderin," dedi Shrake. "Jenkins o boktan polisle birlikte gitti, bir tanesinde bir şey duymuş olabilirler."

"Cep telefonu," dedi Lucas. "Benimkini kullanamam..."

"Kıçını kaldırıp merdiven boşluğuna in," dedi Sloan. "Bunu biz halledeceğiz."

JENKINS VE adı Deacon olan av bekçisi silah sesini duyunca yavaşça koridorun i duvarına doğru ilerleyip kapıya yaklaştılar. Chase'i l bir adamın omuzlarına oturmuş, sanki l adam alçak bir tabureymiş gibi, kendini duvara dayamış bir kadınla konuşurken buldular. Chase'in sesini onu görmeden önce duyabiliyorlardı; alarmların *brenk brenk brenk* sesleri arasında devam eden alçak bir konuşma. Tam kapının yanına geldiklerinde, etraflarındaki gürültünün üzerine konuşurken sesini net bir şekilde duyabildiler.

". . ld, çünkü ölmemiş olsaydı, parmağıımı gözüne böyle koyduğumda dayanamazdı. Ama bak, gözünü bile kırpmıyor. Hala biraz kan akıyor, ama bu yerçekimi, olan bu. Tıpkı bir tavuğun kafasını kestiğinizde kanın uzun süre akmaya devam etmesi ama tavuğun ölmesi gibi. Bunu yapan birini gördünüz mü hiç? Grmediniz mi? Oldukça heyecan verici. Tavuğu alırsın, bacaklarından tutarsın, karnını ovarsın ve gerçekten sessizleşir, sonra boynunu bir bloğun üzerine koyarsın ve sonra çok hızlı bir şekilde kesersin ve kafa uçar. Tavuğu bırakırsanız, gövdesi kafası olmadan her yere kaar. Grdğnzde oldukça komik geliyor..."

Jenkins riske girerek bir göz attı. Oda on beše on beş metreydi ve adam sırtı Jenkins'e dönük, en fazla yedi ya da sekiz metre uzakta oturuyordu. Elindeki tabancayı uzak köşedeki bir kadına doğrultmuştu.

başını eğmiş, hareketsiz bir şekilde oturan duvar; bluzunda kan vardı. Jenkins onun hayatta olduğundan emin değildi. Yine de yaşadığını varsaymak zorundaydı ve kadın adamın hemen diğer tarafındaydı. Adamı vurursa, kurşun adamın içinden geçip kadına saplanabilirdi.

"İnsanlar birinin kafası kesilmiş bir tavuk gibi etrafta koşuşturduğunu söylerken bunu kastediyorlar. Her neyse, ölüm budur işte... Biri parmağını gözüne dayadığında gözünü bile kırpamazsın. Konuşmamı bitirdiğimde seni vuracağım ve tüm kanının aktığını hissedeceksin, sonra öldüğünden emin olmak için ... kırırdama. Sadece orada otur. Sadece dinle, yoksa tetiği çekerim..."

Jenkins yavaşça geri çekildi, kelimelerin ritmini dinledi, silahını kontrol etti, av bekçisine döndü ve parmağını dudaklarına götürdü. Dik durdu, mokasen ayakkabılarını dikkatle çıkardı, bir nefes aldı, sonra odaya doğru hızlı, uzun ve sessiz bir adım attı, sonra adam dönmeye başlamadan önce bir adım daha attı . . .

Jenkins on santim mesafeden Chase'in kafatasına tek bir el ateş etti.

Av koruma görevlisi kapıdan dışarı fırladı. Jenkins ölü adama baktı ve "Lanet olası amatörler" dedi.

İkisi de kadının yanına gittiler. Kadın bir personeldi ve üzerinde Bea yazan siyah bir isimlik takıyordu; yaşıyordu ve adamdan uzaklaştı.

LUCAS merdiven boşluğunda oturmuş, Sloan ve Shrake'in Biggie'ye doğru harekete geçmelerini bekliyordu. Ateş kesilmişti -belki de cephaneleri bitiyordu? Lucas koridorlarda kaç ceset gördüğünü düşünmeye çalıştı. Altı mı? Sekiz mi? Artı kafesteki üç kişi.

Kolu acıyordu; şimdiye kadar hissettiği en kötü acı değildi ama yeterince kötüydü. Hareket etmediği sürece iyiydi.

Alarmların *brenk brenk brenk* sesi aniden kesildi ve sessizlik o kadar sarsıcıydı ki Lucas ayağa kalktı ... ve genel, hastane çapında bir feryat gibi görünen şeyi duyabildi, insanlar acı çekiyor, insanlar korkuyordu. Aşağıdan bir yerden bir gümbürtü geldi, merdiven boşluğundaki ayak sesleri...

LEO GRANT ne kadar zamandır yerde olduğunu bilmiyordu ama bir süredir yerde olduğunu düşünüyordu. Vurulduğunu biliyordu ama tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu. Kafası tam olarak çalışmıyordu.

Kendini yukarı itmeye çalıştı ama elleri kaydı. İyi göremiyordu ama bir eline baktı, sonra kokladı ve tadına baktı. Kan, her tarafı kanla kaplıydı. Çok iyi göremiyordu, sağ gözünde bir sorun vardı.

Bir pencere pervazına tutunarak kendini tekrar yukarı itmeye çalıştı. Yanında bir kapı açıktı, tavanda pille çalışan bir acil durum ışığı parlıyordu. Bir hücreye adım attı, sonra dönüp pencereden kendine baktı - tek yönlü camın aynalı iç kısmı. Kendine baktı.

Sağ gözü yoktu. Kafasının yan tarafı bir kan yığınınıydı... elini kafasına götürdü. Gözü ve göz çukurunun bir parçası, dış kenarı gitmişti. Hepsi gitmişti.

Henüz pek acı çekmiyordu; her adımda küçük noktalar halinde gelen bir sızı, baş ağrısı hissi. Nerede olduğunu ya da ne yaptığını tam olarak bilmeden yürümeye başladı. Armageddon, bunu hatırladı. Tabancalarla birlikte odaya girdiğini hatırlıyordu ve sonra ...

Chase onu vurmuş muydu? Bunu hatırlıyor gibiydi. Chase silahı almış ve onu başından vurmuştu.

"Deli orospu çocuğu," dedi. Ceketinin koluyla başını sıvazladı. Deli... tam anlamıyla deli. Bunu neden düşünmemişlerdi? Onca plan yaparken, içlerinden birinin diğerlerini öldürmeye çalışabileceği ihtimalini neden düşünmemişlerdi? . . . Ama bu *hiç adil görünmüyordu*.

Artık hücre bloğundan çıkmış, koridordan aşağıya, merdiven boşluğuna iniyordu. Her iki tarafa da baktı: yarım düzine güvenlik lambası, aynı sayıda mumun sağlayacağından çok daha fazla aydınlatma sağlıyordu.

Öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordu: Bu işin içinde olması gerekiyordu. Bir silahı olmalıydı. Onlar *onun* lanet silahlarıydı. Koridorlarda omuz omuza yürümeleri, istediklerini almaları, diğer insanların yaşamasına izin vermeleri gerekiyordu.

yeterince yalvardılar. Ya da yeterince yalvarsalar bile onları öldürebilirdi, çünkü yalakaları vurmak eğlenceli olurdu.

Şimdi bir silahı bile yoktu.

Asansörlerin yanından merdivenlere doğru yürüdü, kapıyı açtı ve merdivenlerden çıkmaya başladı, ellerini yüzüne kapatmış, kafasını bir arada tutmaya çalışıyordu.

BIGGIE ARADI, "Burada dört kişi var. Onları teker teker öldüreceğim. Hazır mısın? Benim için saymak ister misin?"

Sloan, Shrake'e "Ben gidiyorum." dedi.

Shrake, "O senin için hazır olacak, kapıda ateş edecek," dedi.

"Umurumda değil, ben gidiyorum. Çok fazla ceset var," dedi

Sloan. "Bana zamanını söyle," dedi Shrake.

"Şimdi."

Hemen gittiler ve kapıya varmadan hemen önce Shrake öne atladı, açıklığı bir anda geçti; bir tepki parlaması oldu ve bir mermi kendini karşı duvara vurdu.

Sloan baktı, Biggie'yi odanın öbür ucunda tek başına gördü. Rehine yoktu, sadece dış odadaki iki ceset vardı. Biggie şimdi ellerini kaldırmış, silahını yere koymuş, yüzünde bir gülümseme vardı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" Biggie bağırdı. "Ben bittim. Pes ediyorum."

Sloan bir kez daha baktı. Biggie elleri başının üzerinde öylece duruyordu. "Sloan? Sen misin?"

Sloan köşeyi döndü. "Evet."

"İstifa ediyorum."

"Evet, doğru Biggie," dedi Sloan ve Biggie Lighter'ı kalbinden iki kez vurdu. Kurşunlardan biri temiz bir şekilde içeri girdi, duvarda parçalandı ve parçaları odanın içinde sekti. On sentin yırtılmış kenarına benzeyen sıcak bir metal parçası Sloan'ın dudağına çarptı ve orada asılı kalarak deriden dışarı çıktı. Sloan onu sıyrıp attı ve ağzındaki kanın tadını aldı.

Shrake başıyla onayladı. "İyi atıştı."

LUCAS silahın *gümbürtüsünü* duydu ve başını o tarafa çevirdi. Sonra merdiven boşluğundan gelen bir hareket yakaladı, arkasına döndü ve kendisine doğru gelen bir adam gördü. Adamın kafasında bir yığın

Kanıyordu ve elleriyle kanamayı durdurmaya çalışıyor gibiydi.

Lucas, "Sadece o t u r , doktorlar..." dedi ve adam çığlık atarak üzerine atladı, Lucas'ı kırık kolundan yakaladı, Lucas da çığlık atarak karşılık verdi, 45'liğiyle beceriksizce sallandı ve sonra ikisi de beton merdivenlerden aşağı yuvarlanarak birbirlerinin üzerinden geçtiler.

Grant ya da Roy Rogers ya da adı her neyse. Yüzü paramparça olmuştu ama Lucas sağlam yarısını tanıyordu. Grant kanlar içindeydi, bir eliyle Lucas'ın kırık kolunu tutuyor, diğer eliyle sallanıyor ve tutarsızca çığlık atıyordu. Lucas merdivenlere baş a ş a ğ ı çarptı, yuvarlandı, Grant ü z e r i n e düştü; 45'liğin tetiğini istemsizce çekti ve flaş merdiven boşluğunu aydınlattı, şaşkınlık ve kırık kolun acısı ve geri tepme

Silahı elinden bıraktı ve merdivenlerden aşağı takırdayarak indiğini duydu.

Grant şimdi onun altındaydı ve tekrar döndüler, Grant üstteydi, çırpınıyordu ve Lucas onu aşağı çekti, sahanlıkta yuvarlandılar ve Grant, Lucas'ın burnuna bir yumruk attı; Lucas'ın ağzına kan doldu ve kustu, Grant'in yüzüne yaklaştı, Grant'in sağlam gözüne kan püskürttü ve tekrar döndüler.

O sırada Grant onun üzerindeydi ve Lucas onun bir şeye, muhtemelen silaha doğru gittiğini gördü ve Lucas, Grant'in dizlerine dolanmayı başardı ve Grant tekrar yere düştü ve Lucas onun üzerine yuvarlandı. Sağlam kolunu Grant'in boynuna doladı, bacaklarını Grant'in vücuduna doladı ve ayak bileklerinden kilitleyerek Grant'i makasla tuttu.

Grant vücutlarının uzun eksenini boyunca çekilmeye, Lucas'ı dizlemeye ya da tekmelemeye çalıştı ve tekrar döndüler, merdivenlerde ters döndüler ve Lucas silahın şakırtısını duydu, "Yakaladı," diye düşündü ve vücut ağırlığı Grant'i aşağı iterken yukarı doğru kalktı.

Silah patladı, bir parlama *ve patlama oldu*, sonra Lucas ayaklarını bir basamağa dayadı, inledi ve Grant'in başını yukarı kaldırdı, son bir umutsuz sarsıntı yaptı.

Grant'in boynu bir ağaç dalı gibi kırıldı.

Grant gevşedi ve Lucas onun üzerine düştü.

Etraflarında acı ve sessizlikten başka bir şey olmadığını düşündü: ama sessizlik konusunda yanıliyordu. Bir iki saniye içinde n e f e s i n i toplayıp tekrar ayağa kalktığında çığlıkları duymaya başladı ve her yerden geldiğini fark etti.

HASTANE KARMAKARIŞIKTI.

Çatışmaların yarattığı kaosa yarım düzine yangın ve iki düzine kavga eklenmişti. Güvenlik bölümünün bir kanadında duman yoğunlaştığında, bakım görevlileri kilitli bir kapıyı kırarak dışarı çıkmak için bir forklift kullandı ve korkmuş, öfkeli ve ilaçlı hastalar yarım mil karelik ormanlık ve tarım arazisine dağıldı.

Grant ile birlikte Üç Büyükler altı kişiyi öldürdü ve sekiz kişiyi de ağır yaraladı. Dört katil de dahil olmak üzere nihai ölü sayısı ondu.

Kafesteki üç kişiden biri, bir kadın, Beloit ona kendi kanında boğulmasını önleyecek kadar çabuk ulaştığı için hayatta kalmıştı. Kurşun kadının elmacık kemiğinden, damağından ve çene kemiğinden girmiş, üst dişlerinden birkaçını da alıp çıkmıştı.

İtfaiye hastaneye ulaştığında çatışma sona ermişti ve sağlık görevlileri ile hastanedeki üç doktor hızla diğer yaralılara müdahale etti.

LUCAS, Mankato'daki hastaneye götürüldü. Sloan da onunla birlikte gitti. Sloan sürekli "Bu bir sorun değil. Bu bir sorun değil."

Lucas sonunda, "Sloan, kapa çenenin. Bu kesinlikle bir sorun."

Acil kan nakline ihtiyaç duyan ikisi hariç, daha ağır yaralılar uçakla St. Paul'deki Regions Hastanesi'ne ya da Rochester'daki Mayo'ya götürüldü. Durumları stabilize edilmek üzere Mankato'ya götürüldüler.

Lucas Mankato'da değerlendirildi. Üst kolundaki kemik Biggie'nin kurşunu tarafından kırılmıştı. Kurşunun kendisi içeri girmemişti ama kolunun arkasındaki derinin alt tarafına saplanmıştı. Lucas sağlam eliyle kurşunu derinin altında hissedebiliyordu.

"Ne olmuş yani?" diye sordu. "Atele falan mı ihtiyacım olacak?"

"Bundan daha fazlası," dedi doktor. "Kolunu tekrar bir araya getirmek için oraya girmemiz gerekecek. Bu biraz karmaşık olacak."

Sloan'la konuştuktan sonra Lucas, Regions'da yeniden değerlendirilmek için ısrar etti. Durumu stabilize edilmek üzere Mankato'ya götürülen daha ağır yaralılarından biriyle birlikte uçuruldu.

Mankato'da olduğu gibi Regions'da da koluna kemikleri bir arada tutacak vidaların yerleştirilmesi için bir ameliyat gerekeceği söylendi. Üç ila altı ay boyunca alçıda kalmayı bekleyebilirdi; sonrasında ise fiziksel rehabilitasyon gerekecekti.

"Bir şey kaybedecek miyim? Herhangi bir fonksiyon?"

"Kaybetmemelisin," dedi doktor. "Belki kolunuzun arkasında biraz his olabilir."

SLOAN, JENKINS, Shrake, Del ve Rose Marie ameliyattan önce onu görmek için içeri doluştular. Sloan, Rose Marie'ye silahlı saldırılar hakkında bilgi vermişti.

"Şimdiden etrafta koşuşturup kimi asacaklarını bulmaya çalışan insanlar var," dedi Rose Marie, Lucas ameliyathaneye götürülmeden önce. "Bu inanılmaz. Bu ikinci tepki gibi. Birincisi kaç kişinin öldüğünü sormak, ikincisi ise kimi asabileceğimizi sormak."

Ameliyat iki saat sürdü ve rutin bir ameliyattı, dedi cerrah Lucas'a nekahet odasında. Nekahet odasından çıktığında kendisine ek sakinleştirici verildi ve gece boyunca uyudu, saat altıda uyandı.

Bir hemşire onu görmeye geldi: "Acıdı mı?"

"Çok değil," dedi. "Bir fincan kahve istiyorum, tek istediğim bu. Ve bir de

New York Times ya da *Wall Street Journal*?"

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Güzel bir bardak portakal suyuna ne dersin?"

"Cep telefonumu verirsen nasıl olur? Bir de işemem lazım..."

Hem kolu hem de yüzü acıyordu - burnu kavgada yeniden kırılmıştı - ama arkasından serumu çekerek banyoya sorunsuzca yürüyebildi.

Yalan söylemeye çoktan başlamıştı.

O da buna ekledi.

YEDİDE HAVA ÇAĞIRDI, her zamankinden bir saat önce. Sabah ameliyathanedeki işini bitirdikten sonra vurulma olayını duymuş ve panik içinde aramıştı. Lucas cep telefonunu yatağının başucundaki masada tutuyordu.

"Ben iyiyim," diye yalan söylemişti Lucas. "Ama ofise gitmem gerek. Saat on gibi politik bir fırtına kopacak. Politikacılar double-latte grande'lerini bitirir bitirmez."

"Silahlı saldırıya karıştın mı? Orada mıydın?" diye sordu, hâlâ korkuyordu.

"Evet, tam oradaydım," dedi Lucas. "Lanet olası bir karmaşa, Weather. Bunu düşünmeni istemiyorum. Önümüzdeki iki gün içinde yeryüzündeki herkesle konuşup kığımızı kurtarmalı ve hikâyeyi doğru anlatmalıyım. Senin için de endişelenmek istemiyorum."

"Sesin kısık geliyor."

Anesteziden dolayı öyleydi. "Bütün dünü insanlara bağırarak geçirdim. Birkaç öksürük damlasına ihtiyacım var."

"Peki ya Sloan?" diye sordu.

"O da çok üzgün. Benim de ona ulaşmam gerek," dedi Lucas.

"Kendine iyi bak, başkaları için endişelenme," dedi Weather.

"Hey, ben iyiyim," diye yalan söyledi. Telefonu kapattığında, bunu başardığı için tatmin olmuştu.

Sonra Weather, Sloan'ın ruh halinden endişelenerek karısını aradı ve Sloan'ın karısı, "Ameliyat için kaldık ama Lucas çıktığında oldukça sersemlemişti. Her şeyin yolunda gittiğini söylediler."

"Ne ameliyatı?" Weather sordu.

Weather tekrar aradığında Lucas doktorlarla çıkmak hakkında konuşuyor ve "Hayır," cevabını alıyordu.

"LUCAS" diye feryat etti.

"Ah, kahretsin..."

Bir fare gibi kapana kısılmıştı.

SLOAN VE JENKINS Biggie'nin ölümü hakkında yalan söyledi.

Jenkins her şeyi anlattı. Mükemmel bir yalancıydı: "Sırtını duvara dayamıştı. Bir hamle yaptım ve bana bir metre öteden, tam kapı aralığından ateş etti." Sözleriyle olduğu kadar elleri ve gözleriyle de konuşurdu. "Lanet olsun, burada olduğum için şanslıyım. Sloan alçaktan geldi, Biggie'nin atışının tam altına girdi ve onu iki kez vurdu. Her şey o kadar hızlı oldu ki Biggie bile silahın boş olduğunu anlamadı. Yani, *Bam*'dan bahsediyoruz! *Bam-Bam!*"

Herkes buna inandı.

Neden inanmasınlar ki? Tüm kurşun delikleri oradaydı. Ayrıca, olayların yeniden yapılandırılması Biggie'nin 45'liğinin üç kişiyi öldürdüğünü ve Lucas da dahil olmak üzere üç kişiyi yaraladığını gösteriyordu.

SHRAKE'İN Chase'in ölümüyle ilgili anlattığına göre Chase silahını ikinci kadının yüzüne doğrultmuş, tetiği çekmeye hazırlanıyordu. Kurtarılan kadın vurulduktan sonra iki gün boyunca konuşamamış ve Chase'in diğer cesedin gözlerini parmaklarıyla ileri geri oynattığından bahsetmişti.

Kimse Chase hakkında daha fazla şey bilmek istemiyordu.

LUCAS, Taylor ve Grant hakkında mutlak gerçeği söyledi ve kan analizi bunu kanıtladı.

Daha sonra yapılan analizler de cinayetlerin neden olduğundan daha ölümcül olmadığını gösterdi. Biggie ve Taylor tarafından kullanılan O'Donnell'in silahları, metal plakalara yakın mesafeden ateş etmek için O'Donnell'in kendisi tarafından yapıldığı anlaşılan hedef doldurma ve dökme kurşunlar ile doldurulmuştu. Kurbanlar üzerinde delikler açmışlar ama genişlememişler ve çoğu savaş mermileri kadar derine nüfuz etmemiş. Üçüncü silah, savaş mermileri olan 9 mm'lik bir silah, Chase tarafından kullanılmış ve sadece iki ya da üç mermi atılmıştı.

SLOAN, ziyaretlerinden birinde Grant'in -ya da Rogers'ın ya da her kimse onun- O'Donnell kaybolduktan sonraki hareketlerini yeniden yapılandırdı. Sloan, "O'Donnell'ı öldürüp atmış, delilleri yerleştirmiş ve havaalanına gidip arabayı bulabileceğimiz bir yere bırakmış," dedi. "Sonra bir servisle Mankato'ya döndü ve

taksiyle evine döndü ve ertesi gün işe gitti. Taksiyi ve servisi kesinlikle biliyoruz. O gece işten sonra Chicago'ya gitti, bizi aradı ve geri döndü. Ertesi gün yine işinin başındaydı."

"Riskli" dedi Lucas.

"Evet. Risk aldı. Ve Chicago'ya arabayla gittiğini kanıtlamanın bir yolu yok ama hostesleri kontrol ettik ve kimse onu bir uçuşta hatırlamıyor. Ayrıca, bir buçuk hafta önce bir Jiffy Lube'da yağ değişimi yaptırmış ve camında bir kilometre etiketi var. Bu süre içinde neredeyse iki bin mil yol yapmış."

"Bu iyi," dedi Lucas. "Biliyor musun, eğer O'Donnell'la birlikte intihar numarası yapsaydı. Bu işi çözebilir miydik bilmiyorum. Kendisi için çok karmaşık bir hal aldı."

SUÇ MAHALİ İNCELEME EKİBİ Angela Larson'ın O'Donnell'in atölyesinde öldürüldüğüne inanıyordu; kan izleri buldular, birisinin ticari sıvı temizleyiciyle temizlemeye çalıştığına dair işaretler vardı; temizleyici aslında DNA analizi için kanı mahvetmişti, ancak Larson'ın ayaklarındaki beton tozunun kimyasal analizi O'Donnell'in garaj zeminindeki betonla eşleşti. Güvenlik hastanesi kayıtlarına göre O'Donnell, Larson'ın öldürüldüğü gece çalışıyordu ancak Peterson'ın kaçırıldığı gece çalışmıyordu. Olaya karışmış mıydı? Lucas öyle düşünmüyordu. O'Donnell'in muhtemelen Grant'in ya da Rogers'ın son savunma hattı olduğunu ve dikkatle tuzağa düşürüldüğünü düşünüyordu.

EN BÜYÜK, EN KARMAŞIK YALAN -eğer yalansa, ki pek çok kişi yalan olduğunu inkâr ederdi- *Minneapolis Star-Tribune* gazetesinde, vurulma olayından dört gün sonra, Ruffe Ignace imzasıyla yayınlandı.

BÖYLE:

İkiz Şehirler medyaya doymuştu. Muhabirler açıklama arıyor, cenazelere gidiyor, hiçbir şey bilmeyen insanlarla röportaj yapıyordu.

Rose Marie Lucas'ı aradı ve sorunu özetledi: "Medya halka açık bir infaz istiyor. Yasama organı her zamanki cesaretiyle davranıyor, bu yüzden muhtemelen bir tane olacak. Tek adaylar İnsan Hizmetleri Bakanlığı ve biziz. Bazı DHS çalışanları yarı aleni bir şekilde neden Grant'i almak için oraya gittiğinizi merak ediyor. Neden şerifi arayıp günün erken saatlerinde onu yakalatmadınız?"

Bir saat boyunca bu konuyu konuştular ve sonra Lucas Ignace'ı aradı. Ignace vurulma olayından sonraki günün akşamı elinde altı steno defteri ve yarım düzine kalemle hastaneye gelmişti.

"Çok fazla masum insanın canı yanmadan gerçeği söylemek istiyoruz," dedi Lucas dindar bir tavırla.

"Evet, evet, ben de bunun için buradayım," dedi Ignace.

"Beni korumalısın," dedi Lucas. "Konuşmamam gerekiyor. Yani birden fazla kaynağın var, tamam mı?"

Ignace, "Benim için sorun değil. Zaten birkaç kişiyle konuştum. Pek bir şey öğrenemedim ama onları kullanabilirim. Yani birden fazla kaynağım olduğunu söylemek tam olarak yalan olmaz."

Tam olarak değil.

LUCAS, Pope'un cesedinin bulunmasından O'Donnell'in kaybolmasına, Cancun kliniğine yapılan çağrıya, Millie Lincoln ve Mihovil'e yapılan saldırıya, çatışmaya ve yaralıların çeşitli hastanelere tahliyesine kadar uzanan olaylar zincirinde ona yol gösterdi.

IGNACE hikayeyi yazmak için tam bir gün harcadı. Kısmen şöyle diyordu:

". . günlerce O'Donnell'ı aradık ama bulamadık," diyordu bir araştırmacı. "Diğer personele de bakmamız gerektiğine karar verdik. O'Donnell'ın da Charlie Pope gibi bir başka kırmızı ringa balığı olduğunu hissettik. Ayrıca hastane personel kayıtlarına gerçekten güvenemeyeceğimize karar verdik, bu yüzden kayıtları kendi başımıza araştırmaya ve personel üyelerini incelemeye başladık." Bir BCA araştırmacısı sonunda Cancun'daki bir klinikle temasa geçti ve orada Dr. Leopold Grant'ın hala çalıştığını öğrenince şaşırdı.

Soruşturmaya yakın bir kaynak "Anahtar buydu" dedi. "İşte o zaman katilin kimliğini tespit ettiğimizi anladık."

Neden şerifin ofisini arayıp "Roy Rogers "ı hastanede tutuklatmadıkları sorulduğunda ise kaynak, "O'Donnell ortadan kaybolduğunda herkes katilin o olduğunu düşündü. Şerif Departmanı O'Donnell'ın evinin aranmasına dahil oldu ve birkaç saat içinde Mankato'daki herkes onu aradığımızı biliyor gibiydi. Şerif Departmanının mı yoksa hastanenin mi sızdığını bilmiyorduk ama bir yerlerde büyük bir sızıntı vardı. Rogers'a gelince, işimizi şansa bırakmak istemedik. O'Donnell'ın evinden alınmış en az iki silahı olduğunu ve tam bir deli olduğunu biliyorduk. Onu hızlıca ve gizlice, hiçbir uyarı yapmadan indirmek istedik. Bu yüzden Davenport'u ekibiyle birlikte aşağıya gönderdik. Bunların hepsi çok deneyimli adamlardı, çatışmayı nasıl idare ettiklerini gördük. Ve unutmayın, sadece bir saatten bahsediyorduk, uzun bir süreden değil. Uzun bir gecikme olmadı."

Ne yazık ki, araştırmacılardan biri "Leo Grant" personel dosyasını incelerken, hastaneye doğrudan bir arama yapıldı. Araştırma talebi hastanenin içine sızmış ve görünüşe göre "Roy Rogers "ın kulaklarına ulaşmış, o da kimliğinin doğru tespit edildiği sonucuna varmıştı. Hastaneden aceleyle dairesine döndü, Millie Lincoln ve Mihovil ile yüzleşme burada gerçekleşti ve hastaneye doğru yarış başladı.

Ignace'ın sorduğu ve Lucas cevap veremeyince hikâyenin dışında kalan tek soru şuydu: "O'Donnell kaybolduğu gün neden bütün parasını bankadan çekti?"

Lucas başını salladı. "Bilmiyoruz. Asla bilemeyebiliriz."

IGNACE, LUCAS'ı çeşitli şekillerde bir BCA yetkilisi, bir araştırmacı, bir eyalet kolluk görevlisi, bir araştırmacı, bir kaynak

soruşturmaya yakın bir kaynak, adının açıklanmasını istemeyen bir kaynak ve üst düzey bir devlet yetkilisi.

Rose Marie Roux'nun, İnsani Hizmetler Departmanı Komiseri Carlton Aspen'in ve Senato çoğunluk lideri Jerald Wald'ın isimlerini verdiği için Ignace, kaynaklarının arasında "polis memurları, eyalet yetkilileri, yasa koyucular ve St. John's'daki çatışmayla doğrudan ilgili kişiler" olduğunu söylerken kendini güvende hissediyordu.

Haberi bitirdiği akşam Ignace birkaç saatini internette Manhattan'daki daire fiyatlarını kontrol ederek geçirdi.

Ertesi sabah hikayeyi okuyan ROSE MARIE çok memnun oldu. "Gerçek olmayabilir ama *bir* gerçek ve en iyisi de *bizim gerçeğimiz*," dedi. Biraz da memnuniyetle ekledi: "Lanet olası DHS boku yedi."

Ignace'la konuştuktan sonraki sabah Lucas hastaneden çıkmayı umarak uyandığında yatağının yanında bitkin ve kızgın bir Weather buldu.

"Seni eve götürene kadar bekle," dedi. Gözleri bir hemşireye doğru kaydı.

"Diğerleri nerede?" dedi Lucas.

"Hâlâ Londra'dalar. Herkesi buraya getirecek zamanım olmadı. Lucas, konuşmamız gerek. Ben senin karınım. Vurulma ve bana bundan bahsetme." Yüzünden yaşlar süzölmeye başladı.

Hemşire, "Belki bir süreliğine gitsem iyi olacak. . ."

LUCAS o gün eve gitti. Gözleri her zamankinden daha siyahtı ama burnu az çok düzdü. Kolu omuzdan bileğe kadar hareketsizdi. İki adet çeyrek inçlik metal çubuk, bir dış destekten derisine doğru ilerliyordu: birkaç gün orada kalacaklardı ve sonra başka bir küçük operasyonla çıkarılacaklardı.

Weather tuvaletten döndüğünde bir ortopedi cerrahı korseyi kontrol ediyordu. Doktor onu tanıdı ve

Birkaç saniye sohbet ettikten sonra Weather, sesinde belli bir tonla Lucas'a, "Koluna giren şu çubukları görüyor musun?" dedi.

Lucas yere baktı ve "Öyle mi?" dedi.

"Ortopodlar buna 'dikiş' diyor. "

Ondan sonraki sabah, Weather'la birlikte mutfakta oturmuş kahve içiyor ve Ignace'ın hikâyesini okuyorlardı. Lucas artık ayakta durabildiğine ve Weather onun hayatının tehlikede olmadığını görebildiğine göre çocukların yanına dönmekten bahsediyordu.

"Devam et," diyordu Lucas, "Ben gerçekten iyiyim."

Kolu üzerine bir kamyon oturmuş gibi hissediyordu ve yüzü sanki biri gözüne çivi çakmış gibi görünüyordu. Gülümsedi ve bir irkilmeyi bastırdı.

"Seni terk ediyordum gibi hissediyorum," dedi. "Hayır, hayır. Cehennemden daha meşgul olacağım."

Bir gece önce cinsel sorunlarının çoğunu ve önümüzdeki altı ya da sekiz hafta içinde gelişebilecek olanları çözmüş olmasına rağmen, ona yalan söylemek konusunda daha fazla sorun çıkarmaya başladı.

Sonra telefon çaldı ve onun gözlerinden uzaklaşmak için telefonu kaptı. St. John's'tan gelen doktor Beloit, "Seninle konuşmam gerek. Özel olarak. Gizlice. Yukarı gelebilir miyim?"

BELOIT GELDİ ve Weather'la birkaç dakika birbirlerinin kimlik bilgilerini kokladılar, sonra Weather gitti ve Beloit çalışma odasındaki bir sandalyeye tüneyerek, "Sanırım Sam'in kaybolduğu gün bankadan neden para çektiğini biliyorum," dedi.

"İlgimi çekerdi," dedi Lucas.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi kadın. "Kimsenin bunu benden duymasını istemiyorum. Tanıklık etmek istemiyorum. İşimi kaybederim ve diğer insanlar da öyle. Ama içimi dökmem lazım..."

"O zaman sana gizli kaynak diyelim," dedi Lucas. "Eğer bunu kanıtlamanın bir yolu yoksa, kimse bir şey söylememiş gibi davranırız."

Bir an ona baktı, sonra uzaklaştı ve sonunda gözleri geri geldi: "Hastanede bir tür sosyal grubumuz vardı. Uzun saçlılar. Ara sıra biraz uyuşturucu içerdik."

Ah. Demek buydu. O zaman ne söyleyeceğini biliyordu ama söylemesine izin verdi.

"Leo'nun bağlantısı vardı," dedi. "Kanada'dan getiren adamı tanıyordu. Adam geldiğinde Leo'yu arardı ama Leo'nun fazla parası yoktu. Bu yüzden Sam parayı önden verirdi ve Leo ile birlikte gidip bir kutu mal alırlardı - genellikle şu büyük tütün kutularından birinde gelirdi. Sam bunu grubumuzdaki insanlara dağıtırdı. Biz payımıza düşeni öderdik, o da parayı geri koyardı. Anlaşmadan para kazanmıyordu, sadece kolaylaştırıyordu."

"Yani Leo ona adamın geleceğini söyleyebilirdi..."

"Ve zamanı gelmişti. Bir süredir ortalıkta görünmüyorduk," dedi. "İnsanlar Kanada'dan gelen adamın ne zaman geleceğini sormaya başlamıştı."

"Tamam. Kanadalı adamın adını biliyor musun?"

"Manny," dedi Beloit, belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Ona eskiden Manny Sunshine derlerdi."

Lucas gülümsedi. "Her zaman *Somebody* Sunshine derlerdi."

"Bunu benim adım olmadan da çıkarabilir misin?" diye sordu.

"Uyuşturucu satan adamlarımıza Manny'yi araştırmalarını söyleyeceğim. Eğer onu bulabilirsek, konuşuruz. Bir grup esrarkeşi tutuklamak istemiyoruz. Ama para çekme olayını açıklayabilirsek iyi olur."

"Lütfen, lütfen, adımı bu işin dışında tutun."

"Yapacağım." Bir uyuşturucu bağımlısı olsa bile ondan hoşlanmıştı. Etrafında çatışmalar sürerken onun kafesteki kadının üzerine diz çöküp bir hayat kurtardığını hatırlıyordu.

"Sence Sam'i bulabilecek miyiz?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Lucas. "Charlie Pope'u bulmamalıydık ama bulduk. Yani . . . Bilmiyorum."

Lucas'ın gerçeği *Star-Tribune*'de yayınlandıktan ÜÇ GÜN SONRA, DHS yetkilileri rüzgarın nasıl estiğini görerek, daha üst düzey idamların önüne geçmeye karar verdiler. Cale ve diğer dört yönetici hastaneden idari izne çıkarıldı. Bir daha geri dönmeyecekleri ve daha fazla kellenin gidebileceği söyleniyordu.

Lucas, Jenkins, Shrake, Sloan ve vahşı yaşam memuruna kendi departmanları tarafından, departmanların temiz olduklarına karar verdiklerinin bir işareti olarak, ceza verildi.

Mankato sakinlerinden bir grup, üzerinde kurbanların isimlerinin yazılı olduğu bir anıtın bir plazada ya da belki yeni bir parkta inşa edilmesini talep etti. Hikayeyi okuyan Rose Marie, Lucas'a, "Biliyor musun, bu hiç aklıma gelmemişti," dedi.

"Ne?"

"Birinin bu işten para kazanabileceği," dedi sayfayı çevirirken.

Silahlı saldırıdan bir hafta sonra Sloan gitmişti. Birikmiş bir sürü tatili vardı ve bunu gerçek emekliliğine bir öncü olarak kullandı. Tatil çeki barın peşinatını ödemesine de yardımcı olmuştu; on beş yıllık ipoteğin on yılını üstlenmiş, mekânın adını Shooters olarak değiştirmiş ve karısı Lucas'a, "İşe aldığı ilk kişi on dokuz yaşında ve memeleri buraya kadar geliyor," demişti.

Lucas, "Düşündüğümde daha zekiymiş." dedi.

WEATHER Londra'dan çocuklar ve hizmetçiyle birlikte döndü. Ortopedist Lucas'ın kolundaki çelik çubukları çıkardı ama kalıcı olacak iki titanyum vida bıraktı. Kolu ağrıyordu ve alçı onu çıldırtıyordu. Zekice bükülmüş bir elbise askısıyla kolunu kaşıyabileceğini keşfetti.

Bakıcısı Letty, "Biliyor musun, her kaşıdığında kötü bir koku geliyor" dedi.

"Teşekkür ederim. Sosyal ortamlarda kendime olan güvenime çok yardımcı oluyorsun," dedi.

Telefon çaldığında hâlâ onunla alay ediyordu. Lucas telefonu açtığında Nordwall ona O'Donnell'in cesedinin evinden iki mil ötedeki bir mısır tarlasının ortasında bulunduğunu söyledi. Ceset, karısının yolun karşısından gelen kötü kokudan şikâyet etmesi üzerine olay yerine giden bir çiftçi tarafından bulunmuştu. O'Donnell alnından bir kez vurulmuştu.

Nordwall, "Grant, Rogers, her kimse, tetiği çektiğinde onun gözlerinin içine bakıyor olmalıydı," dedi.

Katilin kim olduğunu ASLA BULAMADILAR. Roy Rogers adıyla gömüldü, ancak kimse gerçekten adının bu olduğunu düşünmüyordu. Birileri onu aramaya gelirse diye DNA kayıtları tutuldu.

VE SONUNDA, silahlı saldırılardan bir ay sonra, güvenlik hastanesinin derinliklerinde, dokuz hasta ve bir doktor grup terapisi seansı için bir araya geldi. Hastalardan biri, sessizliğiyle tanınan bir adam, herkes sandalyesine oturur oturmaz çekingen bir şekilde elini kaldırdı.

Grubu yöneten Sennet şaşkın bakışlarını bastırarak, "Lonnie? Bizim için bir şeyin mi var?"

Pek çok şeyden -çok fazla şeyden, yüzlercesinden, her dakika bir yenisinden- korkan Lonnie cebini karıştırdı ve yırtık pırtık bir rulo sarı kâğıt çıkardı. "Bunu herkesin vurulduğu gün buldum. Çalmadım, koridorda duruyordu."

"Tamam," dedi Sennet, onu cesaretlendirerek. "Nedir bu?"

Lonnie kâğıdı açtı. "Bu bir liste. *"Rock Döneminin En İyi Şarkıları"* yazıyor. İçinde yüz tane şarkı var."

"Görebilir miyim?" Sennet sordu.

"Geri alabilir miyim?" Lonnie korkmuş görünüyordu, sanki listeye el konulacakmış gibi. "Bunu çok düşünüyorum."

"Elbette. Eğer sadece rock şarkılarıysa," dedi Sennet.

Lonnie kâğıdı grubun çevresinde dolaştırdı, herkes bir göz attı. Sennet kâğıdı aldığı anda listeyi taradı, sonra çemberin geri kalanına ve tekrar Lonnie'ye uzattı.

"Bu konuda bazı düşünceleriniz var mı?" Sennet sordu.

"Bunlar en iyi yüz rock şarkısı, tamam mı?" "Tamam."

Lonnie'nin dudağı titredi. "Ama listede hiç Beatles yok. Anlamıyor musun? *Beatles yok. . .*"

LUCAS DAVENPORT'UN *"Rock Döneminin En İyi Şarkıları"*

Belirli bir sıralama yok, ancak **h e r** akıllı insanın bildiği gibi, iyi bir yolculuk ZZ Top ile başlayacaktır.

1. ZZ Top-Sharp-Dressed Man
2. ZZ Top-Legs
3. Wilson Pickett-Mustang Sally
4. Crash Test Dummies-Süpermen'in Şarkısı
5. David Essex-Rock On
6. Altın Küpe-Radar Aşkı
7. Blondie-Heart of Glass
8. Jefferson Uçağı-Beyaz Tavşan
9. Jefferson Airplane-Somebody to Love
10. Derek and the Dominos-Layla
11. The Doors-Roadhouse Blues
12. Hayvanlar-Yükselen Güneşin Evi
13. Aerosmith-Sweet Emotion
14. Aerosmith-Dude (Looks Like a Lady)
15. Bruce Springsteen-Karanlıkta Dans
16. Bruce Springsteen-Born to Run
17. Bruce Springsteen-Thunder Road
18. Polis - Aldığınız Her Nefes
19. Tom Waits-Cumartesi Gecesinde Kalbi
20. Van Halen-Hot for Teacher
21. The Who-Bir Daha kandırılmayacak
22. Gipsy Kings-Hotel California
23. Tracy Chapman-Give Me One Reason
24. Creedence Clearwater Revival-Down on the Corner
25. Eagles-Lyin' Eyes
26. Eagles-Hızlı Şeritte Yaşam

27. Dire Straits-Skateaway (Roller Girl)
28. Tom Petty and the Heartbreakers-Mary Jane's Last Dance
29. Janis Joplin-Me ve Bobby McGee
30. The Doobie Brothers-Black Water
31. Joan Jett and the Blackhearts-I Love Rock 'n' Roll
32. John Mellencamp-Jack ve Diane
33. Pink Floyd-Another Brick in the Wall (Bölüm 2)
34. Pink Floyd-Para
35. Billy Joel-Piyanist
36. Eric Clapton-Gece Yarısından Sonra
37. Eric Clapton-Lay Down Sally
38. AC/DC-You Shook Me All Night Long
39. AC/DC-Dirty Deeds Done Dirt Cheap
40. The Hollies-Long Cool Woman (in a Black Dress)
41. Bob Dylan-Like a Rolling Stone
42. Bob Dylan-Knockin' on Heaven's Door
43. Bob Dylan-Subterranean Homesick Blues
44. The Rolling Stones-(I Can't Get No) Satisfaction
45. The Rolling Stones-Brown Sugar
46. The Rolling Stones-Sympathy for the Devil
47. Sex Pistols-İngiltere'de Anarşi
48. Grateful Dead-Sugar Magnolia
49. The Pointer Sisters-Slow Hand
50. Eurythmics-Sweet Dreams (Are Made of This)
51. Elvis Presley-Jailhouse Rock
52. David Bowie-Ziggy Stardust
53. Bob Seger-Night Moves
54. The Everly Brothers-Bye Bye Love
55. Jimi Hendrix-Purple Haze
56. The Kinks-Lola
57. Jackson Browne-Tender Is the Night
58. The Kingsmen-Louie, Louie
59. George Thorogood and the Destroyers-Bad to the Bone
60. Metallica-Turn the Page
61. Lynryd Skynyrd-Sweet Home Alabama
62. Queen-We Will Rock You

63. The Allman Brothers Band-Ramblin' Man
64. Led Zeppelin-Rock and Roll
65. Tina Turner-Aşkın Bununla Ne İlgisi Var
66. Steppenwolf-Born to Be Wild
67. U2-With or Without You
68. Black Sabbath-Paranoid
69. Foreigner-Mavi Sabah, Mavi Gün
70. Billy Idol-Beyaz Düşün
71. Guns N' Roses-Sweet Child o' Mine
72. Guns N' Roses-Paradise City
73. Guns N' Roses-Knockin' on Heaven's [Door*](#)
74. Lou Reed-Walk on the Wild Side
75. Bad Company-Feel Like Makin' Love
76. Def Leppard-Rock of Ages
77. Van Morrison-Kahverengi Gözlü Kız
78. Mitch Ryder and the Detroit Wheels-Mavi Elbiseli Şeytan
79. Aretha Franklin-Saygılarımla
80. John Lee Hooker, Bonnie Raitt-I'm in the Mood
81. James Brown-I Got You (I Feel Good)
82. The Righteous Brothers-Unchained Melody
83. Prince-Little Red Corvette
84. Chuck Berry-Roll Over Beethoven
85. The Byrds-Mr. Tambourine Man
86. Crosby, Stills, Nash ve Young-Ohio
87. Buddy Holly-Peggy Sue
88. Jerry Lee Lewis-Great Balls of Fire
89. Roy Orbison-Oh, Pretty Woman
90. Del Shannon-Runaway
91. Run-D.M.C.-Walk This Way
92. Otis Redding-(Sittin' on) the Dock of the Bay
93. Nirvana-Smells Like Teen Spirit
94. Paul Simon-Bunca Yıldan Sonra Hala Çılgın
95. Bo Diddley-Kimi Seviyorsun?
96. Brewer ve Shipley-Çizgiyi Aşan Bir Duman
97. Ramones-I Wanna Be Sedated
98. The Clash-Kalmalı mıyım Gitmeli miyim

99. Talking Heads-Burning Down the House
100. Dmitri Shostakovich-Jazz Suite No. 2: Waltz 2

**Evet, evet, listede iki kez olduğunu biliyorum.*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

